

Giới thiệu Nhìn Người Không Thể Nhìn Bề Ngoài

Thể loại: Hiện đại

Edit: Hy

Nhan Khê trời sinh có khuôn mặt giống như nữ chính đau khổ của một bộ phim tình yêu, đây không chỉ mọi người nói mà ngay cả thầy tướng số nơi tiểu khu cô sống cũng đã than thở lắc đầu khi nhìn thấy cô, một cô gái có vận mệnh thật trớ trêu, đáng tiếc, đáng tiếc.

Nhan Khê:...

Tục ngữ chẳng phải có câu, nhìn người không thể nào nhìn bề ngoài giống như nước biển cũng không thể đo bằng phễu.

Nhan Khê tin tưởng rằng, mặc dù cô có một khuôn mặt của nữ chính đau khổ vì tình nhưng cô là nữ chính của một bộ phim hài nhé.

Nội dung nhãn hiệu: ưa thích không rời, đòi người chuyên tâm viết văn ngọt ngào, ông trời tác hợp.

Keyword: nhân vật chính: Nhan Khê

Phối hợp diễn: Nguyên Dịch, Tổng Hải, Đào Như

Bạn đang đọc truyện *Nhìn Người Không Thể Nhìn Bề Ngoài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Không sao cả, là thói quen của tôi

Editor: Hy

Nhan Khê một bên xúc li kem, một bên nghe một đi ở bàn bên cạnh phản nản về bạn gái trước của con trai mình.

Cái gì mà lồi ắt mặc lẳng lơ, đồ trang sức và trang điểm thì một đồng lớn, nhìn cũng không phải là một người an phận sống qua ngày, còn có dáng người gió thổi một phát là bay kia, khẳng định không dễ đẻ sinh con.

Cô buông thìa, dùng khăn tay lau sạch miệng, móc từ trong túi ra một cái gương để đánh son.

“Con trai tôi còn nói tết này sẽ mang cô ta về, tôi nói loại con gái này có gì tốt mà mang về, trong nhà còn có thể tiết kiệm hai cái li xì...”

Nói tới chỗ hưng phấn, giọng của người đi này càng thêm lớn, chọc cho mấy người trẻ tuổi liên tục quay đầu lại, Nhan Khê còn thấy mấy người trẻ tuổi kia trên mặt đầy xem thường đối với giọng nói oang oang của người đi này.

Khép gương lại, Nhan Khê đem son môi và gương bỏ vào túi xách, đứng dậy đi ra cửa, liền gặp được một người đàn ông quen thuộc.

“Tiểu Khê...” Người đàn ông lưỡng lự, trên khuôn mặt tuần tú toát ra vài phần thương cảm và bất ngờ.

“Tôi còn lớn hơn sông đầy, dòng suối nhỏ gì chứ.” Nhan Khê giờ cổ tay nhìn thời gian, quay người đi ra ngoài, cũng không phải là quay phim thần tượng khổ vì tình, bày ra cái bộ dạng này cho ai xem.

*Tiểu Khê: nghĩa là dòng suối nhỏ.

Người đàn ông chặn ở trước mặt cô.

Radio ở bên trong sân bay, âm thanh của bộ phận điều khiển dưới mặt đất ôn nhu như nước, nhắc nhở chuyến bay nào trễ giờ vì nguyên nhân thời tiết. Nhan Khê nhìn người chặn ở trước mặt cô, tay nắm túi xách có chút ngửa ngáy.

“Minh Động.” Người đi vừa rồi lớn tiếng nói điện thoại đã đi tới, bà ta nhìn Nhan Khê, “Sao vậy?”

“Không có gì.” Trần Minh Động lắc đầu, “Mẹ, mẹ đi ngồi nghỉ ngơi trước đi.”

“Hóa ra hai người là mẹ con.” Nhan Khê nhớ tới những lời người đi này nói ở điện thoại lúc nãy, chân mày nháy lên, quay đầu nói với mẹ Trần, “Hai người ngược lại thật sự giống nhau đấy.”

Nói xong, cũng mặc kệ Trần Minh Động nghĩ thế nào, lách qua người hần chuẩn bị tìm cửa lên máy bay.

“Tiểu Khê.” Trần Minh Động dưới tình thế cấp bách, đưa tay nắm lấy cổ tay Nhan Khê.

Thấy Trần Minh Động dám giờ móng vuốt ra bắt tay cô, Nhan Khê thuận tay dùng túi xách nện tới, đập xong lại có chút đau lòng, cái túi này cô vừa mới mua hai ngày trước, chính là trong lòng cô tốt, đập hỏng thì biết tính ai đây?

“Người nhà anh không nói cho anh biết sao, một người đàn ông không có sự đồng ý, động tay động chân với một cô gái, được gọi là hạ lưu không có gia giáo không?” Nhan Khê liếc mắt quay đi, “Cút, đừng cản đường của lão nương đây.”

Mẹ Trần không nghĩ tới một cô gái có bộ dáng thoát nhìn yếu ớt về mặt dễ bắt nạt, nói động thủ liền động thủ, bà lập tức tức giận đến muốn mở miệng nã người, nhưng lời khó nghe còn chưa ra khỏi miệng, đã bị Trần Minh Động ngăn lại.

“Minh Động, cô gái này là ai, tính tình lại lớn như vậy...”

Trần Minh Động không để ý đến phản nản của mẹ Trần, hần nhìn phương hướng Nhan Khê rồi đi, nhỏ giọng nói: “Được rồi, mẹ, mẹ đừng làm rộ lên, người xung quanh đều đang nhìn đây.”

Nhan Khê đi đến khu cửa chờ lên máy bay thì ngừng lại tìm một chỗ ngồi xuống, lấy điện thoại ra phát một vòng bạn bè.

Sông lớn, ta là dòng suối nhỏ: Gặp phải một thằng ngu đàn, tính khiết đây [phối với một tấm SharPei xấu xí khóc].

Cô và Trần Minh Động có ân oán tình cừu, ước chừng có thể xếp vào vào tình tiết máu chó của cuốn tiểu thuyết bán chạy nhất. Năm đó Trần Minh Động xem như là một người quan trọng trong trường học, bí thư chi bộ hội học sinh, dáng dấp trắng trẻo đẹp trai, cô thỏa mãn lòng hư vinh khi được Trần Minh Động theo đuổi, trong lúc nhất thời, liền đáp ứng.

Chỉ tiếc nhân vật quan trọng thì tự nhiên sẽ có khoản nợ phong lưu, nhưng thời gian nghỉ hè, vị này liền đổi người, đối tượng vẫn là bạn học cùng lớp của cô. Xét thấy cô trời sinh có tướng mạo đáng thương, cô còn chưa nói gì, người bên ngoài liền tự động đồng tình với cô.

Cái đôi câu nam nữ này về sau nhận không ít lời phi nhổ của mọi người, thế cho nên lúc tốt nghiệp đại học, cô còn bị tiểu tam mắng là Bạch Liên Hoa (hoa sen trắng). Bạch liên hoa thì sao, bạch liên hoa là một loại hoa xinh đẹp thanh tú, so với tiểu tam không biết xấu hổ thì tốt hơn nha...

Hai ba năm gặp, người đàn ông này rõ ràng không bị chém đứt, coi như chân của hần rắn chắc.

Dùng di động chơi trò chơi một lúc, ấn mở bạn bè ra nhìn, bình thường bạn hay liên hệ cùng cô cho một like, còn hỏi cô chó đã làm sai cái gì, muốn cho hần tới công nổi.

Đúng lúc này máy bay bắt đầu kiểm vé, cô đem di động nhét vào trong túi, đứng dậy xếp hàng kiểm vé.

Từ Hải Thành bay đi Đế Đô, đại khái là bay hai giờ, sau khi Nhan Khê cắt điện thoại, toàn bộ hành trình đều là ngủ, lúc xuống máy bay lấy hành lý, đầu óc còn chút mơ màng.

Sân bay Đế Đô người đến người đi, đã rất nhiều năm cô chưa tới Đế Đô, trong lòng lại có chút e sợ quê nhà.

Theo dòng người đi ra ngoài, không cẩn thận dẫm phải chân của một người bên cạnh, cô quay đầu xin lỗi.

“Xin lỗi.”

Người đàn ông bị cô dẫm lên chân cao hơn cô nửa cái đầu, lúc cô xin lỗi, ngay cả đầu cũng không cúi, chỉ là khước môi giật giật: “Không sao cả, là thói quen của tôi.”

Nhan Khê:?

Dáng dấp cao lớn, chân cũng dài, Nhan Khê ngẩng đầu chỉ thấy gáy của đối phương, tóc đen được chải thành một kiểu tóc có quy củ, lộ ra một cổ lạnh lùng và không thể chạm được của một vị tinh anh.

Đi đến lối ra, Nhan Khê liền nhìn thấy bố mình trong đám người, không phải bởi vì giác quan của phụ nữ mạnh mẽ, mà bởi vì trên cổ tay của bố cô có đeo một cái đồng hồ Hoàng Kim thực sự quá chói mắt.

“Nhan Nhan.” Tống Hải nhìn thấy Nhan Khê, lộ ra khuôn mặt sáng lạn tươi cười, không ngừng phát tay với cô, thừa dịp đi tới khe hở, ông nói với người thư kí ở bên cạnh, “Đây chính là con gái của tôi, có phải so với diễn viên trên tivi đẹp hơn đúng không?”

Thư kí cười gật đầu: “Lệnh thiên kim thật giống với khuôn mặt của ngài.”

“Đúng vậy không, khi còn bé dất nó ra ngoài, người khác đều nói nó lớn lên sẽ giống tôi.” Tống Hải sờ lên cái bụng mập của mình, “Con gái lớn lên giống bố mới tốt, có phúc.”

Thư kí nghĩ thầm, cái vị Tống thiên kim này có thể thật sự không có phúc.

“Bố.” Nhan Khê chạy chậm đến trước mặt Tổng Hải, “Bố lại béo lên không ít.”

Tổng Hải cười hi hi không ngừng, cầm lấy vali trong tay con gái, “Lần này về, định cư ngay ở Đê Đô được không?” Trong giọng ông mang theo chút cẩn thận và nịnh nọt, thân hình mập mạp hơi cong xuống, dường như rất sợ Nhan Khê nói ra một chữ không.

Nhan Khê nhìn Tổng Hải, giơ tay khoác cánh tay ông, cười nói: “Được ạ.”

“Vây là tốt rồi, vây là tốt rồi.” Tổng Hải kích động đến mức thịt trên mặt đều run lên, “Về thăm nhà một chút xem còn thiếu cái gì, ngày mai bố cho người đi mua với con.”

Nhan Khê nghiêng đầu cười với Tổng Hải: “Ngày mai bố không đi làm?”

“Đi làm sao quan trọng bằng con gái.” Tổng Hải phóng khoáng mang theo vali, hận không thể đem vali của Nhan Khê vác lên vai của mình, bày ra bộ dạng mình rất nhiệt tình với con gái.

Chín năm trước ông trước mặt bạn thân li hôn với vợ, vợ trước rất thích nghệ thuật, mà ông dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng nên người đầy hơi tiền của một thương nhân, giá trị quan niệm giữa hai người càng lúc càng lớn, cuối cùng chỉ có thể duy trì đoạn hôn nhân hơn 10 năm, từ đó về sau vợ và con gái ở tại Hải Thành, ông ở Đê Đô.

Những năm này ông không tái hôn, vợ trước dường như đối với người đàn ông khác cũng không có hứng thú, cùng nhau trải qua sinh hoạt yên tĩnh không có can thiệp lẫn nhau. Tiếc nuối duy nhất của Tổng Hải chính là không thể thường xuyên thấy con gái, thậm chí ngay cả tên của con gái từ Tổng Nhan đổi thành Nhan Khê.

Hai năm trước vợ trước chết vì bệnh, con gái học đại học còn chưa tốt nghiệp, về sau lại phải xử lý tài sản mà vợ trước lưu lại, cho nên kéo dài suốt hai năm mới đến Đê Đô. Những năm này tuy ông và con gái thường xuyên giữ liên lạc, hai năm trước còn giúp chuyển tang lễ của vợ trước, nhưng thời gian cùng một chỗ với con gái cũng không nhiều lắm, ông thật lo lắng con gái đối với người bố này đã lạnh nhạt rồi.

Hiện tại gặp lại con gái chủ động khoác cánh tay ông, ông nặng 180 cân trong nháy mắt tựa như biến thành nặng 80 cân, cả người đều bay lên.

Sau khi hai bố con lên xe, Tổng Hải từ trong tủ lạnh nhỏ lấy ra một chai nước, “Nhan Nhan, này.”

Nhan Khê thấy nhãn hiệu đồ uống, trong lòng vừa chua xót vừa ngọt ngào. Khi còn bé cô vô cùng yêu thích loại đồ uống này, khi đó điều kiện gia đình còn chưa như này, bố luôn công cô trên lưng đến cửa hàng gần tiểu khu để mua, không chê cô xài tiền bậy bạ.

Nháy mắt đã hơn 10 năm, đồ uống này đã sớm thay vô số lần đóng gói, mà ngay cả ông chủ cũng đã thay đổi, có thể bố cô vẫn còn nhớ rõ khẩu vị của cô. Không đành lòng nói cho bố biết cô đã sớm không uống loại đồ uống này, Nhan Khê uống liền vài ngụm, quay đầu thấy trên mặt bố quả nhiên có nụ cười thỏa mãn.

“Bên trong nhà ta còn có bể bơi, còn có một vườn hoa nhỏ, con muốn nuôi thú cưng, muốn hoa gì, muốn bơi lội đều được.” Tổng Hải hơi ngại ngùng mà xoa tay, “Chỉ là trong nhà không có người, hơi quạnh quẽ.”

Một mình ông sống, cũng không quá để tâm, cơm thường xuyên ăn ở ngoài, mà ngay cả ở cũng thường ở khách sạn, cho nên trong nhà ngoại trừ có công nhân đến quét dọn theo giờ, không có người khác nữa.

“Không sao, con về nhà là liền náo nhiệt.” Nhan Khê nhìn ngoài cửa xe từ từ phủ xuống bóng đêm, thở ra một hơi thật dài.

Chín năm rồi, Đê Đô dường như vẫn là cái Đê Đô kia, nhưng hình như cũng không phải tòa thành thị trong trí nhớ nữa rồi.

Tổng Hải mua biệt thự cũng không lớn, thêm tầng hầm nữa thì có tổng cộng 3 tầng, tầng ba đắp lều hoa, lầu một có vườn hoa, gara có bể bơi, mặc dù không tính là trang trí của một nhà giàu có, nhưng tại nơi tắc đất tắc vàng như Đê Đô, cũng để cho vô số người hâm mộ rồi.

Nhan Khê đẩy cửa phòng của mình, bên trong gọn gàng tinh xảo, nhưng cái này rõ ràng không phải là phong cách thẩm mỹ của bố cô.

“Bố vốn cảm thấy tường màu hồng nhạt thì đẹp hơn, nhưng thư kí và trợ lý của bố đều nói, mấy người trẻ tuổi đều thích phong cách châu Âu hiện đại, phong cách Bohemian gì đó, bố cũng không rõ phong cách này và những thứ kia có gì khác biệt, liền mời nhà thiết kế đến sửa sang,” Tổng Hải mang vali tới chân tường, “Nếu con không thích, ngày mai bố lại để cho người tới trang trí lại.”

“Cảm ơn bố.” Nhan Khê quay người ôm lấy Tổng Hải, “Con rất thích.”

“Thích là tốt rồi, thích là tốt rồi,” Tổng Hải ở trong phòng vòng vo cười một hồi, nhớ tới con gái còn chưa ăn cơm, “Trước tiên con đi tắm thay quần áo đi, bố xuống nhà nấu cơm, lập tức xong.”

Nhìn thân hình béo mập của bố hấp tấp xuống lầu, Nhan Khê đi vào phòng, mở tủ quần áo ra xem xét, bên trong treo đủ loại váy, còn có giày, giày hơi xấu, nhưng Nhan Khê lại cười.

Khó trách mấy hôm trước bố gọi điện hỏi cô thích màu sắc kiểu dáng gì, hóa ra là vì cái này.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Tối hôm qua xem thiên tượng, hôm nay khai mở hố, cầu sưu tâm, cầu ủng hộ.

Khai trương đại cát, nếu được 128 bình luận cho chương này, sẽ đưa bao lì xì.

Chúc đọc vui vẻ, *động tác hôn*

Bạn đang đọc truyện *Nhìn Người Không Thể Nhìn Bề Ngoài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Năm đó mây... Leo lên tường rào làm cái gì

Editor: Hy

Thấy con gái ăn hai bát com, Tống Hải vui vẻ hơn hờ nói: “Xem ra những năm này tài nấu nướng của bố không có đi xuống.”

Nhan Khê bỏ đĩa xuống, đứng dậy chuẩn bị thu thập bát đĩa, Tống Hải vội nói: “Tiểu cô nương, rửa chén cái gì chứ, hại da tay, lên lầu chơi đi.” Ông cầm lấy bát đĩa trong tay của Nhan Khê, đi về phòng bếp, vừa nhắc nhở tay của con gái rất tinh quý phải giữ gìn.

Nghe Tống Hải nhắc tới, Nhan Khê theo tới phòng bếp, cùng Tống Hải nói về việc nhà. Tống Hải nói công ty, nói bạn bè của mình, cuối cùng nói, “Con có muốn trước tiên đến công ti làm quen một chút với công việc không, sau này những thứ này đều là của con, cũng nên làm quen dần.”

“Bố, bố còn trẻ lắm,” Nhan Khê cười, “Đợi ngài đến 80 tuổi, lo lắng để con làm người kế nghiệp cũng không muộn.”

Được con gái nịnh nên mặt mày hơn hờ, Tống Hải đem bát vừa rửa bỏ vào tủ chén, nhìn mặt con gái nờn nà thanh tú, trong nội tâm lập tức hào hứng cao ngất, con gái lớn lên ôn nhu yếu ớt, ông làm bố, phải kiểm thật nhiên tiền, mới có thể để cho con gái có nhiều thứ hơn.

Không thể chờ đợi được muốn con gái ăn bím, Tống Hải thấy Nhan Khê quả thực không có tâm tư đi đến công ti nhà mình làm bà hoàng, chỉ có thể biểu lộ chút mất mát, con gái muốn làm gì thì làm cái đó, ông làm bố vô cùng tân tiến, tuyệt đối sẽ không khoa chân múa tay.

Hai cha con nhiều năm không sống chung, nhưng không khí lại rất hòa hợp. Sáng hôm sau, Nhan Khê ngủ đến chín giờ mới tỉnh, hai cha con cầm thẻ đến tất cả các cửa hàng lục soát, khí thế ngất trời.

Buổi chiều Tống Hải kiên trì muốn dẫn Nhan Khê đi mua đồ trang sức, lí do là con gái của Tống Hải, tuyệt đối không thể để con gái ăn mặc tui thân được.

Một thân hàng hiệu, trên tay Tống Hải còn đeo đồng hồ kim cương hàng hiệu, vào cửa hàng đá quý, trên mặt viết ba chữ thật to “Coi tiền như rác”, đã được hướng dẫn viên nhiệt tình tiếp đãi.

“Nhan Nhan, nhìn trúng cái gì thì mua, đừng tiết kiệm thay bố.” Tống Hải nhận li cà phê của nhân viên bụng tới uống một ngụm, đem chén cà phê bỏ sang một bên, chỉ vào cái dây chuyền kim cương long lanh tỏa sáng nói: “Cái này đẹp này, Nhan Nhan con thử xem.”

Nhan Khê nhìn cái vòng cổ, vẻ mặt duy nhất là... Tránh.

Loại vòng cổ này, ngoại trừ nơi đặc thù, ai dám mang ra ngoài chứ?

“Bố, con không thích cái này,” đề xuống Tống Hải đang rục rịch túi tiền, Nhan Khê chọn một chiếc nhẫn được thiết kế đơn giản, “Con muốn cái này.”

“Thích thì mua.”

Nhan Khê biết ba hận không thể đem những tiếc nuối của những năm không ở chung, tất cả đều bù lại, cho nên mặc dù mẹ cô để cho cô rất nhiều trang sức, nhưng vẫn thuận theo ý của ba, tới nơi này chọn đồ trang sức.

Nhưng loại này nhìn một cái cũng rất có phong cách của cường hào, quả thật hơi khiêu chiến thẩm mỹ của cô.

“Ánh mắt của lệnh thiên kim thật tốt, đây là thiết kế tháng này của nhà thiết kế giỏi nhất công ti của chúng tôi, mới ra số lượng có hạn, cả nước chỉ có ba chiếc.” Nhân viên khoa trưng khen ngón tay Nhan Khê xinh đẹp, cùng với chiếc nhẫn rất xứng đôi, một bên để cho trợ thủ mang chiếc nhẫn đến cho Nhan Khê thử.

Vừa mới bắt đầu cô ta còn tưởng đây là một vòng luẩn quẩn cha nuôi và con gái thường có của nhà hào phú, không ngờ lại là cha con ruột. Có lẽ bởi vì đáng hai người quá chênh lệch, để cho người khác loại trừ quan hệ người nhà của hai người, nhưng nhìn kĩ, khỏe mắt và đuôi lông mày của hai người có vài phần tương tự, chỉ là người cha mặt béo, ngũ quan hơi biến dạng.

Đối với Tống Hải mà nói, khen Nhan Khê so với khen ông còn có hiệu quả hơn, cho nên cuối cùng ông còn mua thêm cho Nhan Khê một đôi hoa tai, nhân viên quay đầu khoa trương đem Nhan Khê trở thành tiểu tiên nữ, chớp mắt tự mang theo hào quang các loại.

Nhan Khê nghe xong trên mặt nóng lên, quay đầu nhìn bên cạnh, hi vọng vị nhân viên này đừng khoa trương nữa.

“Nguyên tiên sinh, đây là dây chuyền ngài đặt, xin hỏi ngài có chỗ nào không hài lòng không à?” Quản lý lấy từ hòm sắt ra một hộp gỗ, hai tay nhẹ nhàng đưa tới trước mặt Nguyên Dịch.

Nguyên Dịch mở hộp ra nhìn, khẽ gật đầu: “Rất tốt.”

Quản lý thở ra một hơi, đem giấy chứng nhận đưa cho người trợ lý bên cạnh Nguyên Dịch, “Tại đây chúng tôi còn có style đồ trang sức mới của tháng này, nếu Nguyên tiên sinh cần, tôi có thể lấy ra cho ngài lựa chọn.”

“Không cần,” Nguyên Dịch đứng lên, “Mẹ tôi từ trước đến nay yêu thích công ty, nếu các người có kiểu thiết kế mới, có thể đưa sách tuyên truyền cho mẹ tôi, để bà ấy chọn.”

“Nguyên phu nhân có thể thích tác phẩm của cửa hàng chúng tôi, đúng là vinh hạnh của cửa hàng, hôm nay cửa hàng liên phái chuyên gia đưa qua cho Nguyên phu nhân.” Nội tâm quản lý mừng như điên, đứng dậy đưa Nguyên Dịch ra phòng khách quý, lúc đi ngang qua đại sảnh, gặp một người đàn ông trung niên thân hình mập mạp trong tay cầm hai ba túi trang sức, tay kia còn kéo theo một cô gái trẻ xinh đẹp. Cô gái thoạt nhìn rất vãng lờ, bộ dạng yếu ớt yếu đuối, hiển nhiên người đàn ông bên cạnh rất coi trọng cô, còn khích lệ bảo cô chọn thêm mấy thứ nữa.

Quản lý sớm đã nhìn quen các loại già trẻ phối hợp, đẹp xấu phối hợp, đối với loại chuyện này đã sớm tập thành thói quen, hẩn tự tay làm một động tác mới: “Nguyên tiên sinh, mời bên này.”

Nguyên Dịch đi ở phía trước hơi dừng bước, ánh mắt của anh đảo qua đôi nam nữ cách đó không xa, quay đầu đi nhanh ra ngoài.

Trợ lý bước nhanh theo.

“Nguyên tiên sinh, mời đi thông thả.” Quản lý chào xong, quay người nhìn thấy người đàn ông béo và cô gái trẻ tuổi đi về phía cửa.

“Bố, bố dễ bị người ta lừa như vậy, công ti làm sao có thể phát lên?” Nhan Khê nhìn túi trong tay Tống Hải, đây đều là tiền nha.

Từ nhỏ đến lớn cô đều không trải qua thời gian khổ cực, mà ngay cả khi còn bé điều kiện trong nhà không tốt, bố mẹ cũng vô cùng nuông chiều cô. Về sau cô cùng mẹ đi thành phố biển, mẹ mở một hàng lang triển lãm tranh, làm ăn rất tốt, thậm chí danh tiếng trong giới hội họa cũng nổi lên, cho nên điều kiện kinh tế của mẹ rất tốt, cộng thêm mỗi tháng bố cho cô không ít tiền, cô chưa từng vì tiền mà khổ.

Không rầu rĩ vì tiền, không có nghĩa là cô thích xài tiền bậy bạ.

“Cái cô nhân viên kia rất tinh mắt, bán đồ rất đẹp, mua nhiều thêm vài món cũng không sao.” Tống Hải cười ha ha mở cửa xe, để cho Nhan Khê ngồi về sau, mình mới đi theo ngồi vào, “Ngày mai bố có họp ở công ti, con ở Bắc Kinh có quen biết bạn bè gì không, nếu không bố xếp một trợ lý đi dạo phố cùng con.”

“Không cần đâu, ngày mai con có hẹn với bạn cùng đi ăn cơm rồi ạ.” Nhan Khê giải thích, “Hồi đại học con có hai người bạn, sau khi tốt nghiệp tới công tác ở Đê Đô, nghe thấy con đến Đê Đô, đã sớm hẹn gặp mặt, bố yên tâm đi, con không nhầm chán đâu.”

“Vậy là tốt rồi,” Tống Hải yên lòng, “Còn nữa trước kia bạn học cấp hai của con, nếu có quan hệ tốt, cũng có thể liên hệ.”

“Đó đều là chuyện nhiều năm trước, làm sao có cách liên lạc,” 15 tuổi cô rời Đê Đô, khi đó cô vừa học nửa năm lớp 10, bây giờ gần chín năm trôi qua, cho dù có mấy bạn bè tốt, nhiều năm như vậy tình cảm đã sớm phai nhạt.

Cô ở Hải Thành học nghiên cứu sinh một môn bình thường, bây giờ học xong, trong lúc nhất thời cũng không biết nên làm gì cho tốt.

Sau khi về đến nhà, Nhan Khê đóng cửa phòng, đem tay đưa vào cổ áo, kéo một cái, đem áo lót từ cổ kéo ra ngoài ném lên giường, đi về phía cái ghế ngồi xuống, mở máy tính ra.

Đăng nhập thông tin software xong, âm thanh nhắc nhở tin tức kêu không ngừng, cô đeo tai nghe, dùng dưng đánh chữ.

Cô là một tay vẽ nghiệp dư, có đôi khi sẽ vẽ một ít truyện tranh post lên Weibo, nhưng có lẽ bởi vì nhiều người trong cuộc sống thực có áp lực rất lớn, trình độ vẽ manga của cô không tính là chuyên nghiệp, nhưng lại khá được hoan nghênh, Weibo không chỉ có gần một triệu người hâm mộ, trước đó vài ngày còn cùng nhà xuất bản kí hợp đồng, mỗi ngày biên tập đều thúc giục cô giao bản thảo.

Trước đó đem một vài đoạn ngắn vừa mới vẽ post lên trên mạng, Nhan Khê không thấy biên tập thúc giục bản thảo nội dung gì, liền mở trò chơi Khách Hộ Đoàn ra, cùng người trong trò chơi xưng huynh gọi đệ, chạy đến vùng thôn quê đuổi giết đối thủ.

Rất nhanh trên thế giới truyền đến tiếng chir.

“Người mới là nhân yêu (chỉ những người con trai nhưng chơi trò chơi lại giả thành nữ), tỷ tỷ ta là con gái đấy!” Bóc một cây kẹo que nhét vào miệng, Nhan Khê ở Thương Thành mua con dấu theo dõi, tiếp tục đuổi giết người mắng cô.

Đóng trò chơi lại, Nhan Khê mới nhớ tới bản thân còn chưa tẩy trang, liền chạy đến phòng vệ sinh rửa mặt cho sạch sẽ, đắp một cái mặt nạ rồi bắt đầu lướt Weibo.

Cách lúc cô post một đoạn manga ngắn đã hơn một giờ, Weibo đã phát qua 5 6 trăm cái, bình luận đến 2 3 nghìn cái, bên trong phần lớn là gào gộc, cũng có mấy cái phê bình cô trình độ không tốt, nhưng bị nhóm fans náo loạn của cô đẩy cho trở về.

Đọc mấy cái bình luận đứng đầu, Nhan Khê dùng chế độ loa ngoài gọi điện cho bạn tốt Đào Như.

“Đại Hà!” Rất nhanh điện thoại được tiếp, Đào Như lớn tiếng nói, “Rốt cuộc mày cũng gọi điện cho tao rồi, chị đây thiếu chút nữa là nghỉ mày bị mất tích đấy.”

*Đại Hà là cách gọi thân mật của Đào Như với Nhan Khê, nghĩa là “sông lớn” trái nghĩa với tên mọi người hay gọi Nhan Khê là Tiểu Khê (suối nhỏ).

“Mất tích cái gì,” Nhan Khê kéo mặt nạ ra, nhẹ nhàng vỗ mặt, “Ngày mai đi ăn cơm đi, mày mời khách.”

“Mày đến Đế Đô rồi hả?” Giọng của Đào Như mang theo vài phần vui mừng, “Được rồi, đúng lúc ngày mai tao nghỉ, gọi thêm Dương Mẫn, ba người chúng ta tụ họp một phen.”

Hai người nói chuyện một lúc, Đào Như do dự một chút, “Mày định ở lại Đế Đô để phát triển công việc hả?”

“Ừ,” Nhan Khê dùng tay rút lấy túi giấy, đến phòng vệ sinh rửa sạch mặt mũi và tay, “Mẹ tao mất rồi, tao về Đế Đô làm việc, còn có thể giúp bố tao nữa.”

“Vậy cũng tốt, về sau chúng ta lại có cơ hội gặp mặt nhiều hơn rồi.” Đào Như không muốn Nhan Khê nói đến chuyện buồn của mình, cho nên chuyển hướng đề tài, hai người trò chuyện một lát rồi mới cúp điện thoại.

Rạng sáng ngày hôm sau, lúc Nhan Khê tỉnh lại, Tống Hải đã không còn ở nhà, trên bàn có để bữa sáng ông vừa làm xong.

Nhan Khê ăn sáng xong, lên tầng đổi một bộ quần áo, sau khi trang điểm xong mới ra khỏi nhà.

Trong gara đỗ một chiếc xe Coupe màu đỏ, là Tống Hải cố ý chuẩn bị cho con gái, Nhan Khê mở cửa xe ngồi lên, độ cao của ghế dựa vừa vặn thích hợp, lái cũng rất thuận tay.

Có thể thấy được Tống Hải chuẩn bị chiếc xe này đã tốn rất nhiều công sức.

Mặc dù ba người bạn tốt đã hơn một năm không gặp, nhưng sau khi ngồi chung một chỗ, một chút mất tự nhiên cũng không có, giống như ba người họ chưa từng chia lìa.

“Ê, chúng mày nhìn cái này xem,” Dương Mẫn đưa di động vào chính giữa.

Nhan Khê vươn cổ lên xem, là một tập hợp gần 20 thanh thiếu niên lưu hành dáng vẻ văn chương.

Trong đó có một tấm có tạo hình rất lạ, tóc nhuộm giống như đèn xanh đèn đỏ của cột đèn giao thông, tóc dài thẳng tắp, tạo hình này khiến cho người khác liếc nhìn một cái liền không thể quên được.

“Mười năm trước, trường học của chúng ta có một ít thiếu niên bất lương yêu thích loại phong cách này,” Nhan Khê chỉ vào màn hình di động, “Trước kia ở trường cấp ba của tao có một đứa học sinh cá biệt, nhuộm tóc một chỗ xanh một chỗ đỏ, tao leo lên tường liền nhìn thấy.”

“Sau đó thì sao?” Đào Như cảm thấy hứng thú hỏi, năm đó lưu lại loại học sinh dám có kiểu tóc này, phần lớn học sinh khác đều không dám chọc vào.

“Sau đó, cũng không có sau đó,” Nhan Khê một tay chống cằm, nhớ lại năm xa xôi đó, “Tao còn chưa nói gì, liền có hai ông thầy đi tới, quát hấn đừng có bắt nạt tao, cho đến khi tao đi xa, hấn vẫn còn bị hai ông thầy đó vây quanh.”

Dương Mẫn và Đào Như nhìn khuôn mặt vừa vô tội vừa mềm yếu của Nhan Khê, lại không phản bác được lời nào.

“Năm đó mày... Leo lên tường rào làm cái gì?”

“Đương nhiên là trốn học rồi.” Nhan Khê hùng hồn trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Nhìn Người Không Thể Nhìn Bề Ngoài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Tuổi còn nhỏ mà không lo học hành cho tốt, yêu đương sớm cái gì?!

Editor: Hy

“Vậy sau đó mày có trốn học thành công không?” Đào Như nhìn Nhan Khê chân yếu tay mềm, thật sự không thể nào tưởng tượng được, cô dựa vào cái gì mà leo được qua tường.

“Không.” Nhan Khê lắc đầu, hôm đó là ngày bố mẹ cô làm thủ tục li hôn, cô muốn đi ngăn cản bọn họ lại. Khi đó cô không hiểu chuyện, chỉ cảm thấy chuyện cha mẹ li hôn là không thể nào chấp nhận được, nhưng lại hoàn toàn không nghĩ tới, hôn nhân không có tình yêu, đối với hai bên vợ chồng đều là tra tấn cả. Cho nên ngày đó cô leo tường không thành công, có lẽ cũng là một chuyện tốt.

Thấy Nhan Khê hình như cũng không muốn nói thêm về chuyện năm ấy, Đào Như cũng không hỏi nhiều thêm nữa, quay đầu nói về các loại tin đồn giải trí.

Dương Mẫn đi làm ở một nhà mạng truyền thông, biết nhiều tin đồn hơn so với Đào Như và Nhan Khê, nói tới tin đồn của một số tiểu thụ tươi trong showbiz, làm cho Nhan Khê nghe rất nồng nhiệt.

“Đại Hà, tướng mạo này của mày mà đi casting nữ chính của phim khổ vì tình, ngược lại rất thích hợp đấy.” Dương Mẫn liếc nhìn Nhan Khê, “Chỉ là tính cách không quá thích hợp mà thôi.”

“Chính là cái loại, chồng ngoại tình hoặc là rảnh rỗi chơi bời lêu lổng, còn phải nhẫn nhục chịu khó chăm sóc người nhà cực phẩm của hắn ta, dạy dỗ con gái, tạo phúc cho tất cả mọi người, tra tấn chính mình, mấy năm sau để cho con gái vứt bỏ thành kiến với bố, cuối cùng cả nhà nữ chính đều đoàn viên đấy á?” Nhan Khê một hơi tổng kết ra sự tình tụy của nữ chính trong phim khổ vì tình, ngửa mặt lên trần nhà mở mắt xem thường, “Tao cũng chẳng phải là loại đầu óc có bệnh.”

“Xem ra mày đối với loại phim này giải nghĩa rất nhanh nha,” Dương Mẫn bị cách tổng kết của Nhan Khê làm cho chọc cười, “Theo như thói quen của mày, khả năng sẽ đem nữ chính tiêu bạch diễn thành nữ phụ độc ác mất, cuối cùng tập cuối nữ chính bị vạch trần các loại tâm cơ.”

“Mày đánh giá nó quá cao,” Đào Như nhướn mày, “Nếu nó có loại đức hạnh này, cũng chỉ có thể dựa vào mặt mà lừa gạt người, chỉ số thông minh thì hơi lo lắng một chút, nhiều nhất cũng chỉ là cái bìa đỡ đạn.”

“Này, chúng mày đủ rồi nhá,” Nhan Khê gạt đầu một cái xuống bàn, “Chúng ta đã hơn một năm không gặp, chúng mày thấy tao không đến ôm nhau nhiệt tình thì thôi, còn tới dè bêu tao, có loại khuê mật(bạn thân của con gái thường gọi là khuê mật) như chúng mày sao?”

“Đừng bao giờ dùng từ khuê mật này để hình dung bọn tao,” Dương Mẫn cự tuyệt lia lịa, “Bây giờ từ khuê mật này, ở trên mạng đều bị bôi đen thành cặn bã rồi.” Cũng không biết bắt đầu từ lúc nào, ở diễn đàn trên mạng bắt đầu lưu hành các loại bài viết “Tôi bái phục cực phẩm khuê mật kia” “Khuê mật làm người thứ ba giữa tôi và bạn trai”, giống như giữa con gái với nhau không có tình hữu nghị thực sự, cùng một chỗ chính là ganh đua so sánh với nhau, dường như không nhìn được người khác tốt hơn mình.

Mới nói đến đây, chợt nghe thấy một tràng pháo tay cách đó không xa.

Ba người đồng loạt quay đầu lại, liền thấy một người phụ nữ có mái tóc dài hất ly cà phê vào một người phụ nữ tóc ngắn.

“Không nghĩ đến mày lại là người như vậy, mấy năm nay tao thực sự là bị mù mắt!”

Nhan Khê ngượng ngùng thu hồi ánh mắt, nghiêng đầu nhìn Dương Mẫn, Dương Mẫn ho khan một tiếng, cúi đầu yên lặng uống cà phê.

Cãi vãi cách đó không xa, rất dễ truyền tới tai của ba người, có lẽ là người phụ nữ tóc ngắn cướp bạn trai của người phụ nữ tóc dài, mà hai người này lại là bạn tốt nhiều năm.

Sau khi người phụ nữ tóc dài cãi vãi xong, một bên lau nước mắt một bên đi ra ngoài, cô ta quá mức kích động, không cẩn thận đụng phải góc bàn, ngã xuống đất.

Nhan Khê đem chân thu trở về, muốn đi đỡ người phụ nữ ngã ở trước mặt mình, lại sợ đối phương sẽ càng ngượng ngùng, do dự một chút, vẫn giữ tay ra đỡ đối phương lên.

“Cám ơn.” Người phụ nữ tóc dài rất nhanh từ trên mặt đất bò dậy, cô ta ngẩng đầu nhìn thấy mặt của Nhan Khê, sắc mặt có chút biến đổi, nhanh chóng nói cảm ơn lần nữa, rồi cúi đầu vội vàng rời khỏi quán cà phê.

Sau khi người phụ nữ tóc dài rời đi, người phụ nữ tóc ngắn cũng đứng dậy đi ra ngoài, cô ta đi qua bàn của Nhan Khê, đột nhiên ngừng bước chân.

“Tổng Nhan?”

Nhan Khê không ngờ đến, cô chỉ là một người qua đường vô tội, tại sao cũng có thể dính dáng đến người trong cuộc được?

Cô cẩn thận nhìn người phụ nữ tóc ngắn này, trong đầu một chút ấn tượng cũng không có.

“Nhiều năm không gặp như vậy, cô vẫn có dáng vẻ như này.” Ngữ khí của người phụ nữ tóc ngắn hơi kì quái, dường như không coi trọng hình dáng yếu ớt này của Nhan Khê, hay là bởi vì hai người từng quen biết, cô ta nói xong lời này, liền quay người rời đi.

Nhan Khê sững sờ nhìn bóng lưng của cô ta, thật lâu sau mới hoàn hồn lại: “Tao làm sao, trêu chọc xong liền bỏ chạy, nhìn tao dễ bắt nạt lắm phải không?”

“Mày quen à?” Đào Như và Dương Mẫn cũng cảm thấy việc này có chút không hiểu.

Nhan Khê lắc đầu: “Không có ấn tượng.”

“Có lẽ là bạn học tiểu học, bạn học cấp hai chăng?” Dương Mẫn nhớ Nhan Khê từng nói qua với bọn cô, cô ấy là học kì hai của lớp mười mới chuyển từ Đé Đô đến trường của Hải Thị.

“Nhiều năm như vậy, tướng mạo trước kia của bạn học phần lớn đều thay đổi, làm sao tao nhớ được.” Nhan Khê buông ly cafe, “Được rồi, dù sao cũng không quan trọng, còn không bằng đi dạo phố mua cái gì đó thú vị.”

“Mày đúng là lười hoạt động nào,” Đào Như đã sớm nhìn thấu bản tính của Nhan Khê, “Đi thôi, tao mới phát lương không lâu, đúng lúc trong tay có tiền.”

Con gái có quan hệ thân mật chơi cùng nhau, không đi mua đồ, không đi ăn đồ ăn ngon, không tìm tin đồn để nói chuyện, cũng không ngại nói với nhau là bạn tốt. Ba người đi giày cao gót, xách túi từ cửa hàng tổng hợp đi ra, lại đi tới phố đồ ăn ăn tới lúc bụng căng tròn, mới nhớ tới chuyện ăn thì dễ dàng nhưng chuyện giảm cân thì rất khó.

“Nhan Đại Hà, dạ dày của mày là động không có đáy à?” Đào Như xoa xoa cái bụng nhỏ của mình, mắt lại nhìn bụng dưới bằng phẳng của Nhan Khê, rốt cuộc không nhịn được mà chọc mấy cái trên bụng của cô, “Thời gian không còn sớm, tao cũng phải về, ngày mai còn phải tới công ti quẹt thẻ đi làm. Cấp trên của tao là lão già rất nghiêm khắc, nếu như đến trễ, chuyên cần tháng này của tao coi như đổ sông rồi.”

“Chúng mày ở đâu, tao đưa về.” Nhan Khê nhìn thời gian, “Dù sao tao cũng không cần đi làm.”

“Mày mua xe rồi hả?” Dương Mẫn hiếu kì hỏi.

“Bố tao mua đấy.” Nhan Khê cười đến cong cả mí mắt, “Bây giờ tao cũng coi như là ăn con già giàu ăn bám bố rồi.”

“Tao đi, Nhan Đại Hà mày đúng là không biết xấu hổ, phú nhị đại (người giàu có ở thế hệ thứ hai) mà không biết xấu hổ lại để tao mời khách, lương tâm của mày đâu!” Đào Như nhướn mày, ra vẻ tức tối nói, “Lần sau mày phải mời khách.”

“Đúng, hơn nữa còn phải là bit tết bò cao cấp nhất, tôm biển châu Úc, tổ yến nhân sâm tất cả tao đều muốn,” Dương Mẫn bổ sung nói, “Ăn một phần, còn phải mang đi một phần!”

Nhan Khê cười hi hi cùng hai người đi tới chỗ gửi đồ để lấy đồ, rồi mang hai người đến gần bãi đậu xe, sau khi hai người bạn thấy xe của cô, cô lại bị bạn bè thu thập thêm một bữa ăn nữa.

Chỗ ở của Dương Mẫn tương đối gần, Nhan Khê đưa Dương Mẫn về trước, rồi sau đó đến Đào Như.

“Đại Hà, “Sau khi Đào Như xuống xe, có chút do dự liếc nhìn Nhan Khê, “Mày thực sự muốn định cư ở Đé Đô?”

“Đúng vậy,” Nhan Khê nở nụ cười, “Mày thì sao, chuẩn bị một mực ở lại Đé Đô phát triển sao?”

“Đương nhiên, tao là nhân viên của tổng công ty Trường Phong, bao nhiêu người đang chen chúc còn không vào được,” Đào Như nói tiếp, “Nói không chừng vài năm nữa tao bắt tay vào cuộc sống cao điểm, cưới một chàng đẹp trai giàu có.”

“Đến lúc đó nhớ để tao ôm một bắp đùi nha,” Nhan Khê cười khúc khích, “Vây mày nghỉ sớm đi, tao không quấy rầy mày.”

“Ừ,” Đào Như vẫy tay với cô, đi mấy bước, xoay người lại thấy chiếc coupe đỏ lưu loát chạy, trong ngõ lại không phải rộng, cười một tiếng.

Nhan Khê về đến nhà phát hiện Tống Hia còn chưa về, vì vậy nấu một nồi cháo thịt nhỏ, nếu như Tống Hải ở bên ngoài uống rượu hoặc chưa ăn cơm, cũng có thể làm ấm dạ dày.

Dùng đi động đăng kí phần mềm trò chuyện, biên tập thức giục bản thảo nhảy tới nhảy lui, cô thờ dãi, trả lời lại đối phương.

Tiểu Khê lưu (dòng suối nhỏ chảy): năm ngày sau nhất định giao bản thảo, không giao thì em sẽ béo lên mười cân.

Cô tưởng đối phương không online, nào ngờ chưa được một phút, tin của đối phương liền vèo vèo truyền tới.

Minh Minh: Chị lớn của tôi ơi, rốt cuộc em cũng online rồi.

Nhan Khê thấy tin nhắn không ngừng gửi đến, tất cả đều liên qua tới tuyên truyền, liên quan tới trang bìa, thậm chí còn có dự thảo thiết kế xung quanh. Chuyên ngành đại học của cô và phương tiện truyền thông miễn cưỡng có chút liên quan, cho nên cũng hiểu được chút ít.

Cùng biên tập bàn bạc một chút về tuyên truyền sách, Nhan Khê tắt trang nói chuyện, mở Weibo ra, liền thấy trong thư riêng có mấy công ty tìm cô để giúp quảng cáo sản phẩm, cô tắt tin nhắn riêng, không ngó ngang gì tới đối phương nữa.

Nhìn một cái liền thấy không phải là công ty đứng đắn gì, cô lại không thiếu tiền, không thể làm cái chuyện nói giáo cho giặc này được.

Mặc dù Weibo của cô chỉ có gần một triệu fans, nhưng đều là fans tự tới, không phải là bỏ tiền ra mua, cho nên trong mắt của một số giám đốc marketing, còn có chút ít giá trị. Gần đây không chỉ có doanh nhân tìm cô, thậm chí còn có ba bốn ban nhạc của showbiz tìm cô, để cho cô lăng xê giúp một số bài hát.

Lúc không có chuyện gì làm, cô thích nghe tin đồn, nhưng cô lại không thích tham dự vào mấy cái tin đồn đó, cũng không có ý định lôi kéo tin đồn gì, cho nên lạnh lùng từ chối.

Lướt Weibo một lúc, đầu Weibo của cô xuất hiện một nữ nghệ sĩ đang rất nổi.

Nhìn như là một bài bình luận, nhưng thực tế trong lời nói đều nói nữ nghệ sĩ đang nổi này có bối cảnh lớn bao nhiêu, cũng có quan hệ với cả nhị công tử của tập đoàn nổi tiếng Trường Phong.

Tập đoàn Trường Phong là một doanh nghiệp lớn nổi tiếng ở trong nước, gần như là không người nào mà không biết không người nào mà không hiểu, chỉ cần diễn viên nam hoặc cô gái nào đó có quan hệ với loại công tử nhà giàu này, đều có thể lên không ít các trang bìa. Đều dùng chút ít thủ đoạn để truyền thông, hò hét người qua đường biết chút ít là tốt rồi, hơi hiểu chút thôi cũng được, đều là đang xem chuyện cười.

Nhưng người ta là nữ nghệ sĩ đấy, đều sẽ nghĩ hết mọi biện pháp để truyền thông lăng xê, càng tranh thủ được nhiều tài nguyên hơn, cô chỉ vừa mới tốt nghiệp nghiên cứu sinh, lại ở nhà không có việc gì làm, ngoại trừ chơi game thì lại lướt Weibo, có phải hơi tẻ nhạt hay không?

Mặc dù cô là phú nhị đại, thì cũng muốn làm một phú nhị đại có lí tưởng.

Không bằng trước mắt mình đặt ra một mục tiêu nhỏ, tìm một công việc để làm?

Nhan Khê ở nhà chờ vài ngày, vẽ các bản thảo còn thiếu đem giao cho biên tập đang ngày ngày thúc giục, sau đó vui mừng dường như ở trong trò chơi hành hạ được tên kẻ thù nào đó, cả người sáng khoái mà tắt game, bắt đầu lướt Weibo.

Ở trên Weibo cô thấy một cái video rất hấp dẫn, bên trong có hai cô gái đang mắng nhau, làm cho vô số người qua đường dừng lại xem.

Hai cô gái này có chút quen mắt, lần trước lúc cô tụ tập bạn bè, từng thấy qua ở quán cafe.

Trong video hai người vẫn còn đang cãi vã, thỉnh thoảng lại văng vài câu thô tục ra.

“Mày mắng tao đê tiện, vậy mày so với tao thì tốt hơn chỗ nào? Lúc học lớp 10, lúc cậu hotboy nhờ mày đưa thư tình cho Tống Nhan, mày vụng trộm đem thư tình ném vào nhà vệ sinh, mày tưởng tao không biết chuyện này à!”

Nhan Khê:....

Lúng túng, hai người này mắng nhau nhiệt tình ở trên video, lại không quên để cho cô cùng trúng một phát súng à? (kiểu nằm không cũng trúng đạn ý =)))

Lớp 10 thì mới có mấy tuổi?

Còn nhỏ tuổi mà không chịu lo học hành, yêu đương sớm cái gì chứ?!

Bạn đang đọc truyện *Nhìn Người Không Thể Nhìn Bề Ngoài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Loại hành vi bây giờ của chúng ta, có phải gọi là ôm đùi hay không?

Editor: Hy

Nhan Khê thấy bình luận ở phía dưới có vô số người đau khổ chuyện hotboy và Tống Nhan, cô vô cùng vui mừng khi mình đã sớm sửa lại tên, mặc dù cô muốn tìm một chút sự nghiệp để thành công, nhưng tuyệt đối không muốn nọn cái hiện trường cãi nhau này để nổi danh.

Tất video, Nhan Khê cố gắng nhớ lại xem hotboy năm đó của trường là ai, nghĩ cả nửa ngày cũng không có chút ấn tượng nào. Chỉ nhớ là, chàng hotboy này hình như vô cùng có tài hoa, ở tạp chí của trường có nói một bài thơ, nữ sinh trong giờ ra chơi thỉnh thoảng sẽ nói hotboy thế này hotboy thế kia. Nhưng cũng chỉ vờ vờ như vậy, tình lực của mọi người chủ yếu dồn hết lên việc học, dù hotboy có dễ nhìn đi nữa, cũng không bằng sức hấp dẫn của kì thi đại học.

Sáng sớm hôm sau, Dương Mẫn đang đi làm ở công ty truyền thông liền gọi điện cho cô, nói chuyện chính là về cái video hấp dẫn này.

“Đại Hà, Tổng Nhan ở trong miệng hai người kia, không phải là mày đấy chứ?” Bên kia điện thoại, Dương Mẫn cười nhần tâm, “Lần trước tao nói sai rồi, mày không nên đi diễn nữ chính của phim khổ tình, hẳn là nên đi diễn Mary Sue, chỉ là tướng mạo hơi kém một chút.”

“Cút cút cút,” Nhan Khê mở loa ngoài, đem bàn phím gõ cật lực, “Tao đang bận rộn đây này.”

“Bận rộn cái gì, đánh phỏ bán à?”

“Ừ.”

“Phụ nữ đại độc ác,” Dương Mẫn ở bên kia hâm mộ ghen tị, “Mày ngày ngày ở nhà không nhàm chán à, không bằng tìm việc mà làm.” Trong lòng cô ấy biết rõ, dùng tướng mạo và năng lực của Nhan Khê, muốn tìm một công việc hợp ý cũng không phải quá khó.

Một chiều liền đem kẻ thù đến điểm phục sinh, Nhan Khê thoát khỏi trò chơi, “Tao cũng có ý này, nhưng gần đây tao có hợp tác với một nhà xuất bản nhưng chưa hoàn thành bản thảo, tạm thời công việc không thể gấp.”

Dương Mẫn biết chuyện Nhan Khê ở trên mạng đăng truyện manga: “Manga kia đều là tâm huyết của mày, bây giờ sức nóng của mày lại đang cao, cũng có thể thử phát triển cái này.”

“Sở thích thì còn được, chứ ăn chén cơm này tao vẫn hơi chột dạ, trước tiên đem xử lí chuyện này đã, nếu thực sự không được tao còn có thể về nhà ăn bằm.” Trong lòng Nhan Khê hiểu, mặc dù mẹ cô ở trong giới thư họa có chút tên tuổi, nhưng cô là con gái bà, không thể kế thừa được tài năng là linh khí của thế hệ trước. Lúc đó mẹ cô cố ý bồi dưỡng tế bào nghệ thuật của cô, nhưng cô thực sự không phải người phù hợp, liền buông tha.

“Tao còn tưởng mày sẽ nói, mày muốn tự do, mày không muốn bị loại trói buộc của công ty trong nhà này.” Dương Mẫn đã sớm quen tính không biết xấu hổ của Nhan Khê, “Được rồi, có chuyện gì thì gọi cho tao, lão đại muốn đi qua đây để kiểm tra, tao cúp trước.”

Nhan Khê cúp điện thoại, nhìn màn hình di động tối đen mà ngẩn người, hai người bạn tốt này của cô hay gọi điện cho cô, chỉ sợ là lo cô một mình ở đây sẽ nhàm chán. Ở trong tương tượng của người bình thường, cô luôn đi theo mẹ, sau khi mẹ mất thì trở lại bên cạnh bố, bố thì còn có công ty của ông, nói không chừng đối với đứa con gái nhiều năm không gặp này đã không còn quan tâm nữa, thậm chí ngay cả ngày cũng không thấy mặt mũi đâu cả.

Những lo lắng của bạn cô đều biết cả, nhưng cho dù cô nói bỏ cô đối với cô rất tốt, bọn họ cũng nhất định không tin, nói không chừng còn nghĩ cô đang miễn cưỡng cười vui.

Loại hiểu lầm này, quả thực không thể giải thích rõ ràng được.

“Nhan Nhan, nhanh xuống ăn cơm đi con.” Tổng Hải ở dưới nhà hò lên, “Bố nấu món canh mà con thích đây này.”

“Con xuống đây.” Đi dép vào, Nhan Khê mặc áo ngủ, tóc tai bù xù đi xuống dưới nhà.

Sau khi ăn cơm xong, Tổng Hải nhìn sắc mặt của con gái: “Nhan Nhan, ngày kia con có bận gì không?”

“Ngày kia à?” Nhan Khê lắc đầu, “Không có, bố có chuyện gì sao ạ?”

“Là như này, ngày kia là sinh nhật vợ của một người có tiếng trong giới kinh doanh, mấy năm nay bố lẫn lộn cũng có ít quan hệ, đã nhận được một cái thiệp mời đi dự tiệc, nếu như con không bận, có thể cùng bố tham gia góp vui, biết thêm được mấy người bạn cùng tuổi.”

Nhan Khê vốn là sừng sốt một chút, sau đó lập tức gạt đầu nói: “Vâng ạ.”

Tổng Hải đã sớm muốn đi cùng với đứa con gái xinh đẹp của mình, thấy Nhan Khê gạt đầu, nhất thời cười không thấy mặt trời đâu, “Đến lúc đó không cần quá căng thẳng, nên ăn thì ăn, nên uống thì uống, có chuyện gì thì tìm bố.”

Loại trường hợp quan trọng như này, không phải nên nhắc nhở cô cẩn thận lời nói và việc làm sao?

Nhan Khê im lặng nhìn bố, khó trách mẹ cô kiên trì muốn mang cô theo, đại khái là sợ bố cô sẽ dạy cô thành đứa trẻ không phép tắc.

Hôm sau trợ lý của Tổng Hải đưa đến mấy bộ lễ phục và phụ kiện, chỉ là màu sắc không phải đỏ thắm thì cũng là tím đậm, mặc dù rất hoa lệ, nhưng lại không phù hợp với tuổi của cô. Nhan Khê đối với phong cách thẩm mĩ của bố đã hoàn toàn tuyệt vọng rồi, cuối cùng cô tự mình chọn một bộ lễ phục cải tiến thành lễ phục ngắn, thậm chí còn chọn giúp Tổng Hải một bộ âu phục và đồ phối hợp.

Thấy con gái không quá thích lễ phục mà mình chọn, Tổng Hải có chút mất mát, nhưng thấy con gái còn cố ý chọn quần áo cho mình, ông lại cao hứng trở lại.

Vì không muốn mất mặt, hai bố con cô đi đến khách sạn bằng chiếc ô tô xa hoa nhất, ngẩng đầu ưỡn ngực mà đi vào khách sạn.

“Bố, bố có quen với chủ tịch tập đoàn Trường Phong sao?”

“Không quen.” Tổng Hải thành thực lắc đầu, “Công ty của chúng ta chỉ hợp tác qua với một chi nhánh của ông ta, bố cùng với mấy người ở đây có quen biết, cho nên mới lấy được tấm thiệp mời này.”

Nhan Khê im lặng một lát: “Hành vi bây giờ của chúng ta, có phải gọi là ôm đồm hay không?”

“Nha đầu ngốc lại suy nghĩ vớ vẩn cái gì vậy,“ Tổng Hải cười hi hi, mặt béo ục ịch như quả bí đỏ, “Chúng ta làm sao có khả năng ôm đến bắp đùi của chủ tịch Trường Phong được, chúng ta đây chỉ có thể coi là đến góp vui thôi.”

“Cũng đúng.” Nhan Khê nghĩ, nhà bọn họ nhìn như là có tiền, nhưng trên thực tế ở cái khu vực Đê Đô này, không tính là gì cả, lần này có thể tham gia tiệc sinh nhật của Nguyên phu nhân, cũng đủ để thổi họ lên mấy tháng rồi.

Đến địa điểm tiệc, Nhan Khê ôm lấy cánh tay của Tổng Hải mà đi vào sân khấu, chỗ này người đến người đi, có rất nhiều khách mới đã đến rồi, trong đó nam nữ đi lại, giống như là chỗ danh lợi chói mắt, Nhan Khê nắm chặt túi xách, mắt nhìn Tổng Hải không nói chuyện.

Tổng Hải vỗ nhẹ cánh tay cô, đi về phía trước mấy bước, liền có người quen đến chào hỏi.

“Lão Tổng, cô bé này là?” Người đến toàn thân mặc đồ tây đi giày da, trên mặt có ý cười vô cùng thân thiết, ánh mắt nhìn Nhan Khê giống như là một trường bối ôn hòa.

Người làm ăn, phần lớn có tình cảm giao thương rất tốt, cho dù hẳn có hoài nghi thân phận của Nhan Khê, nhưng tuyệt đối sẽ không nói ra nửa điểm làm người khác bất mãn.

“Đây là đứa con gái của tôi, mới tốt nghiệp nghiên cứu sinh,“ Tổng Hải ngoảnh đầu nhìn Nhan Khê, “Nào, Nhan Nhan, đây là chú Diêu tổng giám đốc của công ty Thụy Long.”

“Cháu chào chú Diêu,“ Trong đầu Nhan Khê suy nghĩ một chút, rốt cuộc cũng nhớ tới người này làm cái gì, “Đồ dùng văn phòng mà công ty chú Diêu sản xuất dùng rất tốt, cháu và bạn học thường hay mua sản phẩm của quý công ty đấy ạ.”

“Hóa ra hiền nữ đây là một trong những khách hàng của công ty chúng tôi,“ Ông chủ Diêu cao hừng nắm tay Nhan Khê, dùng giọng điệu nói đùa nói, “Thất kính thất kính rồi.”

Ông ta ngược lại ngờ tới, người béo lùn chắc nịch như Tổng Hải lại có một cô con gái mảnh mai như này, ông nắm tay cô bé này, cũng không dám dùng sức, chỉ sợ không cẩn thận mà bóp nát tay của cô.

Thấy khuôn mặt của Tổng Hải tràn đầy tự hào, ông chủ Diêu nhìn không được mà nghĩ, khó trách Tổng Hải ly hôn nhiều năm như vậy mà không tái hôn, vợ trước của hắn nhất định nhìn rất xinh đẹp, gen cũng rất mạnh, bằng không thì làm sao sinh ra được một cô con gái thế này.

Tổng Hải cũng không để ý tới ý nghĩ của người khác, dẫn Nhan Khê đi khoe khoang với bạn bè một lượt, sâu trong lời nói ra ý là, con gái của ông thông minh, học giỏi, lại còn xinh đẹp nữa.

Nếu như nói Nhan Khê vốn chỉ có 7 phần sắc đẹp, nhưng có đồ trang điểm và Tổng Hải làm cho nổi bật, vẻ ngoài của cô cứ thế mà được nâng cao lên 9 phần, mặc dù ở trong tiệc không tính là chiếm vị trí thứ nhất, nhưng ít nhất cũng có thể làm hai mắt của người khác tỏa sáng. Cộng thêm miệng của cô lại vừa ngọt vừa khôn khéo, bị Tổng Hải mặt dày khoe khoang về con gái, cũng chỉ có thể mặt mày vui vẻ mà khen Nhan Khê một phen, thậm chí còn có người mê muội mở mắt nói khoác, khen Nhan Khê có nét của bố cô.

“Dáng dấp của lệnh thiên kim rất khá, ánh mắt có vài phần ý vị giống với Tổng tiên sinh.”

Quả thực là không lời được ra chỗ nào giống nhau cả, cũng chỉ có thể nâng cao tinh thần ý vị thôi.

Nhan Khê cười đến hợp lòng người, nhưng trong lòng lại nghĩ, không hổ là một lũ người danh lợi, nói khoác mà cũng có thể chân thật như vậy.

Tổng Hải tuy ở trước mặt con gái thì ruột để ngoài da, nhưng ở bên ngoài thì lại luôn để một khuôn mặt khôn khéo, mặc kệ là có quen biết hay không, cuối cùng Tổng Hải vẫn có thể cười và nói vài câu, cho dù không thể hợp tác với nhau, ít nhất nhìn thấy nhau cũng có chút quen mặt.

Điều Nhan Khê có thể làm, chính là không kéo chân chân bố mình(không làm liên lụy đến bố), thấy một người phụ nữ 40 tuổi thì gọi chị, thấy một phụ nữ 60 tuổi thì gọi dì, lúc đối phương uốn nắn, thì khuôn mặt bày ra biểu tình “Tôi không tin, chị/dì rõ ràng còn rất trẻ”, cố gắng lấy được thiện cảm của phái nữ.

Đại khái khuôn mặt của cô rất có tính lừa gạt, cho nên tiệc rượu còn chưa chính thức bắt đầu, cô đã thành công làm quen được với mấy người phụ nữ ở đây.

Không bao lâu, một đôi vợ chồng trung niên xuất hiện dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người, người đàn ông có vẻ hơn 40 tuổi, người phụ nữ đang khoác tay của ông ta, thoạt nhìn có cảm tình vô cùng tốt.

Người phụ nữ khuôn mặt trái xoan, làn da trắng nõn, khoe mắt chân mày đều là ý cười, vẻ đẹp đầy đủ để người khác xem nhẹ tuổi tác của bà.

Nhan Khê không kìm được mà nhìn người phụ nữ này thêm mấy lần, trong đáy mắt che dấu ý tán thưởng.

Cô đoán không lầm, đây chính là chủ tịch tập đoàn Trường Phong cùng phu nhân, hai người toàn bộ hành trình đều sát vai bên nhau và cùng cho cún ăn, trong lời nói và việc làm đều là tình cảm ôn nhu. Nhan Khê ngồi ở bàn rượu bên cạnh, nhìn đôi vợ chồng đang ôm nhau, nhin không được mà lộ ra vài ý cười.

Hai vợ chồng rải hết thức ăn cho cún, liền cùng hai người con trai lên trên sân khấu.

Kết tinh của tuần nam và nữ như vậy thì hẳn sẽ rất dễ nhìn, hai người con trai của nhà họ Nguyên đều eo hẹp vai rộng chân dài, bọn họ mặc lên người bộ âu phục được đặt riêng thì càng thêm phần mê người.

Tướng mạo của anh cả nhà họ Nguyên thì đoán chính, thoạt nhìn vô cùng nghiêm túc, là một người đàn ông đứng đắn nghiêm cẩn.

Dáng dấp của người em so với người anh thì còn tốt hơn, nhưng khoe mắt hơi xếch, sống mũi thẳng tắp, còn có bờ môi hơi mỏng, cho người khác một loại cảm giác không tốt để sống chung, hơn nữa còn là loại không biết quan tâm người khác.

Nhan Khê nghiêng đầu che miệng hỏi bên tai của Tống Hải: “Bố, người thừa kế của nhà họ Nguyên là người anh hay người em?”

Tống Hải lắc đầu, cúi đầu nói nhỏ với con gái: “Loại bí mật của nhà giàu này, làm sao bố của con có thể biết được?” Loại nhà giàu đẳng cấp như Nguyên gia, có thể có tin đồn, nhưng tuyệt đối sẽ không để cho chuyện riêng trong nhà truyền ra, trở thành chủ đề nói chuyện của người khác.

Nhan Khê:...

Đúng là đạo lý đúng đắn.

Bạn đang đọc truyện *Nhìn Người Không Thể Nhìn Bề Ngoài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Khen ngợi bố cô, để cho cô có cuộc sống của người được hậu thuẫn

Editor: Hy

Toàn bộ bữa tiệc sinh nhật rất náo nhiệt, lúc Nguyên tiên sinh và vợ của ông ta đi mời rượu, Nhan Khê cầm một chiếc ly có đế cao, hướng về bốn phía mà nhìn một cái, gần như tất cả mọi người đều mang khuôn mặt sáng lạn tươi cười, tựa như thật tâm thật ý vui vẻ cùng chủ nhà.

Chỗ của người làm ăn, thật thật giả giả khó mà nói được, nhưng mọi người đều là người tài giỏi, mỗi người bung một khuôn mặt tươi cười đến để kết giao đồng hành, đều không dễ dàng gì. Nhan Khê hơi hiểu tại sao cuối cùng bố mẹ cô lại lựa chọn ly hôn, bố cô là một thương nhân, mẹ cô lại là một người yêu thích nghệ thuật yên tĩnh, cuối cùng hai người bỏ qua cho nhau, không hành hạ lẫn nhau nữa, trái lại là một lựa chọn tốt.

Khi đó bố cô còn trẻ, cũng hết sức đẹp trai, bằng không thì năm đó đã không theo đuổi được mẹ cô, chỉ trách năm tháng vô tình, đại soái ca đã phát tướng trở thành một trái bí đao. Mà mẹ cô trước lúc mất, vẫn là một mỹ nhân đẹp để ưu nhã như trước, mặc dù không xinh đẹp bằng lúc còn trẻ, nhưng toàn thân vẫn thướt tha, đủ để người phụ nữ khác say mê.

“Tống lão đệ, “Ngồi ở bên cạnh Tống Hải là một người đàn ông cao gầy đang nhìn Nhan Khê, “Nghe nói lệnh thiên kim là nghiên cứu sinh về phương diện truyền thông?”

“Đúng vậy,“ Tống Hải đắc ý nói, “Ồ trường học còn lấy được học bổng đấy.”

“Không tệ, không tệ,“ Người đàn ông cao gầy nghĩ nghĩ, “Kênh của chúng tôi gần đây đúng lúc muốn mở một tiết mục, tên là “Những câu chuyện bên mình”, lệnh thiên kim nếu có ý định, không bằng đến làm DJ chủ trì cho tiết mục này.” Hẳn ta chỉ là một đài tưởng của một kênh truyền hình địa phương ở Đế Đô, không phải là kênh truyền hình vệ tinh, chỉ có những tivi ở bản địa mới thu được chương trình của họ. Cộng thêm bây giờ lưu hành xem tivi trên mạng, tivi nhà ai cũng có tới hơn trăm kênh, trừ một ít người cũ ở Đế Đô thỉnh thoảng xem kênh của hân, căn bản là không có ai xem.

Tống Hải và đài của hân đã từng hợp tác quảng cáo, hân còn thiếu nợ Tống Hải mấy ân tình, bây giờ thấy hình tượng của Nhan Khê tốt, chuyên môn cũng phù hợp, liền muốn hợp tác. Cho dù năng lực lãnh đạo của cô có kém đến mức căn bản thì cũng không sao, dù sao thì cũng chẳng có ai xem.

“Nhan Nhan, đây là Kim trưởng đài của kênh số 8 ở Đế Đô, bạn tốt của bố.” Tống Hải cũng không đáp ứng ngay lập tức, chỉ quay đầu giới thiệu cho Nhan Khê người đàn ông cao gầy này.

Ngoài miệng Tống Hải nói hai người là bạn tốt, nhưng Nhan Khê nhìn ra được, giao tình của hai người chỉ sợ cũng là dính lấy lợi ích, cô mỉm cười với trưởng đài một tiếng: “Cảm ơn bác Kim, cháu sẽ suy nghĩ thật kĩ ạ.”

Kênh số 8 của Đé Đô... Hóa ra Đé Đô có nhiều kênh truyền hình bản địa vậy sao?

“Hiện nữ nếu như nguyện ý tới, chính là giúp bác Kim một việc lớn rồi.” Kim trưởng đài cười tủm tỉm nói, “Bây giờ bên ngoài người có năng lực chủ trì rất khó tìm, hiện nữ nhất định phải cho bác chút mặt mũi này.”

Lời nói của Kim trưởng đài nghe rất hay, nhưng kênh số 8 của Đé Đô này coi như là không nổi danh, tỉ suất xem cũng kém, thì đó cũng là kênh ở tivi, muốn người nào vào mà chẳng có.

“Cái con bé này thì có thể giúp cho ông việc lớn gì chứ, phải là ông chiều cô chỉ bảo nó nhiều hơn mới phải.” Tống Hải cười tiếp lời, cùng Kim trưởng đài nói chuyện với nhau. Nhan Khê thấy vị Kim trưởng đài này cố ý kết giao với bố cô, nên không chen vào nói, chỉ cúi đầu yên lặng dùng bữa.

Không hổ là nơi tổ chức tiệc sinh nhật của nhà giàu, mùi vị món ăn không làm người ta chê vào đâu được.

Com ăn được hơn một nửa, chủ nhà liền bung ly rượu tới mời, cảm ơn khách đã đến dự. Nhan Khê còn tưởng rằng giống với các nhà giàu khác, đối với những khách mà nịnh nọt họ thì sẽ tỏ thái độ lạnh nhạt, không ngờ phương diện lễ tiết được cân nhắc vô cùng chu đáo.

Những người ở trên bàn này, bốn người của nhà họ Nguyên căn bản không quen biết mấy ai, nhưng Nhan Khê cảm nhận được trên người họ không có điểm ngạo mạn và khinh thường nào.

Nhan Khê xen lẫn trong một đám nhân sĩ thành công biết ăn nói, chỉ cần duy trì nụ cười, bung ly rượu lên là được. Sau khi cúi đầu uống rượu xong, cô và người anh cả của nhà họ Nguyên có nhìn nhau một cái, đôi phương gật đầu với cô một cái, tỏ vẻ lễ phép.

Loại tư thái vừa trầm ổn vừa lễ độ này, không hổ là quý tộc nhà giàu, gật đầu thôi mà cũng có thể khiến người khác cảm thấy thụ sủng nhược kinh (được yêu chiều mà sinh ra lo sợ).

Rượu chất thấm vào đầu môi, Nhan Khê thấy bốn người nhà họ Nguyên đi về phía bàn tiếp theo, liền khom người ngồi xuống. Tống Hải biết con gái không thích mùi rượu, liền múc một chén canh để ở trước mặt Nhan Khê, để cho cô đề mùi vị của rượu xuống.

Nhan Khê cười với Tống Hải, bung chén canh lên uống một ngụm.

“Cậu đang nhìn cái gì vậy?” Nguyên Bác thấy em trai không theo tới, liền quay đầu liếc nhìn.

“Không có gì,” Nguyên Dịch thu hồi ánh mắt, giọng điệu bình thản, “Chỉ là cảm thấy người nào đó ở bàn khách kia có hơi quen mắt.”

“Có lẽ trước kia cậu đã thấy ở đâu rồi đấy.” Nguyên Bác vỗ vỗ vai anh, “Đi thôi.”

Nguyên Dịch trầm mặc đi theo, lông mày rũ xuống, lúc phục vụ mang thức ăn lên cũng không kim được mà đứng cách xa một chút, chỉ sợ bị người đang tức giận này nhìn trúng.

Tiệc kết thúc, hai anh em nhà họ Nguyên đứng ở cửa khách sạn để tiễn khách, lại bị vô số người khen ngợi và chúc phúc.

Nguyên Dịch hơi không kiên nhẫn mà hít sâu một hơi, quay đầu liếc nhìn bên trong cửa, lại có mấy người đi ra, cho nên đứng thẳng lưng.

“Đi thông thả.” Nguyên Dịch miễn cưỡng cười một cái.

“Cảm ơn đã tiếp đãi.” người đàn ông trung niên mập mập đi ở phía trước khuôn mặt đầy ý cười, nhìn vô cùng đáng yêu. Tầm mắt của Nguyên Dịch dừng lại ở cô gái trẻ ở bên cạnh ông ta, “Khách sáo rồi.”

Tuổi của người bên cạnh cô gái cũng đủ để làm bố cô ấy rồi.

Cô gái ở bên cạnh ngẩng đầu mỉm cười với anh, mày liễu mắt hạnh, sống mũi thẳng tắp xinh xắn, cũng có vài phần diễm đam đáng yêu. Anh chợt nhớ tới đã gặp hai người này ở đâu, chính là lần trước lúc đi lấy lễ vật.

Chồng già vợ trẻ, một đóa hoa tươi cắm trên bãi phân trâu, có chút đáng tiếc.

Về phần hai người này vì tiền hay vì tình cảm mà ở chung với nhau, Nguyên Dịch không muốn quan tâm, chồng già vợ trẻ hoặc là chồng trẻ vợ già, đều là người có tiền chơi trò lừa bịp, anh quả thực không nhận được cảm khái trong lòng.

Lúc hai người bước xuống bậc thang, Nguyên Dịch chú ý tới người đàn ông béo còn cẩn thận đỡ lấy cô gái trẻ, đối với cô ấy hết sức cung chiêu.

“Anh,” Nguyên Dịch nhìn giờ, “Chỗ này giao cho anh.”

Nguyên Bác cũng nhìn giờ, biết rõ là đến giờ đi ngủ của em trai, vì vậy gật đầu nói: “Về đi, dù sao khách khứa cũng sắp hết rồi.”

Người em trai này của hắn có hơi cổ quái, nhất định phải đi ngủ lúc 11h tối, bằng không thì ngày hôm sau nhất định sẽ đau đầu, người nhà hắn đã sớm

quen rồi.

Sau khi Nhan Khê về đến nhà, cố ý mở ra cái tivi vắng vẻ thật lâu, tìm rất lâu mới tìm được kênh 8, lúc này tivi đang chiếu một bộ phim không tên, nam nữ chính cũng không quen mặt với phim truyền hình, đột nhiên có quảng cáo, là một giọng nam hoành tráng gay gắt không ngừng bay lượn.

“Tin tức tốt, tin tức tốt, đồ điện ở lầu hai ở quảng trường đại hạ giá...”

Đây là phong cách sắp chữ quảng cáo của mười năm trước, lòng tiếng quảng cáo của 15 năm trước, còn có hình ảnh hơi mờ thò kia nữa, còn có “Phòng văn người tiêu dùng” kia nữa, Nhan Khê bắt đầu hoài nghi, kênh tivi như vậy, thật sự có người xem sao?

Sau khi cái quảng cáo rục rờ này kết thúc, lại nhảy sang một cái quảng cáo khác, cái quảng cáo này lại còn là sản phẩm của công ty nhà cô, phong cách vẫn khó mà diễn tả được, chẳng qua lòng tiếng đôi từ giọng nam hoành tráng thành giọng nữ bén nhọn.

Cô đại khái cũng có thể đoán được phong cách của cái tiết mục “Những câu chuyện bên mình” kia rồi, dù có chạy trái phải thì cũng là chuyện vô ích.

“Nhan Nhan, con có muốn đi làm người chủ trì hay không?” Tống Hải nhìn quảng cáo trên tivi, “Phí quảng cáo của nhà đài này rất rẻ, bố và lãnh đạo của đài này cũng có quen biết, nếu như con muốn đi làm, khẳng định không ai dám bắt nạt con đâu.”

Đương nhiên là rất rẻ rồi, bởi vì căn bản là không có ai thèm xem, có người tìm bọn họ để quảng cáo, đã là chuyện không dễ gì rồi.

Nhan Khê vô tình vào vòng giải trí, khi còn bé cô luôn mơ ước trở thành nhà thiên văn học, nhưng ước mơ cũng đã sớm tan vỡ rồi, bây giờ cô rảnh rỗi nhàn chán, đi vào cái vòng giải trí này, công việc ở đài truyền hình lại tương đối buồn tẻ, cũng là không tệ, ít nhất cũng không tính là ăn bám nữa.

Nghĩ như vậy, cô liền đồng ý.

Tống Hải đem ý của Nhan Khê nói với Kim trưởng đài, Kim trưởng đài ngay lập tức vui vẻ mời cô tham gia tiệc liên hoan gặp mặt đồng nghiệp, còn nói phải đem tổ cộng tác của tiết mục kia giới thiệu cho cô.

Kênh số 8 của Đệ Độ phần lớn là không có người xem, buổi trưa có phát sóng tin tức 40 phút, 7h tối phát sóng thời sự quốc gia, xong thời sự là đến dự báo thời tiết Đệ Độ bằng vệ tinh khí tượng, sau đó tiếp tục đến phim truyền hình, qua 1h sáng thì kênh ngừng phát sóng.

Cho nên tiết mục chân chính thuộc về kênh này chỉ cũng chỉ có tin tức 40 phút kia thôi. Bây giờ vì giám đốc của đài đòi phải cải cách, cho nên Kim đài trưởng suy nghĩ rất lâu, cuối cùng quyết định tăng thêm chuyên mục “Những câu chuyện bên mình”, thời gian phát sóng là 8h mỗi tối.

“Đài trưởng, người mà ngài mời tới làm chủ trì đúng là nghiên cứu sinh hệ truyền thông của Hải Đại à?” Biểu tình của chuyên viên quay phim có chút chăm chú, nếu quả thực là như vậy, chỉ sợ trong mắt người đảm đương tiết mục này, có quyền lên tiếng nhất chính là người chủ trì này.

“Không chỉ là nghiên cứu sinh của Hải Đại, mà con là con gái của Tống Hải, Kim trưởng đài nhắc nhở mấy người, “Cô gái này còn trẻ, mấy người là tiền bối thì nên bao dung một chút, nên dạy thì dạy, cũng đừng giấu giếm.”

“Lời này của đài trưởng quá khách khí rồi, chúng tôi đều là những người dân dã lẫn lộn ở bên ngoài, sao có thể so được với Tống thiên kim chứ, đạo diễn Lan Mục cười cười, “Ngài yên tâm, chúng tôi đã từng này tuổi rồi, khẳng định sẽ không để cho cô bé kia chịu oan ức gì.”

Trưởng đài đã nói tới mức này, bọn họ cũng không có ai ngu, biết nên dùng thái độ gì để đối đãi.

“Người ta họ Nhan chứ không phải họ Tống, Kim đài trưởng cười cười, “Cô bé đó theo họ mẹ.”

Mấy người đang ngồi ở đây mặc dù hiếu kì vì sao vị thiên kim này lại không theo họ của bố, nhưng cũng biết một số việc không thể quá hiếu kì, lòng hiếu kì nặng quá sẽ không tốt.

Nhan Khê đi tới chỗ hẹn, là một nhà hàng trang trí cũng không tệ, đi tới phòng được đặt mới gõ cửa, cửa liền mở, mở cửa chính là một người phụ nữ hơn 30 tuổi.

“Vị này chính là người chủ trì mà chúng tôi chờ đã lâu sao?” Trên mặt của người phụ nữ lộ ra nụ cười xán lạn, “Tôi tên là Trần Bội, là đạo diễn của chương trình này, em gọi chị là chị Trần là được rồi.” Sau khi nói xong, chị ta ngoảnh đầu nhìn Kim đài trưởng, “Đài trưởng, đây chính là cô bé mà ngài lừa được đúng không?”

Mấy người còn lại bắt đầu rối rít ồn ào, đều nói nhân vật xuất sắc như vậy, nhất định là bị Kim trưởng đài lừa tới.

Nghe mấy người đồng nghiệp này khoa trương, Nhan Khê im lặng cảm khái, ở thời buổi này, làm cái gì cũng không dễ dàng, những đồng nghiệp này vì khen cô mà không biết đã tốn bao nhiêu tế bào não nữa?

Thật khen ngợi bố cô, để cho cô có một cuộc sống của người được hậu thuẫn.

Bạn đang đọc truyện *Nhìn Người Không Thể Nhìn Bề Ngoài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 6: Hổ thẹn hổ thẹn, quá khen quá khen rồi

Editor: Hy

Ăn xong bữa cơm, Nhan Khê đối với chức vụ của mấy người đồng nghiệp này cơ bản đã nắm rõ. Quay phim Triệu Bằng đã hơn 40 tuổi, là một nhân vật làm cho có lệ, biên đạo Trần Bội là người phải kéo đưa đẩy một chút, nghe nói trước kia là một chủ nhiệm của một liên hội phụ nữ ở một thôn xã, bây giờ hơn 40 tuổi làm biên đạo của đài truyền hình, đối với người bình thường mà nói, cũng coi như vô cùng thành công rồi. Còn lại hai nhân viên hậu kì khá trẻ tuổi, nhìn bọn họ nói chuyện và làm việc, xem ra ở trong đài cũng không phải là người có tiếng nói.

Kim đài trưởng cố ý cùng Nhan Khê nói chuyện, cho nên ở trước mặt đám đồng nghiệp, ông ta giống như là một trưởng bối đã quen với Nhan Khê nhiều năm. Loại hành vi này, so với nói lời khen ngợi thì còn có ích hơn, Nhan Khê nhận ân tình của ông ta, nên thừa dịp lúc đi vào phòng rửa tay, đi ra đại sảnh thanh toán bữa cơm này.

Cũng không tốn nhiều tiền, nhưng sau khi mọi người biết Nhan Khê đã thanh toán tiền, thái độ đối với cô càng phải thân thiết thêm một chút.

Thân là một nhân viên mới, cho dù có hậu thuẫn, chuyện nên làm thì cũng muốn làm cho thích hợp, nếu không thì muốn chân chính dung nhập vào cái vòng này thật không dễ dàng.

Anh tốt với tôi, tôi tốt với anh, vậy thì cả hai cùng tốt.

Sau khi trở về, Tống Nhan hỏi Nhan Khê đồng nghiệp thế nào, cô đem các đồng nghiệp ra khoe một lần, thuận tiện nói rõ Kim đài trưởng rất chiều cô.

Không tới hai ngày, còn chưa phát sóng “Những câu chuyện bên mình” mà đã tìm được nhà tài trợ, công ty Hải Dương.

Vì vậy ngày đầu tiên Nhan Khê chính thức đi làm, được đồng nghiệp nhiệt tình tiếp đãi, thậm chí còn có hẳn một phòng làm việc riêng, bàn ghế bên trong và máy tính đều là đều là đồ mới cả.

Đài truyền hình của Đế Đô có tổng cộng gần 10 tầng, đài truyền hình Đế Đô là Quang Thị một mình chiếm 4 tầng, bên trong còn có mấy phòng thu, người chủ trì đều là nhân vật nổi tiếng toàn quốc. Không giống với kênh số 8 đơn độc của Đế Đô, và kênh số 9 cùng ở một tầng, không có việc gì thì liền nhàn rỗi đánh muỗi.

Sau khi Nhan Khê tới làm, không quá vài ngày liền cùng đồng nghiệp ở hai kênh quen biết, bởi vì hai kênh này cộng lại, cũng chỉ có hơn 20 đồng nghiệp, có vài đồng nghiệp còn làm chung cho cả hai kênh. Hai người lãnh đạo lớn của hai kênh mặc dù được gọi là đài trưởng, nhưng thực tế là ở trong tòa nhà này, còn không bằng địa vị của những người lãnh đạo kênh khác.

“Tiểu Nhan, nội dung tập một của chương trình của chúng ta đã quyết định rồi,” Trần Bội đem phương án đưa tới bàn làm việc của Nhan Khê, “Tập một nội dung về phương diện giao thông, nhưng cần em phải ra ngoài một chuyến, không sao chứ?”

Dù sao chị ta cũng tính xong rồi, tùy tiện quay mấy cái quy tắc giao thông của người đi đường hoặc của xe cộ, sau đó hưởng ứng lời kêu gọi của quốc gia, ở trong chương trình nhấn mạnh tuân thủ an toàn giao thông có vai trò quan trọng như thế nào, kiểu gì cũng có thể mở được chương trình.

Phương án làm hết sức đơn giản, trong lòng Nhan Khê rất rõ, tổ chương trình cũng không có ý định làm chương trình này cho tốt, chỉ là ứng phó với yêu cầu của tổng đài mà thôi.

Cô nhìn phương án vài lần: “Không thành vấn đề. Chị Trần, em thấy chương trình này mấy nữa là phải phát sóng, không biết thời gian có kịp không?”

“Ồi,” Trần Bội không quan tâm nói, “Chỉ cần đủ hình ảnh và tài liệu, hậu kì tùy tiện cắt một ít, liền xong ngay.” Cô gái này mới từ trường ra nên kinh nghiệm đúng là chưa đủ, tiết mục giống này cũng không phải kéo dài một mảng lớn, có thể tốn bao nhiêu thời gian chứ.

“Hóa ra là như vậy.” Nhan Khê cười cười, không tranh luận cùng Trần Bội, bày tỏ khôn khéo mới là tư thái của hậu bối.

Thấy Nhan Khê như vậy, Trần Bội ngược lại có chút áy náy, chị ta đành mềm lòng khuyên mấy câu: “Cái kênh này của chúng ta đã không có ai coi rồi, nếu không phải phía trên có chỉ tiêu cứng nhắc, kênh của chúng ta không chừng đã sớm đóng cửa rồi. Em cũng không cần quá sức, sau này có cơ hội, liền được điều lên phía trên thôi.”

Ít khi chị ta nói nhiều như vậy, thấy Nhan Khê không nói gì, liền giảng giải với Nhan Khê những nơi cần ứng phó qua loa.

Sớm hôm sau, Nhan Khê cùng với một chuyên viên quay phim ra khỏi cửa, phương tiện giao thông mà đài cung cấp là một chiếc xe Van, phía trên có đánh dấu đài truyền hình Đế Đô thật to, phía sau có đánh dấu một số 8.

Thời tiết hơi nóng, Nhan Khê đứng đưa cây quạt: “Anh Triệu, máy lạnh của xe này có phải có vấn đề không?”

Triệu Bằng điều chỉnh ống kính một chút, nói với Nhan Khê: “Quen rồi là tốt thôi, kênh của chúng ta chỉ có một chiếc xe này để tác nghiệp thôi, tháng

trước điều hòa đã hỏng một lần, vận khí của em tốt, đúng lúc điều hòa được sửa đó.”

Nhan Khê móc gương ra soi soi mặt mình, may mắn đồ trang điểm của cô không thấm nước, không dễ bị nhòe, nếu không thì bây giờ mặt cô đã thành mặt gấu trúc rồi.

Triệu Bằng thấy cô soi gương, thờ dài nói: “Trước kia lúc anh làm việc ở đài vệ tinh, cùng ra ngoài với một người chủ trì có chút địa vị, bên người đều phải mang theo thợ hóa trang và trợ lý...”

Hắn ngừng một lát, dường như không muốn nói tiếp nữa. Nhan Khê tưởng cảm xúc của hắn sa sút, không ngờ hắn đang mở cửa kính chụp liên tiếp một chiếc xe.

Bây giờ rất nhiều ngoại cảnh đều quay bên trong hiện trường thu âm, Nhan Khê đứng lúc nói: “Loại chụp ảnh trực tuyến này, lái xe giống như hành động của con cua vậy, vô cùng nguy hiểm, các bạn tài xế đừng nên học thói xấu này, chúng ta cùng lên xem một chút xem người bạn lái xe này là ai, thuận tiện cùng anh ta lãnh giáo một chút luật lệ giao thông.”

Triệu Bằng quay đầu nhìn mặt Nhan Khê, không ngờ người mới này đã tìm được lời thoại, xem ra có chút kinh nghiệm.

Lúc sắp đuổi kịp xe riêng ở phía trước, đèn xanh còn dư mấy giây liền thành đèn đỏ, Nhan Khê lên tiếng lần nữa: “Các bạn lái xe còn phải ghi nhớ, có lúc thả chậm một chút, cũng không nên vượt đèn vàng, an toàn là trên hết.”

Triệu Bằng tán thưởng nhìn Nhan Khê, lời của cô bình thường rất tiêu chuẩn, thanh âm êm dịu dễ nghe, tập này nếu cắt ở trong chương trình, cho dù mọi người không thấy mặt cô, cũng sẽ rất có cảm tình với cô.

Chỉ tiếc.... Không có mấy người xem chương trình của họ.

Mùa hè nóng bức, có người bẽ bộn nhiều việc, có người kể sinh nhai mà bôn ba, cùng vậy nhưng cũng có người đang hưởng thụ cuộc sống.

“Nguyên nhị, “ Trương Vọng chậm bước đuổi theo Nguyên Dịch, “Tiểu Vi vừa rồi có chút quá lời, tôi thay cô ấy xin lỗi.”

Nguyên Dịch dừng bước nhìn về phía Trương Vọng, nhú mày nói: “Trương Vọng, cậu cả ngày bị phụ nữ gây khó dễ trong tay, còn là đàn ông không vậy?”

“Ha ha, “ Trương Vọng xin lỗi cười nói, “Cô ấy là bạn gái tôi, tôi chỉ có thể làm vậy.”

Lông mày Nguyên Dịch càng nhíu chặt hơn: “Cậu thế nào tôi mặc kệ, nhưng tôi là loại đàn ông gì, không cần cô ta phải đánh giá.”

“Cô ấy tính cách nóng nảy, sau này bạn bè chúng ta tụ hội, tôi sẽ không mang cô ấy theo nữa, cậu đừng so đo với cô ấy.” Trương Vọng cười đến hơi ngượng ngùng, hắn cũng không tới bạn gái của mình sẽ có mâu thuẫn với Nguyên Dịch.

“Tôi là đàn ông, tính toán với phụ nữ như cô ta làm gì.” Nguyên Dịch nhìn Trương Vọng, cười nhạo một tiếng, “Dù sao sau này nếu như tôi tìm bạn gái, tuyệt đối sẽ không cho xách túi xách giày cho cô ấy. Vì phụ nữ, ngay cả khi khải đàn ông cũng không có, cậu cầm cái gì vậy?”

“Tôi cầm đồ của cô ấy, “ Trương Vọng nở nụ cười, “Đợi sau này cậu tìm được một người con gái mà mình yêu thật lòng rồi sẽ hiểu.”

Xi.

Nguyên Dịch khinh thường cười một tiếng, cho dù anh muốn tìm bạn gái, cũng sẽ tìm một cô gái ôn nhu làm cho người khác hài lòng, cuộc đời của Nguyên Dịch anh, tuyệt đối không có khả năng xách túi cho con gái.

Thấy Nguyên Dịch hếch cằm, không để ý gì tới mình, Trương Vọng biết rõ anh không mang lời nói của mình để vào trong lòng.

“Được rồi, chỉ cần cậu vui là được, “ Nguyên Dịch không phải là người thích xen vào chuyện của người khác, anh hơi không kiên nhẫn mà dứt tay vào túi quần, “Tôi còn có việc phải xử lý, đi trước đây.”

Biết Nguyên Dịch là người có gì nói đó, Trương Vọng cũng không giữ lại nữa: “Được, lần sau chúng ta lại tụ họp.”

Nguyên Dịch gật đầu rồi xoay người đi, anh vừa mới vào chỗ để xe, liền thấy một chiếc xe riêng đang đi vào, tài xế còn chưa ngừng, lại có một chiếc xe Van tiếp tục tiến vào.

Trên xe Van đi xuống một nam và một nữ, nữ thì cầm micro, nam thì khiêng máy quay trên vai, hai người đi thẳng tới trước mặt chiếc xe riêng, đưa micro về phía người tài xế vừa bước xuống xe.

“Chào tiên sinh, tôi là phóng viên của kênh số 8 đài truyền hình Đế Đô...”

Nguyên Dịch dừng chân, ngẩng đầu nhìn nữ phóng viên đang nói chuyện, chẳng phải cô gái vừa đáng thương vừa diễm dạm đáng yêu đó sao?

Không hiểu sao anh có chút tò mò, cô gái này ngăn tài xế lại định nói cái gì.

“Tiên sinh, vừa rồi tôi thấy xe của anh không chỉ thỉnh thoảng ép xe khác để vượt lên, có lúc còn không bật đèn xin nhàn để rẽ nữa, vô cùng lo lắng cho cách đi xe của anh, cho nên liền đuổi theo hỏi anh một câu,” Nhan Khê đem micro đưa tới trước mặt tài xế, lộ ra chiều thức mỉm cười ôn nhu của mình.

Tài xế thấy có người chặn ở trước mặt mình, vốn trong lòng đã có một bụng tức giận, nhưng nghe đối phương nói mình là phóng viên của đài truyền hình, giọng lại mềm mại êm tai, một bụng tức giận nhất thời giảm xuống.

Nghe thấy đối phương nói mình vi phạm luật giao thông, mặt người đàn ông có chút không được tự nhiên, hần vụng trộm nhìn thoáng qua ống kính, hơi ngượng ngùng.

“Anh cứ yên tâm, chúng tôi đuổi theo chỉ muốn nhắc anh chú ý an toàn, mặt anh và biển số xe của anh chúng tôi sẽ làm mờ,” Đoán được điều đối phương đang lo lắng, một câu của Nhan Khê liền xóa tan nghi ngại của anh ta, sau đó nói đến những hậu quả của việc không tuân thủ an toàn giao thông gây ra, cuối cùng lấy một tai nạn giao thông có thật để làm hồi kết.

Câu chuyện rất bình thường, nhưng bởi vì giọng cô quả thực có tính xúi giục, làm cho đại hán tài xế cao 1m8 này rất cảm động, thiếu chút nữa thì khóc luôn tại chỗ, sau đó hần hướng tới ống kính để hối lỗi, còn hỏi Nhan Khê xem đứa bé sống sót trong câu chuyện cũ kia bây giờ thế nào rồi, hần muốn quyên góp một ít tiền cho cậu bé đó.

“Tiên sinh cứ yên tâm, cậu bé đó đã được quốc gia nuôi dưỡng rồi, cuộc sống cũng không quá tệ, chỉ là không ai thay thế được địa vị của bố mẹ trong lòng cậu bé đó,” Nhan Khê cười nhìn người đàn ông mặt đỏ tai hồng kia, “Hy vọng khi anh đi ra khỏi nhà, nhớ suy nghĩ cho người nhà của anh, mỗi ngày bọn họ đều đang đợi anh bình an trở về.”

“Ra khỏi nhà vui vẻ, về nhà bình an, mặc dù là một câu hết sức bình thường nhưng,” Nhan Khê cười đến cả khuôn mặt cũng dịu dàng, cả người tràn đầy vinh quang. “Nhưng tôi vẫn chúc anh như cũ, còn có trước máy truyền hình rộng lớn này trước người xem và bạn bè, chúc ra khỏi nhà thì vui vẻ, về nhà bình an.”

Tài xế gật đầu liên tục, liên tục đảm bảo mình sau này mình nhất định sẽ sửa thói quen xấu này, không vi phạm quy tắc giao thông nữa, rồi xấu hổ rời đi.

Triệu Bằng tắt máy quay, quay đầu giơ ngón tay cái với Nhan Khê: “Tiểu Nhan, tài ăn nói của em rất giỏi.” Bọn họ đi chuyển này, có thể kích động ân huệ của người chủ trì, chính là được tổ sư gia thưởng cơm.

Người mới này, có vài phần bản lĩnh thực sự.

Nhan Khê cười đến mặt đầy ngượng ngùng.

“Hỗ thẹn hỗ thẹn, quá khen quá khen rồi.”

Nhưng thêm nhiều lời khen nữa cũng không sao, cô nhận được hết

Bạn đang đọc truyện *Nhìn Người Không Thể Nhìn Bề Ngoài* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Cô vừa mới tới có vài ngày, đã làm hỏng của công rồi sao?

Editor: Hy

Triệu Bằng thấy Nhan Khê mặt đầy ngượng ngùng, tưởng rằng cô còn trẻ nên da mặt mỏng, nên khen ngợi thêm mấy câu nữa, sau đó quay người mở cửa xe, chuẩn bị rời đi. Nhưng hần kéo mấy cái, cửa xe vẫn không nhúc nhích.

“Sao thế?” Tài xế cũng xuống theo, giơ tay kéo cửa, cửa xe vẫn không nhúc nhích như cũ.

“Cái xe rách!” Tài xế hạ giọng mắng một câu, định mắng thêm mấy câu hung hãn nữa, nhưng quay đầu thấy Nhan Khê đang cười dịu dàng ở phía sau hần, đầy một bụng những câu mắng kinh điển cũng nuốt trở lại, “Nhan tiểu thư, để cho cô chê cười rồi, cái xe này hay xảy ra vấn đề, đã sớm nên thay rồi, nhưng phía trên một mực không cấp tiền xuống.”

Hần ngày ngày mở cái xe này đi tới đi lui, trong lòng đã sớm toàn là một bụng lửa giận.

“Cửa không mở được, vậy leo từ phía trước xuống?” Triệu Bằng vuốt vuốt cái mũi.

“Em thử một chút,” Nhan Khê đưa micro cho tài xế, giơ tay kéo cửa xe, quả nhiên cửa rất chặt. Cô hít sâu một hơi, dùng hết sức kéo một cái, nhưng cửa không mở ra mà tay nắm cửa lại bị rơi.

Trong bãi đậu xe một mảng tĩnh mịch.

Nhan Khê nhìn tay nắm cửa trong tay mà há hốc mồm, cô vừa mới đi làm được vài ngày, đã làm hỏng của công rồi sao?

“Ha ha ha ha,” Triệu Bằng cười nắc nẻ, chỉ tay nắm cửa ở trên tay Nhan Khê, “Tiểu Nhan, sức lực ở tay của em so với tài ăn nói còn lợi hại hơn nha!”

Nhan Khê chờ Triệu Bằng cười xong mới sâu kín lên tiếng, “Anh Triệu, hay là em gọi người tới đón chúng ta.” Cô cúi đầu nhìn váy ở trên người mình, từ ghế tài xế mà trèo về phía sau, cũng quá khó coi rồi.

Triệu Bằng im lặng, phía sau có đèn xe, một chiếc xe đang tiến tới đây, đèn của xe làm hấn hoa cả mắt.

Từ từ dừng lại ở cạnh xe của bọn họ, cửa xe tự động hạ xuống, bên trong có một người đàn ông đang ngồi. Triệu Bằng dự đoán một chút về giá của chiếc xe này, lại thấy mặt tài xế nặng trĩu mặt thì liếc ngang liếc dọc, yên lặng lùi về phía sau một bước.

Không đắc tội nổi rồi.

Nguyên Dịch nhìn Nhan Khê mặc đồ trắng, nhếch miệng chứ không nói lời nào, nhìn về mặt càng thêm nghiêm túc.

Nhan Khê vừa bị đèn của xe làm cho hoa cả mắt, nhìn về chỗ ánh sáng yếu thì không nhìn rõ cho lắm, cô hí hóp nhìn trong xe một cái, miễn cưỡng phân biệt được tài xế là đàn ông, quay đầu gọi điện cho bố, để cho ông sắp xếp một tài xế tới đây.

Nguyên Dịch nghe thấy cô gái này dường như đang làm nũng với người ở đầu dây bên kia, cười nhạo một tiếng, anh ngược lại đã quên, người ta không phải là người không có bối cảnh. Đại khái là bởi vì biểu tình của cô gái này khi làm hỏng tay nắm xe rất buồn cười, chọc cho anh vui về một chút, anh mới hiềm khi nổi lên ý tốt muốn giúp đỡ.

Nhưng mà không dùng được, anh cũng lười phí tâm tư, miễn cho sau này bị người khác nhìn thấy, hiểu lầm là anh đang dụ dỗ phụ nữ đã có chồng.

Thấy chiếc xe ở trước mặt họ từ từ lái đi, Triệu Bằng thở phào nhẹ nhõm, hấn còn tưởng bọn họ không cẩn thận mà đắc tội với một đại nhân vật nào đấy.

“Anh Triệu, trước tiên chúng ta cứ tìm một chỗ nghỉ gần đây đã, tài xế của bố em sẽ tới đón chúng ta ngay.” Nhan Khê cúp điện thoại, thấy chiếc xe đứng ở trước mặt họ đã đi rồi, “Tài xế vừa rồi quen biết anh à?”

“Anh cũng rất muốn quen đấy,” Triệu Bằng thờ dãi, mặt đầy tức nước, “Đáng tiếc người ta không cho anh cơ hội này.”

“Em hiểu.” Nhan Khê làm biểu cảm em hiểu, đem những lời tiếp theo của Triệu Bằng chặn lại.

Vị nữ chủ trì mới tới này, hình như cũng không phải yếu điệu như bè ngoài thì phải?!

Hôm sau Tống Hải liền lấy danh nghĩa tài trợ, đưa đến kênh số 8 hai chiếc xe Van mới tinh, khí thế của kẻ có tiền hiện ra hết.

Cái gọi là ăn thịt người mềm miệng, bắt người ngắn tay*, hai chiếc này khi ra khỏi đài tác nghiệp đều phải dùng đến, cộng thêm chuyện Nhan Khê tới, cho nên không tới một tháng, Nhan Khê liền cùng kết thành một khối với các đồng nghiệp, học được rất nhiều từ các kênh cũ.

*ăn thịt người mềm miệng, bắt người ngắn tay: khi chiếm tiện nghi của người khác, phải trả giá bằng sự tôn nghiêm, phải vâng vâng dạ dạ, luôn kém người đó một bậc.

Từ sau chuyện cửa xe, giữa Triệu Bằng và Nhan Khê không còn lạnh nhạt khách sáo nữa, cộng thêm hai người họ thường xuyên ra ngoài công tác cùng nhau, cho nên có mấy phần thân thiết.

Ví dụ như ở bên trong khu dân cư cũ, gặp phải chó lớn được nuôi phi pháp, Nhan Khê không nói hai lời, cời giày cao gót chạy về phía xe. Lý do là chỉ cần chạy qua Triệu Bằng, cô sẽ an toàn.

Lại ví dụ như gặp phải vụ tranh chấp ở quê, hai chị lớn mắng nhau giữa đường phố, Triệu Bằng không chút do dự mà đẩy Nhan Khê lên, lý do là cô là con gái, con gái với nhau thì dễ khuyên bảo hơn, cuối cùng làm hại Nhan Khê suýt nữa thì bị hai chị đó túm tóc.

“Anh, anh Triệu,” Nhan Khê tê liệt ngồi thờ hồn hên ở trong xe, duỗi mấy ngón tay run rẩy chỉ vào Triệu Bằng, “Anh không phúc hậu gì cả, thiếu chút nữa là em bị hai vị đại tỷ kia tàn sát rồi đấy.”

“Không phải là rất tốt hay sao?” Triệu Bằng cười ha ha nói, “Em còn trẻ còn khỏe nên chạy rất nhanh, không giống anh, lớn tuổi rồi, đi đứng cũng không nổi nữa.”

Nhan Khê liếc một cái, mở chai nước khoáng ra uống mấy ngụm liền, đề trái tim đang nhảy bùm bùm trong lồng ngực lại, “Lúc trước anh bị chó đuổi, vác máy quay nhưng không phải chạy rất nhanh sao?”

Triệu Bằng giả ngu mỉm cười, không nhận lời tra hỏi này.

Hai người trở lại đài, đem tài liệu thực tế vừa quay đưa cho hậu kỳ, các đồng nghiệp đang chia hoa quả, thấy Nhan Khê trở về, cũng chia cho cô một

phần.

“Ôi, mọi người đã nghe nói chưa, kênh vệ tinh có một gameshow rất nổi, tiền quảng cáo cũng đều tính theo giây, “Tiểu Lý bên kế hoạch hâm mộ nói, “Người ở kênh của họ, đi đường đều mang theo gió.”

Nhan Khê đối với những ân oán tình cừu ở bên trong các đài này không biết gì cả, cho nên không tham gia thảo luận.

“Tôi phải nói, dáng dấp của cái cô Trầm Tĩnh Nhan đó không đẹp mắt bằng Tiểu Nhan của nhà chúng ta, “Tiểu Lý quay đầu nhìn Nhan Khê đang ăn vui vẻ, ngừng một lát, “Nhưng lĩnh vực của người ta, xác thực rất lợi hại.”

Trầm Tĩnh Nhan ở chỗ tổng đài trưởng có vài phần mặt mũi, Nhan Khê... Lãnh đạo hơi cao một chút ở trong tòa nhà này, cũng không biết cô ấy là ai.

“Anh Lý, đây là anh có ý lấy em ra nói đùa à, “Nhan Khê ngẩng đầu nhìn Tiểu Lý, khuôn mặt vô tội nói, “Chị Trầm đó có năng lực của phái nữ, đủ để cho chị ấy coi thường tất cả rồi. Dung mạo dù có già đi, nhưng tài hoa sẽ không đâu.”

Nhưng mà có thể nhìn đẹp mắt một chút, vẫn làm cho người khác vui vẻ hơn, hi hi hi hi.

“Tính giác ngộ của Tiểu Nhan rất cao, “Trần Bội dựa vào vai Nhan Khê, nói với Tiểu Lý, “Loại đàn ông như mấy người chỉ biết nhìn mặt, quá nông cạn rồi.”

Mọi người cười toe toét mang chủ đề chuyển thành đàn ông, dù sao bọn họ trừ buồn chuyện ra, bây giờ cũng không có việc gì làm.

“Những câu chuyện bên mình” phát sóng được một thời gian, tỉ suất xem chậm rãi tăng, nhưng ngay cả số lẻ của đài vệ tinh cũng không đuổi kịp. Nhưng mọi người đều không để ý, có thể thu được tỉ suất xem như vậy, bọn họ đã rất hài lòng rồi.

Sau khi tan việc, Nhan Khê đợi thang máy một lúc, rồi cuộc thang máy cũng xuống, nhưng cô còn chưa kịp đi vào, liền bị người ở bên trong ngăn lại, “Trong thang máy đầy người rồi, mời cô đợi chuyển sau, xin lỗi.”

Người này ngoài miệng thì nói khách khí như vậy, nhưng ở trong thang máy chỉ đứng có khoảng sáu bảy người, người đứng ở giữa hình như là Trầm Tĩnh Nhan vừa được bàn tán, cô cúi đầu nhìn chàng trai trẻ tuổi đeo kính đang nói cái gì đó, trên khuôn mặt đang cười, hẳn là một tiểu thịt tươi đang hot.

Nhan Khê mỉm cười, từ từ lui về sau một bước. Ngược lại tiểu thịt tươi kia lại mở miệng, “Không sao đâu, để cho cô ấy vào đi.”

Trầm Tĩnh Nhan lúc này mới chú ý ngẩng đầu lên cười với Nhan Khê, thái độ rất thân thiện.

“Không sao, thang máy ở bên cạnh cũng đến rồi.” Nhan Khê cười, khẽ gật đầu với bọn họ, xoay người đi về một hướng khác.

Tiểu thịt tươi không ngờ mình đang hot như vậy mà lại bị cự tuyệt, sững sốt một chút rồi mới làm như không có chuyện gì mà tiếp tục trò chuyện với Trầm Tĩnh Nhan.

“Nhân viên ở trong đài không hiểu chuyện, thầy Từ đừng trách cô ấy.” Trầm Tĩnh Nhan nhỏ giọng nói xin lỗi với Từ Kiều Sinh.

“Không sao, “Từ Kiều Sinh không để chuyện này ở trong lòng, “Thẹn thùng là tính bẩm sinh của phái nữ, tôi hiểu.”

Trầm Tĩnh Nhan cười cười, không nói chuyện này nữa.

Trầm Tĩnh Nhan tiễn Từ Kiều Sinh tới gara đỗ xe, còn chưa kịp rời khỏi, gặp được cô nhân viên vừa thấy ở thang máy cũng đi xuống, Trầm Tĩnh Nhan chú ý thấy đối phương lái một chiếc xe Ferrari của nữ màu đỏ, giá của chiếc xe này không hề rẻ, hơn nữa còn không phải là hàng phổ biến, mà là hàng sản xuất số lượng hạn chế.

“Thang máy vừa rồi dừng ở lầu mấy?” Trầm Tĩnh Nhan hỏi trợ lý ở bên cạnh, “Cô gái kia làm việc ở trước đài hay sau đài?”

“Chị Trầm, thang máy kia ngừng ở khu làm việc của kênh tám kênh chín, “Trợ lý nghĩ nửa ngày, cũng không nghĩ ra tiết mục nổi bật của hai kênh này, cuối cùng chỉ có thể nói, “Hai kênh này không có người xem, nếu phải phía trên có quy định, hẳn đã sớm ngừng từ lâu rồi.”

Trầm Tĩnh Nhan gật đầu, có thể là thiên kim nhà nào đó chạy tới đài truyền hình để tìm công việc lẫn lộn cuộc sống, khó trách vừa rồi cô ta gặp Từ Kiều Sinh mà thái độ lại bình tĩnh như vậy.

Đến giờ cao điểm, giao thông ở Đê Đô vô cùng đông đúc, Nhan Khê hoàn toàn không ngờ, ở nơi này mà lại bị tắc một đoạn đường, còn có người tình cò đi qua dòng xe cộ, khoe khoang chiếc xe màu vàng, giống như nói với những chiếc xe khác, nó rất đắt, đừng phải nó thì không bồi thường được đâu.

Khi chiếc xe màu vàng đụng phải một chiếc Cayenne màu đen, chiếc xe Cayenne không khống chế được mà đụng vào phía sau xe cô, cô căn bản không có cơ hội tránh thoát, một giây sau đã bị túi khí an toàn đập vào mặt, choáng váng trong nháy mắt, Nhan Khê lo lắng nghĩ, cô có bị nhòe lớp trang điểm không?

“Người ở trong xe không sao chứ?”

“Báo cảnh sát chưa?”

“120, mau gọi 120.”

Nhan Khê chóng mặt mở cửa xe, nhưng không biết vì sao, hai tay của cô không có lực, căn bản là không mở được đai an toàn.

Người đàn ông trẻ tuổi sắc mặt xanh xám đi đến cạnh cửa xe của cô, nhìn cô mấy lần, khom người cúi dây an toàn hộ cô, ôm cô từ trong xe xuống. Biểu tình của anh rất khó coi, nhưng hành động lại rất cẩn thận, hiển nhiên là lo lắng cô bị tổn thương đến nội tạng hoặc não bộ, động tác quá lớn sẽ tạo thành tổn thương cho cô.

“Cám ơn.” Nhan Khê nhìn người đàn ông này nói cảm ơn, người này nhìn hơi giống với vị nhị thiếu gia không phải là người tốt của nhà họ Nguyễn.

Người đàn ông thả cô vào cạnh vỉa hè, ném lại một câu: “Ngồi im đấy, đừng có lộn xộn.” Sau khi nói xong, liền trực tiếp đi về phía chủ nhân chiếc Lamborghini màu vàng kia.

Nhan Khê được quần chúng vây quanh nhiệt tình an ủi, người bán hàng ven đường đem cho cô một cái ghế, còn có người nhét chai nước vào tay cô, cũng không biết là ai cho, bây giờ đầu óc của cô đang mơ hồ.

Chủ nhân chiếc Lamborghini đang hùng hùng hổ hổ, người xung quanh cầm điện thoại chụp liên tục, nhưng không ai dám đụng tới hần.

Nguyễn Dịch không nói hai lời, đá một cước vào mặt hần, chủ nhân chiếc xe đụng mạnh vào xe, phát ra một tiếng vang.

Bạn đang đọc truyện *Nhìn Người Không Thể Nhìn Bề Ngoài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Nguyên gia không có loại thân thích ngu dân như vậy

Editor: Hy

“Mẹ nó ai dám đánh lão tử!”

Đầu Mã Tuấn đụng phải kính chắn gió, đầu óc ong ong không ngừng, cả buổi không có phản ứng lại. Hần lắc lắc đầu, mới nhớ tới mình bị đánh trước mặt nhiều người như vậy, lửa giận trong lòng giống như một thùng dầu lớn gặp phải bó đuốc, bùng hực bốc lên.

“Con bà nó...” Một câu chửi thường có 4 chữ nhưng chỉ kịp có hai chữ, hần đã bị ấn vào trong đầu xe, mũi đập vào khoang xe, thiếu chút nữa không nhận được mà rơi nước mắt đàn ông, “Mày buông tao ra, tao cho mày biết, đắc tội với tao không tốt cho mày đâu.”

Trong lòng Mã Tuấn hơi chột dạ, nhưng ở trước mặt nhiều người như vậy, hần không muốn bình biểu lộ quá kinh sợ.

“Hả?” Nguyễn Dịch nắm lấy tóc trước trán của Mã Tuấn, đem hần từ trong xe túm dậy, “Ồ trên đường mà chạy như gió, không tuân thủ quy tắc giao thông, thiếu chút nữa thì tai nạn chết người, cho dù cậu là đại nhân vật của nhà nào, cũng có thể vô pháp vô thiên vậy à?!”

Người xem náo nhiệt ở xung quanh đều vỗ tay, có tiền có thế không thành vấn đề, nhưng lại ở trên đường cho xe chạy toản loạn, đó chính là hại người hại mình.

Hôm nay nếu như chiếc Lamborghini này đụng phải một chiếc xe có tính an toàn bình thường, cũng không biết chủ xe sẽ bị thương nặng như thế nào nữa.

Từ phương diện pháp luật mà nói, đánh người là hành vi không đúng, nhưng trên tình cảm mà nói, bọn họ hận không thể đem chủ xe chiếc Lamborghini này đánh cho một trận toi bời. Nguyễn Dịch nói lời này, đưa tới rất nhiều thanh âm trầm trồ khen ngợi của mọi người, bọn họ rời rít giờ điện thoại lên quay, chờ hần nói những lời hung ác.

Cái đám nhị thế tổ này, không chỉ gài bẫy mỗi hần, mà còn đem gài bẫy cả người nhà hần.

“Mày buông tay ra,” Mã Tuấn hiển nhiên còn chút lí trí, không ở ngay trước mặt mọi người mà rống lên câu “Bố tao là ai” “Ông nội tao là ai”, hần dùng khuỷu tay định đánh Nguyễn Dịch, nào ngờ Nguyễn Dịch lại né sang một bên, ngược lại làm hần đánh vào khoảng không, lao đảo suýt ngã xuống đất.

Quần chúng vây quanh cười ầm lên.

“Cảnh sát giao thông tới rồi.”

Hai người cảnh sát giao thông đến nhìn thấy hiện trường, liền cảm thấy đầu hơi đau, Lamborghini đụng phải Cayenne, dẫn đến Cayenne không khống chế được mà đụng phải Ferrari, ba chiếc xe này đụng vào nhau, không tới hai giờ, cái tin tức này liền leo lên tất cả các diễn đàn lớn.

Thấy cảnh sát giao thông đến, giọng của Mã Tuấn nhất thời trở nên ngang ngược can rở, hần chỉ Nguyễn Dịch: “Cảnh sát giao thông, anh ta đánh người.”

Nguyễn Dịch rút tay vào túi quần, liếc mắt lờm Mã Tuấn một cái, ngay cả miệng cũng không thèm mở ra, tất cả động tác lớn nhỏ của anh đều biểu đạt khinh thường với Mã Tuấn.

Cảnh sát giao thông không thấy Nguyễn Dịch nói gì, lễ phép nói: “Vị tiên sinh này, xin anh xuất trình bằng lái.” Thấy người trẻ tuổi này mặt đầy mắt húng, cảnh sát giao thông còn tưởng anh sẽ không phối hợp, ngào ngơ anh sờ vào trong túi quần, lấy ra một cái ví da nhỏ đưa cho bọn họ.

“Ôi, tôi nói với mấy người đâu mới là chuyện quan trọng?” Mã Tuấn mắt húng hời, “Anh ta ra tay làm thương người khác, là phạm pháp đấy? Nếu như mấy người cứ mặc kệ, tôi sẽ tìm luật sư kiện mấy người.”

“Tiên sinh, mời anh cứ yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ xử lý công bằng theo lẽ phải,” Cảnh sát giao thông cho hắn một cái lễ phép, “Mời anh xuất trình bằng lái,” Anh ta lờ mờ ngửi thấy mùi rượu trên người Mã Tuấn, quay người nói với đồng nghiệp, “Cho hai vị tiên sinh đây đo nồng độ cồn.”

“Còn có một người trong cuộc nữa đâu?” Cảnh sát giao thông đo xong nồng độ cồn cho Nguyễn Dịch, một bên nâng máy kiểm tra tới trước mặt Mã Tuấn, một bên nhìn xung quanh.

“Chú cảnh sát giao thông, cháu ở đây.” Nhan Khê cầm lấy một chai nước khoáng, bên cạnh còn có hai cô bé tốt bụng đỡ lấy cô, còn có hai đứa bé trai lo lắng hai người tài xế kia đánh nhau sẽ làm liên lụy tới Nhan Khê, cho nên cố ý đứng ngăn ở trước mặt cô.

Cảnh sát giao thông muốn nói, tôi chỉ mới có 30 tuổi, vẫn chưa tới tuổi gọi là chú, nhưng khi anh ta thấy Nhan Khê, lại đem những lời này nuốt vào. Cô gái trẻ tuổi này nhìn thật dịu dàng yếu ớt, anh ta sợ mình nói ra những lời này, đối phương sẽ càng khó chịu hơn.

Đưa bằng lái cho cảnh sát giao thông, Nhan Khê quay đầu liên tục nói cảm ơn với mấy người ở xung quanh, liên tục bảo mình không sao, mấy người quần chúng tốt bụng này mới chịu rời đi.

Lúc rời đi, còn không ngừng dùng ánh mắt dò xét Nguyễn Dịch, chỉ sợ anh ta không hợp lời liền quay sang bắt đầu đánh Nhan Khê.

“Hoi bắt ngờ, chờ tôi gọi điện thoại,” Mã Tuấn đẩy cảnh sát giao thông ra, quay đầu gọi điện thoại, sau đó nghiêng đầu hừ với cảnh sát giao thông một tiếng, giống như thần tiên nhìn bọn người phạm hèn mọn bằng nửa con mắt.

“Xi.” Nhan Khê liếc mắt, “Nhìn một cái là biết có rượu, nếu không thì chột dạ cái gì?”

“Cô gái thú vị, cô im miệng cho tôi, có tin lão tử cho cô hai cái tát không,” Mã Tuấn chỉ vào Nhan Khê, “Cút sang một bên cho ông.”

“Chú cảnh sát giao thông, hắn ở trước mặt hai người đe dọa cháu.” Nhan Khê bước mấy bước trốn phía sau cảnh sát giao thông, “Cháu đang lái xe rất nghiêm chỉnh, chiếc Lamborghini này giống như con lươn chạy loạn xạ trên đường, nếu như không phải hắn ta, cũng sẽ không xảy ra những chuyện này, trên xe cháu có máy ghi hình, có thể lấy làm bằng chứng.”

“Con mẹ nó,” Mã Tuấn không ngờ người phụ nữ có lá gan nhỏ này lại nói những thứ này, hắn liên tục chỉ Nhan Khê, “Cô dám.”

“Vị tiên sinh này, mời anh chú ý lời nói và hành động của mình, cũng mời anh phối hợp làm việc với chúng tôi,” Cảnh sát giao thông thấy Mã Tuấn ở trước mặt họ, mà còn ngang ngược can rờ như thế, vì vậy chỉ chỉ vào máy ghi hình, “Chúng tôi đã mở máy ghi âm, tất cả lời nói của anh sẽ bị ghi lại rõ ràng.”

Người cảnh sát cầm máy ghi hình tiến lên một bước, vừa vặn đem Nhan Khê đứng ở phía sau mình.

Mã Tuấn uống vài ly rượu, cộng thêm vừa rồi ở trước mặt mọi người bị Nguyễn Dịch đánh, trong lòng đã sớm bùng cháy, bây giờ thấy một cảnh giao thông nhỏ nhỏ và cô gái này dám phê bình ngay trước mặt hắn, vốn lý trí đã không nhiều lắm bây giờ lại biến mất hoàn toàn luôn, “Các người cút sang một bên, hôm nay lão tử phải giết chết cô ta.”

“Giết chết à?” Nguyễn Dịch luôn đứng một bên không nói gì giờ không nói tới lời thứ hai, liền đem Mã Tuấn đạp ngã xuống đất, lại đạp thêm mấy cái, “Mày muốn giết chết à? Con mẹ mày một đứa đàn ông, đánh phụ nữ đã trở thành năng lực truyền kì rồi à?”

Động tác ở chân của anh quá nhanh, ngay cả hai người cảnh sát giao thông cũng không kịp phản ứng, chờ sau khi họ phản ứng lại, Mã Tuấn đáng thương đã nằm trên mặt đất khóc rống lên rồi.

“Không được đánh nhau.”

“Mau dừng tay!”

Đều là người lái xe sang cả, lại không thể để mặt mũi cho người lái xe sang, làm việc lưu lại mấy được sống sao?

Nhan Khê từ phía sau lưng cảnh sát giao thông lên lút chạy ra ngoài, thừa dịp hai người cảnh sát giao thông tiến lên kéo Nguyễn Dịch, nhân cơ hội đó dùng giày cao gót hung hăng đạp hai cái lên người Mã Tuấn, sau đó thu hồi chân thật nhanh, dằng hoàng đứng ở một bên.

Nguyễn Dịch chú ý thấy hành động nhỏ này của cô:....

“NGAO!” Sau khi bị Nguyễn Dịch đánh, Mã Tuấn cảm thấy đau đến trì độn, lại bị Nhan Khê dùng giày cao gót đạp một cái, đó chính là đau đến thấu xương, hắn không nhịn được nữa, hét âm lên, nước mắt đã cố kìm nén rất lâu, rốt cuộc cũng trào ra.

Nhan Khê vắn vắn mắt cá chân, cúi đầu nhìn mặt đất.

Hai cảnh sát giao thông khó hiểu quay đầu lại, sao vậy?

Cuối cùng ba người bị mang về đồn cảnh sát giao thông, không có quần chúng vây xem nữa, Mã Tuấn vỗ bàn của đồn cảnh sát, khí thế bùng bùng: “Mấy người có biết chú của tôi là ai không? Chú ấy là con rể của Từ gia, là em rể của phu nhân chủ tịch Trường Phong đấy!”

“Mặc kệ thân thích của anh là ai, chúng tôi đều sẽ chấp hành đúng pháp luật,” người cảnh sát giao thông xử lý vụ án này ngăn người, sau đó cắn răng nén tức giận xuống, “Mã tiên sinh, bởi vì anh lái xe sau khi đã uống rượu, chúng tôi sẽ trừ điểm bằng lái xe của anh, hơn nữa theo luật còn phải tiến hành tạm giam anh và bị phạt tiền.”

Vì phạm quy tắc giao thông, còn muốn dùng quyền thế để đề người, cái đức hạnh gì đây?

Nhan Khê nghe thấy Mã Tuấn ồn ào, hơi lo âu nhìn đồng hồ đeo tay, cô mà về muộn nhất định bố sẽ lo lắng, nhưng nếu như bố biết cô xảy ra tai nạn nhỏ, bố cô chắc chắn sẽ càng lo hơn.

Vốn không phải là chuyện lớn gì, nhưng với tính cách của bố cô, cũng sẽ bị vui dập cho trở thành chuyện lớn.

Nếu như họ Mã này thực sự có vài phần quan hệ với Nguyên gia, nhà cô khẳng định không đắc tội nổi, dù sao bọn họ ngay cả tư cách ôm đùi Nguyên gia cũng không có. Cô quay đầu nhìn Nguyên Dịch đang im lặng, nếu như người anh em này mà có hậu thuẫn giỏi hơn thì tốt rồi.

Vừa lúc đó, Nguyên Dịch cũng ngẩng đầu nhìn cô một cái, Nhan Khê trừng mắt nhìn, sau đó giống như không có chuyện gì mà rời mắt đi.

Thấy cô giương mắt nhìn, Nguyên Dịch tưởng cô lo lắng người họ Mã này có hậu thuẫn, sợ địa vị của người chồng của cô không che chở được cho cô, liền không kiên nhẫn nói, “Yên tâm đi, Nguyên gia không có loại thân thích ngu như vậy.”

Lời này quá trực tiếp rồi.

Nhan Khê tỉ mỉ nhìn Nguyên Dịch mấy lần, càng nhìn càng cảm thấy người này thật giống với nhị thiếu gia của Nguyên gia, “Cái này, tôi có thể hỏi anh một vấn đề nhỏ nhỏ không?”

Cô dùng ngón tay dựng một đoạn rất ngắn, chứng tỏ cái vấn đề mà cô hỏi thực sự rất nhỏ.

Nguyên Dịch nhìn cô không lên tiếng.

Không nói gì là đồng ý đúng không?

“Anh có phải là nhị thiếu gia của Nguyên gia không?” Nhan Khê bổ sung thêm một câu, “Tôi thấy anh rất đẹp trai, đẹp trai giống như Nguyên nhị thiếu gia vậy, ngay cả góc độ nói đùa cũng đẹp trai như vậy.” Tại cái xã hội phù phiếm này, hình tượng nịnh bợ một chút, cũng coi là đạo lý sinh tồn.

“Xùy,” Nguyên Dịch cười nhạo một tiếng, xoay người nhìn về phía Mã Tuấn lái nhái không ngừng, “Xin lỗi, tôi chính là con trai thứ hai của Nguyên gia mà cậu vừa nói, nhà chúng tôi lúc nào thì có nhiều thân thích như vậy?”

Mã Tuấn còn đang mắng chưa hết lời, nghe thấy câu này thì cả người ngẩn ra, trò vui gì đây?

“Đồng chí cảnh sát giao thông, tôi vừa rời tức giận làm thương người, nên bồi thường thì sẽ bồi thường, chỉ là người Nguyên gia chúng tôi tuyệt đối sẽ không bao che cho hành động vi phạm pháp luật,” Nguyên Dịch nhướn mày liếc nhìn Mã Tuấn, “Mấy năm nay thường xuyên có chó mèo nhận là thân thích của nhà chúng tôi, ngay cả chúng tôi cũng không biết đây là thân thích nào nữa.”

Cảnh sát giao thông tuyệt đối không ngờ, chẳng qua là hấn đang xử lý một vụ giao thông, vậy mà còn tận mắt nhìn thấy một vở kịch hay của nhà giàu, vị chủ nhân chiếc xe Cayenne này, thật sự là con trai của chủ tịch tập đoàn Trường Phong sao?

Lại lần nữa nhìn Mã Tuấn đang xanh mặt kia, vừa rồi hấn còn la hét uy hiếp đủ kiểu, bây giờ bị chặn họng trở thành con vẹt rồi, một câu cũng không nói được.

Mặt mũi bị đánh như này.... quá đã rồi!

Trong nháy mắt ở chỗ này, Nhan Khê cảm thấy vị thiếu gia của Nguyên gia này có hào quang cao 18 thước, đây thực sự là một màn kịch hay.

Đang xem trò vui rất hưng phấn, di động của Nhan Khê vang lên, cô nhìn người gọi đến, vuốt vuốt cổ họng, nặn ra một thanh âm nhu thuận ngọt ngào.

“Bố.”

“Không sao, không sao ạ.” Nhan Khê nói, “Con chỉ là.... Chỉ là gặp được bạn học hồi cấp 3, cùng cậu ấy trò chuyện một lúc thôi.”

Đây là lời nói dối có ý tốt, Nhan Khê không hề có chút áp lực nào.

“Đứng, đứng ạ.” Nhan Khê gương cười, “Con cũng không ngờ, chỉ học ở trường có nửa năm, còn có người nhận ra mình nữa. Bố yên tâm, con nhất định sẽ về nhà trước 10h.”

Nguyên Dịch nhướn mày nhìn Nhan Khê.

Bố?

Bạn học hồi cấp 3?

Bạn đang đọc truyện *Nhìn Người Không Thể Nhìn Bề Ngoài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Tôi sợ người khác hiểu lầm chúng ta là một đôi, nói tôi ôm đui nhà giàu

Cúp điện thoại, Nhan Khê phát hiện vị nhị thiếu gia này cứ nhìn mình, cô sờ lên mặt mình, vừa rồi cô mới nhìn qua gương, không bị nhòe trang điểm, mặt anh ta đầy biểu tình quái dị là có ý gì?

“Chồng cô không đến đón cô à?” Nguyên Dịch biểu cảm vô cùng vi diệu.

Chồng?

Nhan Khê khó hiểu nhìn Nguyên Dịch, “Vợ anh không đến đón anh à?”

“Tôi không có vợ.” Nguyên Dịch lấy di động ra, làm bộ không muốn nhiều lời với Nhan Khê.

“Anh không có vợ, chẳng lẽ tôi có chồng à?” Nhan Khê cảm thấy não bộ của vị Nguyên nhị thiếu gia này hơi kì quái, “Con mắt nào của anh thấy tôi kết hôn rồi?”

Nguyên Dịch cắt di động, quay đầu nhìn Nhan Khê, “Lần trước cô cùng một người đàn ông dự tiệc sinh nhật của mẹ tôi đấy thôi?”

“Tôi thay mặt bố tôi cảm ơn anh, không ngờ trong mắt anh bố tôi còn trẻ như vậy.” Nhan Khê đánh giá Nguyên Dịch một phen, tuổi còn nhỏ mà ánh mắt đã không tốt rồi, sau này làm soa mà lấy được vợ.

Không tức giận, không tức giận, dù gì vừa rồi người này cũng trợ giúp cô, lại còn là Nguyên nhị thiếu gia của Nguyên gia, cô không đắc tội nổi.

Nhưng vẫn rất tức.

Nhan Khê trừng Nguyên Dịch: “Nguyên tiên sinh, nam nữ độc thân cùng một chỗ, có khả năng là vợ chồng, có thể là chị em, mẹ con, phụ nữ, anh em, tư tưởng của người trưởng thành tương đối phức tạp thì không có gì sai, nhưng ánh mắt vẫn phải khá lên một chút mới được.”

Bị người khác sỉ nhục như vậy, sắc mặt Nguyên Dịch hơi khó coi, anh nhìn cả buổi mới khô khan hừ một tiếng.

Lần đầu tiên anh thấy bố đối với con gái mà nhẫn nại như vậy đấy, bình thường đều ném cho một tấm thẻ, cô phần ở công ty nhiều một chút, đó chính là cung chiều, làm sao giống với nhà này, đem một cô gái hơn 20 tuổi, trở thành một đứa bé 3 tuổi để cung chiều.

“Hai vị đồng chí, Cảnh sát giao thông gõ bàn, biểu hiện là mình còn tồn tại, “Chuyện xảy ra đã điều tra rõ ràng, nếu hai người không có ý kiến gì, thì kí tên ở dưới.”

Nhan Khê nhận lấy văn bản, liếc nhìn nội dung, xác định không có vấn đề gì, kí tên mình vào phía dưới.

Nhan Khê?

Thu lại ánh mắt đang liếc trộm, Nguyên Dịch kí tên của mình, tuy nhìn người thì nhu nhược, nhưng chữ lại rất phong lưu phóng khoáng.

“Quấy rầy hai vị rồi.” Lãnh đạo cấp trên tiến vào, trên mặt mang nụ cười thân thiết, “Xe của hai người tạm thời không lái đi được, trong cục có sắp xếp xe đưa hai vị về, mời đi hướng này.”

“Không cần làm phiền, xe của nhà tôi sẽ đến đón, cảm ơn.” Nguyên Dịch chỉnh sửa cổ áo sơ mi, đầy khí chất của một vị tinh anh giới kinh doanh, ngoại trừ khí sắc ở mặt hơi ít, ai cũng không ngờ anh sẽ không nói lời nào mà đánh tài xế gây tai nạn một trận như vậy.

May người bị đánh không truy cứu trách nhiệm của anh, bằng không thì hai người còn phải tới đồn công an một chuyến nữa.

Nhan Khê cũng không có ý muốn quấy rầy cảnh sát giao thông, cô móc điện thoại ra, chuẩn bị gọi một chiếc taxi để về nhà.

“Này, “Nguyên Dịch đứng ở bên ngoài nhìn Nhan Khê, “Bây giờ cô về nhà à?”

Nhan Khê trừng mắt nhìn anh, không nói chuyện.

“Đi thôi, tôi tiễn cô về.” Nguyên Dịch hất cằm, “Lúc này không dễ đón xe đâu.”

“Không cần, “ Nhan Khê lắc đầu, “Tôi sợ người khác hiểu lầm chúng ta là một đôi, nói tôi ôm đùi nhà giàu.”

Sao cô gái này lại nhỏ mọn như vậy, còn nhớ tới việc vừa rồi chứ? Anh Xùy một tiếng, xoay người đi, đi đến cửa xe, lại nhìn không được mà quay đầu nhìn. Cô gái này nhìn nhỏ nhắn yếu ớt, nếu như gặp phải một tài xế có lòng dạ xấu xa, hoặc là cả buổi không đợi được xe, gặp phải chuyện bại hoại gì, lương tâm của anh sẽ cắn rứt.

Sắc mặt anh đổi tới đổi lui, cuối cùng vẫn cam lòng quay lại: “Yên tâm đi, tất cả mọi người đều biết rõ tôi thích người môi đỏ ngực lớn chân dài, sẽ không nhầm chúng ta là một đôi đâu, cô nhanh lên xe đi.”

Nhan Khê cúi đầu nhìn ngực và chân mình, ngực của cô rất nhỏ, chân của cô rất ngắn sao?

Mắt của Nguyên nhị thiếu gia này đích thị là bị mù rồi!

“Cô vẫn là con gái, “ Nguyên Dịch thờ dãi, một lúc sau mới xoay mặt nói, “Vừa rồi là tôi nói nhầm, cô đừng để trong lòng.”

“Tôi vốn là con gái, không làm được hành động râm rộ của đàn ông, “ Nhan Khê nhảy xuống bậc thang, cười híp mắt với Nguyên Dịch, “Vậy thì cảm ơn Nguyên nhị thiếu gia đưa tôi về nhà.”

Nguyên Dịch nổi đóa, cô gái này chờ anh nói xin lỗi đấy sao?!

Hai người ngồi ở trên xe, Nguyên Dịch một bên cài dây an toàn, một bên hỏi Nhan Khê: “Cô ở đâu?”

Nhan Khê đọc địa chỉ, Nguyên Dịch nói với tài xế ở phía trước: “Đưa cô ấy về trước đã.”

Bên trong xe lại yên tĩnh lần nữa, Nhan Khê thấy Nguyên Dịch cúi đầu chơi di động, rõ ràng là cái đáng về không muốn nhiều lời, liền móc di động ra lướt Weibo. Lướt một cái liền thấy, tin tức tai nạn của họ đã trở thành đề tài hấp dẫn.

Lamborghini, Cayenne và Ferrari đụng nhau, đây không phải là đụng xe mà là đụng một đồng tiền. Cũng may biển số xe đã bị làm mờ, bằng không thì càng thú vị rồi.

Phía dưới Weibo, có rất nhiều người bình luận, ví dụ như chủ xe của chiếc Lamborghini rất phách lối, chủ nhân chiếc xe Cayenne rất đẹp trai, còn chủ xe chiếc Ferrari, ngược lại không có nhiều người nói đến.

Nhìn hết những bình luận hấp dẫn, Nhan Khê vụng trộm liếc Nguyên Dịch, đây chính là người đẹp trai trong miệng của người bạn trên mạng kia sao?

“Nhìn cái gì?” Nguyên Dịch chột ngắc đầu lên nhìn cô.

“Thấy anh rất đẹp trai, “ Nhan Khê mặt không đổi sắc tim không đập nhanh mà nói.

“Ồ, “ Nguyên Dịch lạnh lùng cúi đầu, “Tôi biết.” Loại thủ đoạn treu chọc này đối với anh mà nói đã lỗi thời rồi, anh hoàn toàn không động đậy.

“Không sao, tôi cũng chỉ là khen lịch sự một cái thôi.” Nhan Khê tiếp tục cúi đầu lướt Weibo, trong xe lại im lặng một lần nữa.

Nửa giờ sau, xe dừng lại ở tiểu khu nhà Nhan Khê, Nhan Khê nhìn cửa lớn của tiểu khu, quay đầu trịnh trọng nói với Nguyên Dịch: “Nguyên nhị thiếu gia, hôm nay rất cảm ơn anh.”

Mặc dù người này mang quan hệ của cô và bố ra nghĩ bần thiêu một chút, nhưng tục ngữ nói người không biết không có tội, huống chi anh ta còn ôm cô từ trong xe ra, lại tiễn cô về nhà, nếu như ngay cả một chút cảm kích mà cô cũng không có, đó chính là không biết phải trái.

“Không cần, coi như tôi đang xin lỗi chuyện cô và bố cô.” Nguyên Dịch nhìn giờ, sắc mặt hơi nóng, “Cô xuống xe đi.”

Nhan Khê kéo cửa xe đi xuống, đi được hai bước, xe đã đi rồi.

Cô về nhà tắm một cái, cùng Tống Hải giải thích một chút vấn đề về xe, đưa đi tiệm sửa chữa, sáng mai còn phải đổi chiếc xe mới. Tống Hải không suy nghĩ nhiều, làm cho cô bát mì, đợi cô ăn hết, liền thúc giục cô đi ngủ.

“Bố, “ Nhan Khê thu bát xong, thấy Tống Hải còn đang xem tivi, “Bố cũng ngủ sớm đi.”

“Không sao, bố ngủ sớm quá, nửa đêm sẽ tỉnh, “ Tống Hải nhìn đồng hồ, “Cũng 11h rồi, con mau đi ngủ đi, kệ bố.”

“Vâng.” Nhan Khê gật đầu, về phòng.

Đồng hồ trên tường sắp chỉ đến số 11, Nguyên Dịch hỏi bác gái giúp việc, “Nguyên Dịch về chưa?”

“Còn chưa về” Bác gái cũng hơi lo lắng, “Nhị thiếu gia đã rất lâu không về muộn như vậy, có phải có chuyện trì hoãn gì không?”

Đang nói, chợt nghe thấy tiếng bước chân ở bên ngoài, bác gái đi ra mở cửa, đứng ở cửa quả nhiên là nhị thiếu gia.

“Nhị thiếu gia, nhà bếp đang hâm lại canh, cậu muốn dùng không?” Bác gái thấy sắc mặt của anh không tốt lắm, giọng cũng thấp xuống.

“Không cần.” Nguyên Dịch kéo cà vạt ở cổ xuống, thuận tay ném sang một bên, “Tôi đi tắm xong rồi ngủ.” Anh nhìn nhà trống không, nói với Nguyên Dịch đang ngồi ở sofa đối diện: “Bố mẹ đi du lịch rồi hả?”

Nguyên Dịch gật đầu, “Cậu mau đi ngủ đi.”

Nguyên Dịch cười một tiếng, đi lên lầu.

Hôm sau Nguyên Dịch không đến công ty, anh ở nhà cả buổi, mới miễn cưỡng lấy lại được tinh thần. Buổi tối ăn cơm xong, anh ngồi co cụm ở trên sofa, cầm lấy điều khiển tivi bật loạn xạ.

Lúc cho qua một kênh, thấy có người quen quen, lại cho quay trở lại.

Trong đó có một bà lão làm mất chó, bà nghi ngờ thanh niên bắt lương ở nhà đối diện làm, nhưng thanh niên đó thoát nhìn qua rất hung dữ, bà không dám hỏi, cho nên mới nhờ phóng viên của đài truyền hình.

Nguyên Dịch nhìn tên của đài, kênh số 8 đài Đé Đô, chả trách lại có câu chuyện nhỏ nhặt không đáng kể này, loại đài truyền hình này ngay cả nghe tên anh cũng chưa từng nghe qua, cũng chỉ có thể phát sóng những cái này.

Không ngờ người phụ nữ được gọi đến lại là Nhan Khê, mà còn là phóng viên nữa chứ.

Nhan Khê gõ cửa nhà đối diện, mở cửa chính là một người trăm trở đầy mình, đầu tóc vàng rực, trên cổ còn đeo một cái dây chuyền đang thịnh hành trong giới trẻ.

“Mấy người tìm ai?” Giọng của người thanh niên này rất hung ác.

Nguyên Dịch tưởng Nhan Khê sẽ lúng túng, nào ngờ nụ cười trên khuôn mặt của cô gái này càng thêm ngọt ngào, nói vài ba lời là có thể dẫn theo quay phim và bà lão tiến vào nhà.

Không ngờ nhà của thanh niên bắt lương này rất gọn gàng sạch sẽ, trên giường còn có một người cô gái bị bệnh đang nằm đó, là vợ của anh ta. Người vợ phát hiện có phóng viên đi vào, tưởng là chồng mình làm chuyện sai trái gì, muốn từ trên giường bò dậy.

Thanh niên bắt lương vội vàng đỡ vợ mình, nét ân cần ở trên mặt hiện ra hết.

“Thật xin lỗi, đã quấy rầy rồi.” Cô gái tên là Nhan Khê trên khuôn mặt lộ ra nụ cười, “Chúng tôi là phóng viên của đài truyền hình, vì nghe nói câu chuyện tình yêu của hai vợ chồng anh rất cảm động, cho nên đến phỏng vấn hai người.” Cô không có nói đến chuyện của con chó, trên mặt cũng không lộ ra vẻ tôn trọng, thậm chí còn giúp cô gái nhặt chiếc chăn bị rơi xuống đất lên.

Cô gái này, thật sự là nói dối không chớp mắt mà. Trong lòng Nguyên Dịch hơi chán ghét, nắm lấy điều khiển nhưng lại không có động tác gì cả.

Cuối cùng kết quả của chương trình là, bà lão tìm được chó, thanh niên bắt lương cũng không có trộm chó, con chó đó được một đôi vợ chồng tốt bụng mở một quán ăn nhận nuôi, bởi vì không biết sao con chó đó bị ngã gãy chân, tạm thời không thể chạy được.

Bà lão tìm được con chó, nói xin lỗi với thanh niên bắt lương, thanh niên bắt lương cũng không để ý, ngược lại lúc ở trên lầu, anh ta còn giúp ông lão xách túi nguyên liệu nấu ăn lên.

“Nhị thiếu gia, cậu cũng xem chương trình này sao?” Lúc bác gái bê đĩa hoa quả ra, thấy Nguyên Dịch đang xem chương trình mà mình thích, vội nói, “Người dẫn chương trình không tệ, đáng rất đẹp, giọng cũng êm tai, dẫn chương trình cũng thú vị, mấy bà lão ở tiểu khu của chúng ta đều thích xem.”

Nguyên Dịch bỏ điều khiển xuống, thờ ơ nói: “Tôi chỉ là tùy tiện bật thôi, cũng không biết họ đang nói cái gì nữa.”

Thứ mà mấy bà lão thích, Nguyên nhị thiếu gia anh làm sao có khả năng thích được?!

Xi!

Bạn đang đọc truyện *Nhìn Người Không Thể Nhìn Bề Ngoài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Làm thật tốt, tiền đồ Phía trước sẽ rộng mở

Editor: Hy

Thân là một người dẫn chương trình nhưng lại không lên qua bất kì sân khấu của chương trình nào, nhưng một vụ tai nạn xe lại làm cho Weibo náo nhiệt như vậy, Nhan Khê bắt đầu hoài nghi trình độ chuyên môn của mình.

Hôm sau đến đài truyền hình làm việc, đồng nghiệp thấy cô thay xe, “Lại thay xe mới rồi hả?”

“Đây là xe của bố em, xe của em có chút vấn đề, đưa đi tu sửa rồi, liền mượn xe của bố,” Nhan Khê không nhắc đến chuyện tai nạn giao thông, đến phòng thay quần áo không biết là cửa hàng quần áo nào tài trợ, ngồi vào ghế để chờ thợ trang điểm cho cô.

Nói chuyện phiếm cùng cô chính là người dẫn chương trình Lý Đồng của chương trình dự báo thời tiết kênh 9, cô ta cố ý thân thiết với Nhan Khê, bình thường đối với Nhan Khê cũng rất nhiệt tình, “Đúng rồi... Còn chưa kịp chúc mừng cô, ti suất xem chương trình của cô càng lúc càng cao, hôm qua còn có người cố ý gọi đến đài để khen cô đấy.”

“Thật sao?” Nhan Khê cười rất vui vẻ, “Thật sự khen tôi sao?”

“Chắc chắn, là một bà lão lớn tuổi,” Lý Đồng thấy nét mặt Nhan Khê lộ ra vui mừng, nhin không được nghĩ, mặc dù Nhan Khê dẫn chương trình có mấy phần căn cơ, nhưng cuối cùng vẫn là một người trẻ tuổi. Có loại ý nghĩ này, cô ta sinh ra vài phần cảm giác rụt rè, “Cô cần phải cố gắng lên, tranh thủ để cho hơn một nửa bà lão ở Đê Đô này thích cô.”

“Sau đó ở trong đài liền cho tôi một cái danh hiệu, sư cô sát thủ?” Nhan Khê cười ra tiếng, “Như vậy cũng không tệ đâu.”

Lý Đồng bị cô chọc cười, vốn còn có vài phần cảm xúc ghen ghét, bây giờ biến mất không còn một mảnh. Đại khái có vài người trời sinh đã có duyên với mọi người, cộng thêm năng lực dẫn chương trình không tệ, có thể có người chú ý tới cũng không phải là lạ.

“Tiểu Nhan, chuẩn bị xong chưa?” Triệu Bằng gõ cửa phòng hóa trang, “Chuẩn bị quay rồi.”

Người dẫn chương trình “Những câu chuyện bên mình” chỉ có một mình cô, cho nên ở trong trường quay hay ở ngoại cảnh đều do cô dẫn cả, bây giờ cô phải quay bổ sung ở bên trong phòng. Đương nhiên, quay phim cũng chỉ có mình Triệu Bằng mà thôi.

“Sắp xong rồi, anh Triệu chờ em một chút nữa.”

Triệu Bằng không gọi nữa, trở lại nơi vắng vẻ cùng vợ mình nhắn tin ở Wechat, người ở trong đài cũng lười biếng như vậy.

Lúc ghi hình chương trình, Trần Bội nhìn Nhan Khê một cách giám sát, sau đó nói với một người đồng nghiệp ở bên cạnh: “Nhan Khê ở lại trong kênh của chúng, đúng là hơi đáng tiếc.”

Dáng vẻ đoan trang, nhả chữ rõ ràng, ngữ tốc tiết tấu rõ ràng, một năm non tốt như vậy nếu được một tiền bối lợi hại mang theo mình, leo lên một sân khấu tốt, thì bây giờ trong giới dẫn chương trình đã có chút thành tích.

“Ôi chị Trần, chị ở cùng một chỗ với Tiểu Nhan lâu quá rồi, đã sinh lòng huyên tiếc rồi đấy.” Ngược lại đồng nghiệp ở bên cạnh lại thấy bình thường, “Bây giờ cạnh tranh khốc liệt như vậy, cô ấy có thể trực tiếp vào làm người dẫn chương trình của một kênh, đã xem như là tốt số rồi. Những người cùng ngành giống như cô ấy, rất nhiều người vẫn còn lẩn lộn ở phía sau sân khấu, hoặc là đã đòi nghề. Chén cơm này của chúng ta ấy mà, tùy thuộc vào thời điểm thôi.”

Lúc ghi hình xong chương trình, đã đến giữa trưa, Nhan Khê đang chuẩn bị cùng đồng nghiệp ra ngoài ăn cơm, thì phía trên thông báo xuống, 1h chiều muốn các đài trưởng của các kênh phải vệ tinh, cùng các biên đạo và người người dẫn chương trình đi họp, đến trễ hoặc nghỉ làm thì sẽ bị trừ vào tiền lương.

“Tại sao lại không yêu cầu người dẫn chương trình của kênh vệ tinh có mặt?” Nhan Khê hơi khó hiểu, theo lý mà nói thì loại họp hành như này, kênh vệ tinh mới là quan trọng chứ?

“Những kênh vệ tinh đều là cổ tay mà,” Triệu Bằng bắt chéo hai chân, thờ ơ nói, “Những quay phim hơi có tiếng và thực lực, tham gia một chút show truyền hình thực tế, một chút thương diễn, sao không mở loại hội nghị này? Trong đài muốn có quyết định gì, thì đã sớm nói cho người môi giới rồi, để cho bọn họ chạy tới chạy lui. Trừ buổi lễ long trọng hàng năm có thể đem họ họp mặt đầy đủ, mặt khác muốn thấy được họ ở hội nghị, toàn bộ đều dựa vào vận khí cả.”

“Vẫn là anh Triệu hiểu biết nhiều.” Nhan Khê bưng tách trà, quay đầu lấy điện thoại di động, loại đãi ngộ cho cấp bậc này, không có quan hệ gì với cô cả.

Triệu Bằng thấy cô không làm gì cả, không có tư thế tiến thủ, bắt đầu dè dặt, nhân vật mới này đã bị bầu không khí ở trong kênh của họ làm hư mất

rồi, nửa điểm tiến thủ cũng không có.

Lần đầu tiên tham gia cuộc họp lớn ở trong đài, trong lòng Nhan Khê hơi kích động, nhưng ngay khi cô đi theo sau Kim trưởng đài, thấy ở trong phòng đông nghịt người, còn có người xếp chỗ cho kênh của cô vào một góc bé tí ở trong phòng, kích động ở trong lòng nháy mắt đã mất hơn phân nửa.

Người phụ trách đánh dấu thấy thẻ công tác ở trên người của bọn họ, để cho họ kí tên sau đó cho vào.

Nhan Khê còn chưa đi được mấy bước, chợt nghe thấy nhân viên phụ trách đánh dấu đang nhiệt tình chào hỏi một người, cô hiểu kì quay đầu nhìn phía sau.

“Đó là phó chủ nhiệm bộ phận quảng cáo của kênh vệ tinh,” Trần Bội nói nhỏ bên tai cô, “Đều là người trên cao cả.”

Thấy cảnh này, Nhan Khê đã hiểu một đạo lý, cái gọi là “Thà làm đầu gà chứ không thể làm đuôi phượng” đều là lừa người cả, rõ ràng “cái đầu gà” Kim đài trưởng này không được người khác tôn trọng như ông phó chủ nhiệm kia.

Lúc họp, lãnh đạo bên trên nói một đồng lớn, điểm chính là khen ngợi mấy chương trình của đài vệ tinh.

“Đương nhiên, nhưng kênh khác vì điều kiện có hạn, không thể đạt được thành tích giống như kênh vệ tinh, nhưng gần đây cũng có mấy chương trình được dân chúng địa phương hết sức khen ngợi, ví dụ như kênh một “Thăm dò hôn lễ”, kênh 3 “Cảm động”, kênh 8 “Những chuyện bên mình”, đều làm rất tốt, những kênh khác...”

Kim đài trưởng đã sớm hình thành thói quen vô hình trong các buổi họp, chợt nghe được giám đốc lãnh đạo khen chương trình của ông ta, làm cả buổi cũng không phản ứng được, vừa rồi ông ta có nghe nhầm không hả?

Tâm trạng bây giờ của ông ta giống như người vợ bị vua ném vào trong lãnh cung 10 năm, bỗng chợt nghe thấy vua lật thẻ bài thị tẩm mình, hưng phấn và hoài nghi tính chân thật của nó.

Lúc cuộc họp sắp kết thúc, giám đốc lãnh đạo khen hai ba cái kênh, nói bọn họ đối với chính sách của cấp trên thì quán triệt rất chu đáo, kênh 8 là một trong số đó.

Thời điểm tan họp, Kim đài trưởng đi đường mà như đi ở trên mây, ánh mắt nhìn Nhan Khê thân thiết giống như là đang nhìn con gái ruột của mình.

“Kim đài trưởng,” Trần Bội cười nói với Nhan Khê, “Lãnh đạo phía trên chỉ đích danh khen ngợi chương trình của chúng ta, ông có phải nên mời chúng tôi ăn cơm hay không?”

“Đúng đúng đúng, tối nay ta mời đồng nghiệp trong kênh đi ăn cơm,” Kim đài trưởng cao hứng gật đầu, “Lần này chúng ta không đi Đại Bài Dương nữa, đi Bách Hương Xuân thôi!”

“Đài trưởng đúng là đài trưởng, sáng khoái lắm!” Để tránh Kim đài trưởng hối hận, Trần Bội kéo tay Nhan Khê chạy ra ngoài, “Bây giờ tôi đi thông báo tin tức tốt này với các đồng nghiệp khác.”

“Từ từ đã nào!” Kim đài trưởng nhìn bóng lưng của hai cô gái, chẳng qua chỉ là thuận miệng nói một chút, trong lòng hơi tuyệt vọng, sau khi về nhà làm sao ông báo cáo sổ sách với bà xã đây?

Đồng nghiệp liên hoan, ăn lẩu vẫn là náo nhiệt nhất, người trẻ tuổi bây giờ một chút giản dị gian khổ cũng không có, liền nghĩ đến một bữa tiệc lớn!

Tự mình nói ra, có ngậm lấy máu và nước mắt thì cũng phải thực hiện cho bằng được, nhưng nghĩ đến nửa năm nữa sẽ có cuộc bình xét để thăng chức, Kim đài trưởng đành phải cắn răng, ăn thì ăn, chỉ cần có thể thay đổi được những đồng nghiệp tích cực này, ăn một bữa cơm cũng không phải chuyện lớn gì, chỉ là khi về nhà sẽ phải bao thầu một tháng làm việc nhà thôi!

Bách Hương Xuân ở Đế Đô cũng coi là một nhà hàng nổi tiếng, nghe nói tổ tiên của đầu bếp ở nhà hàng này đã từng làm ngự trù, thật giả thì không biết, nhưng phong cách ở chỗ này, vẫn phải chịu một ít người thổi phồng lên.

Trừ những người có việc không đi được, một nhóm 10 người của kênh số 8 đài Đế Đô vừa vận một bàn luôn, Nhan Khê thấy lúc đồng nghiệp tranh nhau gọi đồ ăn, Kim đài trưởng đau lòng đến mức lông mày đều cau lại.

Sau đó Nhan Khê không chút lưu tình mà gọi một đĩa tôm biển cay lớn, một phần xương sườn hoàng kim, còn có cá sóc, nhận được rất nhiều tiếng vỗ tay nhiệt tình của đồng nghiệp.

“Tiểu Nhan làm tốt lắm, gọi thêm mấy món, thêm mấy món nữa.”

“Đủ đủ rồi, gọi nhiều vậy làm cái gì, mọi người ăn cũng có hết đâu!” Kim đài trưởng giơ tay lấy cuốn menu, lại bị Triệu Bằng cầm trước.

“Ăn không hết chúng tôi có thể gói lại, chúng tôi muốn hưởng ứng hành động CD*.” Triệu Bằng lại gọi thêm mấy món, làm cho các đồng nghiệp cười ha ha, thức ăn còn chưa được đưa lên, không khí trên bàn đã náo nhiệt lên.

*Hành động CD: khởi xướng tiết kiệm, phản đối phô trương lãng phí, tuyên truyền cho mọi người quý trọng thức ăn.

“Nguyên tiên sinh, mời đi hướng bên này.” Phục vụ viên dẫn đường cho Nguyên Dịch đến phòng VIP, lúc đi ở hành lang đi qua một gian phòng, Nguyên Dịch nghe thấy bên trong truyền tới tiếng cười rộ, bước chân của anh hơi ngừng, nhẵn mày lại.

Từ trước tới giờ anh luôn không thích không khí hò hét ồn ào.

Phục vụ viên thấy vậy vội vàng giải thích: “Nhà hàng này của chúng tôi hiệu quả cách âm rất tốt, chỉ cần đóng cửa lại, sẽ không được bất kì tiếng vang nào ở bên ngoài cả.”

Nguyên Dịch không nói chuyện, nhắc chân muốn đi.

“Lái xe không uống rượu, uống rượu thì không lái xe, hôm nay mọi người ai cũng không được rót rượu cho tôi, sau khi tôi say, một cô gái trẻ yếu đuối như tôi, gặp phải kẻ xấu thì phải làm sao bây giờ?”

Giọng này hơi quen tai? Anh nghe được bên trong giọng trai và gái đều có cả, không cần nhìn cũng biết ở bên trong hỗn loạn như thế nào rồi.

“Nguyên tiên sinh.” Mở cửa phòng VIP, một người đàn ông trung niên đeo kính đi ra, trên khuôn mặt là vẻ nôn nóng lấy lòng, “Nguyên tiên sinh, ngài đã đến rồi, mau vào mau vào đi.”

Nguyên Dịch không nhanh không chậm bước vào, lúc phục vụ viên chuẩn bị đóng cửa, anh nhướn mày nói: “Cứ để cửa vậy, cho thoáng khí.”

Phục vụ viên muốn nói, hệ thống thoát khí ở trong phòng này rất tốt, nhưng khi đối mặt với bộ dạng cao cao tại thượng kia của Nguyên Dịch, một chữ cô ta cũng không thể nói được, đành phải ngoãn ngoãn chiều theo ý của anh.

Người càng có tiền có thế thì càng thích nhiều thứ, cô ta đã hiểu rồi.

Nhan Khê mượn cơ “Dị ứng với rượu” và “Phải lái xe”, nên không phải uống giọt rượu nào cả. Đồng nghiệp cũng biết cô có chút bối cảnh, cũng không dám thực sự rót rượu cho cô, cho nên mọi việc cứ thế trôi qua. Trong lòng cô hiểu rõ, nếu như cô mà người mới mà không có bối cảnh, hôm nay tuyệt đối không thể nào từ chối được tiệc rượu này, lúc này, trong lòng cô không kim được mà lại nói cảm ơn bố cô lần nữa.

“Tiểu Nhan à, “Kim đài trưởng uống rượu có hơi say, “Cháu mới vào đài không lâu, dẫn chương trình liền được lãnh đạo phía trên điểm danh biểu dương, sau này nỗ lực hơn, tranh thủ tiến lên trên, cháu còn trẻ, nên phát triển ở không gian lớn hơn.”

Lời này đối với người khác thì ông ta sẽ không dám nói, nhưng với Nhan Khê thì khác, cô có một người bố giàu có giao thiệp rộng, cho dù không thể đi đường tắt, ít nhất thì cũng không bị người ta chặn đường.

“Làm cho thật tốt.” Kim đài trưởng nói sâu xa, “Tiền đồ phía trước sẽ rất rộng mở.”

Trong lòng những đồng nghiệp khác cũng loạn, nhưng vẫn kiên định giao hảo thật tốt với Nhan Khê.

Ở đời không làm quen lúc người ta còn chưa phát triển, đợi khi người ta thực sự phát triển rồi, lại đi nói mình từng là đồng nghiệp với người ta, tất cả đều vô nghĩa thôi.

So với sự náo nhiệt ở đây, không khí ở trong phòng VIP lại vô cùng nghiêm túc.

“Phương án của các ông tôi sẽ xem xét thật kĩ,” Nguyên Dịch nhìn đồng hồ, “Thời gian không còn sớm, những hoạt động khác tôi không tham gia đâu.”

Vừa gặp khách vừa nhìn thời gian, còn chưa đến 9h tối, bây giờ cuộc sống về đêm mới bắt đầu, vậy mà nói thời gian không còn sớm? Nhưng thấy Nguyên Dịch đứng dậy muốn đi, bọn họ cũng không dám cứng rắn giữ lại, đành phải rồi rít đứng dậy đi tiễn.

Đoàn người của Nhan Khê vừa mới đi ra từ trong phòng, ở trong hành lang liền đụng mặt với các tinh anh của xã hội này.

Bạn đang đọc truyện *Nhìn Người Không Thể Nhìn Bề Ngoài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Đây là bạn trai của cô à?

Editor: Triệu Hy

Nhóm đồng nghiệp của kênh số 8 đài Đê Đô cũng nhận ra đây là những người tinh anh trong xã hội, nhưng theo ý thức biết được thân phận không đơn giản của những người này, cho nên âm lượng nói chuyện của họ giảm xuống. Nhan Khê thấy đồng nghiệp không ai biết những người này, nên cũng không có ý định gặp Nguyên nhị thiếu gia để tăng bốc, tầm mắt lướt qua Nguyên Dịch, cô tiếp tục tiến vào đám người làm bộ như không nhìn thấy gì cả, muốn cùng các đồng nghiệp cùng đi ra ngoài.

Chú ý tới hành động nhỏ này của cô, Nguyễn Dịch quay đầu nói với mấy người phía sau: “Mọi người không cần tiến tới đâu, xe của tôi đậu ở ngay ngoài rồi.”

“Nguyên tiên sinh, cậu quá khách khí rồi,” Mọi người cùng cười theo, bọn họ hận không thể nói thêm mấy câu với Nguyễn Dịch, sao có thể không tiến được. Nguyễn Dịch cũng không từ chối nữa, đi về phía trước mấy bước, bỗng nhiên ngoảnh đầu nhìn về phía Nhan Khê: “Sao cô lại ở đây?”

Đồng nghiệp xung quanh không ngờ Nhan Khê lại quen người dẫn đầu của đám người này, bọn họ tò mò nhìn về phía Nhan Khê, thấy trên mặt cô cười một cách khách khí, đoán trắc quan hệ của hai người họ cũng không phải là quá thân thiết.

“Cùng đồng nghiệp đi liên hoan thôi.” Nhan Khê làm bộ như không nhìn thấy ánh mắt dò xét của đồng nghiệp, gật gật đầu với Nguyễn Dịch, “Chào buổi tối Nguyên tiên sinh.”

“Buổi tối tốt lành.” Nguyễn Dịch cũng hơi gật đầu, tỏ ra hết sức dè dặt.

Đám người nóng lòng nịnh hót Nguyễn Dịch vụng trộm nhìn Nhan Khê, đây là nhân vật nào?

“Cô chuẩn bị về nhà à?” Nguyễn Dịch nhìn đồng hồ, lại nhìn cả trai lẫn gái ở phía sau Nhan Khê, người trẻ tuổi mà chơi bời quá mức, sẽ dễ dàng dẫn đến làm chuyện xấu.

Những thứ quan hệ nam nữ lộn xộn, anh đã từng thấy qua.

Loại này không có chút gì tốt để nói chuyện cả, ở trong quyền “Trao đổi văn hóa Trung Hoa” gọi là “Hàn huyền”, Nhan Khê cũng không để ở trong lòng, thuận miệng đáp lại, “Đi hát một lúc nữa rồi về nhà.”

Hát?

Nguyễn Dịch không biết đang nghĩ tới cái gì, hơi khoa trương mà nhướn mày, xoay người đi ra ngoài, lúc đi qua Nhan Khê, nhỏ giọng ném lại một câu.

“Cô gái trẻ của mọi nhà, buổi tối không nên chạy loạn ở bên ngoài, không an toàn đâu.”

Vốn là một câu quan tâm, nhưng từ trong miệng Nguyễn Dịch nói ra, lại có cảm giác phụ nữ phải biết an phận ở trong nhà thì mới an toàn được.

Nhan Khê nghe vậy cong khóe môi, “Đàn ông buổi tối cũng nên ít ra ngoài thôi, người xấu sẽ không vì anh là đàn ông mà sinh lòng thương tiếc anh đâu.”

“Cô...” Nguyễn Dịch cảm thấy trong ngực mình hơi khó chịu, từ lúc nào mà đàn ông bọn họ cần lòng thương tiếc hả?

Thấy sắc mặt Nguyễn Dịch tái xanh, Nhan Khê cười càng thêm dịu dàng, cô lui về sau mấy bước: “Nguyên tiên sinh, mời ngài đi trước.”

“Nguyên tiên sinh, Nguyên tiên sinh,” Nhân viên đi cùng cho rằng cô gái xa lạ này đã nói gì đó làm cho Nguyễn Dịch mất hứng, nên lo lắng vị Nguyễn Dịch này không khống chế được lửa giận mà động thủ với cả con gái, vội vàng cúi đầu khom lưng tiến lên, “Lối ra ở bên này, mời ngài đi theo tôi ạ.”

Nói đùa, nếu ở đây gây ra tin tức Nguyên nhị thiếu gia đánh phụ nữ tại nhà hàng, không chỉ Nguyên gia mất mặt, những nhân viên như bọn họ chỉ sợ cũng sẽ bị Nguyên gia “giận cá chém thớt”. Cậu ta quay đầu liếc nhìn cô gái trẻ tuổi đang im lặng đứng ở một bên, trong lòng đã hiện ra một vở kịch cầu huyết thiếu nữ đang hoảng bị thiếu gia ác độc cưỡng bức, thiếu nữ đang hoảng này lại không sợ cường quyền, chọc giận cường hào, sau đó bị cường hào giày vò.

Ôi, làm người vẫn nên phải có chút lương tâm, có thể ngăn cản được thì nên ngăn cản.

Nguyễn Dịch lạnh lùng liếc nhìn Nhan Khê, xoay người và không quay đầu lại sai bước đi ra ngoài.

Mọi người đi cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, như ong vỡ tổ mà đi ra ngoài.

“Tiểu Nhan,” một em gái làm hậu kì nuốt nước bọt, trong lòng vẫn còn sợ hãi mà nhìn về phía cửa, “Người này là ai vậy, nhìn không giống người có thể đắc tội được.”

“Siêu cấp công tử ở Đế Đô,” Nhan Khê nhỏ giọng nói, “Nhà chúng ta có cưỡi ngựa thì cũng không kịp ôm được bắp đùi của người ta đâu.”

“A...” Em gái hậu kì cảm thấy điều kiện nhà Nhan Khê đã rất tốt rồi, mà ngay cả nhà Nhan Khê cũng không ôm được bắp đùi người ta, cái chân này có phải rất to không? Em gái vỗ ngực một cái, lộ ra vẻ mặt kinh sợ, “Mới vừa rồi em còn tưởng anh ta định đánh chị.”

“Xùy,” Nhan Khê lắc đầu bật cười, “Em nghĩ quá nhiều rồi.”

Những người khác thấy Nhan Khê không quan tâm, cũng không đem chuyện này để ở trong lòng, sau khi ra khỏi nhà hàng, thấy nhà hàng chủ yếu là quán sũ, đều đứng ở cửa tiễn nhân vật lớn vừa rồi, đều hơi tò mò, người này rốt cuộc là có thân phận gì, lại có mặt mũi lớn như vậy.

“Xem ra tối nay không đi hát được rồi,” Di động của Nhan Khê kêu, nhìn màn hình, cô cười khổ với mọi người, “Bố tôi gọi điện giục về.”

Nghe Nhan Khê ở trong điện thoại liên tục cam kết 1h sau sẽ về, chờ cô cúp điện thoại, Trần Bội cảm khái nói: “Tiểu Nhan, bố em sao lại quan tâm em

như vậy, chờ khi em có bạn trai, làm sao để hẹn hò cùng cậu ta đây?”

“Ai mà biết được bạn trai em còn đang trốn ở trong cái ngõ ngách nào chứ, có phải mất bị mù hay không, đến lúc này còn chưa tới tìm em,” Nhan Khê đem di động bỏ vào túi xách, lắc đầu than thở, “Câu độc thân* như em tạm thời chưa lĩnh hội được loại phiền não này.”

*Câu độc thân: một từ dùng ở trên mạng xã hội TQ, ý chỉ những người không có đối tượng yêu đương hoặc kết hôn. Đồng thời từ này cũng dùng với ý tự giễu hoặc sắc thái khôi hài.

Sau khi tạm biệt các đồng nghiệp, Nhan Khê tìm xe của mình.

“Câu độc thân họ Nhan kia, “Nguyên Dịch ở phía sau cô mấy bước gọi tới, “Có phải buổi tối cô uống rượu không, nếu không thì tôi thuận đường đưa cô về?”

Này nhá, sao người này lại nghe lén con gái nói chuyện chứ?

Nhan Khê bóp mặt: “Cám ơn Nguyên tiên sinh, tôi không uống rượu, có thể tự mình lái xe, cảm ơn ý tốt của ngài.”

Câu độc thân thì sao, ăn cơm uống nước nhà anh sao?

“Quên đi, “Nguyên Dịch thấy Nhan Khê hình như hơi không vui, cảm thấy cảm xúc của loại sinh vật phái nữ này thật khó hiểu, nói không vui liền không vui, ngay cả lí do cũng không có.

Không cảm kích cũng được, dù sao anh cũng không có nhiều thời gian rảnh. Thời gian anh tiếp xúc với phụ nữ rất ít, cũng không quan tâm hứng thú và sở thích của phụ nữ, trước kia có người nói phụ nữ là cuốn thiên thư mà cả đời đàn ông cũng không đọc hết được, lúc ấy anh còn khịt mũi xem thường. Đến bây giờ mới hiểu được, vốn phụ nữ không phải là cuốn thiên thư đọc không hết, mà rõ ràng là sách của người ngoài hành tinh nên mới không hiểu được.

Nói phụ nữ là cuốn thiên thư, đều là cách giải thích khách sáo cả.

“Tống, Tống Nhan.” Một giọng nói mang theo kinh ngạc cùng hoảng sợ truyền tới.

Nhan Khê theo âm thanh nhìn lại, một người cô gái mặc đầm trắng dài từ trên xe bước xuống, hai người cách nhau không tới 5m. Cô gái này hơi quen mặt, hình như gặp lúc cô mới về Đê Đô đi uống trà cùng với bạn thì phải, đây chính là đương sự trong cuộc cãi nhau khôi hài kia.

Hứa Trân thấy Nhan Khê không nói chuyện, biểu cảm hơi lúng túng: “Chuyện năm ấy, tôi thực sự xin lỗi.”

Đoạn video huyền ảo kia toàn mạng xã hội đều biết, Hứa Trân khoảng chừng một tháng không bước chân ra khỏi cửa, bây giờ nhìn thấy Nhan Khê, đoạn kí ức khó chịu này lại lần nữa xông ra.

“Thật xin lỗi,” Nhan Khê nhìn cô gái xa lạ này, còn có người đàn ông ngũ quan đoan chính ở bên cạnh cô ta nữa, “Tôi không nhớ rõ là cô đã làm chuyện gì để phải xin lỗi tôi cả.” Trên thực tế ngay cả người này là ai, cô cũng không nhớ rõ nữa.

“Tôi là Hứa Trân, là bạn học cùng lớp 10 của cô, năm ấy lúc cô học ở Đê Đô, từng có người nhờ tôi đưa thư cho cô, nhưng tôi...”

Thiếu nữ thời đó có xen lẫn mùi vị chua ngọt yêu thầm, cũng không thể nói là ghen ghét được, cho dù là 9 năm trước để cô ta làm chuyện xấu hổ này, bây giờ thấy người trong cuộc, bày tỏ lòng xin lỗi, mặc dù cảm thấy hơi khó chịu, nhưng trong lòng lại được nói lòng.

Nhan Khê nhớ tới cái video hấp dẫn ở trên mạng khoảng 1 tháng trước, cô gái này cùng với “Khuê mật” của cô ta, làm cho vô số người qua đường đồng cảm.

Cô chỉ ở nửa năm lớp 10 ở Đê Đô, khi đó cô mới chỉ 15 tuổi, đầu hiểu cái gì là tình yêu, lúc đó cho dù cái lá thư kia đến được tay của cô, với tính cách của cô, chỉ sợ sẽ cảm thấy không có hứng thú gì hết.

Nguyên Dịch im lặng đứng ở một bên, một chút ý tứ rời khỏi cũng không có, anh giống như bị đóng đinh tại chỗ vậy, cả người dựa vào tường, mặt không cảm xúc giống như đang xem một bộ phim truyền hình nhân chán vậy.

Mãi cho đến khi Hứa Trân nhắc tới lớp 10 Đê Đô, mí mắt mới chuyển động.

“Tôi biết cô sẽ không đề ý chuyện nhỏ này, nhưng chuyện này tôi đã giấu trong lòng quá lâu, mỗi lần nhớ lại, đều cảm thấy rất xấu hổ.” Hứa Trân đi trên trước mặt Nhan Khê, “Xin lỗi.”

“Không sao, dù sao tôi cũng không biết người hotboy đó là ai,” Thấy Hứa Trân trịnh trọng xin lỗi mình như vậy, ngược lại Nhan Khê cảm thấy hơi ngượng ngùng.

Hứa Trân nghe cô nói vậy, càng cảm thấy tâm tư đố kỵ năm đó của cô ta thật là buồn cười, trên thực tế hình dáng hotboy năm ấy ở trường như nào, cô ta cũng đã quên mất, chỉ còn nhớ rõ được cái tên.

“Hotboy năm ấy, là học trưởng lớp 12 của trường chúng ta, hình như tên là... Tống Triều.” Cô ta có thể nhớ kĩ được cái tên này, hoàn toàn là nhờ vào cái tên này rất dễ nhớ.

“Cái tên này không tệ,” Nhan Khê thuận miệng đáp, “Rất dễ nhớ.”

Nguyên Dịch ngẩng đầu nhìn Nhan Khê, lông mày càng ngày càng nhíu chặt, giống như là nhớ tới cái gì đó.

“Tổng Nhan,” Hứa Trân thấy Nguyên Dịch ở phía sau Nhan Khê, “Đây là bạn trai của cô à?”

Bạn trai, ài?

Nhan Khê khó hiểu quay đầu, thấy Nguyên Dịch đứng như pho tượng ở bên cạnh, không kim được nhảy về sau một bước: “Mẹ tôi ơi, anh còn chưa đi cơ à?”

“Tôi không có con gái lớn như vậy, cũng không làm được mẹ của cô.” Nguyên Dịch đứng thẳng lưng, nhìn sâu vào mắt Nhan Khê mấy cái, xoay người rời khỏi.

Nhan Khê bị anh nhìn đâm ra khó hiểu, nhìn chăm chăm bóng lưng của anh cả buổi mới hoàn hồn.

Thấy mình nghĩ sai quan hệ, Hứa Trân càng xin lỗi: “Thật xin lỗi, tôi tưởng...”

Thoạt nhìn bộ dạng người đàn ông này không tốt lắm để làm quen, đứng cùng một chỗ với Tổng Nhan, quả thực cũng không quá xứng đôi.

“Không sao,” Nhan Khê liếc nhìn người đàn ông bên cạnh Hứa Trân, “Tôi không quấy rối hai người hẹn hò nữa, hẹn gặp lại.”

“Đợi một chút, cô có thể cho tôi phương thức liên hệ hay không?” Hứa Trân gọi Nhan Khê lại.

“Xin lỗi, bây giờ tôi hơi bất tiện.” Nhan Khê cười khách sáo.

Năm ấy hai người không có giao tình gì, lại có một cảnh như trước đây, bây giờ cần gì phải ngưng ngưng đi lưu phương thức liên lạc, Nhan Khê cảm thấy cái này không cần thiết.

Hứa Trân hơi ngần ra, miễn cưỡng cười nói: “Vậy được rồi, cô đi thông thả.”

Không lưu phương thức liên lạc cũng tốt, hai người bọn họ cũng không cần lúng túng với nhau.

“Trần Trần, bạn học cấp 3 này của em hình như rất có tiền,” Bạn trai của Hứa Trân chỉ về phía trước nhỏ giọng nói, “Cô ấy lái một chiếc xe rất đắt.”

“Điều kiện nhà cô ấy rất tốt,” Hứa Trân nhìn về phía chiếc xe đang chậm rãi lái ra khỏi gara, “Chúng ta đi thôi, phim sắp chiếu rồi đấy.”

Bạn trai lộ ra vẻ vui mừng, liên tục ừ.

Hứa Trân nhớ tới người bạn trai cũ bắt cả hai tay cả mình và bạn thân của mình, lại nhìn về người đàn ông đang theo đuổi cô ở bên cạnh, lộ ra một nụ cười mỉm.

Bạn đang đọc truyện *Nhìn Người Không Thể Nhìn Bề Ngoài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Rốt cuộc cô có phải phụ nữ hay không

Editor: Hy

Sau buổi liên hoan, độ thân thiết của Nhan Khê và đồng nghiệp càng được nâng lên, cộng thêm việc chương trình của cô được lãnh đạo khen ngợi, rốt cuộc người ở trong đài cũng có động lực để làm cho xong chương trình.

Bình thường ở trong đài thường xuyên nhận được điện thoại tố cáo các loại, có cuộc gọi để quấy rối, có một ít là cung cấp đầu mối tin tức chính xác. Nếu như có manh mối có ích, đài sẽ thưởng cho người báo cáo từ 100 đến 500 tiền phí, nhưng rating và kinh phí của đài không nhiều, cho tới bây giờ chưa có ai được thưởng 500 cả.

Mấy hôm nay Nhan Khê cảm thấy độ hot của chương trình không đủ, Trần Bội đề nghị với cô, nếu như bây giờ không có hạng mục nào tốt, không bằng làm tiếp chuyên đề có liên quan tới luật lệ giao thông. Tập đầu tiên phát sóng chuyên đề đây của Nhan Khê, nhận được không ít lời khen ngợi.

“Đề em suy nghĩ một chút đã.” Nhan Khê lật quyển sách ghi chép những tin tức mà quần chúng tố cáo, nhìn thấy ở bên trong có một cái nói, ở tiểu khu nào đó có một đứa bé bị bố mẹ nhốt ở trong nhà, thường xuyên bị đánh đập và bỏ đói, hi vọng phóng viên của đài truyền hình có thể làm sáng tỏ chuyện này, để cho đứa bé được giải cứu.

Cô ghi chép lại địa chỉ, rồi nói với Trần Bội: “Chị Trần, em muốn đi đến xem chỗ này, nhờ may tin tức là thật, chúng ta cũng có thể cứu được đứa bé này.”

Trần Bội cũng là người làm mẹ, sau khi nhìn thấy nội dung của tố cáo, liền nổi lên lòng trắc ẩn: “Chị thà tin đây là tin giả còn hơn. Ôi, em đi đi, nhưng phải chú ý an toàn đấy, loại cha mẹ vô tâm này, có lẽ sẽ không dễ nói chuyện đâu.”

Trước kia ở trong đài có phóng viên khai ra việc một tiệm com dùng dầu bẩn, sau đó xe thì bị đập nát, người cũng bị xã hội đen đánh cho một trận, phải nằm ở bệnh viện hai ba tháng.

“Chị Trần yên tâm đi, em cũng đã luyện võ được mấy năm rồi đấy.” Nhan Khê vỗ vỗ cánh tay trắng nõn của mình, “Không sao đâu.”

“Tuổi còn nhỏ, khoác lác mà không biết ngượng.” Trần Bội không nhịn được mà sờ cánh tay Nhan Khê một cái, vừa mềm vừa trơn, nhìn một là biết đứa trẻ được nuông chiều mà lớn lên, trong nhà làm sao cam lòng để cho cô đi luyện võ được.

Hai người bàn bạc xong công việc, Nhan Khê liền gọi cho Triệu Bằng và tài xế, chạy tới địa chỉ tiểu khu mà người cung cấp tin tức đưa.

Sau khi chạy tới tiểu khu, Nhan Khê phát hiện đây là một tiểu khu cũ được xây dựng ở thế kỉ trước, dựa vào cửa chính của nhà thì chỉ có sáu tầng lầu cao, trên tường dây leo bò xanh biếc cả tường, mấy ông lão ngồi ở cạnh bàn đá nói chuyện phiếm, trẻ con ở trong sân chạy tới chạy lui, tràn đầy hơi thở sinh hoạt.

“Chào bác,” Nhan Khê đi về phía phòng gác cửa, nói với một bác giữ cửa, “Cháu là phóng viên của kênh 8 đài Đé Đô, cháu có thể hỏi bác một chút chuyện không ạ?”

Ở loại tiểu khu cũ kĩ thế này, quan hệ hàng xóm cũng khá thân mật, mà tin đồn thì cũng nhiều.

Bác giữ cửa nhìn kĩ Nhan Khê mấy cái, bỗng nhiên vui tươi hơn hờn nói: “Chương trình của cháu bác xem rồi, bà lão nhà bác cũng rất thích xem chương trình của cháu, tập có liên quan tới ông lão cô đơn vô cùng cảm động, bà lão nhà bác xem xong còn khóc.”

Nhan Khê không ngờ mình cũng có fans, mặc dù vị fans này tuổi tác hơi lớn, nhưng có người thích chương trình của mình, Nhan Khê vẫn hơi xúc động, vốn cô đến làm người dẫn chương trình, là bởi vì tạm thời chưa tìm được công việc hứng thú, tới đây làm việc để lấy thêm kinh nghiệm. Nhưng khi nghe thấy bác trai này nói liên miên về chương trình của cô, còn nói chương trình rất có ý nghĩa rất tốt, trong lòng cô có loại cảm giác nói không nên lời.

Làm truyền thông đều biết, muốn thu được danh lợi, vẫn là phải làm cho giới trẻ thích chương trình đó, bởi vì bọn họ mới là chi phí chủ lực, cũng là dư luận chủ lực, thế nhưng chương trình ít được quan tâm phải có người làm, cũng cần người đến làm.

Mỉm cười trò chuyện cùng bác trai mấy câu, cuối cùng Nhan Khê cũng nói mục đích đến đây.

“Cháu nói chính là cái nhà ở lầu bốn kia à?” Nhan Khê vừa nói xong, bác trai đó đã biết cô nói nhà ai, “Bác lớn từng này tuổi, cũng chưa từng thấy qua cha mẹ nào như vậy, làm bố mà thích đánh bạc uống rượu, còn mẹ thì hai ba ngày không về nhà, về đến nhà là liền đánh con. Đứa bé cũng sắp 4 tuổi rồi, cũng không cho đi nhà trẻ, có lúc người ở sau tiểu khu thấy đứa bé đói đáng thương quá, liền lén lút nhét đồ cho nó ăn, còn bị hai người đó mắng. Lần trước bà Trương cho nó mấy quả táo, còn bị người đàn ông đó đứng chắn ở cửa chửi đến nửa giờ liền, cháu nói xem trên đời sao lại có loại người như vậy chứ?”

“Không báo cảnh sát sao ạ?”

“Báo rồi, sao lại không báo chứ,” Bác trai giữ cửa bắt đầu dĩ nhiên nói, “Một đồng chí ở đồn công an tới, bọn họ liền cam kết này nọ, đứa trẻ đó được đối xử tốt hai ba ngày, sau đó vẫn như cũ. Chỉ là tháng này, đồn công an và nhân viên của phố đã tới ba bốn lượt rồi.”

Trong tiểu khu đều là người an phận sống qua ngày, nào dám đắc tội với lưu manh như vậy, mọi người thường xuyên qua lại cũng không dám quản chuyện đứa bé kia nữa.

Trong lòng Nhan Khê hơi nặng nề, cô và Triệu Bằng đi tới trước cửa nhà của đứa bé, nghe thấy bên trong truyền tới tiếng khóc đứt quãng của con nít, gõ cửa cả buổi, bên trong không có ai đáp trả.

Qua rất lâu, vẫn không có người ra mở cửa, Nhan Khê nghĩ một chút rồi cao giọng nói: “Người bạn nhỏ, em còn khỏe không?”

Sau đó cô nghe thấy tiếng bước chân lẹp xẹp, đứa bé vừa khóc vừa kêu đói, tiếng khóc so với lúc trước lớn hơn rất nhiều, tựa như Nhan Khê ở ngoài cửa chính là niềm hi vọng cuối cùng của nó.

“Anh Triệu, chúng ta báo cảnh sát thôi.” Nhan Khê nghe thấy tiếng trẻ khóc càng lúc càng nhanh, trong lòng vô cùng khó chịu, “Em sợ đứa bé gặp chuyện không may.”

Đứa bé ba bốn tuổi, căn bản không có bất kì năng lực sinh tồn độc lập nào cả, nếu như đụng phải đồ điện, hoặc là leo lên cửa sổ, vậy thì sẽ vô cùng nguy hiểm, người dám hộ không nên để trẻ một mình ở nhà.

“Tiểu Nhan, nếu như bố mẹ đứa bé truy cứu việc này, em sẽ phiền toái đấy.” Triệu Bằng nhịn không được khuyên một câu.

“Loại cha mẹ không có trách nhiệm như này, vốn đã không đúng, bọn họ muốn tới tìm thì tìm.” Nhan Khê lấy di động ra, gọi cho cảnh sát, hơn nữa còn cố ý nói rõ thân phận của mình.

Cảnh sát đến rất nhanh, bọn họ dùng lực phá cửa, Nhan Khê vào đến trong phòng liền ngửi thấy mùi thúi, trong phòng khách thì lộn xộn, bình rượu rỗng, chai nước khoáng vứt linh tinh, muối ở trong phòng bay lượn.

Đứng ở sau cửa là một đứa bé vừa gầy vừa nhỏ, khuôn mặt đen sạm đầy nước mắt, hốc mắt lõm, nhìn giống một chú khỉ tội nghiệp, trong miệng luôn nói đối với khát.

Nhan Khê vội vàng đưa chai nước khoáng ở trong ba lô của mình cho nó, mở nắp chai đưa tới miệng nó. Đứa bé ôm chai nước uống mấy ngụm lớn liền, phát ra tiếng nuốt dồn dập. Lo đứa bé sẽ bị sặc, Nhan Khê giơ tay vỗ nhẹ lưng nó, thấy đứa bé uống nước không ngừng, còn nhăn nhó lông mày. Trong lòng cô hơi run lên, nhẹ nhàng vén quần áo của nó lên.

Các vết thương rậm rạp chằng chịt hiện ra trước mặt mọi người, nhìn thấy mà giật mình.

“Đồng chí cảnh sát, bố mẹ của đứa bé này có hành vi ngược đãi con nghiêm trọng.” Nhan Khê hít sâu một hơi, “Bây giờ chúng ta đưa đứa bé này đến bệnh viện kiểm tra trước đã.”

Những vết thương này có mới có cũ, nói rõ người giám hộ của đứa trẻ này không chỉ đánh đập hành hạ một lần.

Đứa bé rất nhanh được đưa đến bệnh viện, sau khi có kết quả kiểm tra sơ bộ, đứa bé không chỉ bị thương ngoài da, ngón trỏ của tay trái còn bị gãy một đoạn, thiếu dinh dưỡng nghiêm trọng. Nó ngồi ở trên giường của bệnh viện, Nhan Khê mua cháo dinh dưỡng về nó ăn hết sạch, có thể thấy là rất đói.

Nhan Khê không biết rốt cuộc nó đã đói bao lâu, cho nên thấy đáng về nó còn chưa được ăn no, cũng không dám cho nó ăn thêm cái gì, đưa đồ chơi trẻ con thuận tay mua ở bên đường cho nó.

Bàn tay nhỏ bé gầy còm sờ lên món đồ chơi, lại thật nhanh rút trở về, nó nhút nhát rút rờ nhìn Nhan Khê, không dám giơ tay ra nhận.

“Cầm lấy đi, đây là chị cho em đấy.”

Đứa bé đem đồ chơi ôm vào ngực, không dám nhiều lời. Những thứ đồ chơi bình thường này những đứa trẻ khác đã chơi chán, nhưng đối với đứa trẻ này lại như là bảo bối.

Nữ cảnh sát ở bên cạnh thấy đứa bé như vậy, không kìm được mà vành mắt đỏ lên, cô ta nói nhỏ với Nhan Khê: “Đồng chí phóng viên, chúng tôi đã tìm được tung tích bố của đứa bé này, chuẩn bị đi bắt hắn ta ngay bây giờ.”

Nhan Khê nhẹ nhàng sờ lên đầu đứa bé: “Chúng tôi có thể đi theo quay phim không?”

Đây không phải là vụ án bí mật gì, sau khi nữ cảnh sát báo tin, liền đồng ý với yêu cầu của Nhan Khê.

Bố của đứa trẻ có biệt hiệu là Đại Hàu, bình thường hay theo du côn lưu manh đi đánh bạc vui đùa, không có tiền liền về nhà đánh con, có tiền lại ở quán bar sòng bạc vui vẻ, hôm qua sau khi hấn ra khỏi nhà, liền không về nhà nữa. Vợ hắn cũng không muốn trông con, cùng em gái đi ra hén ra ngoài chơi, đem con nhốt ở nhà, thuận tiện gửi cho hắn một tin nhắn.

Đại Hàu chơi rất hưng phấn, đã sớm đem chuyện đứa bé quên mất, làm sao còn nhớ tới, con của hắn đã gần một ngày không ăn uống gì.

Sau khi cảnh sát tới tìm hắn, hắn tưởng chuyện mình đột ngột ăn trộm đã bị phát hiện, liền co cẳng chạy ra ngoài cửa. Cảnh sát không nghĩ tới Đại Hàu sẽ phản ứng kịch liệt như thế, sững sờ một chút rồi liền quay đầu đuổi theo.

“Bắt lấy hắn, không được để hắn chạy.”

“Đứng lại.”

Nhan Khê vừa mới từ trong xe xuống, liền thấy một người đàn ông trẻ tuổi đầu tóc nhuộm xanh đỏ lao ra, phía sau còn có hai cảnh sát mặc đồng phục đuổi theo.

“Đứng lại, không được chạy.”

Nhan Khê thấy tình hình đó, khom người còi gầy cao gót của mình, vừa đuổi theo vừa ném giày, nhưng không trúng.

Không ngờ Nhan Khê có phản ứng này, Triệu Bằng hơi sững sờ, khiêng máy quay đuổi theo phía sau.

“Ồi chào em đi,” Nhan Khê tăng bước chân, lúc cách Hàu Từ một chút, liền đem micro ở trong tay ném ra, lần này đập trúng lưng của đối phương, đáng tiếc đối phương dù có đánh chết cũng không có dừng khí dừng lại, tiếp tục chạy như điên.

Cảnh sát nhìn thấy nữ phóng viên nhỏ nhắn xinh xắn còi gầy giúp bọn họ đuổi người, vừa cảm động vừa ngượng ngùng, nếu như vậy mà còn không bắt được người, vậy thì mặt mũi của bọn họ coi như mất hết.

“Cái quái gì kia,“ Trương Vọng nhìn thấy dưới lầu một màn cảnh sát đuổi tội phạm, vội vàng gọi mấy người bạn tới xem náo nhiệt, “Mọi người mau đến xem, có cô gái cởi giày giúp cảnh sát bắt tội phạm kia, đây là quả thực là nữ trung hào kiệt!”

Mấy người nghe vậy cũng ngó đầu qua cửa sổ, Nguyên Dịch đứng lúc ngồi gần cửa sổ cũng cúi đầu nhìn xuống dưới đường.

Đường dành riêng cho người đi bộ, một cô gái mặc váy liền màu nhạt đi chân trần chạy vội, dưới ánh mặt trời chiếu xuống, chân của cô vừa trắng vừa mềm, mấy công tử xem náo nhiệt cũng nhiệt tình khen ngợi.

Nguyên Dịch nghe thấy bọn họ nói cái gì mà “Chân chơi năm”*, mân miệng nhủ mảy.

*Chân chơi năm: xuất phát từ lời thoại của một bộ phim điện ảnh “Nhìn cặp chân này cũng đủ để chơi cả năm”, dùng trực tiếp thì với ý khen ngợi chân đẹp hoặc vóc dáng đẹp. Sau đó từ này dùng trên mạng dần dần biến thành ý nhạo báng.

“Còn chạy!” Nhan Khê đem cái giày cuối cùng ở trong tay ném ra, nện vào bắp chân của Hầu Tử, Hầu Tử vấp một cái, rớt cuộc té xuống đất. Nhan Khê thừa dịp tiến lên, đem hai tay của Hầu Tử bắt chéo ở sau lưng.

Rất nhanh cảnh sát đuổi đến, còng tay Hầu Tử lại.

Mặt Hầu Tử còn dán trên mặt đất nóng bỏng, bị cảnh sát kéo dậy, mồ hôi cùng bụi bặm hỗn loạn tại một chỗ, thoát nhìn chật vật vô cùng. Hắn nhe răng há miệng trừng mắt với Nhan Khê, mắng một câu.

“Cái vẹo gì vậy, rớt cuộc mày có phải con gái hay không?!”

Bạn đang đọc truyện *Nhìn Người Không Thể Nhìn Bề Ngoài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Qua vài ngày nữa sẽ đem bữa cơm mà cô đã hẹn kia đòi lại!

Editor: Hy

Nhan Khê không để ý tới lời mắng chửi của Đại Hầu, cô quay đầu tìm chiếc giày mà mình vừa ném hất, đi vào chân.

Cô nhìn xung quanh, còn một cái nữa ném đâu rồi?

Đại Hầu thấy cô gái này căn bản không để ý tới mình, vì vậy càng thêm tức giận, còn đang muống mắng người tiếp thì bị cảnh sát cảnh cáo. Hắn ta không dám chọc giận cảnh sát, liền hiện ra nụ cười nịnh nọt. Thấy đáng vẻ hắn như vậy, cảnh sát liền nhớ tới đứa bé còn đang ở trong bệnh viện, đứa trẻ bị thiếu dinh dưỡng nghiêm trọng, trong lòng lại tức giận hơn.

"Đi vào." Cảnh sát đem Hầu Tử đẩy vào xe cảnh sát, bắt đầu báo cáo cho cấp trên, đã bắt được người.

Thấy Đại Hầu đã bị cảnh sát mang đi, vừa rồi Nhan Khê còn ở trong tư thế oai hùng hiên ngang bây giờ đã chống tay vào eo thở hổn hển, đã rất lâu rồi không vận động kịch liệt như vậy, cơ thể hơi không thích ứng được. Vừa rồi lúc cởi giày chạy chân đất thì không có cảm giác gì, bây giờ mới cảm thấy bàn chân đau như thiêu như đốt, không biết là bởi vì đường quá nóng hay là do dẫm phải cái gì.

Gặp chuyện bất bình rút dao tương trợ hi sinh là to lớn, điều đáng vui mừng duy nhất chính là tên cận bã đã bị bắt rồi.

Khập khiễng đi đến dưới bóng cây, lòng bàn chân giống như cào đau hơn.

"Này," Một đôi giày đế bằng xuất hiện trước mặt cô, xương tay hiện rõ ràng, móng tay được tu bổ sạch sẽ, không mang theo bất kì trang sức gì cả. Nhan Khê trừng mắt nhìn, thấy người đứng trước mặt mình là Nguyên nhị thiếu gia, không ngờ anh sẽ xuất hiện như vậy.

"Trước đi giày vào đã," Nguyên nhị thiếu gia thấy cô chỉ đứng ngây ngốc nhìn, liền đem giày ném tới trước mặt cô, hai tay khoanh ở trước ngực nói: "Có nhiều đàn ông và cảnh sát ở đây như vậy, một cô gái như cô thì khoe mạnh mẽ cái gì chứ, bây giờ mới biết đau chân à?"

Người này tới giúp đỡ cô, hay là tới quở trách cô vậy?

Đàn ông mấy người giỏi như vậy, cái gì cũng có thể làm được, thế sao không bao thầu luôn chuyện sinh con đi, còn muốn phụ nữ chúng tôi tới chịu tội làm cái gì? Nghĩ tới đối phương dù gì cũng đưa giày tới cho mình, Nhan Khê thức thời không cùng Nguyên Dịch tranh luận.

Cô nhận lấy giày khom người đi, thuận tiện còn nhặt giày cao gót của mình, cỡ giày hình như hơi to, nhưng cũng có thể đi được.

Thấy cô đã đi giày đoàng hoàng, Nguyên Dịch cảm thấy lúc người phụ nữ này không nói gì cả, vẫn rất dịu dàng đấy, "Cái giày này cô còn giữ làm cái gì?"

"Cái giày này rất đắt đấy." Nhan Khê đi hai bước, đế của đôi giày này rất mềm, chân của cô dễ chịu hơn rất nhiều, nhưng mà lòng bàn chân nhấm lên mặt đất vẫn đau, "Cảm ơn anh."

Nguyên Dịch thấy cô chậm chạp trở về tìm giày, đáng vẻ đi đường còn không được thoải mái, liền khẳng định được chân cô đã bị thương.

"Tiểu Nhan," Triệu Bằng dựa vào tường thở hắt hắt, giờ tay chỉ vào một cái xó, đó là chỗ có chiếc giày còn lại của Nhan Khê, "Rốt cuộc em ăn cái gì lớn lên vậy?" Chạy nhanh như ngựa vậy, một người đàn ông như anh ta cũng tự thấy mặc cảm.

"Ăn rau chân vịt lớn lên đấy." Nhan Khê làm tư thế thủy thủ Popeye, hất cằm một cái.

Triệu Bằng....

Thực không thể hiểu nổi mạch suy nghĩ nói đùa của giới trẻ bây giờ.

Nguyên Dịch đi theo phía sau Nhan Khê khoe miệng cũng vênh vênh lên, thấy Nhan Khê quay đầu lại, lại đem khoe miệng để ép trở lại. Anh bước lên mấy bước, hai bàn tay xỏ vào trong túi quần, "Phía trước có một trung y chữa vết thương ngoài, tôi dẫn cô đi khám chân."

Đi được hai bước, thấy Nhan Khê vẫn còn đứng nguyên tại chỗ, "Mau lên."

"Tiểu Nhan," Triệu Bằng lo lắng nhìn Nhan Khê, "Đây là..."

"Là một người bạn của em, anh Triệu, anh và tài xế mang tư liệu về đài trước đi, chúng em về nhà luôn." Nhan Khê thấy Nguyên Dịch còn đang đứng đợi cô, nói với Triệu Bằng, "Giúp em xin nghỉ luôn nhà."

"Được." Là một đồng nghiệp, Triệu Bằng cũng không muốn nhúng tay vào chuyện riêng của đồng nghiệp, mặc dù người đàn ông này thoát nhìn không phải là người dễ chịu, nhưng đối phương đã chủ động chuẩn bị giày đế bằng cho Tiểu Nhan, chắc hai người phải có chút quen biết, "Anh về nói với biên đạo Trần một tiếng."

"Cảm ơn, lần sau sẽ mời anh ăn cơm, phí hư hại cái micro, để cho họ trừ vào tiền lương của em là được." Nhan Khê chậm chậm lê cái chân bị đau đến cạnh Nguyên Dịch, "Đi thôi."

Thấy đáng vẻ cô đi rất khó khăn, nội tâm của Nguyên Dịch vùng vẫy, rốt cuộc là nên cầm giày hộ người phụ nữ này, hay là nên trực tiếp công cô ta đến chỗ bác sĩ, hay là để cho cô ta đi rì rì ở phía sau?

Nguyên Dịch trầm khuôn mặt xuống, mặt đầy sát khí đi về phía trước, đi được mấy bước thấy Nhan Khê vẫn rì rì đi theo phía sau, môi thì trắng bệch, khuôn mặt lớn chừng bằng bàn tay đã nhể nhại mồ hôi, chỉ trong thời gian chớp mắt đã cách xa anh mấy bước chân lớn rồi, thoát nhìn đáng thương vô cùng.

"Đưa tay cho tôi." Nguyên Dịch đi đến cạnh Nhan Khê, vừa nói vừa không đợi Nhan Khê phản ứng, đã đỡ lấy cánh tay của cô.

Cánh tay của anh khô ráo mát lạnh, vô hình trung có loại mùi vị khó mà tiếp cận được.

"Cảm ơn." Có người đỡ, Nhan Khê đi thoải mái hơn nhiều, cô cười với Nguyên Dịch một nụ cười xán lạn.

"Nếu như không phải cô cậy mạnh, thì làm sao phải khổ khổ thế này." Nguyên Dịch thấy mặt cô đã nóng đến đỏ bừng, "Những người dẫn chương trình khác, đều xinh đẹp thông minh hoặc là xinh đẹp ưu nhã, tại sao đến lượt cô, lại chật vật khó coi như vậy?"

"Tôi là tầng thấp nhất của người dẫn chương trình mà," Nhan Khê cười hi hi nói, "Nhưng sao anh biết tôi làm người dẫn chương trình?"

"Không phải lần trước cô cầm micro đi phỏng vấn người sao?" Nguyên Dịch ngừng một lát, móc từ trong túi quần ra một cái khăn tay trắng, mặt đầy vẻ chán ghét mà nhét vào tay Nhan Khê, "Đem lau mồ hôi trên mặt cô đi."

"Phỏng vấn có khả năng là người dẫn chương trình, nhưng cũng có khả năng là phóng viên mà." Nhan Khê thật không ngờ tới, một người đàn ông như Nguyên nhị thiếu gia, vậy mà vẫn còn giữ thói quen cổ xưa như thế, mang theo khăn tay.

"Sao cô nói nhảm nhiều vậy," Nguyên Dịch quay đầu, "Người dẫn chương trình và phóng viên thì có gì khác nhau chứ?"

Rất lớn ấy chứ.

Nhan Khê thấy mặt Nguyên Dịch đầy biểu tình "Cô còn nói nhảm nữa tôi sẽ tức giận đấy", liền cúi đầu nhìn đôi giày, nhìn đôi giày, cô sẽ không so đo cùng anh ta nữa.

Đến chỗ bác sĩ, Nhan Khê mới biết chân của cô đau như thế không phải là do mặt đường quá nóng, mà là do bị miếng thủy tinh vụn đâm vào. Sau khi bác sĩ lấy miếng thủy tinh ra, cô đau đến mức suýt nữa thì nước mắt trào ra.

"Miếng vết thương rất nhỏ, chú ý không để nhiễm trùng là được," Bác sĩ xử lý và băng bó đơn giản, "Xong rồi."

"Đơn giản như vậy?" Nguyên Dịch nhìn miếng thủy tinh vụn ở trong tay, "Có phải nên nhìn thêm chút nữa không?"

"Yên tâm đi, đây là vết thương nhỏ," Bác sĩ đứng lên, đem thuốc bỏ vào túi, "Tổng cộng hết 87 đồng, cảm ơn."

Nguyên Dịch sờ lên người, mới phát hiện mình không mang theo ví tiền: "Có thể thanh toán bằng di động không?"

Ông bác sĩ đẩy gọng kính viền thị của mình: "Xin lỗi, tôi lớn tuổi rồi, không hiểu những phương thức thanh toán tân tiến ấy, chỉ lấy tiền mặt thôi."

Thật bất tiện.

Thân là một nhị thiếu gia của Nguyên gia, cho tới bây giờ Nguyên Dịch chưa từng phiền não vì tiền, hôm nay rốt cuộc cũng có thể hiểu được cái gọi là "Một văn tiền làm khó anh hùng hảo hán."

"Tôi có," Nhan Khê lấy ví từ trong ba lô ra, lấy tờ 100 đưa cho bác sĩ: "Làm phiền rồi."

Sau khi Nguyên Dịch đỡ Nhan Khê ra khỏi phòng khám, xụ mặt giải thích: "Tôi quên ví ở trên xe rồi."

Nhan Khê giả vờ không nhìn thấy khuôn mặt ngượng ngùng của Nguyên Dịch: "Không sao, quấy rầy anh đưa tôi tới đây, tôi đã rất cảm ơn rồi, nhưng..."

Nguyên Dịch quay đầu nhìn cô.

"Nhưng tốt nhất không nên để đồ quý giá ở trong xe, không chỉ cái xe không an toàn, mà đồ cũng không an toàn." Nhan Khê nói về câu chuyện cửa của xe bị đập, đồ ở trong xe bị trộm đi hết.

Nguyên Dịch im lặng nghe, hai người đi hơn 10 phút, dừng lại ở một chiếc xe, "Lên xe đi, tôi đưa cô về."

"Vậy có phải làm phiền anh quá không?" Nhan Khê hơi ngượng ngùng.

"Sẽ," Nguyên Dịch mở cửa xe, đem Nhan Khê đỡ xuống ghế cạnh lái xe, "Cũng đã quấy rầy rồi, chẳng lẽ trời nóng như này, tôi có thể đem cô ném ở đường sao?"

Nhan Khê:...

Không biết cách nói chuyện như vậy, nếu phải nhìn đẹp trai, trong nhà lại có tiền có thế, dự đoán nhất định là cả đời sẽ làm lưu manh côn đồ.

Nguyên Dịch ngồi vào thế, quay đầu nhìn Nhan Khê, thấy cô ngồi im như núi Thái Sơn, rốt cuộc không nhẫn nhịn được mà nói: "Đeo dây an toàn vào, tôi phải lái xe rồi."

"Ừ." Lúc này Nhan Khê mới nhớ mình còn chưa thắt dây an toàn.

Thấy Nhan Khê đã thắt dây an toàn, Nguyên Dịch không nhìn cô, khởi động ô tô, đi về phía trước.

Ở trong xe yên tĩnh, Nguyên Dịch không mở nhạc cũng không nói chuyện với Nhan Khê. Nhan Khê nhin nửa giờ, cuối cùng nói: "Nguyên tiên sinh, vô cùng cảm ơn anh hôm nay đã giúp tôi. Nếu không anh lưu lại phương thức liên lạc cho tôi, lần sau tôi mời anh đi ăn cơm."

"Ở trong xe không được nói chuyện với người lái xe." Nguyên Dịch không quay đầu trả lời.

Nhan Khê quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, không muốn cũng được, cô có thể tiết kiệm một khoản tiền mời khách.

Không khí tĩnh mịch này duy trì đến khi xe dừng ở trước cửa tiểu khu nhà Nhan Khê, mới rốt cuộc bị phá bỏ, Nguyên Dịch dừng xe lại, quay sang Nhan Khê đọc một dãy số.

"Gì vậy?" Nhan Khê sững sốt.

"Số điện thoại và Wechat của tôi." Nguyên Dịch hơi không vui, "Vừa rồi không phải cô hỏi tôi sao?"

Chẳng lẽ cô ta chỉ tùy tiện nói vậy thôi sao?

Người phụ nữ dối trá không biết cảm ơn, mình giúp cô ta như thế, vậy mà cô ta ngay cả bữa cơm cũng không muốn mời.

"Tôi tưởng anh không muốn cho tôi." Nhan Khê móc di động ra, lưu lại số của Nguyên Dịch, khi nhìn thấy mặt của anh, liền nghiêm túc lưu là "Nguyên tiên sinh."

Lần đầu tiên thấy một công tử nhà giàu nói quy tắc giao thông, cô thật muốn viết cho anh một bài khen ngợi.

"Nháy sang máy của tôi, thuận tiện add thêm wechat," Nguyên Dịch nghĩ nghĩ, lại bổ sung một câu, "Tôi không hay dùng Wechat, không có việc gì cô"

đừng nhắn tin."

"Không sao, tôi cũng không hay dùng." Nhan Khê cười tủm tủm trả lời, "Cho nên sẽ không nhắn tin cho anh."

Lời này không có chỗ nào quá đáng, nhưng trong lòng Nguyên Dịch vẫn không vui, anh mím môi không nói chuyện. Đợi khi Nhan Khê gọi, anh cũng không nhìn, hất cằm một cái: "Được rồi, cô xuống xe đi."

Nhan Khê xách giày của mình xuống xe, quay đầu thì bị xe của Nguyên Dịch phun cho làn khói.

Đợi cho xe rẽ rồi, Nguyên Dịch đem xe dừng lại bên đường, móc di động ra phát hiện bên trong có 5 cuộc gọi nhỡ, 4 cuộc là do bạn gọi, còn một số lạ, anh lưu số đó lại, viết là "Nhan cầu độc thân."

Lượn một vòng bạn tốt ở Wechat, có một người bạn gửi lời mời cho hân tên là "Sông lớn, ta là dòng suối nhỏ", hình đại diện là một chậu lông đỏ chói rực rỡ.

Người phụ nữ này...

Hình đại diện và tên đều không có chút nữ tính nào cả.

Nguyên Dịch chán ghét bừa bãi, thuận tay ấn đồng ý.

Qua mấy ngày nữa sẽ đem bữa cơm mà cô ta mời đòi lại!

Bạn đang đọc truyện *Nhìn Người Không Thể Nhìn Bề Ngoài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Mặt trời hôm nay thật xinh đẹp, như trứng trần nước sôi vậy

Editor: Hy

Nhan Khê về đến nhà, thấy Tống Hải đang tiếp khách, quay đầu đem túi xách và giày của mình ném vào tủ giày, "Bố."

"Nhan Nhan đã về rồi à?" Tống Hải thấy Nhan Khê về, hơi bất ngờ, "Không phải hôm nay con phải ra ngoài quay sao?"

"Công việc xong sớm, cho nên con về trước ạ." Nhan Khê không đề cập tới vết thương nhỏ ở chân, thấy sắc mặt của bố cô hình như hơi khó coi, cô liếc nhìn một nam một nữ đang ngồi ở trên sofa, thấy bố cô không giới thiệu thân phận của hai người này, liền xoay người đi vào bếp rót nước uống, lúc cho miếng chanh vào trong nước, cô nghe thấy giọng của bố mình không được vui lắm.

"Cái gì mà con cháu Tống gia, Tống gia cũng không phải là mỏ vàng của ngôi hoàng đế để kế thừa, loại chuyện để cho con gái tôi chịu ủy khuất như vậy, mấy người có nói gì tôi cũng không đáp ứng."

Nhan Khê dừng chân, hai người này là người thân đẳng nội sao? Ở trong kí ức của cô, gần như không nhìn thấy người thân nào của bố cả, chỉ có ông nội và bà nội đã qua đời năm đó, có một đồng người thân thích tới đòi tiền, khi ấy mẹ cô để cho cô đợi ở trong phòng, không cho cô ra ngoài.

Trong trí nhớ thì giọng của những người đó đặc biệt lớn, lời mắng người cũng không hề dễ nghe.

"Em ba, cậu phát đạt rồi thì cũng không thể ngay cả tổ tông cũng không nhận được. Hơn nữa, chỉ là để cho Hiền Hồng đến nhà của cậu ở nhờ, bình thường để cho cậu chăm sóc một chút, sao lại là để cho con gái chịu ủy khuất được? Cậu cũng đừng trách anh nói lời khó nghe, trong nhà có một cô con gái, sớm muộn gì cũng phải gả ra ngoài, nếu như cậu che chở nó như vậy, sau này không phải là người của nhà khác sao?"

"Hiền Hồng cũng sắp 20 tuổi rồi, nhà chúng tôi lại không có người khác, nếu như tôi làm ở bên ngoài, trong nhà cũng chỉ còn lại mỗi Nhan Nhan, cậu ta ở lại chỗ này không hợp." Ngữ khí của Tống Hải hơi nghiêm túc, "Anh cả, Hiền Hồng là bảo bối nhà anh, con gái nhà tôi từ nhỏ cũng được cha mẹ nâng niu trong lòng bàn tay mà lớn lên đây, lúc nó học đại học, tôi cũng không để ai chăm sóc nó cả. Dạy dỗ con cái cũng không thể như mấy người được, sau này làm sao mà sống độc lập được? Cái gì mà của nhà người khác chứ, hai người mà còn nói mấy lời như vậy, đừng trách em trai trở mặt."

"Cậu nói đi nói lại, chính là chê nhà chúng tôi nghèo, kém hơn nhà của cậu, ngay cả đứa cháu trai đích tôn của Tống gia cũng kém con gái của cậu," Giọng chị dâu Tống hơi bén nhọn, "Con gái tinh quý nhà cậu, bây giờ cũng không mang họ Tống nữa, mà là mang họ Nhan của mẹ cô ta."

"Ai quy định con phải theo họ của bố, chị dâu, Hiền Hồng họ Tống, cũng không cùng họ với chị, vậy chẳng lẽ nó cũng không phải là con trai của chị à?" Tống Hải trầm mặt xuống, giọng điệu nghiêm nghị, "Chị dâu, thời buổi bây giờ, chúng ta đã không còn chú trọng những phong tục cũ này nữa rồi, con gái đều giống nhau, họ nào cũng vậy thôi."

"Anh hai và chị dâu nếu như cảm thấy tôi xem thường hai người, vậy sau này hai nhà chúng ta không cần qua lại, tránh các người lại chịu oan ức!" Tống Hải là người tính tình ngang bướng, bình thường cũng không dễ nổi giận, nhưng con gái là ranh giới cuối cùng của ông.

Nếu như bình thường bọn họ nói lời như vậy, ông nhin một chút là được, nhưng hôm nay Nhan Nhan cũng ở nhà, bọn họ còn nói như vậy, không phải là để Nhan Nhan khổ sở tức giận sao. Tình cảm anh em, làm em thì có thể chịu được vô lí của họ, nhưng chuyện của bọn họ, không nên đưa giới tính ra nói chuyện.

Anh trai và chị dâu không ngờ thái độ của Tống Hải đột nhiên tồi tệ như vậy, thật là mất mặt, chị dâu Tống đứng lên nói: "Tôi sẽ nhìn xem em ba bảo vệ con gái như vậy, sau này có thể hưởng nhiều phúc như nào!"

Nói xong lời này, hai vợ chồng không quay đầu mà đi ra ngoài.

"Không phiền bác gái nhọc lòng," Nhan Khê từ nhà bếp đi ra, như cười như không mà gọi hai vợ chồng lại, "Cháu nhất định sẽ chăm sóc bố cháu thật tốt, để cho ông ấy không phải lo nghĩ nữa. Nhưng bác trai và bác gái có thời gian quan tâm chuyện nhà cháu như vậy, không bằng về nhà mà chiêu có đến đứa con bảo bối của hai người."

"Miệng lưỡi bén nhọn, không biết trên dưới, học đại học cũng như không," Chị dâu Tống thấy một tiểu bối như Nhan Khê mà cũng dám mạnh miệng với mình, tức giận càng lớn, nếu đây mà là con gái của bà ta, thì đã sớm ăn một cái bạt tai rồi.

"Cháu không chỉ học đại học vô ích, mà nghiên cứu sinh cũng vô ích," Nhan Khê cười đến cong cả mí mắt, "Ai bảo bố mẹ nuông chiều cháu, tốn nhiều tiền hơn nữa cũng muốn để cháu học, mong bác gái tha lỗi."

Nói bỏ cô có tiền xem thường bọn họ, vậy thì cô sẽ để cho họ hiểu một chút, cái gì gọi là thái độ "Có mấy đồng tiền dơ bẩn thì giỏi".

"Em ba, em chính là dạy dỗ con cái như vậy sao?" Bác cả Tống nhìn về phía Tống Hải.

Tống Hải cúi đầu không nói chuyện, làm bộ không nghe thấy gì.

Anh cả Tống bị thái độ của hai bố con làm cho giận xanh mặt, dẫn vợ bực tức rời khỏi cửa lớn Tống gia.

Nhan Khê quay đầu ngồi cạnh Tống Hải, thấy vẻ tức giận của Tống Hải còn chưa hết, liền đưa cho ông trái cây đã gọt vỏ: "Bố, ăn chút trái cây cho người giận."

"Lời bọn họ nói con đừng để trong lòng, bố không giống với bọn họ nghĩ đâu." Tống Hải quan sát kĩ biểu lộ của Nhan Khê, thấy cô không khó chịu về lời của anh trai và chị dâu, mới lắc đầu than thở nói, "Con trai nhỏ của bác con thi đỗ đại học Đê Đô, hôm nay đi trường học báo danh, nói là điều kiện ở trường không tốt, muốn ở nhà của chúng ta."

Quê của Tống Hải không ở Đê Đô, mà là ở một vùng khá xa, mấy năm nay Tống Hải một mình dốc sức làm ăn, bọn họ đã không giúp việc gì, ngược lại lúc ông và vợ li hôn, bọn họ ở quê còn nói bóng nói gió. Những chuyện này đã sớm truyền tới tai Tống Hải, nhưng ông không để trong lòng.

"Lời bọn họ nói để ý làm gì chứ," Nhan Khê cười đến cong cả mí mắt, "Con biết rõ bố hiểu con nhất là được rồi, cần gì quan tâm lời họ nói."

"Tâm tình là tùy vào mình," Tống Hải ăn miếng quả mà Nhan Khê đưa, "Lúc người khác có ý chọc giận con, con càng phải cười thật tươi, tâm tình càng hiền hòa, thì người khác sẽ càng thêm tức giận."

Có đôi khi mỉm cười chính là bao dung, nhưng cũng có lúc lại là vũ khí.

Được bố Tống truyền thụ cho một bụng kiến thức phúc hắc, Nhan Khê chỉ có một ý tưởng.

Bố, không ngờ bố lại là một người như vậy.

Sau khi ăn cơm tối xong về phòng, Nhan Khê mở máy tính lên đăng nhập phần mềm nói chuyện, hình của biên tập của nhà xuất bản không ngừng lóe sáng. Cô mở khung chat ra, bị kiểu chữ to đùng và đỏ thắm làm cho nhức cả mắt.

Minh Minh: aaaaaaaaaaaa! Tiêu thư của tôi ơi, sách của em quá hot, bán rất đắt hàng!!

Minh Minh: Người đâu rồi!

Minh Minh: Có ở đây không? Có ở đây không?!!!

Thông qua những dấu chấm than đỏ như máu này, Nhan Khê cảm nhận được tâm tình của biên tập rất kích động. Ngồi xếp bằng ở trên ghế mềm mại, cô thuận tay đánh chữ: "Đến rồi đây."

Tin nhắn vừa gửi đi, bên kia liền lập tức trả lời.

Minh Minh: Chị ơi, rốt cuộc chị cũng hiện thân rồi! Chị muốn lấy em, em có cảm thấy mình là một tay vẽ tranh trên mạng đang nổi hay không vậy?!

Tiểu Khê Lưu: Không có.

Dường như biên tập đối với hai chữ này của cô càng tỏ ra lạnh lùng bình tĩnh, lập tức đem doanh thu bán hàng đưa cho cô xem, còn cố ý nhấn mạnh thành tích ở trong top 10.

Nhan Khê cảm thấy, vị biên tập này đúng là người trẻ tuổi tinh lực dồi dào, chỉ có cái dấu chấm than thôi cũng làm cho cô tim ngừng đập, huyết áp lên cao.

Tiểu Khê Lưu: Em là đại mỹ nhân, cảm thán về thân thể đã không còn phổ biến nữa đâu, chúng ta có thể thay đổi dấu câu một lát được không?

Minh Minh: Chỉ có dấu chấm than mới có thể biểu hiện hết được cảm xúc bây giờ của chị, chị nhớ à, chúng ta mở buổi kí tặng sách đi.

Nhan Khê ngừng đánh chữ một lát, cô chưa bao giờ nghĩ đến gặp bạn online ở ngoài đời.

Tiểu Khê Lưu: Em có thể dựa vào tài năng kiếm com, thì tuyệt đối không dựa vào mặt đâu.

Từ chối uyển chuyển như thế, đại khái biên tập cũng hiểu nghi ngại của cô, khuyên thêm hai câu thấy cô không đồng ý, liền không nhắc lại chuyện này nữa.

Kết thúc cuộc trò chuyện, Nhan Khê đi tắm, sấy tóc nằm ở trên giường, mở di động ra lướt một vòng bạn bè, phát hiện Nguyên thiếu gia đã accept cô vào bạn bè rồi.

Tên của đối phương rất đơn giản, là "Nguyên", hình đại diện là tranh phong cảnh, nhìn giống như là do máy tự động cài cho vậy, cô đem tên đối phương chú thích thành "Quân dự bị của lưu manh", suy nghĩ một chút, lại đổi thành "Nguyên tiểu nhị."

Người này ở trong Nguyên gia là Lão nhị, đổi thành Nguyên tiểu nhị cũng không sao cả.

Xoay người nằm li ở trên giường, Nhan Khê lướt một vòng trang chủ, like cho mấy người bạn, chợt thấy một tấm ảnh chụp một quyển sách, mặt bìa quyển sách rất quen mắt, cô ngăn người.

Hóa ra sách của cô bán chạy như vậy, ở trong list bạn bè cũng có người mua?

Nguyên Tiểu Nhị: Tạm được *Phối ảnh*

Nhan Khê nhìn cái hình này mấy lần liền, xác định mình không có hoa mắt, mới âm thầm like một cái.

Cô không phải là đang khen ngợi Nguyên tiểu nhị, mà là đang khen ngợi chính mình thôi.

Nguyên gia.

Nguyên Dịch đem bookmark bỏ vào trang sách, xoay người bỏ sách lên kệ. Mấy quyển sách này không biết là ai mang tới, anh thuận tay mở ra, phần lớn đều là nói vớ vẩn, ngược lại có một quyển truyện khá được.

Đây vốn là truyện manga, nhân vật chính là là một con vật có hình thù kì quái, nhưng dưới bàn tay của tác giả nó được vẽ vô cùng đáng yêu, bên trong mỗi câu truyện đều ám áp đến động lòng người, rất thích hợp với người có công việc bận rộn hoặc là sinh hoạt áp lực, lúc rảnh rỗi ngồi đọc thì tâm tình sẽ thoải mái.

"Nhị thiếu gia," Bác giúp việc gõ cửa phòng sách, bưng một li sữa tiến vào, "Đã sắp mười giờ rồi, cậu có muốn uống sữa rồi ngủ không?"

"Cảm ơn," nhận lấy li sữa uống một ngụm, Nguyên Dịch nghiêng đầu nhìn quyển truyện tranh có tên "Tiểu quái thú", không ngờ mình lại đọc truyện muộn như vậy. Anh vuốt huyệt thái dương, "Bác Lý, bác đi nghỉ đi, tôi đi ngủ ngay đây."

Bác Lý nhận lấy li sữa bò đã uống một nửa, cười đi ra khỏi phòng.

Nguyên Dịch về phòng, trong vòng bạn bè đã có một đồng like và bình luận.

Có người nói tốt, cũng có người chế giễu anh đi đọc manga, còn có người nói đùa sẽ đi mua về đọc thử. Trong một đồng like, Nguyên Dịch nhìn thấy ảnh đại diện của Nhan Cầu Độc Thân.

Không phải không hay chơi Wechat sao, vậy cái like này làm sao mà tới, cũng không phải là do trượt tay chứ?

Nguyên Dịch nhìn chằm chằm vào cái hình đại diện cọng lông nhuộm màu đỏ tươi, nhấn vào.

Status mới nhất là của 8 ngày trước.

Nhan cầu độc thân: Đồ ăn bổ lắm.

9 tấm ảnh post theo đều là đồ ăn gia đình thông thường.

Lại một cái nữa là tại 2 3 tháng trước.

Nhan cầu độc thân: Gặp được một con ngu, thuần đày *Kèm ảnh một con chó Sa Bì xấu xí*

Cái khác thì không nói, nhưng con chó Sa Bì này thật là xấu đến xúc phạm người nhìn mà, cũng không biết rốt cuộc cô gái này kiếm được ở đâu nữa.

Cái thứ 2 cách cái thứ 3 cũng không xa lắm, post kèm là ảnh mặt trời.

Nhan cầu độc thân: Hôm nay mặt trời thật xinh đẹp, như trứng chần nước sôi vậy.

Nguyên Dịch nhìn chăm chăm tấm ảnh cả nửa ngày, cảm thấy... Xác thực có chút giống trứng chần nước sôi.

Nghĩ đến đây, anh vội vàng thoát khỏi Wechat, bỏ điện thoại xuống.

Người phụ nữ này đúng là làm ô nhiễm tinh thần mà, đem gu thẩm mỹ của mình bị lệch lạc theo rồi.

Tác giả có lời muốn nói:

Nguyên Tiểu Nhị: Làm trò, trước mặt tôi thì gọi Nguyên tiên sinh, ở sau lưng tôi thì lại gọi là Nguyên tiểu nhị, đúng là người phụ nữ dối trá mà!

Bạn đang đọc truyện *Nhìn Người Không Thể Nhìn Bề Ngoài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Nguyên Tiểu Nhị tên là gì?

Editor: Hy

Tối hôm đó, trong giấc mơ của Nguyên Dịch, mặt trời tự dưng rớt xuống, biến thành một quả cam vô cùng lớn đập vào mặt của anh.

"Em trai," ở cạnh bàn ăn, Nguyên Bác bỏ đĩa xuống, "Tối qua ngủ không ngon à?" Sắc mặt khó ngửi như vậy, rất giống người khác thiếu cậu ta 8 triệu vậy.

"Không sao," Nguyên Dịch bưng li sữa, cúi đầu nhìn khay trứng chần nước sôi, nhớ tới giấc mộng tối qua, cả gương mặt đều xụ xuống, tự dưng đối với trứng chần nước sôi anh lại sinh là tâm lý bóng ma (bị ám ảnh bởi cái gì đó).

Người phụ nữ Nhan Khê này đúng là có độc.

Nguyên Bác lau miệng nói: "Nghe nói Tổng gia mới có một người từ nước ngoài trở về, gần đây hình như muốn tiến vào trong giới này thì phải?"

"Em không quen cậu ta, anh hỏi em cũng vô ích," Nguyên Dịch đề đĩa xuống, mặt không cảm xúc nói, "Từ lúc nào anh lại đề tâm chuyện không đâu của nhà người ta vậy?"

"Cậu ta học chung một lớp với cậu năm cấp 3, anh không hỏi cậu thì hỏi ai?" Nguyên Bác thấy anh làm bộ dù có sét đánh cũng không nhúc nhích thì cũng không nhiều lời nữa, từ ghế đứng dậy, "Cái đức hạnh thời này của cậu nếu như không sửa đổi, thử xem có người phụ nữ nào nguyện ý gả cho cậu chứ."

"Ai yêu thích," Nguyên Dịch uống sạch cốc sữa, "Yêu ai, kết hôn với ai."

"Được rồi, anh không nhay việc này với cậu nữa," Ngửi khí Nguyên Bác trở nên nghiêm túc, "Tiểu tử Tổng gia này từ ngoại quốc về, Tổng gia cố ý bồi dưỡng cậu ta, người này làm việc có vài phần thủ đoạn, cậu nên chú ý vào."

Nguyên Dịch nhún lông mày, cười có mấy phần thờ ơ: "Hắn đi nước ngoài nhiều năm như vậy, đối với trong nước thì hiểu cái gì?"

Đây cũng không phải là vài thập niên trước, từ nước ngoài trở về liền đứng ở tầng cao nhất, đến trước mắt, làm cái gì cũng đều phải bằng bản lĩnh, dù ở nước ngoài lâu đi nữa, đối với thị trường trong nước không biết gì, thì tất cả đều luống cuống mà thôi.

Thấy trong lòng anh hiểu rõ, Nguyên Bác cảm lấy áo khoác: "Cậu cứ ăn đi, anh đi trước."

Trong phòng ăn yên tĩnh lại, Nguyên Dịch nhìn trứng chần nước sôi lộn xộn ở trong cái khay, thấp giọng mắng một câu. Ăn xong bữa sáng đi ra khỏi nhà, anh ngẩng đầu nhìn ánh mặt trời ở phía xa, chỗ nào giống trứng chần nước sôi chứ, rõ ràng là trứng đánh đường mà.

"Minh đúng là đầu óc có bệnh!"

"Tiểu Nhan, chân em sao vậy?" Trần Bội thấy Nhan Khê đi đường hơi kì lạ, ngay cả bình thường hay đi giày cao gót cũng đổi thành giày đế bằng. "Trẹo chân hả?" Chẳng nhẽ là do hôm qua giúp cảnh sát bắt người nên bị thương?

"Bị thương nhẹ," Nhan Khê đi vào phòng phát sóng ngồi xuống, cái bàn che mắt nửa người dưới, cho dù cô không đi giày, khán giả xem cũng không thấy gì cả, "Chị Trần, bắt đầu ghi hình đi."

Trần Bội gật gật đầu.

Ngày hôm qua sau khi xem xong tư liệu thực tế của Triệu Bằng quay, Trần Bội quyết định quay trước một kì, đầu tiên chuẩn bị tốt tiết mục này đã. Mặc dù bây giờ ghi hình thì hơi gấp, nhưng tối nay tăng ca, thì vẫn kịp giờ ghi hình ngày mai.

Cuối cùng tổ chương trình vì tiết mục này, tăng ca đến hơn 11h, Nhan Khê bụng cóc cả phê đá, chống đỡ tinh thần để xem chương trình đã ghi, vốn việc này không cần người dẫn chương trình phải làm, nhưng ở trong tổ có ít người, cô lại lo lắng sau khi hậu kì xong thì hiệu quả không được hoàn mỹ lắm, cho nên lúc ghi xong cô đều xem trước một lần.

"Hiệu quả của cái này không tệ," Cô nhìn cậu bé đang sợ hãi ở trong ống kính, trong lòng hơi khó chịu, miễn cưỡng lấy lại tinh thần nói đùa: "Anh Triệu bắt ống kính rất tốt đấy."

Năng lực quay phim của Triệu Bằng rất tốt, kĩ thuật cao siêu không giống như là nhiếp ảnh gia của đài truyền hình nhỏ.

"Đêm nay mọi người cực khổ rồi," Trần Bội thấy trên mặt mọi người đều mệt mỏi, "Lần sau tôi mời mọi người ăn cơm."

"Chị Trần khách sáo rồi." Tiểu Dương mới đến hậu kì làm thực tập, trong lòng cô bé còn mang nhiệt huyết với xã hội, "Chương trình này mà phát sóng, nếu như có thể cải thiện được hoàn cảnh sinh hoạt của đứa bé, em có nhịn 2 3 đêm cũng được."

Trần Bội cười khổ, sau khi đài truyền hình phát sóng, chỉ có thể cải thiện được sinh hoạt nhất thời của đứa bé, sau này sẽ thế nào, bọn họ không ai dám đảm bảo cả.

"Thời gian không còn sớm, mọi người về nghỉ ngơi đi." Chị khoát khoát tay, "Trên đường chú ý an toàn."

Nhan Khê phát hiện trong đáy mắt Trần Bội có vài phần mệt mỏi, không phải bởi vì thức đêm nên mệt mỏi, mà là vì đối với một ít sự thật không thể chấp nhận được nên cảm thấy mệt mỏi. Cô tiến lên vỗ vai Trần Bội, "Chị Trần, chúng ta có thể giúp nhất thời thì giúp nhất thời thôi."

Có lúc coi như không thể giúp đứa bé cả đời, có thể giúp nhất thời cũng là tốt.

Hôm nay Nhan Khê không lái xe đi làm, bố Tổng đã xếp tài xế tới đón cô, lúc đi ra cửa đài truyền hình, tài xế đã đợi gần nửa giờ rồi.

"Thật xin lỗi, cháu tăng ca hơi muộn," Nhan Khê cười áy náy với tài xế, "Làm muộn giờ nghỉ của bác."

"Cô quá khách sáo rồi," Tài xế không nghĩ tới thiên kim mà ông chủ nâng trong lòng bàn tay lại khách sáo như thế, đâm ra có chút ngượng ngùng.

Xe dừng lại ở một ngã tư, Nhan Khê thấy đèn đỏ còn hơn 100 giây nữa, liền mở cửa sổ cho thoáng khí. Nhưng không khí ở Đê Đô cũng không tốt lắm, ngoài xe cũng không mát hơn trong xe là bao nhiêu cả, cô chỉ muốn dựa vào gió đêm để lấy lại tinh thần thôi.

Chiếc xe đậu ở bên đường chính là một chiếc Bentley màu đen, Nhan Khê ngáp một cái, người có tiền ở Đê Đô thật nhiều, siêu xe cũng giống như vậy, tùy ý là có thể thấy.

Bên ngoài ảm đạm, Nhan Khê đóng cửa lại, cúi đầu mở di động ra.

Chiếc xe Bentley ở bên phải thông thả mở cửa sổ ra, một người mặc áo sơ mi trắng, người đàn ông mang đôi mắt tuần mã tùy ý nhìn ra bên ngoài.

"Tổng tiên sinh, cậu thực sự không cần mua thuốc giải rượu sao?" Tài xế hơi bận tâm người đàn ông ngồi ở sau.

"Không cần," Tổng Triệu kéo kéo cà vạt, trên mặt say còn chưa tan hết, "Trực tiếp về đi."

Khởi thị trường trong nước này khó gần hơn hẳn nghĩ, lão hồ ly màng danh lợi rất tinh ranh, hẳn mới về nước chưa được nửa tháng, đã gặp phải không ít.

Bảy năm trước hần ra nước ngoài, thị trường trong nước chưa phát triển mạnh như bây giờ, ngay cả internet cũng chưa phát triển mạnh. Bây giờ mới qua mấy năm, kinh tế trong nước giống như lửa đang nước sôi, thiếu chút nữa là đã ồn ào ngất trời rồi.

Từ nhỏ đến lớn hần đều là nhân vật ưu tú, nhưng bây giờ thị trường trong nước không có quy luật. Sống 27 năm, hần muốn làm được chuyện gì, thì chưa từng thất bại.

Nghĩ đến lần này trở về nước, thậm chí còn có người so sánh hần với đứa con thứ hai của Nguyên gia, trong lòng hần sinh ra chán ghét, Nguyên Dịch ngoại trừ gia thế hiển hách hơn hần, mặt khác thì có gì để so sánh với hần chứ?

Chuyến đèn xanh, xe khởi động, Tổng Triệu nhìn đèn đường ở hai bên không biến hóa gì, thông thả nhắm mắt lại.

Sau khi kênh 8 phát chương trình liên quan tới đứa bé bị cha mẹ ngược đãi, rất nhanh đã có bộ phận dân chúng chú ý, không ít quần chúng nhiệt tâm gọi điện thoại tới đài, hỏi tình hình gần đây của đứa bé.

Vốn sự kiện này chỉ thu hút được dân chúng địa phương, nhưng tiết mục kì này của kênh 8 không biết được ai post lên mạng, nhất thời được không ít cư dân mạng chú ý.

Người dẫn chương trình nghe thấy tiếng trẻ con khóc, liên tục gõ cửa nhưng không ai đáp, nhất thời dùng bạo lực phá cửa.

Toàn thân đứa bé toàn vết thương, lúc ăn cơm rất gấp gáp, còn có khuôn mặt bần thiêu, báo cáo kiểm tra sức khỏe của bệnh viện, mỗi thứ đều chứng tỏ hoàn cảnh sinh hoạt của đứa bé rất tệ. Người bố thì đánh bạc mê rượu, người mẹ thì hai ba ngày không thấy mặt mũi, con trai đối với bọn họ mà nói, chỉ là công cụ phát tiết có cũng được không có cũng được.

Ở trong con mắt thần thông quảng đại của cư dân mạng, không có bất kì bí mật nào cả.

Vốn dĩ bố của đứa trẻ không chỉ thích đánh bạc uống rượu, mà còn là một tên trộm, bây giờ đã bị cảnh sát giam giữ, mẹ của đứa bé đã sớm chạy trốn không thấy bóng người nữa, nghe nói cũng không phải làm công việc đàng hoàng gì.

Cư dân mạng A: đứa bé đáng thương quá rồi, may mà có người dẫn chương trình kiên trì báo cảnh sát, bằng không thì đứa trẻ này sẽ chết đói trong nhà mất. Chương trình này là của đài nào vậy? Đáng đáp của người dẫn chương trình rất tốt, hơi giống nữ chính trong phim "Hoa bách hợp nở trên núi cao".

Cư dân mạng B: Thót trên đang nói đến nữ chính của phim lụy tình khóc suốt từ tập đầu đến tập cuối đấy á? Người dẫn chương trình này giống ở chỗ nào, nữ chính kia chỉ biết khóc, làm sao có thể cời giày giúp cảnh sát bắt kẻ khốn chứ? Nội tâm của người dẫn chương trình rất tốt, mặt đẹp mà tâm cũng tốt nữa.

Các cư dân mạng thông qua video mà chú ý tới người dẫn chương trình, nhưng lực chú ý của mọi người vẫn là vết thương ở trên người đứa bé.

Bởi vì tiếng nói của dư luận mạng quá lớn, nơi xử lý chuyện của đứa bé lại càng thêm cẩn thận hơn. Cuối cùng bố của đứa bé bởi vì ăn trộm, đánh bạc phi pháp, ngược đãi trẻ em nên bị phán 3 năm tù, mẹ đứa bé vì ngược đãi trẻ em, bị phạt tù 1 năm.

Đứa bé được đưa đến một cô nhi viện có điều kiện rất tốt, rất nhiều cư dân mạng nhiệt tâm đã tới cho đứa trẻ tiền và đồ chơi và quần áo, tạo không ít phúc cho cô nhi ở cô nhi viện.

Kênh 8 đài ĐĐ vì chuyện này, lần nữa được cấp trên khen thưởng. Nhan Khê đi tới viện cô nhi để làm tiếp một phóng sự, thấy đứa bé đã có chút ít da thịt, vết thương trên người cũng đã đang khỏi, mới thở phào nhẹ nhõm.

"Chị". Lúc sắp kết thúc buổi ghi hình, đứa bé chạy tới ôm đùi Nhan Khê, trên khuôn mặt có vài phần thân mật.

Nhan Khê ngồi xổm xuống nhìn đứa bé, cười cười với nó.

Đứa bé nói chuyện không quá lưu loát, lắp ba lắp bắp nói trưa nay mình ăn một bát cơm, tự mình xúc, còn tự mình rửa tay nữa.

"Giỏi quá," Nhan Khê bày ra khuôn mặt đầy vẻ thán phục, "Tùng Tùng vậy mà có thể một mình làm nhiều chuyện như vậy."

Nhìn khuôn mặt đứa bé kiều ngạo cùng vui vẻ, đáy lòng Nhan Khê mềm nhũn, giờ tay ôm lấy nó.

Hì vọng sau này đứa bé có thể có nhiều thuận lợi, có người quan tâm, có người thương yêu che chở, không bao giờ phải chịu đói và bị người khác đánh đập nữa.

Sau khi mấy cô giáo đưa Tùng Tùng về ngủ trưa, Nhan Khê mới tạm biệt viện trưởng, viện trưởng tiễn Nhan Khê tới tận cửa cô nhi viện: "Cô Nhan, cứ yên tâm, viện chúng tôi sẽ đối xử tốt với mọi đứa bé, đem chúng như con mình mà yêu thương."

"Đề viện trưởng hao tâm rồi," Nhan Khê trịnh trọng nói cảm ơn với viện trưởng.

"Đây là việc chúng tôi phải làm," Tóc của Viện trưởng đã bạc, cười lên giống như một bà cố nội hiền lành ôn hòa, "Toàn viện trên dưới hoan nghênh những người làm truyền thông tới thăm các bé."

Nhan Khê nở nụ cười, quay đầu rời khỏi. Lúc này một đàn xe Van đi vào cửa cô nhi viện, cô thấy vậy liền tránh đường.

"Đây là một vị có lòng tốt tên là Nguyên Dịch đưa vật liệu tới, ăn mặc và dùng đều có cả, còn có chi phiếu 100 vạn nữa." Thanh âm viện trưởng tràn đầy cảm kích, "Phóng viên Nhan, nếu như cô biết vị Nguyên Dịch tiên sinh này, mong cô giúp chúng tôi nói lời cảm ơn với cậu ấy."

Nguyên Dịch...

Nhan Khê chợt nhớ tới một vấn đề, Nguyên Tiểu Nhị tên gọi là cái gì?

Tác giả có lời muốn nói:

Nguyên Tiểu Nhị: Tôi đây là vô tình liếc thấy chương trình tivi này, cho nên thuận tiện cho một chút tiền, không có liên quan gì tới cô cả.

Bạn đang đọc truyện *Nhìn Người Không Thể Nhìn Bề Ngoài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Người phụ nữ này vốn là thiếu của mình một bữa cơm, đã sớm nên trả rồi

Editor: Hy

"Anh Triệu, chúng ta nhanh chạp thôi."

Loại hành động quyền tiền của nhân sĩ nhiệt tâm này, đối với dư luận xã hội mà nói, cũng chính là một cách tuyên truyền. Nếu chương trình chỉ một mặt bị kịch lừa tình hơn nữa nếu cố sức mở rộng mặt trái đen tối của sự kiện, nhưng đối với tích cực của chuyện thì lại không thấy, loại chương trình này tỉ suất xem sẽ có, nhưng sẽ làm cho người khác có tâm lý ám chỉ "Trên thế giới này căn bản không có người tốt, ta đây cũng không làm người tốt nữa."

Bản thân Nhan Khê cũng thích vạch trần mặt tối của câu chuyện, nhưng cũng không keo kiệt mà tuyên truyền những người có lòng hảo tâm.

Đối với việc thiện khẳng định, sẽ có thêm càng nhiều người làm chuyện tốt, cô không cầu mong chương trình của mình có sức ảnh hưởng lớn, ít nhất cô muốn cho càng nhiều người hiểu rõ, trên thế giới này còn rất nhiều người thiện tâm, cô muốn cho người đang ở trong tuyệt vọng biết rõ, không được buông tha hi vọng, có lẽ ngày mai sẽ được giải cứu thôi.

Vật phẩm quyền tặng được nhân viên chuyển từ xe ra, đồ chơi, văn phòng phẩm, quần áo, điện tử, mọi thứ đều đầy đủ cả, hơn nữa chất lượng đều tốt cả, giá cả của đoàn xe này ít nhất cũng phải 30 vạn trở lên.

"Xem ra người thiện tâm này là một cường hào." Triệu Bằng tắt máy quay, quay đầu nhìn Nhan Khê, "Em nói xem có phải cường hào này xem chương trình của chúng ta, nên mới quyền tiền cho viện cô nhỉ?"

"Loại chương trình của chúng ta sẽ có cường hào xem sao?" Nhan Khê hỏi lại.

Triệu Bằng suy nghĩ, thật sự không thể nào nghĩ ra được hình ảnh cường hào ngồi trước tivi xem chương trình của bọn họ, "Vây cũng đúng." Vẫn là internet có sức mạnh lớn, tổ chương trình của bọn họ đúng là không có kẻ công lớn như vậy.

Hai người trở lại xe, Nhan Khê lấy điện thoại ra, ấn danh bạ ra nhìn cả nửa ngày, cuối cùng trở về, mở Wechat ra.

"Nguyên tiên sinh, xin lỗi, lần này nhờ anh chiếu cố," Trong buổi đầu đầu, người thành công nắm được hạng mục ngồi đối diện cười nói với Nguyên Dịch, "Hôm nay thời tiết đẹp, không bằng do tôi làm chủ, mời Nguyên tiên sinh cùng mọi người dùng một bữa cơm nhạt."

"Không cần," Nguyên Dịch mặt không đổi sắc, giống như không nắm được hạng mục đối với anh mà nói không có ảnh hưởng gì cả.

"Nguyên tiên sinh thật sự là quá khách khí," Người nói chuyện mang theo nụ cười đắc ý, "Một bữa cơm mà thôi, kẻ hèn này vẫn có thể mời được."

Nguyên Dịch cười, đứng dậy liếc nhìn người đàn ông đang nói chuyện này, cảm lấy âu phục của trợ lý bên cạnh khoác lên người, "Xin lỗi, tôi còn có việc bận, xin lỗi không tiếp chuyện được."

"Vây lần sau chúng ta lại tụ họp."

Nguyên Dịch nhích mày liếc người này một cái, sai bước ra ngoài.

Cuộc đầu đầu này, anh vốn không có ý định trúng thầu, dưới một mảnh đất có thể tồn tại vô số hiện vật lịch sử, đào khoét to như vậy, đây chính là củ khoai nóng bỏng tay mà muốn ném đi còn không được ý chứ.

Hiện vật không thể phá hư, vậy chỉ có thể sửa đổi kế hoạch công trình, cái này trước sau gì cũng trải qua mấy phen giằng co, lúc đầu nhập vốn rồi đi làm các hạng mục đầu tư khác. Anh biết rõ lần này trúng thầu là do sau lưng Tổng Triệu có chỗ dựa, bằng không thì cũng không có can đảm ăn một hạng mục lớn như vậy.

Anh đã sớm nói mà, người đi nước ngoài lâu quá trở về nước sẽ dễ dàng xảy ra tật xấu thông thường, anh không làm cái chuyện đẩy người vào hố bùn, nhưng nếu như đối phương phải người lên lút nghe nội dung của hợp đồng đầu đầu, không nhìn được mà nhảy vào hố, anh cũng sẽ không ngăn cản.

"Nguyên tiên sinh," Trợ lý đi sau Nguyên Dịch nói, "Đạo diễn Tôn muốn gặp anh..."

"Tôi đầu tư vào điện ảnh, chỉ là vì kiếm tiền, đối với nghệ thuật của bọn họ không có hứng thú," Nguyên Dịch cắt đứt lời cậu trợ lý, "Ông ta mang theo"

những nghệ sĩ kia, tôi càng thêm không có hứng thú, có cái gì thì cậu trực tiếp liên hệ với người làm phim "

"Tôi hiểu rồi," Trợ lý thay Nguyên Dịch kéo cửa xe, "Tôi sẽ để nhà sản xuất khai thông với tổ làm phim."

Lần trước có một nữ diễn viên lấy Nguyên Dịch ra lăng xê, phát thông báo ra ngoài là có một công tử nhà giàu theo đuổi cô ta, nhưng cô ta vì nghệ thuật và tự do cho nên nhịn đau mà từ chối, cũng may Nguyên Dịch chưa bao giờ quan tâm tới tin tức giải trí, cũng không có ai lấy việc này ra làm cho anh bức tức, bằng không thì cô diễn viên này sẽ muốn tự do thật sự đấy.

Nguyên Dịch ngồi trong xe cũng không thích nói chuyện, cho nên trong xe ngoại trừ tiếng hít thở, thì không có âm thanh nào khác. Cho nên lúc âm thanh của Wechat vang lên, âm thanh vô cùng to.

Anh cúi đầu mở khóa điện thoại, nhìn tên người gửi thư tới, dừng lại ba giây mới ấn vào.

Đối phương gửi cho anh một cái hình nịnh nọt, một tiểu quái thú hơi kì quái mở to đôi mắt trong như nước, chấp tay trước ngực nhìn anh. Tiểu quái thú này anh biết, trước đây không lâu có nhìn thấy ở một quyển manga.

Mãi cho đến khi điện thoại tới om, Nguyên Dịch cũng chưa trả lời chữ nào cho đối phương.

Nhan Cầu Độc Thân: Đẹp trai không gì sánh kịp, Nguyên tiên sinh trời sinh vô địch, xin hỏi có thể hỏi ngài một vấn đề nho nhỏ không?

Gửi một câu nói, rồi liên tiếp có ba bốn tấm hình động, tất cả đề đều là động vật nhỏ đang nịnh nọt. Nguyên Dịch khịt khịt cái mũi, không phải nói là không dùng Wechat sao? Anh hơi hếch cằm lên, rụt rè gửi một chữ đi.

Nguyên tiểu nhị: nói.

Nhan Khê không ngờ Nguyên nhị thiếu gia lại thật sự trả lời cô, tuy nhiên chỉ có một chữ và một dấu chấm, ít nhất đại biểu đối phương đã thấy tin nhắn của cô.

Nhan cầu độc thân: Tôi muốn hỏi thăm anh về một người.

Nguyên Dịch nhìn cái tin nhắn này, nhú nhú mày, trả lời đối phương một chữ "Ài".

Đúng là tích chữ như vàng, vừa rồi dù gì cũng còn có một dấu chấm, lần này cả dấu hỏi cũng giảm đi.

Nhan cầu độc thân: Anh có biết một người tên Nguyên Dịch không?

"Cô gái này..."

"Cậu chủ, anh làm sao vậy?" Trợ lý ngồi ở cạnh tài xế dường như nghe thấy Nguyên Dịch phàn nàn cái gì đó, vội quay đầu lại, liền phát hiện mặt mũi cậu chủ tràn đầy xanh mét, dường như đối với cái điện thoại trong tay có thâm thù đại hận vậy.

"Không có gì." Nguyên Dịch không ngẩng đầu, nghiêng răng nghiêng lợi trả lời đối phương hai chữ.

Nguyên tiểu nhị: Ha ha.

Ha ha là có ý gì? Nhan Khê cảm thấy vừa cho rồi mình làm đều cho chó nhìn, không thích nói thì đừng nói, ha ha cái gì chứ. Cô tìm nhãn dán rất lâu, cuối cùng cũng tìm được một cái hình bắn ngược gửi qua đó.

Ha ha bắn ngược lại!

Vừa đem cái nhãn dán gửi đi, đối phương liền gửi cái tin thứ hai.

Nguyên tiểu nhị: Chính là tôi.

Nhan Khê sững sờ nhìn cái tin nhắn cả nửa ngày, yên lặng mà đem cái nhãn dán rút về.

Nhan cầu độc thân: Xin lỗi, vừa rồi gửi nhầm hình.

Lần này bổ sung chính là một hình con mèo bé nhỏ, phía trên ghi ba chữ "Anh rất đẹp trai". Nhưng đã quá hiểu đường đi câu cô cho nên Nguyên Dịch tự động xem nhẹ cái hình này, quay đầu gọi điện cho băng hữu.

Trương Vọng đang dạo phố cùng bạn gái, nhận được điện thoại của Nguyên Dịch, thiếu chút nữa thì cho là lỗi tai của mình có vấn đề.

Nguyên tiểu nhị cố ý gọi điện tới, chính là vì muốn một túi nhãn dán sao?

"Nguyên tiểu nhị, đầu óc của cậu không có bệnh chứ?" Trương Vọng liếc mắt nhìn người gọi điện tới, xác thực là Nguyên tiểu nhị không sai, nhưng người này bình thường không thích nói chuyện phiếm trên mạng, càng thấy cậu ta dùng qua nhãn dán bao giờ, hôm nay đã bị cái gì kích thích vậy?

"Tôi muốn nhân dân người đang cãi nhau, tranh cãi thắng các loại đó."

Trương Vọng nhìn điện thoại bị cúp, không hiểu sao có loại cảm giác ngày chó vớ vẩn.

Nguyễn Dịch nhận được nhân dân mà Trương Vọng gửi tới, càng xem mày nhú càng chặt. Cái này thì người đàn ông quá xấu, cái kia thì người phụ nữ biểu tình quá khoa trương, lại lật tiếp một tấm nhưng chữ đi cùng quá thô tục, anh chọn tới chọn lui, cuối cùng chọn một tấm ảnh nhìn có tính công kích nhưng cũng không thô tục.

Nguyễn tiểu nhị: nhân dân

Nhìn mặt con mèo đen hung hãn đuôi móng vuốt, kèm thêm 6 chữ "Không muốn nói chuyện với cô", cô nhìn không được mà cười ra tiếng, đối phương đang cùng cô so tài sao? Nghĩ đến nhân vật phản diện Nguyễn tiểu nhị lại đi dùng loại ảnh này, lại có sự tương phản quý dị này sinh.

Nhan Khê đứng lúc đang nhâm chán, vì vậy gửi một cái ảnh mèo kitty "Tôi rất nguy hiểm" cho đối phương.

Nguyễn Dịch nhìn thấy Nhan Khê trả lời, nhìn không được mà nhú mày, đây là ý gì, nói cái con mèo mình gửi không lợi hại bằng con mèo của cô ta sao? Anh tiếp tục tìm kiếm túi nhân dân, rốt cuộc tìm được một con báo cường tráng.

Nguyễn tiểu nhị: Nguy hiểm lợi hại vô địch vũ trụ.

"Ha ha ha ha ha." Nhan Khê không nhìn được nữa, ôm điện thoại cười ra tiếng.

"Tiểu Nhan, em sao vậy?" Triệu Bằng thấy Nhan Khê cười đến run hết cả người, "Trúng số xố hả?"

"Chưa," Nhan Khê cẩn thận lau đi khóe mắt cười ra nước mắt, "Không có gì, nhìn thấy cái chương trình thú vị thôi."

"Đừng xem nữa, đài thông báo tới, để cho chúng ta đi phỏng vấn một lão chiến sĩ, bản thảo phỏng vấn đã gửi đến hòm thư của em rồi, em chuẩn bị đi, bây giờ chúng ta đi." Triệu Bằng nhìn đồng hồ, "Xem ra hôm nay chúng ta lại phải tăng ca rồi."

"Vâng." Có chuyện đứng đắn, Nhan Khê cũng không nói chuyện phiếm nữa, mở hòm thư ra, nhìn nội dung phỏng vấn.

Nguyễn Dịch đợi đến gần nửa giờ, cũng không thấy đối phương trả lời, mới đem đi động bỏ vào túi áo. Rõ ràng là con báo của mình thắng con mèo của đối phương, làm cho đối phương á khẩu không trả lời được, nhưng trong lòng mình tại sao lại không vui sướng chứ?

Chẳng lẽ mình vẫn chờ đối phương gửi hình tới gây khó dễ sao?

Cũng đâu phải đầu óc có bệnh!

Phỏng vấn xong lão chiến sĩ, đã là hơn 9h tối, Nhan Khê và Triệu Bằng cùng tìm nhà hàng, tùy tiện ăn một bát mì lót bụng, mới chạy về đại, đem tư liệu thực tế hôm nay gửi đi.

Khi Nhan Khê về đến nhà, đã hơn 10h, cô tắm, nằm lý ở trên giường, con mắt đều không mở ra nổi.

Ngay lúc cô đang ngủ say, trông đầu bỗng hiện ra chuyện mà viện trưởng cô nhi viện nhờ.

Nói lời cảm ơn với vị thiện tâm Nguyễn Dịch.

Cô mở mắt, không còn buồn ngủ. Cô và Nguyễn Dịch cũng không quen, thậm chí lúc trước còn không nhớ được tên anh ta, nhưng người đàn ông không dễ sống chung này, lại quyền cho viện nhiều đồ như vậy.

Mở Wechat, nhìn nhân dân mà đối phương gửi tới, Nhan Khê nhìn không được mà muốn cười.

Nhan cầu độc thân: Xin hỏi gần đây Nguyễn tiên sinh có thời gian không, tôi có việc quý rầy ngài, hi vọng ngài có thể nể mặt ra ngoài ăn bữa cơm nhạt.

Buổi sáng rời giường, thấy cái tin mà Nhan Khê gửi tới, Nguyễn Dịch hừ lạnh, rất nhiều người muốn mời mình ăn "bữa cơm nhạt", người phụ nữ này mời mình ăn cơm là có ý gì.

Anh bỏ đi động vào túi áo, vào nhà vệ sinh đánh răng rửa mặt.

Không biết vì cái gì, hôm nay lại phá lệ bỏ điện thoại vào túi áo, Nguyễn Dịch hơi không kiên nhẫn mà ném đi động lên bồn rửa mặt.

Nhỏ kem đánh răng trong miệng ra, anh liếc nhìn điện thoại, trên màn hình tung tóe nước, lau sạch sẽ. Lau lau, màn hình đột nhiên sáng lên, anh nhìn chăm chăm màn hình, cuối cùng vội vàng mở Wechat ra trả lời một chữ.

"Được."

Ăn thì ăn, người phụ nữ này vốn còn thiếu của mình một bữa cơm, đã sớm nên trả rồi.

Anh ngẩng đầu nhìn gương, sờ mặt mình, đưa di động nhét vào túi quần.

Lần này điện thoại nghe lời, không cần người nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nhìn Người Không Thể Nhìn Bề Ngoài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Theo đạo lý, sau này tại sao cô phải mời anh ăn cơm?

Editor: Hy

Sau khi chương trình về Tiểu Tùng Tùng được đưa vào viện cô nhi, kênh 8 đài ĐĐ thu được không ít điện thoại khen ngợi, còn có không ít người lớn tuổi viết thư khen ngợi cho bọn họ. Buổi sáng thường có thói quen xuống dưới lấy bưu kiện và nghe điện thoại, những lá thư khen ngợi này giống như là phượng hoàng rơi vào bầy gà, tổ chương trình rất chú ý những lá thư này, giống như là đang ôm viên châu cực kì quý giá vậy.

"Mười năm trước, ở trong đài cũng thường xuyên được mọi người gửi thư khen ngợi," Kim đài trưởng hơi hoài niệm mà nhìn những lá thư này, "Mấy năm nay người viết thư đã không còn nhiều nữa rồi."

Nhan Khê mở một phong thư, giấy viết thư là giấy in ấn truyền thống, không có in hoa chìm lại càng không có mùi thơm, nhưng người viết thư lại rất chân thành, mặt giấy không có chút vết bẩn nào, càng không có chữ sai. Chữ viết bằng bút máy già dặn cứng cáp, cách hành văn lão luyện lại nghiêm túc, từ trong những hàng chữ là có thể thấy được, vị khán giả này đã xem bao nhiêu chương trình của bọn họ.

Bức thư cuối cùng, vị này đã hơn 70 tuổi thường viết cho họ những lời chúc phúc, Nhan Khê mặc dù không biết tướng mạo của ông, nhưng lại có thể cảm nhận được ông ấy rất kì vọng vào tiết mục của bọn họ.

Đọc xong thư gấp lại bỏ cẩn thận vào phong thư, lấy điện thoại ra chụp một tấm hình phong thư này, những lời chúc tốt đẹp của ông ấy, cô sẽ nhận lấy và nhớ kĩ.

Thừa dịp thời gian nghỉ ngơi giữa trưa, Nhan Khê lấy giấy bút trả lời cho ông lão một phong thư, có đồng nghiệp tới, cười nói: "Viết tay tốn nhiều sức, không bằng dùng máy tính mà đánh chữ."

"Không sao, dù sao tôi cũng đang nhàn rồi nhàn chán." Nhan Khê cười với đồng nghiệp, tiếp tục vui đầu vào viết.

Chữ của cô mặc dù không đẹp mắt bằng chữ của ông lão ấy, nhưng mà cô cảm thấy, có lẽ ông lão sẽ thích thư viết tay hơn.

"Ngày mai em nghỉ, có sắp xếp gì không?" Lúc Trần Bội đi tới, Nhan Khê vừa vắn viết xong thư, cô ngẩng đầu lên nói, "Ngày mai có khả năng em sẽ mời một người đi ăn cơm."

"Vậy thì không còn cách nào rồi," Trần Bội xoay người nói nhỏ bên tai cô, "Có một nhà tại trợ làm hoạt động tại cửa hàng tổng hợp, muốn mời chúng ta tham gia, nhìn trúng đồ vật nào thì sẽ bán giá vốn cho chúng ta, nếu như em không đi, chị sẽ đem slot này cho người khác."

"Vậy thì thật là không khéo," Nhan Khê lộ ra vẻ mặt tiếc nuối, "Mấy hôm trước không phải Tiểu Dương luôn nói muốn mua một ít đồ gia dụng sao, không bằng chị mang sang cho cô ấy đi."

"OK." Trần Bội cười một tiếng, không hỏi Nhan Khê ngày nghỉ mà hẹn ăn cơm với ai, quay đầu tìm Tiểu Dương nói chuyện này, còn đặc biệt nói là Nhan Khê mang slot này tặng cho cô nàng nữa, làm cho Tiểu Dương liên tục nói cảm ơn với cô.

Nhan Khê biết Trần Bội có ý lôi kéo cô, nên ngẩng đầu lên nói: "Toàn bộ là nhờ chị Trần có máu mặt, người ta mới mời chúng ta, bằng không thì thì ông chủ cửa hàng nào biết rõ em là ai đâu."

Mọi người giúp nhau thổi phồng một phen, chuyện này coi như xong, Nhan Khê mở Wechat ra, mở khung chat, gửi cho đối phương một tin nhắn.

Trong phòng họp, Nguyên Dịch mặt không cảm xúc mà nghe hai giám đốc chỉ nhánh tranh cãi nhau, giả bộ như không nhìn thấy hai người này có bộ dáng mâu thuẫn, "Chuyện này cho hai người tự thương lượng xử lí, tôi hi vọng tuần sau có thể có được kết luận."

Mọi người đều biết tính cách Nguyên Dịch, thấy anh đã mở miệng, hai bên đều đem lời đang định nói nuốt xuống.

Nguyên Dịch nâng mi nhìn mọi người: "Còn có chuyện gì không, nếu không thì tan họp."

Mọi người tôi nhìn cậu, cậu nhìn tôi, cuối cùng cũng có một người mở miệng nói: "Sếp, liên quan tới mở rộng hạng mục..."

"Cái hạng mục này tôi không coi trọng," Nguyên Dịch gõ gõ mặt bàn, thái độ có chút cương quyết bướng bỉnh, nhưng mọi người ngồi ở đây không ai dám nhiều lời, chỉ im lặng nghe. Sếp nhà họ thoạt nhìn không giống với người làm ăn đứng đắn, nhưng ánh mắt đầu tư vẫn rất chuẩn, những viên chức

như bọn họ sớm đã thành thói quen.

Sau khi tan họp, Nguyên Dịch không đứng dậy, mà mở điện thoại ra. Trong lúc anh đang họp, đơn giản là không thích dùng điện thoại, cho nên dù nửa giờ trước có nghe thấy âm thanh nhắc nhở của Wechat, anh vẫn kiên nhẫn cho tới bây giờ.

Cô gái này rốt cuộc cũng đã định thời gian ăn cơm và địa điểm, anh còn tưởng đối phương đã quên rồi cơ.

Đối phương đã sớm đáp ứng, Nguyên Dịch sẽ không cự tuyệt, nhưng lại không muốn làm cho bản thân lộ ra quá nhiệt tình, anh xóa hết các chữ đã gõ, gửi một chữ "Được" đi.

Cái chữ này nhất định có thể thể hiện là anh đang cố gắng làm, chỉ là thái độ lễ phép đáp ứng?

Nhưng mà Nhan Khê lại là người tương đối dễ tính, thấy đối phương đã đồng ý với sắp xếp của cô, liền ném đi động sang một bên, làm gì có suy nghĩ hàm nghĩa và cảm xúc phía sau chữ đó chứ, cũng không phải là học sinh đang làm bài thi đọc hiểu.

Thật vất vả nghỉ phép, Nhan Khê vừa về tới nhà, liền cởi bộ váy đoan trang trên người xuống, thay một cái váy ngủ thoải mái dễ chịu, đi đôi dép mềm rồi tiến vào trò chơi giết quái.

Chơi được một nửa, điện thoại vang lên, cô ấn loa ngoài, tiếp tục thao tác nhân vật đang đánh quái ở phó bản.

"Đại Hà," Thanh âm của Đào Như ở trong di động truyền tới, "AAAA, tao thấy mây ở trên TV!"

Nhan Khê nhìn giờ, bây giờ đúng là lúc chiếu "Những câu chuyện bên người", "Thế nào, tao có phải rất ăn ảnh hay không?"

"Nhan Đại Hà, mây thế này là lừa người, đi làm ở đài truyền hình lúc nào, cũng không báo cho chúng tao một tiếng." Đào Như chắc chắn nói, "Nhưng cái mặt của mây đúng là rất được, bộ dạng của một tiểu bạch hoa, làm người khác sinh lòng muốn bảo vệ mây."

"Hiện tại tiểu bạch hoa cũng bị bôi đen thành cái dạng gì rồi, đây là mây khen tao là đang mắng tao," Nhan Khê nở nụ cười, "Lần trước không phải tao nói với mây rồi à, tao đang đi làm ở đài truyền hình, thấy tao ở trên TV thì có gì kì quái."

Hai người bôi đen nhau một hồi, bỗng nhiên Đào Như nói: "Nói chuyện phiếm cùng mây luôn nói không biết trời đất, tao là muốn nói với mây một chuyện."

"Cái gì?" Nhan Khê rời phó bản, bưng cốc nước trái cây trên bàn uống một ngụm.

"Ngụy Hiểu Mạn và Trần Minh Động chia tay rồi," Đào Như nói giọng có chút khinh thường, "Tao biết ngay mà, hai tiểu tiện nhân đó sẽ không có kết cục tốt đẹp gì."

Năm đó bốn người họ ở chung một phòng, tình cảm rất tốt, ai cũng không nghĩ tới Ngụy Hiểu Mạn sẽ lợi dụng thời gian mẹ của Nhan Khê bị bệnh, cùng Trần Minh Động có gì đó.

"Một bàn tay thì vỗ sẽ không kêu, Trần Minh Động mà không có tâm tư kia, Ngụy Hiểu Mạn cũng sẽ không đào được bức tường này," Hai ba năm trước, Nhan Khê đã sớm quen hai người này, "Hôm nay mây gọi điện cho tao là vì muốn nói cái này?"

"Tao là từ chỗ bạn học trước kia thăm dò được, Ngụy Hiểu Mạn đến Đế Đô rồi." Đào Như vội ho một tiếng, giọng dần dần nhỏ đi. Năm đó mẹ Nhan mất, Đại Hà thương tâm mà gầy đi một vòng, sau khi xử lý xong hậu sự của mẹ Nhan, hồi trở lại trường học lại phát sinh chuyện này, lúc đó Đại Hà có bao nhiêu khổ sở?

"Cô ta đến thì đến, có liên quan gì tới tao," Ngữ khí Nhan Khê hơi nhàn nhạt, "Mây yên tâm đi, cho dù vận khí của tao không tốt mà gặp cô ta, tôi đa cũng chỉ trợn mắt với cô ta một cái, không đánh nhau đâu."

"Ai muốn mây đánh nhau với nó?" Đào Như im lặng, làm sao mà nhắc lên quan hệ đánh nhau rồi.

Sau khi nói chuyện xong với Đào Như, Nhan Khê nằm chết dí trên giường, mở Weibo ra lướt.

Về phần những chuyện nhỏ nhặt trước kia, cô đã sớm quên rồi. Đời người, chuyện vận khí không tốt, sẽ khó tránh khỏi gặp những kẻ cặn bã, hết vận xui, thì vận may sẽ tới.

Cũng không biết bạn trai tương lai của cô đang ngồi xổm ở cái xó xỉnh nào, lúc này rồi mà còn chưa tới tìm cô.

Cùng một cô gái gặp mặt, mặc áo sơ mi trắng và quần tây đen có phải quá nghiêm túc không?

Nguyên Dịch đứng trước tủ quần áo, ánh mắt đảo qua từng dãy trang phục, giống như đang dò xét lãnh đạo thuộc quốc gia của mình.

"Em trai," Nguyên Bác gõ cửa đi vào, "Hôm nay theo anh một chuyến, một ông chú mời chúng ta làm khách."

"Không đi," Nguyên Dịch gỡ áo sơ mi trắng xuống, "Em có hẹn rồi."

Cô gái kia cũng không phải là gì của mình, mình mặc cái gì thì cần cân nhắc tâm tình của cô ta sao? Áo sơ mi trắng đồ tây rất được, vạm vỡ phối hợp không sai gì cả.

"Hẹn với ai?" Nguyên Bác ngồi xuống ghế sofa, "Ông chú này muốn dẫn theo một cô gái cho cậu làm quen, nghe nói cô ấy là bạn cấp 3 của cậu đấy."

Nguyên Dịch cúi đầu thay quần áo không nói gì cả.

"Nếu như cuộc hẹn hôm nay không quá quan trọng, thì hủy đi." Ngỡ khí Nguyên Bác bình thân, "Tuổi của cậu cũng không còn nhỏ nữa."

"Đàn ông lập nghiệp trước rồi mới lập gia đình, em không gấp." Nguyên Dịch cúi đầu thất cả vạt, "Dù sao anh cũng không gấp, em cái gì chứ?"

"Anh có bạn gái, cậu không có," Nguyên Bác không thích phép khích tướng này, "Cậu nếu không muốn gấp, thì quên đi. Nhưng đợi bố mẹ trở về, mẹ sẽ lại thúc giục cậu."

"Bọn họ vợ chồng ân ái, làm gì còn thời gian quan em?" Đem cà vạt thắt xong, bẻ cổ áo, giọng Nguyên Dịch bình thân lại có chút lạnh nhạt, "Em đã qua tuổi để họ quan tâm rồi."

Nguyên Bác thấy em trai như vậy, im lặng.

11h40 phút, Nhan Khê tới điểm hẹn, phát hiện Nguyên Dịch đã tới.

"Xin lỗi, để anh đợi lâu." Không ngờ Nguyên Dịch tới sớm vậy, Nhan Khê ngồi đối diện anh, đem menu đưa cho Nguyên Dịch. Nguyên Dịch nhìn menu mà không nhận, "Nhường phụ nữ trước."

Nhan Khê lại sững sờ lần nữa, cười cười thu menu lại, sau đó chọn hai món.

Sau khi gọi đồ ăn, hai người ngồi đối diện, không nói chuyện. Nhan Khê thấy Nguyên Dịch không có bộ dạng chủ động nói chuyện, cảm thấy nên cứ im lặng như vậy, bữa cơm này cô sẽ đau dạ dày, "Nguyên tiên sinh, viện cô nhi mấy ngày trước có đưa một tờ chỉ tiêu cho tôi, còn muốn tôi thay mặt tất cả trẻ em ở đó nói lời cảm ơn. Tờ chỉ tiêu này anh muốn xem không?"

"Không cần," Nguyên Dịch lắc đầu, "Hôm nay cô đến là để nói những cái này?"

Hóa ra đúng là vì chuyện của viện cô nhi mới mời anh ăn cơm, xem ra người phụ nữ này đã quên chuyện hôm trao đổi Wechat rồi.

"Hả?" Nhan Khê không hiểu nhìn trên mặt Nguyên Dịch viết bốn chữ "Tôi mất hứng rồi", rõ ràng khuôn mặt này từ đầu tới cuối không có nhiều biến hóa, vậy loại ảo giác này từ đâu mà tới?

Cô liếc mắt, "Lần trước anh có ý tiễn tôi về nhà, tôi còn chưa nói lời cảm ơn với anh. Có tình muốn mời anh ăn cơm, lại sợ anh bận việc, không tiện làm phiền..."

Trên thực tế cô chỉ là không muốn đối phương cho rằng, cô mặt dày ôm bắp đùi, dù sao... cô là một đoá tiểu bạch hoa độc lập.

"Ồ," Nguyên Dịch rù mí mắt, "Ngày nghỉ lễ của tôi không vội."

"Ha ha, vậy sao, vậy thì thật không tệ," Nhan Khê lễ phép cười.

Nguyên Dịch ngẩng đầu nhìn cô: "Về sau cô mời tôi ăn cơm, ngày nghỉ lễ đều được cả."

Nhan Khê cười gật đầu, sau đó mới ý thức được không đúng.

Theo đạo lý, sau này tại sao cô lại muốn mời anh ăn cơm?

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Nguyên tiểu nhị: Tôi trầm mặc ít nói, là cao lãnh như vậy đấy.

Bạn đang đọc truyện *Nhìn Người Không Thể Nhìn Bề Ngoài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Loại logic này, bụng và dạ dày sẽ đều kháng nghị

Editor: Hy

"Bởi vì công việc, ngày nghỉ của tôi rất ít, tôi sợ sau này cơ hội mời anh ăn cơm sẽ không còn nhiều lắm," Nhan Khê nhấp một ngụm nước ô mai ở trong li, "Huống chi tôi lo lắng bạn gái của anh sẽ hiểu nhầm mối quan hệ của chúng ta đấy."

"Hiểu lầm chúng ta?" Nguyên Dịch không hiểu nên ngẩng đầu lên nói, "Yên tâm đi, cô và tôi đi cùng nhau rất an toàn, không có ai hiểu lầm đâu."

"Vây cũng được," Nhan Khê gật đầu, "Tôi thích đàn ông nhã nhặn thanh tú, khả năng bạn của tôi hiểu lầm cũng không lớn lắm, chủ yếu là lo bạn của anh hiểu lầm thôi, lại ảnh hưởng đến đời sống tình cảm sau này của anh."

"Không phải tôi đã nói với cô rồi sao, tôi thích người ngực lớn chân dài mà?" Nguyên Dịch lườm Nhan Khê, ý vị sâu xa mà nói: "Cô ấy à..."

Ngực nhỏ thì sao? Tôi là tiết kiệm vải vóc cho quốc gia đấy, tiết kiệm nhiên liệu có hiểu hay không?

Nhan Khê ngoài cười nhưng trong không cười: "Tôi hiểu rồi, thì ra anh thích loại như Triệu Phi Phi," Thời gian trước có scandal của anh ta cùng với cô minh tinh kia, nhưng khoan hãy bàn chuyện đó, xác thực thì ngực của Triệu Phi Phi rất lớn, là nữ thần sexy của không ít trai tân đấy.

"Triệu Phi Phi là ai?" Nguyên Dịch khó hiểu nhìn Nhan Khê, sao tự dưng lại nhắc tới người khác?

"Chính là nữ thần sexy ngực lớn chân dài đấy," Nhan Khê nhướn mày, "Mấy tháng trước anh cùng cô ấy đi chọn nhà, còn lên top của trang giải trí nữa đấy."

"Làm sao tôi có thể cùng phụ nữ đi xem nhà được chứ," Nguyên Dịch lập tức phản bác, "Tôi không rảnh rồi như vậy." Anh hơi hoài nghi mà nhìn Nhan Khê, "Cô mới vào đài truyền hình không lâu à?"

"Làm sao vậy?"

"Khó trách sẽ đi tin tưởng những bài báo giải trí vớ vẩn đấy."

"Đúng vậy, làm sao bằng Nguyên tiên sinh có kiến thức rộng rãi như ngài chứ." Trong lòng Nhan Khê khinh bỉ một phen.

Nhận ra hình như Nhan Khê có chút mất hứng, Nguyên dịch hơi bất đắc dĩ, người phụ nữ này thật kì quái, động một tí là không vui, một đại nam nhân như anh, không thèm so đo cùng cô ta. Đợi cả buổi, bát tết bò cũng sắp ăn xong, cũng không thấy Nhan Khê mở miệng nói chuyện lần nào, Nguyên Dịch nói: "Lần sau tôi mời cô."

Nhan Khê ngẩng đầu nhìn anh: "Làm sao lại không biết xấu hổ mà để anh tốn kém được, lần sau nghỉ thì tôi sẽ cùng bạn bè ra ngoài chơi, cho nên không có cách nhận thịnh tình của anh rồi."

"Không sao, chờ lần sau cô nghỉ cũng giống nhau thôi." Nguyên Dịch cảm thấy mình rất rộng lượng, "Cô muốn ăn cái gì, có thể nói cho tôi biết."

Thấy thái độ của Nguyên Dịch rất nghiêm túc, Nhan Khê cảm thấy đối phương đại khái là không hiểu loại lí do thoái thác gọi là "Từ chối nhã nhặn", cô bèn chùng mắt, "Nguyên tiên sinh, khi một người đàn ông kiên trì muốn mời một cô gái đi ăn, nếu như không phải có chỗ cần giúp đỡ, thì chính là có hứng thú với cô ấy."

Nguyên Dịch...

"Đừng suy nghĩ lung tung, tôi thế nhưng mà..."

"Dạ dạ dạ, anh thích người đẹp ngực lớn chân dài." Nhan Khê từ ghế đứng lên, "Anh ngồi đây một lát, tôi đi thanh toán."

Nguyên Dịch nhìn cô bước ưu nhã nhịp nhàng về phía quầy thu ngân, ánh mắt không tự chủ được mà rơi xuống đôi chân trắng nõn cân xứng của cô, thật ra thì chân người phụ nữ này... Cũng rất dài và đẹp mắt đấy.

Nhan Khê thanh toán xong quay đầu lại, Nguyên Dịch cực kì nhanh mà thu hồi ánh mắt lại, nhìn về chén đĩa trống không ở trước mặt.

Nhà hàng này không mở máy lạnh, có chút nóng.

Hai người đi ra khỏi nhà hàng, Nguyên Dịch nhìn Nhan Khê đi giày cao gót, đi ở trên hoa văn lốm xuống của gạch mà ưu nhã như mây bay nước chảy, nhìn không được mà nói: "Giày cao như vậy, cô không sợ trẹo chân sao?"

"Nguyên tiên sinh nhất định chưa từng yêu đương với phụ nữ," Nhan Khê dừng bước lại, như cười như không mà nhìn Nguyên Dịch.

Nguyên Dịch không hiểu sao lại cảm thấy nụ cười này giống như đang giễu cợt mình, giọng điệu của anh cao lên: "Tôi chỉ là không có kiên nhẫn nói chuyện với phụ nữ mấy người mà thôi, lời này của cô là có ý gì?"

"Bởi vì đàn ông mà từng yêu đương, tuyệt đối sẽ không nói với phụ nữ loại lời này, bọn họ chỉ biết khen chân của cô ấy thật đẹp, hoặc là đường đi thật ưu nhã," Nhan Khê khẽ nâng cằm, "Đấy cũng là nguyên nhân khiến anh bây giờ vẫn còn FA."

"Buồn cười," Nguyên Dịch hừ lạnh, "Nếu như tôi muốn tìm người yêu, cần phải phí tâm tư vậy sao?"

"Lời này cũng rất có đạo lý, chỉ cần anh có tiền có địa vị, đừng nói anh là một người, mà cho dù anh không phải là người, cũng sẽ có người nguyện ý đi theo anh," Nhan Khê làm vẻ bình tĩnh, cười vô tội, con ngươi sáng lóe, ngập nước, "Ánh mắt của tôi quá hẹp, Nguyên tiên sinh đừng để ở trong lòng."

Nguyên Dịch biết rõ mình bị giễu cợt, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt Nhan Khê long lanh nước, anh không tài nào nổi giận được, nhẫn nhịn hồi lâu mới nói, "Cô hiểu quan hệ nam nữ như vậy, không phải vẫn còn là cậu độc thân sao?"

Nhan Khê: "..."

Thật là muốn xấn tay áo đánh người mà.

"Cậu trai này," một người đàn ông trung niên đi tới, ông đứng ở trước mặt Nguyên Dịch, đem ngăn cách Nhan Khê và Nguyên Dịch, "Giữa người yêu với nhau có gì mâu thuẫn thì có thể từ từ giải thích, tuyệt đối không nên động thủ."

Nói xong, ông vì không khí hòa hoãn, còn gơ tay vỗ vỗ bả vai Nguyên Dịch: "Minh là đàn ông, rộng lượng với bạn gái của mình một chút thì sẽ không có hại đâu."

Cái quái gì vậy? Nguyên Dịch nhìn người đàn ông tự xưng xuất hiện này, nhất thời chưa phản ứng kịp. Rất nhanh sau đó lại có hai bác gái vây đến, tận tình khuyên bảo khích lệ anh, nói gì mà đàn ông phải biết thương xót người yêu, phải bảo vệ thật tốt bạn gái của mình, bạn gái của anh ôn nhu như vậy, có được cô ấy thì chính là vận may của anh.

Vân vân và mây mây, nhưng đợi một tí, bạn gái của anh? Ai chứ?

Quả thực mặt của Nguyên Dịch đẹp theo kiểu phái bất chính, bình thường mọi người đều cảm thấy anh là một kẻ khó ỡ, nhưng cũng sẽ không phải là người hay sử dụng bạo lực. Nhưng mà khi anh đứng cùng một chỗ với Nhan Khê sẽ có loại cảm giác đang bắt nạt, cũng làm cho người khác cảm thấy anh đang bắt nạt cô ấy.

Người qua đường thấy sắc mặt của anh không tốt, cho rằng anh sẽ động thủ, nên đành lấy dũng khí đi lên hòa giải.

Bị một nỗi nhọ từ trên trời giáng xuống, Nguyên Dịch nghiêng rằng nghiêng lợi nhìn về phía đầu sở gây nên, kết quả đối phương chỉ mở to mắt nhìn anh như là người vô tội, mặt mũi thì có ý "Xây ra chuyện gì vậy, tôi chẳng hiểu cái gì cả."

"Nhan Khê!" Hai chữ này Nguyên Dịch nặn ra từ trong hàm răng.

Nhan Khê thấy Nguyên Dịch thực sự nổi giận, mới bước lên cười tủm tỉm khuyên người đang qua đường, thỉnh thoảng còn trách cứ Nguyên Dịch hai câu, thấy Nguyên Dịch muốn cãi lại, cô lập tức chỉ chỉ miệng của mình, ra hiệu cho Nguyên Dịch không cần nói gì cả.

Nguyên Dịch đôi môi phẫn nộ của cô, tức giận đang ngập tràn lại giống như bị ném sang bắc cực, vèo vèo biến mất hết.

"Thế này mới đúng," bác gái nhiệt tình thấy Nguyên Dịch ngoan ngoãn nghe trách móc, cười híp mắt nói với Nhan Khê, "Con gái, phụ nữ chúng ta cũng không thể lúc nào cũng ngoan ngoãn phục tùng đàn ông được, đối với đàn ông động thủ đánh người thì không chấp nhận được."

Nhan Khê liên tục xác nhận, tiễn bác gái nhiệt tình và ông chú kia đi, sau đó cùng Nguyên Dịch bước nhanh ra bãi đỗ xe.

"Ha ha ha ha." Nhan Khê ngồi vào ghế sau, nhìn không được mà cười to ra tiếng.

"Cốc cốc cốc." Nguyên Dịch không cảm xúc mà nhìn người phụ nữ đang cười to không ngớt ở trong xe, gõ cửa xe của cô, nhưng mà đối phương không để ý tới anh. Anh chưa từ bỏ ý định nên tiếp tục gõ, đối phương không mở cửa nhưng anh vẫn có nhịp nhàng.

Cười đủ rồi rồi cuộc Nhan Khê cũng phát hiện ra Nguyên Dịch, cô hít sâu một hơi, nghiêm túc đứng đắn nhìn về phía Nguyên Dịch: "Nguyên tiên sinh, xin hỏi anh còn có việc gì?"

Người phụ nữ này cho rằng chỉ cần bày ra bộ dáng đứng đắn, thì anh sẽ không phát hiện vừa rồi cô ta cười sao?

"Không có gì, chỉ muốn nhắc nhở cô lần sau nếu cười trộm thì không nên gục xuống tay lái, còi xe kêu." Nguyên Dịch mặt lạnh lùng, "Rất buồn cười?"

"Không buồn cười," Nhan Khê liên tục lắc đầu, thái độ hết sức đoan chính, làm cho người khác thoạt nhìn sẽ tin lời của cô, "Thật sự!"

Đối phương chính là Nguyên nhị thiếu gia, cô không đắc tội nổi đâu, tuy nhiên cô cảm thấy sau hôm nay, anh ta đã đem mình thành đắc tội rồi.

"Muốn cười thì cười đi," Nguyên Dịch nhìn hai má đối phương đỏ hồng, quay đầu đi không nhìn Nhan Khê nữa, "Tôi sẽ không so đo với cô."

"Khu," Nhan Khê bóp cuống họng, "Là có một chút... Chỉ có buồn cười một chút thôi," cô thấy mặt Nguyên Dịch tím lại, rõ ràng có chút không vui, "Cái này không thể trách anh được, có trách thì trách tướng mạo tôi nhỏ bé, làm cho người khác dễ hiểu lầm."

Nghe được lời này của Nhan Khê, Nguyên Dịch nhú nhú mày.

Lời này làm cho anh nhớ tới một chuyện ở 9 năm trước, đó là lần đầu tiên gánh chịu cảm giác sai lầm. Từ đó trở đi anh biết, phụ nữ là một loại sinh vật vô cùng phiền toái.

9 năm sau, lại lần nữa cảm nhận được loại cảm giác oan uổng này, Nguyên Dịch cảm thấy mình không muốn nhớ lại chút nào.

"Được rồi, cô về sớm đi," Nguyên Dịch thấy Nhan Khê còn đang nhìn mình, xụ mặt nói, "Chúng ta đã có hẹn ăn cơm, đến lúc đó tôi sẽ bảo với cô."

Nhìn đối phương sải bước rời đi, Nhan Khê á khẩu không trả lời được.

Từ khi nào thì bọn họ hẹn ăn cơm vậy?

Nguyên Dịch về đến nhà, Nguyên Bác đã ngồi ở ghế sofa chờ anh.

"Trở về rồi à?" Nguyên Bác nhìn anh một cái, "Lúc ăn trưa, chú Tăng hỏi cậu đấy."

"Ông ấy hỏi em cái gì," Nguyên Dịch cời âu phục đưa cho bác Lý, quay người ngồi xuống cạnh Nguyên Bác, "Chẳng lẽ thật sự muốn đem con gái gả cho em?"

"Cậu đừng tưởng bở, vậy thì cũng phải đợi người nhà đồng ý," Nguyên Bác nhìn thái độ lạnh nhạt của anh thì cười, "Vậy cậu nói cho anh một chút, cậu thích dạng phụ nữ như nào?"

Trong đầu không hiểu sao lại hiện lên Nhan Khê đang trốn ở sau lưng bác gái nhiệt tình và ông chú kia với bộ mặt vô tội, phía sau lưng Nguyên Dịch lạnh toát, người phụ nữ này đúng là yêu tinh hại người, làm cho mình vừa nghe đến hai chữ phụ nữ thì liền nghĩ đến cô ta.

Nếu như tất cả phụ nữ đều như cô ta, vậy thì đàn ông trong thiên hạ thật là khổ sở, anh thà làm cả đời lưu manh còn hơn.

Trở lại phòng sách, lật lại quyển "Tiểu quái thú" lần trước chưa đọc xong, Nguyên Dịch chợt phát hiện tác giả tên là Tiểu Khê Lưu.

Khê...

Nhan Khê...

Phiền muộn trong lòng cho nên đem truyện bỏ vào khung, nhất định là anh bị người phụ nữ tên là Nhan Khê kia làm cho choáng váng rồi, nhìn Tiểu Khê cũng có thể nghĩ đến cô.

Xuống lầu mở TV, một vị ca sĩ già đang biểu diễn.

"Một đầu Đại Hà gọn sóng rộng, gió thổi hoa lúa..."

Wechat của Nhan Khê hình như tên là "Đại Hà, tôi là Tiểu Khê"?

"Bụp!" Anh đem điều khiển ném xuống bàn uống nước, tại sao anh phải đáp ứng mời người phụ nữ kia ăn cơm, vì cái gì mà còn muốn cuối tuần mời cô ăn cơm?

Đầu óc của mình có phải bị bệnh không?

"Cậu đang làm gì vậy?" Nguyên Bác ngừng đầu nhìn TV, đây là ca khúc đã được truyền xướng nhiều năm, rốt cuộc là chọn đến cậu ta ở chỗ nào?

"Lúc trưa ăn nhiều," Nguyên Dịch lại lên lầu.

Nguyên Bác nhìn cầu thang trống rỗng, cho nên đem đầu óc để chống đỡ bụng hả?

Cái loại logic này, bụng với dạ dày đều kháng nghị.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Nguyên Tiểu Nhị: Có độc!

Đại Hà:???

Bạn đang đọc truyện *Nhìn Người Không Thể Nhìn Bề Ngoài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Huyền nữ cuồng ma (Cuồng khoe khoang con gái)

Editor: Hy

Nhan Khê vừa vào nhà thì thấy Tổng Hải đang ngồi ở sô pha, liền đem túi thuận tay ném tới sô pha, "Bố, bố không ra ngoài sao?"

"Buổi tối có một buổi tiệc tư nhân, có rất nhiều bạn bè trên thương trường, bố về trước để đổi quần áo," Tổng Hải nghĩ rồi nói, "Buổi tối con cũng đi cùng bố đi, thuận tiện làm quen với mấy bạn bè kia của bố."

Lần trước ở tiệc sinh nhật của phu nhân Nguyên gia, rất nhiều bạn của ông không nhận được thư mời, cho nên ông cũng không có cơ hội giới thiệu nhiều bạn của mình cho Nhan Khê. Rốt cuộc hiện tại cũng có thể có cơ hội khoe khoang con gái trước mặt bạn bè, Tổng Hải làm sao cam lòng buông tha được.

"Vâng," Nhan Khê đoán được tâm tư này của bố, nên cũng nguyện ý thỏa mãn ông, lập tức đáp ứng. Quả nhiên sau khi cô gạt đầu, mặt Tổng Hải lộ ra nụ cười vui vẻ.

"Đúng rồi," Tổng Hải gọi Nhan Khê đang định lên lầu, "Có đôi khi bố có chuyện đột xuất bận quá nên không thể về nhà, trong nhà cũng nên có người dọn dẹp phòng và nấu cơm, có nên tìm một bác giúp việc đáng tin đến, giúp chúng ta nấu cơm lau dọn."

Dù ông cẩn thận thế nào, thì cũng là một người đàn ông, thuê một bác giúp việc tới chăm sóc Nhan Nhan, cũng thuận tiện hơn rất nhiều.

Nhan Khê ngăn người, bố ở một mình hơn 9 năm nay đều không thuê giúp việc, hiện tại chỉ sợ thuê giúp việc cũng là vì cô.

"Không sao ạ, nhờ nhân viên dọn vệ sinh theo giờ là được rồi," Nhan Khê cười nói, "Có người ngoài trong nhà cũng bất tiện, như kia cũng tốt rồi."

Tổng Hải thấy Nhan Khê xác thực không có ý muốn thuê giúp việc, đành phải nói: "Vâng theo ý của con, về sau nếu như muốn thuê, thì nói với bố một tiếng." Bình thường ông quá bận, nên lo lắng không thể chăm sóc tốt cho cô.

Trở về phòng, rửa mặt sạch sẽ, làm cho làn da được hít thở không khí. Ngồi ở bàn vẽ một hồi liền nảy sinh tình tiết cho truyện manga, cô nhìn thời gian, đứng dậy thay quần áo.

Loại tiệc tụ hội thương nhân này, quần áo không thể quá tùy ý hoặc không thích hợp được, nhưng ăn mặc quá trình trọng thì lại quá trang nghiêm, cuối cùng cô chọn một chiếc váy chiết eo, thuận tiện trang điểm luôn. Đi đến trước gương to soi, xác định là bộ dạng của cô con gái nhu thuận thanh tú, Nhan Khê mới đeo vòng tai lên.

"Bác Chu bán được phẩm ý, năm nay nghiên cứu ra được một loại thuốc đặc hiệu mới, còn được người trong ngành khen ngợi," ngồi trên xe, Tổng Hải giới thiệu những nhân vật chính của yến hội, "Cuộc tụ họp hôm nay, cũng coi là tiệc ăn mừng của ông ấy."

Nhan Khê phát hiện Tổng Hải không đề cập tới nhân phẩm tính cách của bác Chu này, khác với những người bạn mà ông đã giới thiệu trước đó, "Bố cùng bác Chu này có quan hệ rất tốt à?"

"Bạn làm ăn trên thương trường, không có lợi ích xung đột, cũng không phải là quá xấu," Tổng Hải nói lập lòe nước đôi, "Nghe nói ông ta nhập vào con đường làm ăn với Tổng gia, gần đây con đường làm quan rất rộng mở."

"Tổng gia nào?" Không lẫn lộn ở trong thương trường nên đối với những cái này Nhan Khê hoàn toàn không biết gì cả, "Còn lợi hại hơn Nguyên gia sao à?"

"So về nội tình, Tổng gia kém hơn Nguyên gia, so về tài lực..." Tổng Hải suy nghĩ sâu xa một lát, "Dù sao nền kinh tế ở Đế Đô đậm chất một cái thì các đại gia tộc cũng bị bị ảnh hưởng."

"Cho nên bố cũng không biết rõ," Nhan Khê vẽ mặt hiểu rõ, "Nhà chúng ta ngay cả đời của Nguyên gia cũng không ôm đến, cũng không biết rõ Tổng gia kia có bao nhiêu lợi hại." Cô không dám nói là buổi trưa nay vừa ăn cơm cùng Nguyên nhị thiếu gia, còn đặc tội với người ta nữa. Cảm thấy, nếu nói lời này ra, khả năng bố cô sẽ cho là cô đang bị ám đầu.

"Dù sao chúng ta cũng không ôm đến đời của Tổng gia, bố biết rõ nhà họ có bao nhiêu tiền cũng vô dụng," Tổng Hải ngược lại vô cùng lưu manh, hôm nay ông chỉ đơn thuần đi khoe khoang con gái thôi.

Với tư cách là một huyền nữ cuồng ma (cuồng khoe khoang con gái mình), Tổng Hải không muốn bỏ qua bất kỳ cơ hội nào để khoe khoang con gái.

Biệt thự của Chu gia người tới người đi, xe sang trọng đậu đầy trước sân sau sân, con trai con gái con dâu con rể của Chu gia đều bận nghênh đón khách đến mức chân không chạm đất, ông chủ Chu nghe các tân khách nói lời tăng bốc, liền lộ ra nụ cười thỏa mãn.

"Bố," con trai của ông chủ Chu nói nhỏ với ông ta, "Người của Tổng gia thật sự sẽ đến à?"

"Người trẻ tuổi thật là thiếu kiên nhẫn," ông chủ Chu lộ ra nụ cười cao thâm khó lường, chỉ là trong ánh mắt đặc ý và khoe khoang vẫn làm lộ ra nội tâm của ông ta, "Yên tâm đi,"

Tổng gia không chỉ có người đến, hơn nữa còn là người thừa kế tương lai của Tổng gia. Công tử nhà giàu chính là công tử nhà giàu, ước chừng ông đã gặp vị công tử Tổng gia này hai lần, người này phong độ nhẹ nhàng, năng lực phi phàm, không có mấy người trẻ tuổi có thể bì kịp được. Nếu so sánh cùng với cậu ta, thì con trai ưu tú của mình, chẳng là cái gì cả.

"Chu lão ca, chúc mừng chúc mừng," một người mập đi tới, ông vươn tay ra, trên mặt treo nụ cười vui mừng. "Người gặp việc vui tình thần thoải mái, công ty của Chu lão ca nghiên cứu được loại thuốc tốt, không chỉ là việc vui của ông, cũng là người có bệnh vui, da mặt tôi dày, trước chúc mừng ông, sau thì chung không khí vui mừng."

"Tổng lão đệ khách khí rồi, tôi và ông nhiều năm quen biết, cần gì dùng những lời khách khí này, có nhu cầu nào thì nói với tôi." Ông chủ Chu vội cầm tay đối phương, thuận tay vỗ vỗ vai đối phương, làm bộ dáng của một người anh tốt.

Tổng Hải này cũng là một lão hồ ly không nương tay, hơn hai mươi năm trước mới lưu lạc tới đây kinh doanh, lúc ấy vẫn còn nghèo trắng tay, hiện tại đã đứng vững gót chân ở Đê Đô, còn có không ít mạch kinh doanh, loại nhân vật này, ông chủ Chu từ trước tới nay không nghĩ sẽ gặp. Ánh mắt ông ta rơi xuống người con gái đi cùng Tổng Hải, cô gái này không tính là xinh đẹp nhất, nhưng bộ dáng nhu thuận thanh thuần, cũng có vài phần thú vị. Mấy năm nay bên người Tổng Hải chưa bao giờ có phụ nữ, chẳng lẽ đổi khẩu vị?

"Đây là con gái Tiểu Nhan của tôi," Tổng Hải chú ý tới ánh mắt của ông chủ Chu, quay đầu giới thiệu Nhan Khê, "Nhan Khê mau chào bác Chu đi."

"Cháu chào bác Chu." Thanh âm của Nhan Khê rất êm tai, nếu cố ý đè thấp giọng, nghe rất ngọt ngào mềm mại, nhu thuận cực kì, dễ để người ta sinh ra hảo cảm.

Ông chủ Chu không ngờ, Tổng Hải xấu và béo như vậy lại có thể sinh ra một cô con gái bé nhỏ ôn nhu như thế, sừng sốt một chút mới thay đổi khen Nhan Khê, Tổng Hải mặt mày hớn hớn, cảm thấy rất mỹ mãn.

Nghe xong lời khen của ông chủ Chu, Tổng Hải mới không chút hoang mang đem Nhan Khê đi tới đám người. Tại tiệc cao cấp, người quen của Tổng Hải có hạn, nhưng tại giai cấp thượng nhân bình thường, ông cũng được coi là có bạn khắp thiên hạ, đi một vòng, Nhan Khê chào chú với dì mấy lần liền.

Lúc trò chuyện cao hứng, Nhan Khê thấy mấy hậu bối của Chu gia vội vàng ra ngoài, cô hơi tò mò mà nhìn ra cửa, vừa rồi bác Chu có sắc mặt tốt giờ đang ân cần với một người đàn ông trẻ tuổi đang đi tới.

Người đàn ông trẻ tuổi mặc âu phục màu hoa râm, da trắng môi hồng, mang kính mắt kim loại, thoát nhìn rất nhã nhặn và tuấn mĩ, Nhan Khê nhìn không được mà nhìn mấy lần. Cũng may cô còn nhớ rõ đây là nơi nào, mấy cái nhìn này rất khắc chế và uyển chuyển, ai cũng không thể nhìn ra cô đang chiêm ngưỡng sắc đẹp của một người đàn ông lạ lẫm.

Tổng Triều tươi cười ôn hòa, phong độ đối nhân xử thế nhẹ nhàng, nhưng sự xuất hiện của hắn, giống như là phượng hoàng rơi vào bầy không tước, mang theo điểm rực rỡ nhưng không thể hiện ra, mấy thương nhân giao thiệp tiến lên nịnh hót rồi lại không dám tiến lên. Cuối cùng vẫn là ông chủ Chu, dùng một loạt tư thái nhiệt tình nịnh nọt, bắt đầu giới thiệu Tổng Triều với mọi người ở đây.

Khó trách đêm nay khách mời đều bu tới ông chủ Chu, hóa ra là đời lúc này.

Nhìn hàng trăm thương nhân, Nhan Khê hơi thương bố cô, nghĩ đến ông ở thương trường, gặp phải đại nhân vật như này phải bày ra tư thái nghe lời, trong lòng cô vừa chua xót vừa khó chịu. Vuốt lại tóc, Nhan Khê khoát cánh tay Tổng Hải.

Loại thời điểm này, cô muốn ở cùng bố.

"Tổng tiên sinh, đây là Tổng Hải bạn nhiều năm của tôi, dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, chính phủ cũng từng khen ngợi qua." Lúc ông chủ Chu dẫn đến chỗ Tổng Hải, cố ý chỉ ra "Dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng".

"Thật đáng quý, ông chủ Tổng cùng họ với tôi, ngàn năm trước là người một nhà cũng nên," Tổng Triều giờ tay ra bắt lấy vị "dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng" này.

"Không dám không dám, Tổng tiên sinh đây thanh tiên tài giỏi tuần tú, loại truyện trăm năm trước là người một nhà, Tổng mỗ chỉ dám nghĩ trong mơ," Tổng Hải hơi khom người, hai tay nắm lấy tay Tổng Hải.

"Ông chủ Tổng khách khí rồi," Khóe môi Tổng Triều khẽ nhếch, ánh mắt lại không có chút biến hóa nào, khóe mặt cũng không chút sứt mẻ, hắn thu tay mình lại, mắt liếc đến cô gái cạnh Tổng Hải. Hắn gỡ kính mắt xuống, nhìn vào mắt của cô gái, đáng cười ôn hòa thêm vài phần, "Vị cạnh ông chủ Tổng này là...."

"Đây là thiên kim của ông chủ Tổng, nhân tài ở đại học Hải Thị," Ông chủ Chu không có ý định giới thiệu Nhan Khê, thấy Tổng Triều hỏi, mới lại mở miệng, "Tiểu Nhan, đây là Tổng tiên sinh của Tổng thị."

"May mắn gặp mặt," Tổng Triều hơi khom người, cầm tay Nhan Khê, trên mặt lộ ra nụ cười ôn hòa, "Tổng tiểu thư tôi nay đúng là xinh đẹp động lòng người."

"Cảm ơn Tổng tiên sinh khách lễ, không dám nhận," Nhan Khê nhìn tay của mình bị cầm chặt, ánh mắt của vị Tổng tiên sinh này cô không xác định được, nhưng cái miệng này nhất định rất biết dỗ phụ nữ. Tuyệt đối không ngờ, cô sống hơn hai mươi năm, rốt cuộc cũng có quan hệ với từ xinh đẹp động lòng người.

Về phần cô họ Nhan mà không phải họ Tổng, thì không cần giải thích cùng hắn ta.

"Tổng tiểu thư đừng tự coi nhẹ bản thân," Tổng Triều buông tay ra, đeo mắt kính lại, "Tổng tiểu thư dung mạo đẹp đẽ, lúc ở trường học, nhất định có rất

nhiều người theo đuổi."

Cô đã tốt nghiệp, không phải nói lúc cô ở trường có nhiều người theo đuổi, chẳng lẽ không thể nói thêm hiện tại cô có rất nhiều người theo đuổi sao?

Mặc dù được người ta khích lệ, nhưng loại khích lệ này, giống như không phải là để cho người ta vui vẻ, "Không có, không có, Tổng tiên sinh nói đùa rồi."

"Sao lại không có, nếu như tôi là bạn học của Tổng tiểu thư, nhất định cũng sẽ theo đuổi cô." nói lời này, Tống Triều lập tức cười khẽ một tiếng, phảng phất lời nói đùa, "Tổng tiểu thư cứ tự nhiên, tôi xin lỗi không tiếp được."

Nhan Khê:...

Mẹ ở nơi thiên đường xa xôi ơi, con của của mẹ bị người ta đùa giỡn rồi!

Tin tức Tống Triều lôi kéo các ông chủ xí nghiệp nhỏ, rất nhanh truyền tới Nguyên gia, thậm chí cả người nhà của các ông chủ xí nghiệp cũng được mời tới.

Nguyên Dịch tùy ý nhìn danh sách, lúc nhìn đến hai chữ Nhan Khê, nhớ tới lúc trưa ăn cơm Nhan Khê có nói, cô thích đàn ông nhã nhặn thanh tú.

Dáng dấp của Tống Triều... Giống như rất nhã nhặn thanh tú.

Quan hệ nội bộ của Tống gia hỗn loạn, Tống Triệu lại mang tâm tư thâm trầm coi trọng lợi ích, ngộ nhờ cô gái này vừa ý Tống Triều, dùng đầu óc và địa vị của cô, không biết sẽ chịu bao nhiêu oan ức nữa.

Anh không nhận được mà lấy điện thoại ra, nhưng lấy ra rồi lại chẳng làm gì cả.

Nhan Khê cũng không phải là con gái của anh, anh nói loại tâm tư của cha mẹ này làm cái gì?

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Đại Hải: khẩu hiệu của tôi là, khoe khoang con gái! Khoe khoang con gái!

Bạn đang đọc truyện *Nhìn Người Không Thể Nhìn Bề Ngoài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Chỉ là anh đã đáp ứng chuyện của đối phương, thì nhất định phải làm được mà thôi

Editor: Hy

"Cậu có thù oán gì với cái điện thoại à?" Nguyên Bác tan tầm trở về, thấy Nguyên Dịch đang gắt gao nắm điện thoại ngăn người ra, "Đã 8 rưỡi rồi, cậu không định rửa mặt rồi ngủ à?"

Xoay người cảm lấy điều khiển, Nguyên Bác cũng không xem tivi đang chiếu cái gì, cời âu phục ném qua một bên, ngồi xuống sofa.

Nguyên Dịch nghe thấy Tivi truyền ra thanh âm quen thuộc, anh ngẩng đầu nhìn tivi, không nói lời nào. Trên tivi, Nhan Khê đang giới thiệu đồ từ thiện mà viện cô nhi nhận được, những thứ đó đến từ những nơi nào. Sau đó còn quay căn tin của viện cô nhi, vô cùng sạch sẽ. Nhưng có lẽ vì bảo vệ đời tư của trẻ em, trong màn ảnh không có mặt của đứa trẻ nào, nếu ngẫu nhiên có quay phải thì đều làm mờ mặt đi, mà ngay cả thanh âm của lũ trẻ cũng được hậu kỳ xử lý.

Hôm nay là thứ bảy, phát lại chương trình, cũng không có nội dung mới. Nguyên Dịch mặt không cảm xúc nhìn chăm chăm tivi, mãi đến khi hết chương trình, mới quyết định được.

Nhìn người phụ nữ này có lòng tốt, anh vẫn nên nhắc nhở cô ta một chút.

Bữa tiệc của ông chủ Chu rất thành công, cộng thêm Tống Triều đã làm tăng thêm vinh quang của ông ta, làm cho ông ta được không ít lời khen ngợi, không tránh khỏi sẽ uống nhiều thêm vài chén, lúc nói chuyện lại càng thêm đắc ý.

Tống Hải cùng những người bạn đi lượn quanh, lo con gái đi theo ông sẽ bị mệt mỏi, liền tìm một chỗ nghỉ ngơi cho cô, không cần đi cùng ông nữa. Nhan Khê biết rõ loại trường hợp này, thương nhân sẽ trao đổi phương thức, cho nên cô nghe lời ngồi vào một góc. Đầu bếp của bữa tiệc này, đều là ông chủ Chu bỏ giá cao ra mời tới, bất kể là hình dáng hay hương vị đều rất tuyệt vời.

Nhan Khê lấy ít đồ ăn trên bàn, ngồi vào một góc. Loại tiệc này đôi khi cũng có các phụ nhân ngoại giao với nhau, chỉ tiếc Nhan Khê còn trẻ tuổi, không thuộc phạm trù phụ nhân này, cho nên rất nhiều người chỉ chào hỏi với cô, không bắt chuyện cùng cô.

"Tổng tiểu thư," Tổng Triều bụng lự rượu đi tới, ngồi đối diện Nhan Khê. Hắn nhìn bàn ăn, đồ ăn đã ăn xong, son môi trên miệng đối phương hơi nhạt, xem là chưa kịp tu bổ lại, "Quấy rầy rồi."

Nhan Khê gọi người mang những đồ ăn đã hết đi, cười lễ phép với Tổng Triều: "Tổng tiên sinh có để ý tôi trang điểm một chút không?"

"Vinh hạnh của tôi," Tổng Triều ngẩng đầu lên làm động tác mời.

Nhan Khê không biết hiện tại rốt cuộc có bao nhiêu người chú ý tới Tổng Triều, cử chỉ của đối phương sẽ khiến không ít người hiểu lầm, nhưng loại mỹ nam này lại chủ động ngồi trước mặt cô, cô cũng không tính là bị chịu thiệt, về phần người khác nghĩ gì, chỉ cần không phải ý xấu thì kệ họ thôi.

Nhân sinh trên đời, có ai không nghĩ ngợi lung tung vài lần đâu?

Tổng Triều quan sát cô gái trước mắt này, không nhận được mà nhớ lại 9 năm trước. Khi đó áp lực học tập của hắn lớn, không biết tại sao đối với đàn em lớp 10 này lại có thêm vài phần tâm tư mông lung. Hắn 9 năm trước, trẻ trung, học những phương pháp theo đuổi nữ sinh của bạn học, viết cho cô một bức thư tình.

Sau đó nữ sinh này không hồi âm cho hắn, cũng không có đến địa điểm mà hắn đã hẹn ở trong thư, hắn như dần đứng ở đó suốt cả buổi. Về sau hắn đi tìm nữ sinh kia, chợt nghe nói buổi sáng hôm đó cô đã làm thủ tục chuyển trường rồi.

Cách đây chín năm, dung mạo của cô bé kia đã mờ hồ trong trí nhớ của hắn, chỉ mờ hồ nhớ cô là một cô bé vô cùng nhu thuận và sạch sẽ. Nhưng hắn đứng dưới trời nắng đợi cô cả buổi, tâm trạng từ hi vọng đến thất vọng lại nhớ rất rõ ràng. Đây là việc thất bại duy nhất trong thời còn trẻ của hắn, cũng không muốn nhớ lại, cho nên hắn không quá vui về khi nhớ lại nó.

Hắn cho rằng đã quên được chuyện này, thế nhưng lần nữa gặp lại nữ sinh năm đó, gần như hắn lập tức nhớ lại tướng mạo của cô, vẫn thuần khiết như vậy, vẫn mảnh mai như vậy, mà ngay cả đôi mắt ngập nước kia cũng vẫn giống xưa, cực kỳ giống một bé thỏ con khi bị bắt nạt.

Nhưng cũng chỉ như vậy mà thôi.

Cô cũng chỉ bận trang điểm, ở trước mặt hắn sẽ cười giống như những cô gái bình thường khác.

Nhan Khê không phải là người ngu, đã sớm phát hiện Tổng Triều từ khi ngồi xuống vẫn luôn đánh giá cô, cô đem lực chú ý rời chiếc gương nhỏ, chống lại hai mắt của Tổng Triều, "Tổng tiên sinh, xin hỏi anh có chuyện gì không?" Cô chỉ chỉ góc môi của mình, "Bị một người đàn ông ưu tú như vậy nhìn chăm chăm, tôi lo lắng tay mình sẽ run mà đem bôi son lên cả răng mất."

"Thật có lỗi, bởi vì hình dáng Tổng tiểu thư hơi giống mối tình đầu của tôi, cho nên không nhận được mà nhìn nhiều lần," Tổng Triều gỡ kính mắt bỏ lên bàn, mỉm cười nhìn Nhan Khê, "Đã chín năm tôi chưa gặp cô ấy, không biết hiện tại cô ấy như thế nào nữa."

"Cô gái kia có thể được Tổng tiên sinh yêu thích, nhất định rất ưu tú, cho nên anh không cần lo lắng, khẳng định cô ấy giờ rất khá." Nhan Khê khép gương lại, đem son môi cùng gương bỏ vào túi.

Đây cũng không phải phim thần tượng, cái gì mà mối tình đầu, cái gì mà chín năm chưa gặp, loại này ngay cả tiểu thuyết cũng không viết nữa, thật sự cho rằng cô chưa từng thấy đàn ông à? Thật nhìn không ra, hình dáng Tổng Triều lại nhân mô cầu dạng (chỉ hành động đáng đáp của người có ý tỏ ra nghiêm trang).

Cũng không thể bởi vì mặt cô dễ lừa, mà chạy sang đây lừa gạt cô chứ?

"Tổng tiểu thư..."

Điện thoại Nhan Khê vang lên, cô thừa dịp đứng dậy, cười áy náy với Tổng Triều, mang theo túi xách đi ra chỗ vắng người. Lấy điện thoại ra, phát hiện người gọi tới là Nguyên tiểu nhị, cô hơi bất ngờ, quay đầu nhìn lại đã thấy Tổng Triều đeo kính lên, đứng dậy chuẩn bị rời đi, nhấn nút nghe.

"Nguyên tiên sinh,"

"Cô ở đâu vậy, sao lại ồn ào vậy?"

Nhan Khê quay đầu nhìn mọi người ở sau lưng, cô đứng cách xa như vậy, vị đại thiếu gia này còn có thể nghe thấy, thật là lỗ tai chó biến thành mà: "Cùng bố tôi tới dự một bữa tiệc."

"Anh có chuyện gì sao?"

"Không có việc thì không thể gọi điện cho cô?"

Bọn họ không quen, không có việc gì gọi điện làm gì, chiếm dụng thông tin sao? Nhan Khê hướng lên trần nhà liếc mắt một cái, "Đương nhiên có thể, nhiệt liệt hoan nghênh."

"Yên tâm đi, không có việc gì tôi cũng lười tìm cô," Nguyễn Dịch cười xùy một tiếng. "Hôm nay không phải tôi nói mời cô ăn cơm sao? Người làm chủ, cũng nên hỏi ý của khách, cô nói cho tôi cô thích cái gì, tôi xếp chỗ."

"Chỉ vì cái này?"

Nguyễn Dịch quay đầu thấy Nguyễn Bắc đang nhìn anh, thì nghiêng người, không cho Nguyễn Bắc thấy biểu cảm mặt của mình, "Người dân lấy ăn là trời, đây chính là việc lớn."

Không thể nhìn ra, Nguyễn tiểu nhị này lại là đồ ham ăn nha.

Nhan Khê thiếu chút nữa đã bị giọng điệu hùng hồn của đôi phương thuyết phục mất: "Món cay Tứ Xuyên thì sao?"

Nghĩ đến trái ớt cay nóng, lại có đầu lưỡi tê dại mất đi cảm giác, Nguyễn Dịch cự tuyệt ở trong lòng: "Được, tôi sẽ sắp xếp, cô an tâm chờ đi."

"Vây... cảm ơn?" Nhan Khê đã rất lâu rồi không gặp qua người mời cơm mà trịnh trọng nghiêm túc như vậy, nhin không được cười nói, "Chờ anh tìm được địa điểm."

"Không, không cần khách khí," Nghe thấy tiếng của Nhan Khê mang theo vui vẻ, cuống họng và lỗ tai của Nguyễn Dịch đều run lên, anh biểu đạt ngay ngắn "Đúng rồi, trường hợp nhiều người thì uống ít rượu một chút, gặp được kẻ nhả nhịn nhưng bại hoại thì tránh xa một chút, có loại đàn ông vốc người đẹp mất, nhưng tâm địa rất đen tối."

Rõ ràng lời này của Nguyễn Dịch không chỉ điểm ai cả, nhưng không hiểu sao Nhan Khê lại nghĩ tới Tống Triều của Tống gia kia, cô sờ mũi: "Được, cảm ơn đã nhắc nhở."

Hóa ra Nguyễn tiểu nhị không chỉ là đồ ham ăn, còn là người thích quan tâm, còn... Thật không có nhìn ra.

Nghe giọng điệu Nhan Khê hơi qua loa, Nguyễn Dịch lạnh tiếng nói: "Cô đừng xem nhẹ, đoạn thời gian trước đã có người xảy ra chuyện, huyền nào đến người nhà."

"Được, tôi nhất định sẽ chú ý," Nhan Khê nói với điện thoại, "Tuyệt đối không uống rượu."

Cúp điện thoại, cô chụp một tấm hình với ly nước chanh trong tay, gửi qua Wechat cho Nguyễn tiểu nhị.

Nguyễn Dịch nhận được ảnh của Nhan Khê, vẻ mặt nghiêm túc mới dịu một chút, anh tùy ý quăng điện thoại lên sofa, rốt cuộc cảm thấy ngực mình không còn nhiều buồn bực.

"Ai uống rượu hỏng việc vậy, huyền nào đến mất mặt người nhà, sao anh chưa nghe nói qua?" Nguyễn Bắc nhíu mày nhìn về phía Nguyễn Dịch, "Nguyễn tiểu nhị, cậu không được nói hươu nói vượn, nhờ tin tức rơi vào tai phóng viên, lại biên soạn ra một đoạn ăn oán tình thù, cậu cho tôi an tĩnh một chút đi."

"Lấy ví dụ thôi, không có nói là thật," Nguyễn Dịch nói về phía nhà bếp, "Bác Lý, cho cháu chén nước chanh."

"Nói dối mà cậu còn nói được lý lẽ hùng hồn như vậy, lão nhị, cậu thật là bản lĩnh," Nguyễn Bắc bắt đắc dĩ nói, "Đêm hôm khuya khoắt uống nước chanh làm gì, thật là tạt xầu."

"Nước chanh có thể bổ sung vitamin C, em cảm thấy rất tốt," Nguyễn Dịch đứng lên, thuận tay lấy di động bỏ vào túi, đi về bếp cầm nước chanh.

Nguyễn Bắc nhìn bóng lưng Nguyễn Dịch, cả nửa ngày không nói được lời nào.

Tạt xầu!

Nhà giàu đều có nhóm nói chuyện của riêng mình, từ khi Wechat thịnh hành, bọn họ cũng theo phong trào nói chuyện phiếm, nhóm cũng nhiều người hơn, nội dung cũng nhiều hơn.

Cái gì mà xe sang trọng, du thuyền máy bay, mỹ nhân xinh đẹp, đều là nội dung nói chuyện của họ, ngược lại vấn đề liên quan tới buôn bán, gần như cố ý tránh đi. Như những người có thân phận, có đôi khi sợ ý đề lộ tin tức, liên liên quan tới bát cơm của hàng vạn người, anh em ruột cũng phải tính sổ rõ ràng, cho nên rượu và thức ăn có thể tùy tiện ăn, nhưng lời nói thì không thể nói lung tung.

Ngay lúc mấy người bạn nói tới mua máy bay mới, Nguyễn Dịch hỏi một câu.

Nguyễn: Mấy người ai biết món cay Tứ Xuyên ở đâu là hương vị chính tông nhất không?

Trương Vọng...

Dương Dục: Bị hack nick rồi à?

Từ Kiều Sinh: Tên trộm nick, chúng ta không để cho người nạp tiền điện thoại, cũng không mượn tiền, cảm ơn!

Nguyễn Dịch nhìn nhóm chat hơn hai mươi tin, tất cả đều mắng anh, rất nhanh liền trở về đầu.

Nguyên: Đừng tưởng rằng tôi không biết mấy người thừa cơ mắng tôi, trả lời vấn đề của tôi trước.

Từ Kiều Sinh: Dịch ca, đã mười rưỡi, cậu còn chưa ngủ à?

Nguyên Dịch nhìn nhìn chén không ở bàn, uống nhiều nước chanh, không ngủ được. Anh không trả lời vấn đề này của Từ Kiều Sinh, lại hỏi về vấn đề món cay Tứ Xuyên.

Trương Vọng: hỏi cái này làm gì, mang bạn gái nhỏ đi ăn cơm à?

Nguyên: Nghĩ nhiều rồi, tôi sẽ đi nịnh nọt phụ nữ sao?

Anh chỉ là đáp ứng chuyện của đối phương, thì nhất định phải làm được mà thôi.

Chỉ đơn giản như vậy.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Nguyên tiểu nhĩ: Tôi họ Nguyên, tôi là một người có nguyên tắc. Ví dụ như... Không nói dối, nói lời giữ lời.

Bạn đang đọc truyện *Nhìn Người Không Thể Nhìn Bề Ngoài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Hửm?

Editor: Hy

Buổi tiệc kết thúc, lúc Nhan Khê và Tống Hải rời Chu gia, một bộ phận lớn người của Chu gia đang tiễn Tống Triều, tiễn hai bố con cô ra cửa là con rể của Chu gia.

"Thái độ của Chu gia quá mức rồi," sau khi lên xe, Tống Hải nói với Nhan Khê, "Cho dù có việc nhờ người, cũng cần có mức độ, vô cùng ân cần cũng không phải là phương pháp hợp tác tốt nhất," Hôm nay tiệc khách đến không ít, mặc dù ông chủ Chu ngồi với Tống gia làm cho người khác hâm mộ, nhưng bộ dạng khúm núm của ông ta cũng rơi vào mắt người khác, khó tránh khỏi cảm giác "Vô cùng nhu nhược."

"Đối với bất kì chuyện gì đều là chín quá hóa mười," lời này của Tống Hải là phân tích ông chủ Chu, không bằng nói là đang giảng đạo cho Nhan Khê, "Người làm kinh doanh đều giống nhau, có thể xoay người, lại không thể khom đầu gối, nếu đầu gối khom xuống, muốn đứng lên sẽ không dễ dàng."

Nhan Khê nhu thuận gật đầu, thành phố này phồn hoa náo nhiệt, nhưng sau lưng cái phồn hoa đấy, không biết có bao nhiêu người đổ mồ hôi cùng máu.

"Bố, kỳ thật con cảm thấy cái tên Tống Triều này rất quen, có lẽ con đã nghe được ở đâu rồi," Nhan Khê cúi đầu hỏi tương, "Trước kia bố có nói với con không?"

"Nếu như cậu ta gọi là Tàn Triều, Đường Triều, thì con sẽ cảm thấy quen thuộc," Tống Hải cảm thấy cha mẹ Tống Triều rất có tâm cơ, lấy cho con trai cái tên như vậy, thời điểm đến trường, khẳng định thầy giáo và bạn bè đều sẽ nhớ ký, trời sinh kèm theo chú ý, đều là họ Tống, tên này của hắn có người nào không thuộc lòng chứ, "Ai còn chưa từng nghe qua hai chữ Tống Triều chứ?"

"Nói có lý..." Nhan Khê bị bố Tống thuyết phục.

Ngày nghỉ qua đi, Nhan Khê lại cùng đồng nghiệp chạy đi tìm tin tức, có lẽ bởi vì lần trước chương trình của Tiểu Tùng được chú ý không ít, đài ở bên trên còn lập một trang fanpage riêng cho họ, tên là "Những câu chuyện bên mình", nhưng ngoại trừ những người ở trong đài ĐĐ chú ý đến, thì cái fanpage này không có cái like dạo nào cả.

Trần Bội nhìn sang, thương lượng cùng Kim trường đài, bỏ ra mấy trăm đồng để mua fans ảo, thỉnh thoảng để cho những fans ảo này like hoặc bình luận mấy cái, cái fanpage này sẽ không hoang vu như này nữa.

Nhan Khê ghi hình xong chương trình, bị Kim trường đài gọi lại, hóa ra là bởi vì hưởng ứng quan hệ quần chúng gần đây, để hiểu thêm sở thích của giới trẻ hiện nay, Kim trường đài đề nghị Nhan Khê mở một cái Weibo.

Nhan Khê:...

Fanpage toàn bộ đều nhờ vào fans ảo mới duy trì được cái tồn nghiêm giả tạo, người dẫn chương trình vô hình như cô, cũng phải tự móc tiền túi ra mua fans ảo sao?

Đối diện với ánh mắt chờ mong của Kim trưởng đài, Nhan Khê không nói được lời cự tuyệt, quyết định lấy một số đề lập, thuận tiện bỏ ra ít tiền mua fans, ít ít một chút là đủ rồi.

Giữa trưa cơm nước xong xuôi, Kim trưởng đài lại hỏi Nhan Khê về chuyện lập Weibo, Nhan Khê đành phải dưới sự giám sát của Kim trưởng đài lập một cái Weibo, đem hình giấy hành nghề của mình ra làm avatar.

"Không tệ, không tệ," Kim trưởng đài thấy Nhan Khê chụp giấy hành nghề của mình làm avatar, liên tục gật đầu, "Thái độ làm việc của Tiểu Nhan rất đoan chính."

Nhan Khê cảm thấy, cô và đài trưởng có khả năng hiểu lầm cái gì đó, nếu như thái độ làm việc của cô thực sự đoan chính, nên chọn một tấm đã được photoshop đẹp như tiên làm avatar, sau đó vứt hết óc ra để suy nghĩ sao cho nổi tiếng, kéo cao độ hot của chương trình, chứ không phải qua loa như vậy.

Cho nên sự khác nhau giữa người với người, đôi khi rất khó giải thích.

Được Kim đài trưởng khen ngợi xong, Nhan Khê không có ý định để Weibo trống không, liền liên hệ với người bán fans đem Weibo của mình thành nghìn người theo dõi, cô post Weibo.

Nhan Khê bị đăng kí: Hôm nay ngày tốt lành, thích hợp khai mở Weibo [mặt chó mỉm cười].

Cô không nhờ fans ảo like cho mình, bởi vì nó hơi đắt, cô muốn đem tiền lương của mình bắt đầu tích lũy để mua quà sinh nhật lần 50 cho bố.

Thu nhập của người dẫn chương trình như cô cũng không được nhiều, cũng may Nhan Khê vẫn là một họa sĩ đang hot ở trên mạng, bằng không thì thật đúng là phải tiêu tiền mà bỏ cho cô, để mua quà này rồi.

Post xong Weibo, cô còn chưa đăng xuất, Trần Bội liền đến: "Tiểu Nhan, vừa rồi ở trong đài thu được một tin tức, công ty Trường Phong cách chúng ta không xa đang có công nhân muốn nhảy lầu, em cùng Triệu Bằng đi đến đó một chuyến đi."

"Hả?" Nhan Khê sững sốt một chút, "Cái này có ảnh hưởng tới công tác bảo trì hiện trường của cảnh sát không?"

"Hai người ở ngoài vòng giới tuyết phỏng vấn quần chúng ở hiện trường là được rồi," Trần Bội bật cười, "Việc này nếu như không phải phát sinh ở công ty Trường Phong, em và Triệu Bằng cũng không cần phải đến đó."

Nhan Khê lập tức hiểu được, có chuyện để phát mới là tin tức, không có chủ đề, ai cũng không quan tâm. Chị Trần vội vàng đề cho người dẫn chương trình như cô làm công việc của phóng viên, không phải vì chị ấy quan tâm có người chuẩn bị nhảy lầu, mà là vì chuyện này có dính dáng đến công ty Trường PHong.

"Em biết rồi," Nhan Khê cầm lấy túi, cùng Triệu Bằng vội vã ra cửa. Vì thời gian gấp gáp, Nhan Khê để cho lái xe lái xe của cô, mà không cần lấy xe van của đài.

Công ty đó cách đài không xa, cộng thêm bây giờ không phải là giờ cao điểm, Nhan Khê đi đến đó chỉ tốn chừng mười phút, hiện trường đang có cảnh sát, quần chúng nhân viên, cảnh sát phòng cháy, mỗi người một chức vụ, nhưng lực chú ý dồn hết vào người đang tự sát.

Người ở dưới lầu bom đêm ló, ở ngoài vòng giới tuyết quần chúng tụ tập, bọn họ cầm điện thoại, chụp người ở trên lầu, thậm chí còn có người dùng di động phát trực tiếp, nói người nhảy lầu là viên chức của công ty Trường PHong, mang theo hứng thu khi cười trên sự đau khổ của người khác.

Công ty Trường PHong cũng không dễ vào, có thể làm việc ở đây, ít nhiều đều có chút năng lực, những người há hê vây xem không biết là cười nhạo người nhảy lầu, hay là đang xem náo nhiệt của Trường PHong.

"Mẹ, chúng ta đừng để cho người ta nhảy lầu, leo lên cao vậy mà nhảy xuống sẽ rất đau đấy." Trong đám người, một bé trai bị băng bó tay mặt mũi đang đầy lo lắng, khuôn mặt trắng nõn nhăn lại một chỗ.

Cậu bé lên tiếng, làm cho những người khác có mặt đang thảo luận vì sao người kia nhảy lầu cũng phải để ý, tiếng thảo luận bốn phía nhỏ dần.

"Bạn nhỏ này đừng lo lắng, các chú sẽ cứu ông ta xuống," cảnh sát phòng cháy phụ trách kéo phòng tuyết nói như vậy, quay đầu sờ lên đầu cậu bé, "Sao tay của cháu lại bị thương?"

"Trèo lên cao ngã ạ..." Thanh âm của cậu bé có chút chột dạ.

"Vậy thì lần sau không nên nghịch ngợm như vậy." cảnh sát phòng cháy ngồi xổm trước mặt cậu bé, cười với nó, "Bị thương sẽ rất đau."

"Vâng." Cậu bé sờ lên vết thương ở mu bàn tay của cảnh sát, "Chú này, chú cũng trèo lên sao xong ngã ạ?"

"Đúng vậy," cảnh sát phòng cháy quay đầu nhìn hiện trường cứu viện, mở bàn tay ra để cho cậu bé nhìn rõ. Trên bàn tay thô ráp, đầy những vết chai, có miệng vết thương, còn có hai cái đang chảy máu, "Chú không nghe lời bố mẹ nên mới bị ngã thành như vậy."

"Chú thật là lợi hại, ngã thành như vậy mà cũng không khóc." Cậu bé mặt đầy sùng bái, "Khó trách mẹ nói với cháu, chú cảnh sát là lợi hại nhất."

Nhan Khê đứng ở một bên cũng không đến quá rầy, mà để cho Triệu Bằng ghi lại cảnh này.

Trên người cảnh sát phòng cháy, cô nhìn thấy chính là trách nhiệm cùng sự cứng cỏi, ở trên người cậu bé là sự lương thiện, ngây thơ và cả hi vọng nữa.

Cảnh sát phòng cháy giằng co cùng người nhảy lầu cả nửa giờ, lúc trong đám người truyền tới tiếng ồn ào, mấy người đàn ông mặc âu phục đẩy đám người ra, để lại đám người đang vây xem ở phía sau, chen vào giới tuyến.

"Các đồng chí cực khổ rồi, tôi là người phụ trách do tổng công ty Trường PHong phái tới," Nguyên Dịch nhìn công tác cứu viện ở trên lầu, "Xin hỏi có cần công ty chúng tôi phối hợp chỗ nào, chúng tôi nhất định dốc sức phối hợp."

Nguyên Dịch vậy mà tự mình đến à?

Thấy Nguyên Dịch xuất hiện, trong lòng Nhan Khê hơi bất ngờ, bình thường những xí nghiệp gặp chuyện này, các lãnh đạo cấp cao hẳn không thể trốn đi, miễn sao không dính lên người mình, vậy mà Nguyên Dịch thân là Nhị thiếu gia, lại tự mình đến xử lý vấn đề, thật là có chút khó ngờ.

Nhan Khê đứng cách khá xa, không biết cảnh sát và Nguyên Dịch nói gì, nhưng chưa đầy một lát Nguyên Dịch đã được cảnh sát mang lên lầu, chưa đến hai phút cô phát hiện người đang ngồi ở cửa sổ để tự sát đang quay đầu lại nói gì đó với người ở trong phòng.

Lựa thời cơ này, cảnh sát đu dây leo xuống, một cước đem người tự sát đẩy vào trong phòng!

Người tự sát được cứu, hiện trường vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt, có người đang khích lệ cảnh sát, có người nói mệnh người này may mắn, có người móc tiền ra mua nước đưa cho cảnh sát, nhưng cảnh sát không dám nhận đồ của dân, anh ta rơi vào đường cùng, đành phải đem nước phân phát cho người đang xem náo nhiệt.

Mặc dù bọn họ có tật xấu buồn chuyện, nhưng bất kể thế nào, khi tính mạng ở trước mặt, bọn họ vẫn thiện nhiều hơn ác. Cho nên đám người có chút đáng ghét, có đôi khi lại rất đáng yêu.

Nhan Khê xuyên qua đám người, chuẩn bị phỏng vấn những cảnh sát này. Đến gần mấy cảnh sát, cô mới phát hiện, mấy cảnh sát này còn rất trẻ, gần như mỗi người đều nhỏ hơn cô. Đi đến trước mặt một cảnh sát đầy mồ hôi, cô cầm giấy chứng nhận công tác của mình ra, nói rõ mục đích, gương mặt của người cảnh sát này đỏ rần lên, né tránh không có ý định nhìn camera.

Hỏi tuổi và danh tính của anh ta, Nhan Khê biết được người này mới chỉ có 19 tuổi, là đội hiệp sĩ phòng cháy bắt cướp. Nói tới nội dung công tác của họ, anh chàng này mới miễn cưỡng tự nhiên lên.

"Dập tắt lửa mở khóa, cứu người cứu mèo cứu chó, ứng phó nhu cầu bức thiết, chộc tổ ong vò vẽ, quét dọn chuồng động vật ở nông thôn, những cái này chúng tôi đều đã trải qua," Anh chàng sờ lên mặt đầy mồ hôi, cười đến không tìm không phổi.

Rõ ràng một câu khen ngợi cũng không có, nhưng Nhan Khê lại nghe đến vô cùng xúc động.

Nguyên Dịch từ văn phòng đi ra, thấy hiện trường có chuyên viên quay phim, quay đầu nói với tổng giám đốc chi nhánh: "Phóng viên cũng tới?"

Nội tâm tổng giám đốc thầm kêu khổ: "Tôi lập tức đuổi họ đi."

"Mọi người đến rồi, đem họ đuổi đi khác gì chột dạ, chuyện bé xé ra to." Nguyên Dịch nhíu mày, "Kệ bọn họ đi." Đi xuống bậc thang, anh nghe thấy phóng viên đang nói chuyện với một cảnh sát.

"Cảm ơn anh tiếp nhận phỏng vấn của tôi, chúc anh bình an, khỏe mạnh."

Hửm?

Nghe được âm thanh quen thuộc, anh không bước nữa, Nhan Khê?

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Đại Hải: Tôi nên tự gọi mình là Đại Tổng, nhất định sẽ được người khác nhớ kỹ, làm kinh doanh nhất định sẽ càng thành công.

Bạn đang đọc truyện *Nhìn Người Không Thể Nhìn Bề Ngoài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Nhị thiếu gia, cậu xuất hiện ở Những câu chuyện bên mình rồi!

Editor: Hy

Nguyên Dịch tưởng rằng lỗi tai của mình xuất hiện ảo giác, nhưng khi anh quay đầu lại, phát hiện người đang phỏng vấn cảnh sát đúng là Nhan Khê, vốn là định đi về phía xe nhưng lại quay lại, đi về phía Nhan Khê.

Người tiền Nguyên Dịch thấy anh bỗng nhiên thay đổi tuyến đường, lại nhìn phương hướng mà vị thiếu gia này đi, chẳng lẽ anh định đuổi phóng viên đi sao? Bởi vì vừa rồi tổng giám đốc chi nhánh bị nắng, nên những người khác cũng không dám mở miệng, chỉ biết thành thật đi sau Nguyên Dịch.

Nhan Khê tắt mic, quay người liền thấy Nguyên Dịch đứng phía sau mình, phía sau anh còn một đám người cao cấp của công ty đang răm rắp đi theo, cô ôm mic lùi về sau một bước: "Tôi chỉ phỏng vấn cảnh sát phỏng cháy thôi."

Cũng không nói bậy gì về công ty của mấy người cả.

"Trong đầu cô có thể suy nghĩ tốt một chút không?" Nguyên Dịch quay người nói với nhóm người phía sau: "Đây là một người bạn của tôi."

Nhóm người thấy Nguyên Dịch còn muốn nói chuyện gì đó với nữ phóng viên, đều rất thức thời mà tản đi, không quấy rầy bọn họ nói chuyện. Đàn ông không có việc gì mà chủ động tìm một người phụ nữ để nói chuyện, luôn luôn đều có vài phần tâm tư riêng đấy, bọn họ hiểu mà.

Triệu Bằng nhận ra Nguyên Dịch chính là người đàn ông lần trước mang Nhan Khê đi khám chân, không ngờ những chủ quản của chi nhánh Trường Phong lại tôn kính với anh ta như vậy, chẳng lẽ người này là người quản lý nhân viên của tổng công ty?

Anh ta còn đang suy nghĩ thân phận của Nguyên Dịch, Nhan Khê cũng nhìn ra Nguyên Dịch không phản đối hành vi phỏng vấn của mình, lập tức trên mặt mang theo nụ cười nịnh nọt: "Vậy, bây giờ anh có bận hay không?"

"Ừ?" Nguyên Dịch lạnh lùng nhướn mày nhìn cô.

"Nếu không bận, nhận một cuộc phỏng vấn của tôi đi," Nhan Khê duỗi tay trái, mở năm ngón tay ra, "Năm phút là đủ rồi."

Nguyên Dịch nhìn chăm chăm vào ngón tay trắng nõn cân xứng của cô không nói lời nào cả.

"Nguyên đại soái ca, giúp chút đi mà." Nhan Khê không muốn đem tin tức nhảy lầu này làm chủ đề, nhưng cái phỏng vấn về anh cảnh sát, chưa chắc đã được cấp trên thông qua, nhưng nếu phỏng vấn được quản lý cấp cao của Trường Phong, vậy thì 100% được thông qua. Cô quay đầu nhìn công cụ cứu viện đã được thu dọn xong, bước vài bước tới trước mặt Nguyên Dịch, "Tôi muốn làm đồng thời chương trình về nhân viên chữa cháy, nhưng lại sợ đài không thông qua, nhưng nếu anh nhận phỏng vấn, khen bọn họ vài câu, vậy thì trăm phần trăm được thông qua rồi."

"Nói, nói chuyện thì cứ nói, đột nhiên dựa gần vào như vậy, làm tôi sợ hết hồn." Nguyên Dịch lui sau một bước, quay đầu thấy một nhân viên phòng cháy chừng 20 tuổi đang đầy mồ hôi ôm tấm kính lót vào trong xe, trên giày còn dính một tầng tro. Anh khẽ nâng cằm, "Vậy được, tôi chỉ cho cô 5 phút thôi."

"Vậy anh nhất định phải khen chân thành tha thiết, cảm động một chút," Nhan Khê cười nịnh nọt, "Được không?"

Đài truyền hình nổi danh của quốc gia mời phỏng vấn mà Nguyên Dịch còn chưa đáp ứng bao giờ, nhưng đối mặt với khuôn mặt tội nghiệp này, bị mặt trời phơi nắng đến đỏ bừng lộ ra vài phần không kiên nhẫn: "Khen khen khen, cam đoan khen họ thành một đóa hoa."

Sự thật chứng minh, thời điểm Nguyên Dịch chăm chú khen người, vẫn rất đáng tin. Anh không dùng từ ngữ quá mức dối trá, nhưng từ trong miệng anh nói ra, những nhân viên phòng cháy này vừa đáng yêu vừa đáng kính, rõ ràng một lời cảm ơn anh cũng chưa nói, nhưng mỗi một câu đều mang theo lòng cảm kích.

Phỏng vấn xong, Nhan Khê vụng trộm nhìn thời gian, bỏ ra gần 15 phút, so với đã hứa nhiều hơn 10 phút. Tại nơi này, cô cảm thấy mình giống như nhật được một món lời cực kì lớn, cảm thấy Nguyên Dịch giờ phút này vô cùng thuận mắt.

"Cảm ơn Nguyên tiên sinh có thể nhận phỏng vấn của chúng tôi." Nhan Khê liên tục nói lời cảm ơn với Nguyên Dịch, "Lần này thực sự anh giúp tôi một chuyện lớn rồi."

"Nói cảm ơn ngoài miệng không tính," Nguyên Dịch nhìn giờ, "Sắp đến lúc ăn cơm chiều rồi."

Nhan Khê cảm thấy mắt mình hơi mù, Nguyên tiểu nhị bây giờ không đáng yêu chút nào cả, "Nguyên tiên sinh, có câu nói là ban ơn không cần báo đáp..."

"Cái gì, những lời này không gọi là ân báo ân sao?" Nguyên Dịch cho hai tay vào túi, thấy Nhan Khê trừng mắt nhìn mình, thiếu chút nữa thì lấy tay sờ ngực, trong ngực của anh ta có con trùng bò à, tại sao lại thành như vậy?

Nhan Khê hít sâu một hơi, đem mic đưa cho Triệu Bằng, "Anh Triệu, anh cùng lái xe trở về đài trước, đem xe của em đỗ vào bãi đỗ xe là được."

"Được rồi," Triệu Bằng đáp ứng rất sáng khoái, Tiểu Nhan mới có hai mấy tuổi, có thanh niên nhiều tiền hẹn cô ấy, một tiền bối như mình không thể cản trở được, "Em yên tâm đi, không vấn đề gì đâu."

Nhan Khê nhìn nét mặt anh ta, đã biết rõ có khả năng anh ta hiểu lầm cái gì đó, đành bắt đầu dĩ nhiên: "Anh đừng suy nghĩ nhiều, chỉ là bạn bè bình thường."

"Anh hiểu."

Có đôi tình nhân nào mà từ đầu không phải bạn bè bình thường chứ?

Bình thường cộng với bình thường, liền biến thành đặc biệt, mình là người từng trải, rõ ràng cả.

Nhan Khê chẳng muốn giải thích, cô đi đến trước mặt Nguyên Dịch: "Đi thôi."

Lúc hai người đi đến bên cạnh xe, lái xe đã vì bọn họ mà mở sẵn cửa xe, chuẩn bị xoay người ngồi vào thì Nguyên Dịch đột nhiên dừng động tác, quay đầu nhìn Nhan Khê ở sau lưng, làm một động tác mời.

"Cảm ơn," Nhan Khê không chút do dự ngồi vào trong.

Nguyên Dịch vội ho một tiếng, đi theo cô ngồi vào trong xe, cởi áo khoác của mình ra, thắt dây an toàn.

Đồ ăn buổi tối không nên quá nhiều, Nhan Khê và Nguyên Dịch quyết định dùng bữa tại một nhà hàng của một ông lão. Dùng cơm xong, Nhan Khê uyển chuyển nói với Nguyên Dịch: "Nguyên tiên sinh, lần trước anh mời tôi ăn cơm, không bằng lần này..."

"Lần này là cô mời tôi, lần sau tôi mời cô, có vấn đề gì sao?" Nguyên Dịch lau sạch khóe miệng, nghiêm túc chăm chú nhìn Nhan Khê.

Có thể có vấn đề gì?

Vậy... không thành vấn đề sao.

"Nguyên tiên sinh, bạn gái mà anh làm quen qua đánh giá về anh như nào?" Nhan Khê thấy vẻ mặt bình tĩnh kia của Nguyên Dịch, nhin không được đem nghĩ vấn đề ở trong lòng nói ra.

"Lời này của cô là có ý gì?" Nguyên Dịch giương mắt nhìn Nhan Khê.

"Không có gì, anh nghiêm túc giống một người đàn ông tốt như vậy, cùng với bạn gái chia tay, các cô ấy nhất định rất đau khổ nhỉ?"

"Không có," Nguyên Dịch mặt không cảm xúc, nhìn về mặt hiếu kì của Nhan Khê: "Phụ nữ quá phiền toái, tôi chưa từng có bạn gái." Phụ nữ chính là thích nghe ngóng buôn chuyện, nếu như là người phụ nữ khác hỏi anh như vậy, anh đã sớm chẳng muốn phản ứng rồi, nhưng bây giờ người hỏi anh là Nhan Khê.

Có câu nói là "Ăn thịt người mềm yếu", trước kia anh không sao hiểu được nó, hiện tại mới cảm thấy lời này rất có đạo lý, anh luôn cảm giác nếu mình không mở miệng trả lời đối phương, trong lòng nhất định sẽ sợ.

Xem ra mình nên mời cơm sớm một chút, như vậy thì sẽ không mềm yếu nữa.

Nhan Khê trầm mặc một chút, cười ha ha nói: "Xem bộ dạng anh như vậy, xác thực không giống với bộ dạng của người chưa từng có bạn gái." Đàn ông như vậy, chính là thiếu.

Đàn ông không nghe lời, nhiều tật xấu, hơn phân nửa là do nuông chiều, chính đốn một chút là tốt ngay.

"Cô cũng không giống với dáng vẻ của người có bạn trai." Nguyên Dịch cảm thấy mình giống như đang bị giễu cợt, người phụ nữ này trong ngoài không giống nhau, người đàn ông nào chịu được cô ta chứ?

"Xi," Nhan Khê hếch cằm, "Tôi đẹp như vậy, sẽ có bạn trai cũ chứ?"

"Có bạn trai cũ chứ không phải là bây giờ có, cô là cầu độc thân, đem độc thân thành cảm giác kiêu ngạo rồi à?" Nguyên Dịch cảm thấy trong lòng mình khó chịu, bực bội khó chịu, cũng không biết có phải dạ dày bị gì không nữa.

"Nguyên Dịch, anh để tôi mời cơm, chính là muốn tranh cãi cùng tôi à?" Nhan Khê nhếch lông mày, "Anh có tin tôi nhét cái chén canh vào trong bụng anh, để cho anh không nói được lời nào nữa không?"

Nguyên Dịch trầm mặc, anh từng nghe anh hai nói, sau khi phụ nữ nổi giận, lời nói và hành động đều không có logic. Ví dụ như bát canh còn thừa này, chỉ cần anh không muốn, khẳng định cô ấy sẽ không nhét vào bụng của anh, cho nên loại uy hiếp này đối với anh không có hiệu quả.

Thế nhưng không biết vì cái gì, hết lần này tới lần khác anh đều cảm thấy chột dạ hết hơi, một câu cũng không nói nên lời.

"Khó trách lưu manh nhiều năm như vậy, cái đức hạnh này của anh, cô gái nào chịu được hả?" Đi ra khỏi quán, Nhan Khê liếc mắt nhìn Nguyên Dịch, "Đừng bảo tôi không nhắc trước anh, về sau anh theo đuổi người trong lòng, nói ít làm nhiều lên, cũng đừng không có việc gì lại cãi nhau cùng cô ấy, nếu như anh thắng thì cũng vẫn là người xui xẻo."

Nguyên Dịch im lặng một lúc lâu, chậm rãi nói một câu: "Phụ nữ muốn gả cho tôi còn rất nhiều."

"Vậy là anh rất đặc ỹ?" Nhan Khê khoanh tay trước ngực, "Vậy anh nói xem, họ vừa ý mặt của anh, thân hình của anh hay là tính cách của anh?"

Nguyên Dịch: anh chẳng phải phụ nữ, làm sao anh biết được?

Nhưng anh không dám đem lời này nói ra, thật là không bình thường, anh lại bị một cô gái giáo huấn, còn không dám trả lời nữa chứ, bữa cơm tối nay ăn thật không thích hợp.

"Không nói được à?" Nhan Khê thấy anh không nói lời nào, thỏa mãn gật đầu: "Kỳ thật thì bản tính của anh rất tốt, chỉ là bệnh tật hơi nhiều, sửa lại thì tốt rồi. Dù thế nào, cũng phải tìm một cô gái thật lòng với anh, chứ không phải vì vật chất mà ở cùng một chỗ với anh."

Một người ở tổng công ti, bởi vì công nhân cấp dưới tự sát mà tới tận hiện trường, quyền tiền cho viện cô nhi, lái xe tuân thủ nguyên tắc, chắc chắn không phải xấu.

Chỉ là quá nhiều tật xấu, vẫn là thiếu giáo dục.

Nguyên Dịch: Anh như vậy mà không được thích sao?

"Vậy," Nhan Khê cảm thấy mình nói hơi nhiều, giữa bạn bè bình thường với nhau, kiêng kị nhất là quen biết bình thường mà nói chuyện quá sâu, cô và Nguyên Dịch chỉ sợ ngay cả bạn bè bình thường cũng không phải, "Những lời vừa rồi, anh chớ để trong lòng. Anh đẹp trai nhiều tiền, gia thế hiển hách, tâm lại lương thiện, khẳng định nhiều người thích anh."

Sao lời này càng nói càng đối trá vậy?

Nhan Khê cảm thấy mình bị không nổi nữa, đều do canh hôm nay quá ngon, làm hư đầu óc của cô rồi.

"Rất nhiều phụ nữ đều thích lái nhái, tôi sẽ không để trong lòng, không sao." Nguyên Dịch rất độ lượng.

Nhan Khê:....

Cô cảm thấy lời vừa rồi cô nói đều vô ích cả.

Vài ngày sau, Nguyên Dịch vừa vào nhà, chợt nghe thấy bác Lý kinh ngạc vui mừng gọi anh lại: "Nhị thiếu gia, cậu xuất hiện trên "Những câu chuyện bên mình" rồi!"

Loại chương trình chẳng có mấy người xem này, có gì đáng kiêu ngạo hay sao?

Nguyên Dịch ngồi xuống sofa, quả nhiên thấy mình ở trên màn hình, tổ chương trình ghi anh là Nguyên tiên sinh - quản lý cấp cao của Trường Phong.

"Nhị thiếu gia, sao cậu không thay giày vậy!" Lúc này bác Lý mới chú ý Nguyên Dịch còn đang mang giày trên chân, liền vội lấy dép lê tới.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Nguyên Dịch: Con mẹ nó chứ, Nguyên tiên sinh - quản lý cao cấp của Trường Phong!

Bạn đang đọc truyện *Nhìn Người Không Thể Nhìn Bề Ngoài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Cô rất vui mừng khi Nguyên Dịch đồng ý giúp cô chuyện này, vô cùng vui mừng và cảm ơn

Editor: Hy

Nguyên Dịch đã phỏng vấn hơn 10 phút, nhưng biên tập lại cắt chỉ còn có 3 phút, trong ba phút này, trong màn ảnh chỉ trừ anh ra, cũng chỉ có mỗi nửa cánh tay giờ mic của Nhan KHê.

"Nhị thiếu gia, cậu thật là ăn ảnh," Bác Lý tự hào, "So với các nam diễn viên còn đẹp hơn, ngày mai ta phải khoe với mấy người kia, nói người trẻ tuổi trên tivi là Nhị thiếu gia."

Mấy người trong miệng bác lý, là chỉ một ít các bà các mẹ ở cùng khu, gần đây không ít các bà thích xem chương trình này, mọi người không có việc gì lại vào ngồi cùng một chỗ, trò chuyện nội dung của chương trình, cô dẫn chương trình xinh đẹp như vậy, không biết có bạn trai chưa, vân vân...

Trong mắt các bà, "Những câu chuyện bên mình" là chương trình đứng đầu trong lòng mọi người, thậm chí họ còn có thể vì chương trình này mà tạm thời

bộ phim về luân lý gia đình.

Nguyên Dịch đổi dép lê, ngẩng đầu nhìn tivi, bên trong Nhan Khê đang phỏng vấn cảnh sát phòng cháy, về ghi chú thân phận của nhân viên phòng cháy này, còn cẩn thận hơn nhiều so với anh, nào là tuổi, danh tính, thuộc đội phòng cháy nào, tất cả đều rõ ràng ngọn ngành.

Cái đài ngộ khác biệt này có phải quá rõ ràng rồi không?

Nhan Khê đang vẽ tranh, nghe được âm thanh nhắc của Wechat, cũng không xem, mãi khi vẽ xong, sau khi up lên Weibo xong, cô mới nhớ tới Wechat.

Nguyên tiểu nhị: Chương trình về nhân viên phòng cháy, cũng không tệ lắm.

Được đại thiếu gia này khích lệ, Nhan Khê cười cười, trả lời đối phương.

Nhan cầu độc thân: Cảm ơn đã khích lệ, toàn bộ nhờ anh mà chương trình mới thông qua. Tôi lo lắng đem nói ra thân phận của anh, sẽ làm ảnh hưởng tới anh, cho nên không viết rõ thân phận của anh, anh không để bụng chứ?

Nguyên Dịch đợi gần một giờ, rốt cuộc Nhan Khê cũng hồi âm, xem hết tin nhắn, anh đã chuẩn bị sẵn lời giễu cợt đối phương, đều đem xóa đi. Trong lòng anh rõ, nếu như ghi rõ anh là nhĩ thiếu gia Trường Phong, đối với người dẫn chương trình nhỏ bé như Nhan Khê rất có lợi, nếu lấy anh ra làm tin tức, cô thậm chí có thể làm một người dẫn chương trình ở chương trình tốt hơn, không cần đợi ở đài truyền hình nhỏ bé này, chen chúc cùng đồng nghiệp ở trong xe tải, ở ngoài trời nóng chạy tới chạy lui, rõ ràng là một người dẫn chương trình, nhưng lại kiêm thêm cả chức phóng viên.

Nguyên tiểu nhị: Cô nghĩ rất chu đáo, cảm ơn.

Nhan cầu độc thân: tôi nên nói lời cảm ơn với anh mới đúng, nếu không có anh tiết mục này của tôi không thể nào thông qua được.

Nguyên Dịch dạo một vòng bạn bè của Nhan Khê, bên trong không có nội dung mới nào cả, chỉ là cái avatar còng lông nhuộm máu đã được đổi thành thịt dê nướng. Thoạt nhìn ảnh chụp thịt dê nướng này rất thơm, Nguyên Dịch không biết mình nghĩ như nào nữa, tự nhiên cảm thấy Nhan Khê này hơi đáng yêu.

Anh mở tư liệu của đối phương, muốn đổi lại tên ghi chú cho đối phương, nhưng sửa đi sửa lại, vẫn cảm thấy Nhan cầu độc thân là hay nhất, anh đành bắt đầu dĩ buông tha nó.

Mặc dù cái chương trình không phải câu chuyện quá mức cảm động lòng người, nhưng hậu kì lại làm rất kĩ. Vừa mở đầu là lần lượt các khuôn mặt mỉm cười, còn có giọng của các nhân viên phòng cháy tự giới thiệu.

"Tôi là Vương Hải, năm nay 19 tuổi, đội viên của một đội phòng cháy 1..."

"Tôi là Bành Hùng, năm nay 20 tuổi, đội trưởng của đội phòng cháy 2..."

Lần lượt từng khuôn mặt rực rỡ, nụ cười của họ cười mở chất phác, giống như là một mặt trời nhỏ vậy.

Những khuôn mặt rực rỡ biến mất, âm nhạc bỗng trở nên trầm hơn, cảnh tiếp theo là một đám hoa cúc trắng, màn hình biến thành màu trắng, một giọng nữ trầm vang lên.

"Cậu ấy là Viên Dương..."

"Đây là Chân Hàng..."

"Đây là Dương Quang..."

Đây là danh sách những nhân viên phòng cháy đã hi sinh, một một cái tên được đọc lên, đều làm cho lòng mỗi người run lên. Những người này còn rất trẻ, tuổi trẻ vậy mà đã hi sinh, sẽ khiến người xem không nhìn được mà đau xót.

Thôi Chính Dương là một người đàn ông khá có tiếng trên mạng, anh ta thường không xem phim, cũng không thích các chương trình dối trá sáo rỗng, cho nên bình thường rất ít xem tivi.

Hôm nay bà ngoại anh ta tới, nói muốn xem chương trình của kênh 8 đài Đế Đô, trong lòng anh ta cảm thấy hơi buồn cười, hóa ra đài Đế Đô còn có kênh 8, mình quả thực quá quê mùa rồi. Nhưng đây là bà ngoại luôn yêu thương anh ta muốn xem, cho dù trong lòng anh ta không thích, cũng ngoan ngoãn đi tìm kênh 8 đài Đế Đô.

Tên của chương trình này là "Những câu chuyện bên mình"?

Khẳng định lại là chương trình dối trá sáo rỗng, nội dung đơn giản là người dân và chủ xí nghiệp có mâu thuẫn với nhau, ở phía tây cống thoát nước chặn lại không có người khác sửa. Anh ta quay đầu thấy bà đang nhìn chăm chăm vào tivi, vậy nên một câu phản nản cũng không nói được.

Được rồi, coi như là đồ bà vui vẻ đi.

Không ngờ tiếp tục xem chương trình này, chất lượng cũng không tệ. Đầu tiên lời của người dẫn chương trình rất mạnh, thời điểm phỏng vấn cũng rất linh

hoạt, thầy quay phim cũng chuyên nghiệp, quay nhân viên phòng cháy rất tốt, bên hậu kì cắt và biên tập lại rất cảm động nhưng lại không đối trá, cuối cùng nhìn những nhân viên phòng cháy kia tự giới thiệu bản thân, còn có ảnh chụp những nhân viên đã hi sinh, con mắt Thôi Chính Dương hơi xót.

Chương trình có hữu dụng hay không, khán giả xem là thấy, ngoài những tài liệu thu thập tích góp này, còn có bên hậu kì cắt nối biên tập phối âm, tất cả cho thấy tổ chương trình bỏ ra không ít sức lực, không ngờ kênh nhỏ như này mà cũng chú ý tới chương trình như vậy, lại bỏ sức lực là làm chuyên đề về nhân viên phòng cháy.

Nội dung cảm động còn chưa chiếu, Thôi Chính Dương đã nghe thấy bà ngoại ngồi khóc nức nở, dọa anh ta phải ngồi khuyên bà cả nửa giờ, bà ngoại mới bình tĩnh lại.

"Những đứa bé này thật vất vả," Bà ngoại quay đầu giáo huấn cháu trai, "Về sau nếu cháu ném chìa khóa, cũng đừng phiền tới những nhân viên phòng cháy, chính mình mới thọ là được rồi, chuyện gì cũng nhờ người ta, người ta còn nhỏ tuổi hơn cháu đấy!"

"Không đâu ạ, chắc chắn sẽ không," Thôi Chính Dương thở phào, trạch nam như anh ta thì có mấy khi ra ngoài chứ, muốn anh ta ném chìa khóa đi, cũng không có điều kiện.

Đỗ bà ngoại ngủ xong, Thôi Chính Dương phát hiện tâm tình của mình còn buồn, anh ta liền nghĩ biện pháp lấy video của chương trình này, share lên Weibo của mình.

Hạo nhiên chánh khí: Hôm nay cùng bà ngoại ngồi xem chương trình này, "Những câu chuyện bên mình" của kênh 8 đài Đệ Đô, chưa bao giờ chú ý đến kênh này, cũng chưa từng xem qua chương trình, nhưng nội dung lại vô cùng cảm động, cảm thấy tổ chương trình vất vả rồi [video]

Thôi Chính Dương bình thường thích post các video tiết mục khôi hài, fans hâm mộ có mấy triệu, hiện tại mọi người thấy anh ta nghiêm túc giới thiệu một chương trình, một ít anti không nhận được mà nhảy vào bảo anh ta đang quảng cáo, một chút tài nghệ cũng không có.

Fans hâm mộ và người qua đường mở video ra xem, biết rõ chủ Weibo không phải quảng cáo, mà là cảm động nên mới share.

Fans hâm mộ 1: Thật không ngờ tôi lại ngồi 1h để xem cái video này, khốn thành chó rồi, các anh phòng cháy khổ cực quá.

Fans hâm mộ 2: Em trai của tôi làm tại đội phòng cháy, bình thường bọn rất vất vả, cảm ơn tổ chương trình đã nghiêm túc đưa tin về họ, cúi đầu cảm ơn.

Fans hâm mộ 3: Chúng ta gặp lúc nguy nan không hề cố ký chút nào mà chạy trốn, là bởi vì có bọn họ dũng cảm nghênh đón khó khăn, mặc dù bọn họ còn trẻ, nhưng bọn họ đáng được gọi là anh hùng.

Trong mấy giờ ngắn ngủi mà cái video này đã đứng top 3 trong các video ở Weibo, ở dưới vô số bình luận cùng những câu chuyện cảm động về nhân viên phòng cháy, cảnh sát, nhân viên y tế, cảm động vô số dân mạng.

Mọi người ở kênh 8 đài Đệ Đô không hay biết gì về chương trình của mình đang hot trên Weibo, ngày hôm sau đi làm như cũ, sau đó hai đường dây điện thoại đều bị tắc nghẽn, vô số khen ngợi giống như đang tấn công họ.

Nhân viên phụ trách nhận điện thoại mờ mịt gõ cửa phòng Kim đài trưởng: "Đài trưởng, anh dùng tiền thuê người gọi tới khen ngợi chúng ta à?"

Kim đài trưởng không hiểu nhìn nhân viên tiếp điện thoại: "Nhìn tôi giống bộ dạng của kẻ không có chỗ để tiêu tiền à?"

Nhân viên tiếp điện thoại lắc đầu, cái kia không phải, kênh của bọn họ lại thành cái dạng gì rồi? Vì tiền quảng cáo, ngay cả quảng cáo về không có thai cũng nhận rồi.

"Đài trưởng!" Trần Bội chen vào văn phòng đứng bên trái nhân viên tiếp điện thoại, "Anh dùng tiền mua fans ảo cho chương trình của chúng ta rồi à? tại sao đội nhiên Weibo lại hơn một nghìn theo dõi, hơn hai nghìn bình luận vậy?"

Về mặt Kim đài trưởng không hiểu, hôm nay mọi người làm sao vậy?

"Chị Trần," Nhan Khê chen vào bên phải nhân viên tiếp điện thoại, "Tối qua có ngoài share tiết mục của chúng ta lên mạng."

"Cái về nhân viên phòng cháy á?" Trần Bội sừng sốt, cái tiết mục này là Nhan Khê kiên trì muốn làm, trong lòng chị hơi không muốn, Nhan Khê có chút hậu thuẫn, còn phong vân cả người cao cấp của Trương Phong, cộng thêm chữ kí của Kim đài trưởng, chị mới miễn cưỡng đáp ứng. Trước kia chị cũng đã làm loại chương trình như này, so với bọn họ phí sức còn không nổi, còn không được người khác hoan nghênh, cho nên hiện tại ngoại trừ quy định cứng nhắc của cấp trên, bằng không thì sẽ không làm loại chuyện phí sức mà không được cảm ơn này.

Bởi vì trong lòng hơi mất hứng, chị ta trực tiếp đem cái tiết mục này giao hoàn toàn cho Nhan Khê phụ trách, mình căn bản không nhúng tay vào.

Nghe Nhan Khê nói như vậy, chị ta quay người đi ra khỏi văn phòng của đài trưởng, vào máy tính xem video tiết mục hôm qua. Kim đài trưởng nghe chuông điện thoại kêu không ngừng, cũng kích động mà nhìn đám người đánh giá ở trên mạng.

Nhan Khê về phòng làm việc của mình, mở Weibo ra, ngay cả Weibo của người dẫn chương trình cũng tăng mấy ngàn fans, cả Weibo chỉ toàn bình luận khen cô, còn có người nhà của nhân viên phòng cháy cảm ơn cô.

Đứng đầu các bình luận, có cái nói: "Cảm ơn cô, cảm ơn tổ chương trình còn nhớ anh trai của tôi, nhiều khi tôi cảm thấy anh ấy không có chết, chỉ là anh

ấy đang ngủ một giấc, sau đó lên thiên đường làm anh hùng.

Đầu ngón tay Nhan Khê run rẩy, trầm mặc thật lâu, mới đáp lại bình luận của đối phương.

"Sẽ có người nhớ tới cậu ấy, sẽ có người vẫn nhớ những anh hùng vì nhân dân mà hi sinh, mặc dù bọn họ đã ngủ say, nhưng trong lòng mọi người thì họ vẫn sống. Chúc ngài mà gia đình ngài mạnh khỏe, cảm ơn."

Tất máy tính đi, Nhan Khê gửi Wechat cho Nguyên Dịch.

"Cảm ơn".

Ở vào giờ phút này, cô rất vui mừng vì Nguyên Dịch nguyện ý giúp cô chuyện này, vô cùng vui mừng và cảm ơn.

Bạn đang đọc truyện *Nhìn Người Không Thể Nhìn Bề Ngoài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Cơ thể không nghe theo lời nói của đại não, rốt cuộc là do đại não có vấn đề, hay là do thân thể có vấn đề?

Editor: Hy

"Sếp?" Trợ lý thấy Nguyên Dịch bỗng nhiên nhìn chăm chăm điện thoại đến xuất thần, trên mặt lại không thấy khó chịu chút nào, mới nhỏ giọng nói: "Đây là thư mời của tổ phim mà ngài đã đầu tư, bên kia hi vọng ngài có thể đến dự buổi họp báo về phim ngày mai."

Cái thiệp mời này vô cùng tinh xảo, trên mặt bìa còn có dấu chữ vàng, nhưng Nguyên Dịch đối với vòng giải trí này không có hứng thú, "Tôi là thương nhân, không có hứng thú với nghệ thuật."

Thương nhân trọng lợi nhuận, đối với chuyện của người khác thì không có hứng thú.

Trợ lý lập tức hiểu ý của anh, đem thiệp mời trả lại. Thấy sếp vẫn nhìn chăm chăm điện thoại, liền im lặng lui ra ngoài.

Nguyên Dịch không hiểu sao Nhan Khê bỗng dưng gửi cho anh cái tin "Cảm ơn", anh nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng nghĩ có phải đối phương gửi nhầm hay không. Nếu cái này không phải gửi nhầm, thì đầu óc của đối phương chắc chắn có vấn đề.

Nhan Khê không ngờ chính mình chỉ muốn biểu đạt cảm ơn, lại làm cho người khác hiểu lầm.

Cô tựa vào ghế, chọn một tư thế ngồi thoải mái nhất, gọi điện cho Nguyên Dịch.

Nguyên Dịch nhìn màn hình 5 giây, mới nhận điện thoại: "Lúc làm việc mà cô còn rảnh rồi gọi điện thoại à?"

"Chúng tôi là kênh tivi nhỏ, công việc của người dẫn chương trình ít," Hôm nay tâm tình Nhan Khê rất tốt, không thèm để ý tới đối phương không quá vui mừng khi nói chuyện, "Tiết mục lần này rất thành công, được rất nhiều người xem."

Nghe thấy thanh âm Nhan Khê vui mừng, Nguyên Dịch dừ tri khí phách lạnh lùng của nhà giàu: "Ừ, tiết mục gì vậy?"

"Chính là cái mà anh nhận phòng vấn đáp, liên quan tới nhân viên phòng cháy, phản ứng rất tốt," Nhan Khê cũng biết, thân phận như Nguyên Dịch chỉ sợ bình thường rất ít xem tivi, càng không xem loại tiết mục nhỏ như của cô, "Lúc trước trong đài cảm thấy tôi kiên trì làm tiết mục này là phí công vô ích lại không được cảm ơn, sau khi thấy tôi phỏng vấn được người cao cấp của Trường Phong, chính là anh đó, mới đồng ý cho tiết mục này qua."

"Lần trước cô đã cảm ơn rồi," Nguyên Dịch từ ghế đứng dậy, đi đến cửa sổ nhìn phong cảnh bên ngoài, tâm tình bỗng nhiên vô cùng tốt, "Những nhân viên phòng cháy kia cũng rất giỏi, khen bọn là đúng. Về phần chương trình của cô... Tôi sẽ bỏ ít thời gian ra xem."

Bình thường thỉnh thoảng nhắm vào một hai mắt, cái kia không tính là xem, chỉ là đứng dịp nhìn thấy.

"Không xem cũng không sao," Nhan Khê bật cười, "Dù sao ở trong đài đều nói, tôi chủ trì chương trình này là sư cô sát thủ, chỉ có bà lão mới thích xem."

Nguyên Dịch...

"Không sao, tôi mở tivi, coi như là tăng thêm rating."

"Cảm ơn," Nhan Khê nói đùa, "Nhà nhiều tivi, có thể mở nhiều kênh."

Nguyên Dịch hơi khó xử mà nhăn lông mày, nhà bọn họ không thích xem tivi, cho nên trừ cái tivi ở phòng khách, thì không còn cái nào cả. Anh im lặng một lát rồi nói, "Được."

Nếu như người già thích xem chương trình này, anh có thể giới thiệu cho trường bồi trong nhà mình, còn có những tivi của nhà bạn bè cũng không phải là vô ích, giúp Nhan Khê tăng rating không phải là khó.

Không phải anh có ý tứ gì với Nhan Khê, chỉ là... chỉ là không muốn tiết mục hay mà bị vùi lấp thôi.

Sau khi chương trình về những nhân viên phòng cháy hot, rất nhiều người khác thừa dịp còn đang nóng, đào lại những video trước kia của "Những câu chuyện bên mình". Dân mạng lúc này mới phát hiện, hóa ra chương trình về Tiểu Tùng bị ngược đãi trước kia là do kênh này phát.

Netizen 1: Nội dung của chương trình này rất có lương tâm, tiết mục cũng rất xuất sắc, chương trình tốt như vậy, tại sao bây giờ mới hot?

Netizen 2: Bởi vì đây là chương trình của kênh nhỏ, không phải đài vệ tinh, cũng không có trang web nào mua lại để phát. Hơn nữa, loại chương trình này không có nghệ sĩ nổi tiếng, mọi người nhất thời đều không có hứng thú, chờ khi hết hot thì ai còn quan tâm nữa?

Netizen 3: Bạn phía trên mặc dù nói có đạo lý, nhưng tôi cảm thấy chương trình này có thể hot ở trên mạng, ngọn nguồn đều là do nội dung của nó đặc sắc, mặc dù toàn bộ hành trình đều mất sức, nhưng lại không có cảm giác giáo điều cũ kỹ, bản lĩnh của người dẫn chương trình cũng rất tốt, nếu như làm ở một chương trình lớn hơn, nhất định sẽ rất nổi tiếng.

Netizen 4: Đại khái chỉ còn tôi còn nhớ rõ, người dẫn chương trình này chân trần đuổi theo bố của Tiểu Tùng, dùng giày cao gót ném hấn ta...

Netizen 5: Tôi cũng còn nhớ kỹ, mặt nhu nhược nhưng lại có phi phạm của một nữ hiệp, cô gái này rất mạnh.

Là người dẫn chương trình của cái video đang hot kia, Nhan Khê được các cư dân mạng khen nức nở, cô biết họ rất dễ quên, chỉ cần cô còn làm ở kênh nhỏ này, không đầy vài ngày họ sẽ quên cô, bắt đầu đi tìm một sự kiện hot khác. Cho nên đối với loại náo nhiệt ngắn ngủi này, cô rất hiểu rõ, ngược lại bên trong đài bởi vì sự kiện này mà tổng lãnh đạo đã khen ngợi một phen, người dẫn chương trình nhỏ bé như cô được lộ diện trước mặt lãnh đạo, mặc dù cô cảm thấy không đầy hai ngày, vị lãnh đạo này sẽ quên cô có hình dạng như nào, nhưng cái kinh nghiệm này cũng làm người khác hâm mộ không thôi.

Vốn cô có quan hệ không tệ với người dẫn chương trình của kênh 9, nhưng nhìn ánh mắt cô ta lại có chút không hợp lý. Nhan Khê biết rõ mình là người mới là lại có được thành tích như này, chắc chắn nhiều tiền bồi sẽ không vui, cho nên mấy ngày nay cô rất thức thời không đi cạnh đối phương, chờ khi độ hot giảm dần, cô mới đem quà và đồ ăn vặt chia cho mọi người.

Đồ ăn vĩnh viễn là một thủ đoạn hay nhất trong các cách để kéo gần quan hệ, tính Nhan Khê tốt, nói chuyện lại chừng mực, cộng thêm cô có bối cảnh, mặc dù mọi người vẫn còn vài phần ghen ghét với cô, nhưng là ăn thịt người mềm miệng, qua lại lâu thì tâm cũng phai nhạt đi, chỉ có người dẫn chương trình của kênh 9 không thân cận với cô như ngày xưa.

"Tiểu Nhan" Kim đài trưởng cầm một tờ thông báo đi vào, "Người dẫn chương trình của 'Tin tức buổi trưa' có thai, bên trên quyết định tạm thời thay cô ấy. Trải qua một trận bàn bạc, định để cho cháu thay tiểu Trần, cháu có vấn đề gì không?"

"Tin tức buổi trưa" là phát trực tiếp, cho nên mặc dù chỉ là kênh nhỏ, cũng cần phải tìm người dẫn chương trình có kinh nghiệm. Tin chị Trần có thai, đầu tuần Nhan Khê mới nghe, đứa bé này chị Trần đã đợi rất lâu, cho nên chị ấy ngoài 35 vì giữ thai, đã quyết định tạm thời nghỉ việc. Sau khi tin tức này truyền đến, Nhan Khê còn tưởng sẽ có người có kinh nghiệm của kênh khác chuyển qua đây, không ngờ vận may lại rơi xuống người cô.

"Cám ơn đài trưởng, cháu nhất định quý trọng dịp này, học tập kinh nghiệm của anh Trương thật tốt," Trương Hạo là nam dẫn chương trình của Tin tức buổi trưa, làm việc cùng chị Trần đã lâu.

Kim đài trưởng vui thích cười ha ha, hài lòng nói, "Ta tin tưởng năng lực của cháu."

Tiểu Trần không thương lượng cùng với bên trên, nói tạm nghỉ là tạm nghỉ, mọi người mặc dù không nói gì, nhưng trong lòng cũng không vui, ông ta không phải là người không nói lý, nếu như Tiểu Trần nói trước cùng ông ta, muốn dưỡng thai, phối hợp an bài công tác xong, việc này liền trôi qua, nhưng hết lần này đến lần khác chị ta tiền trạm hậu tẩu, nói đi là đi. Đối phương là phụ nữ lớn tuổi có thai, ngay cả ý kiến phản đối ông cũng không tiện nói, nhờ may thai có vấn đề gì, đời này ông sẽ không yên.

Dù tính tình của Kim đài trưởng tốt, cũng không phải là cục đất, Nhan Khê là người ông mang vào đây, nhân dịp này an bài cho Nhan Khê, là tâm tư tự nhiên của bản thân.

Chỉ cần Nhan Khê biểu hiện tốt, vậy thì người dẫn chương trình của Tin tức buổi trưa chính là của cô ấy, Tiểu Trần dù có về, vị trí này cũng không đổi nữa.

Hai ngày nay "Tin tức buổi trưa" là do một mình Trương Hạo chủ trì, cho nên Kim đài trưởng thấy Nhan Khê đã đồng ý, nhân tiện nói: "Vay cháu chuẩn bị đi, ngày mai sẽ cùng dẫn với Tiểu Trương."

Nhan Khê:...

Vậy có phải quá nhanh không? Không để cô quen thuộc quá trình à?

Kim đài trưởng có lòng tin với cô, chính cô cũng không thể tự tin lớn như vậy.

Tan sở về nhà, Nhan Khê đem chuyện này nói cho Tống Hải, Tống Hải vui mừng làm một bàn ăn lớn. Sau khi hai bố con cô ăn xong, Tống Hải lại gọi điện cho mấy người bạn, dùng thái độ "không cần thận nói lời", thông báo cho bọn họ là con gái của ông được làm người dẫn chương trình của tin tức trực tiếp.

Nhan Khê ngã vào lan can ở lầu hai, nghe thấy bố vui thích khoe khoang cô, cảm thấy hai má mình hơi nóng. Bố mẹ trong thiên hạ, có phải đều điếm tô hào quang cho con mình vậy không?

Trở lại phòng, cô đem ảnh chụp bữa ăn tối nay post lên.

Nhan cầu độc thân: Bố nghe tôi nói ngày mai tôi làm người dẫn chương trình của "Tin tức buổi trưa", vui vẻ làm cho tôi một bàn đầy đồ ăn, yêu bố [kèm ảnh]

Nhìn tin tức trong vòng bạn bè, Nguyên Dịch mở 9 tấm ảnh ra, công bằng mà nói, đồ ăn này chỉ là đồ ăn nhà làm bình thường, nhưng từ đây anh có thể nhìn thấy Nhan cầu độc thân đang vui vẻ.

Anh gõ hai chữ chúc mừng nhưng lại thông thả xóa đi.

Kể từ khi quen Nhan Khê, anh cảm thấy mình càng lúc càng khác.

Chẳng lẽ đây là gần mực thì đen sao?

Mở wechat của bạn tốt Trương Vọng ra, anh gửi một câu.

[Vọng Từ, ngày mai tôi đến bệnh viện nhà cậu kiểm tra.]

Trương Vọng trả lời rất nhanh: "Cậu làm sao?"

Nguyên Dịch: "Trái tim và đại não hình như có vấn đề, tôi muốn đi kiểm tra một lần mới xác định được."

Trương Vọng: "Nói một ít bệnh trạng với tôi xem nào, ngày mai tôi đi cùng cậu."

Nguyên Dịch: "Thình thoảng trái tim sẽ khó thở, tim đập nhanh, vừa chua xót lại tê dại, đầu óc..."

Nguyên Dịch ngừng tay, cảm thấy loại cảm giác này không thể dùng ngôn ngữ để diễn tả, cơ thể không nghe đại não sai bảo, rốt cuộc là đại não có vấn đề, hay là thân thể có vấn đề, hoặc là cả hai đều có vấn đề?

Bạn đang đọc truyện *Nhìn Người Không Thể Nhìn Bề Ngoài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Sự cô sát thủ danh hiệu là có thật

Editor: Hy

Cuối cùng Nguyên Dịch cũng không nói cho Trương Vọng là mình bị bệnh gì, anh lấy lý do buồn ngủ, quang minh chính đại cắt đứt trò chuyện.

Trương Vọng cảm thấy, nếu cậu ta không phải là bạn tốt nhiều năm của mình, thì Nguyên Dịch đã sớm bị cho vào sổ đen rồi.

Sáng sớm của cuối hè đầu thu ở Đế Đô, đúng là thời điểm ôn hòa. Buổi sáng Nguyên Dịch không ăn uống gì, bụng rỗng chạy tới bệnh viện. Bệnh viện sớm đã biết bạn của thiếu gia sẽ đến kiểm tra sức khỏe, cho nên Nguyên Dịch vừa đến bệnh viện, đã có chuyên gia tiếp đãi.

Phối hợp với bác sĩ kiểm tra xong sức khỏe, Nguyên Dịch đang chuẩn bị đi làm kiểm tra điện tâm đồ, thì Trương Vọng hấp tấp chạy tới.

Kết quả kiểm tra tim xong, số liệu đều bình thường cả, bác sĩ đối mặt với ánh mắt ghi ngờ của thiếu gia thì giải thích: "Muốn đạt được số liệu chính xác, vậy nhất định phải đợi đến lúc tim của Nguyên tiên sinh không thoải mái thì mới đến kiểm tra, xem tình huống bây giờ, tim của Nguyên tiên sinh không có vấn đề gì cả. Bình thường đi ngủ sớm dậy sớm một chút, đừng thức đêm."

"Cậu ta là lão cán bộ của việc làm việc và nghỉ ngơi, có lúc nào sống về đêm đâu," Trương Vọng thở nhẹ ra, tim không có vấn đề là tốt rồi, "Đi, làm kiểm tra não bộ thôi."

Não so với trái tim thì càng thần bí, y học hiện nay chưa khai phá hoàn toàn được những vấn đề khó khăn này. Kết quả kiểm tra của Nguyên Dịch vẫn

bình thường như cũ, thậm chí bác sĩ còn đưa anh đi kiểm tra IQ của người trưởng thành, kết quả chỉ số IQ của anh cao hơn đa số người bình thường.

"Nguyên tiểu nhị, tớ cảm thấy đầu óc cậu thực sự có bệnh," Trương Vọng đem chồng báo cáo kiểm tra nhét vào tay Nguyên Dịch, "Toàn thân của cậu, ngay cả một điểm xấu cũng không có," Sớm biết vậy thì đã không chạy một chuyến tới đây với cậu ta, lãng phí thời gian của mình, "Đi, hôm nay thế nào cậu cũng phải mời tớ ăn cơm."

Nguyên Dịch xem lần lượt từng báo cáo kiểm tra, trên mặt lộ ra vẻ nghiêm trọng, thân thể của anh không có vấn đề, tại sao lại xuất hiện đủ loại tình huống không đúng?

"Đi thôi, đại thiếu gia," Trương Vọng thấy anh đứng tại chỗ không nhúc nhích, tức giận nói, "Cậu đang hoài nghi trình độ chữa bệnh của bệnh viện nhà tớ đây à?"

Nguyên Dịch trầm tư một lát: "Thực không có vấn đề gì?"

"Đi thôi," Trương Vọng hung hăng vỗ vai cái vào vai Nguyên Dịch, "Cho tới bây giờ chưa thấy qua loại người hiếm thấy như cậu, thân thể không có bệnh lại mong muốn mình có bệnh à?"

Nguyên Dịch đem giấy kiểm tra xé nát ném vào thùng rác, quay đầu nhìn nhìn bạn: "Muốn ăn gì, đi thôi."

"Được thôi, tớ thuận tiện mang Lộ Lộ nhà tớ đi theo."

"Không phải tên là Ngưng Ngưng sao?"

"Đổi rồi, không thú vị nữa," Trương Vọng cười thờ ơ.

Anh nhớ rõ không lâu trước đây có người là Ngưng Ngưng, còn nói anh là theo chủ nghĩa đàn ông quá lớn, mới chưa được bao lâu đã đổi người rồi hả? Nguyên Dịch đối với sinh hoạt cá nhân của người khác không có hứng thú, không hỏi nhiều nữa, "Đi, tớ gọi điện cho mấy người nữa, kêu họ cùng đi cho vui."

Bạn bè nhiều năm, mặc dù hiện tại mọi người đều không còn nhàn nhã giống lúc trẻ, nhưng tình cảm không có nhạt xuống.

Mấy người bạn đến cùng nhau, Từ Kiều Sinh tháo mũ và kính râm xuống, ngồi phịch xuống ghế thờ ơ nặng nề.

"Kiều Sinh, cậu làm đại mình tình hay là làm kẻ gian vậy?" Trương Vọng không kìm được mà giễu cợt, "Mặc thành như vậy, sao người phục vụ lại cho cậu vào vậy?"

"Cậu cứ cười đi," Từ Kiều Sinh ngồi tư thế đoan chính, "Cậu không mang cô bạn gái nhỏ đến à?"

"Vốn là có ý định mang đến, nhưng hôm nay bạn thân hội họp, nên không cho cô ấy tham gia chung được rồi," Trương Vọng phát phát tay, không để phục vụ rót trà, mà tự mình cầm chén trà rót, "Xem ra vẫn là Nguyên tiểu nhị có mặt mũi, gọi đầy đủ được mọi người."

Nguyên Dịch nghe được cậu ta đang nói về mình, anh gọi món cũng không ngần ngại đầu lên, "Đem đuôi cậu ra ngoài, vậy là vừa vặn thiếu một người."

Trương Vọng:....

Mấy người anh em gọi đồ ăn, Trương Vọng theo miệng hỏi: "Đúng rồi, lần trước tớ giới thiệu quán cay Tứ Xuyên kia, cậu có đi ăn không, mùi vị ra sao?"

"Còn chưa đi," Nguyên Dịch nghĩ mình còn ước hẹn thời gian với Nhan Khê, "Khách không có thời gian."

Mấy người bạn thân mơ hồ hơi ngoài ý muốn, Nguyên Dịch ở Đế Đô coi như là nhân vật có uy tín, tính từ lúc anh hỏi nhà hàng thì cũng được hai tuần rồi, ai lại lớn mặt như vậy, để cho anh đợi lâu như thế? Với tính cách của Nguyên tiểu nhị, cũng không giống như có thể chịu được.

Thấy Nguyên Dịch không giải thích, mấy người cũng không hỏi, chỉ có thể âm thầm hiếu kỳ ở trong lòng, Nguyên Dịch biết rõ bọn họ hiếu kỳ, nhưng cảm thấy khó hiểu, việc này ngàn vạn lần không thể nói ra miệng. Anh quay đầu nhìn phục vụ, chỉ chỉ vào tivi treo tường, "Tivi mở được không?"

"Được ạ," phục vụ vội cầm điều khiển, "Xin hỏi ngài muốn xem chương trình gì, tôi giúp ngài tìm."

"Không cần, tự tôi tìm là được." Nguyên Dịch cầm điều khiển, bắt đầu tìm kênh 8 đài Đế Đô.

Người mới thường làm không tốt, hôm nay Nhan cầu độc thân mới lần đầu làm người dẫn chương trình tin tức, anh xem một chút coi như là ủng hộ công việc của cô.

"Anh Dịch, quảng cáo có gì đẹp mắt à?" Từ Kiều Sinh nhìn kí hiệu đài truyền hình, kí hiệu rất quen mắt, nhưng đằng sau còn có thêm số 8, anh ta biết đây là kênh địa phương của Đế Đô. Trên tivi một người đang dùng giọng điệu khoa trương nói sản phẩm tốt thế nào, sản phẩm Thương Thành này bán ở đâu đấy, toàn bộ quảng cáo đều không có điểm nghệ thuật nào, vừa đơn giản vừa thô bạo, còn cố ý cường điệu địa điểm bán, rất giống người không có đầu óc đang ép buộc khách hàng.

"Không có gì, mở tivi cho vui." Nguyên Dịch đem điều khiển đặt trước mặt mình, làm tư thế "Tôi không có ý định đổi đài."

"Được... cậu vui là tốt rồi," Từ Kiều Sinh bắt mình rời ánh mắt khỏi tivi, nhưng anh ta đang là nghệ sĩ hot, tuyệt đối không thể bị một đài truyền hình thấp như vậy tẩy não, nhưng cái Thương Thành kia ở lâu mấy, đã ghi tạc vào trong đầu anh ta rồi.

12 giờ, quảng cáo biến mất, một bản nhạc giao hưởng kinh điển vang lên.

"Chúc các bạn xem đài có một buổi trưa tốt, hoan nghênh mọi người xem "tin tức buổi trưa" hôm nay, tôi là người dẫn chương trình Trương Hạo."

"Tôi là người dẫn chương trình Nhan Khê."

"Này, tiểu mỹ nữ dẫn chương trình này tôi đã gặp rồi," Từ Kiều Sinh chỉ vào nhân vật nữ đang dẫn chương trình trên tivi, "Hai tháng trước tớ tới đài Đệ Đô làm phỏng vấn, ở cửa thang máy gặp qua rồi."

Nói chung, cách đây lâu như vậy, anh ta nên sớm quên đối phương có hình dạng như nào, nhưng cô dẫn chương trình này có chút đặc biệt, cô đứng ở cửa thang máy không nói lời nào, lại để cho anh ta có loại cảm giác mình đang bắt nạt cô ấy, cho nên anh ta còn chủ động mời cô vào thang máy, chỉ tiếc đối phương cự tuyệt.

Có lẽ chính là vì đối phương thoát nhìn quá mức điềm đạm đáng yêu, cho nên anh ta còn lưu ấn tượng với cô.

Chẳng lẽ anh Dịch có hứng thú với cô gái dẫn chương trình này? Anh ta quay đầu nhìn Nguyên Dịch, anh đang cúi đầu uống trà, giống như không có hứng thú với chương trình tivi.

"Anh Dịch, cậu không xem?"

"Vừa ăn cơm vừa xem tivi không tốt cho mắt." Nguyên Dịch không ngẩng đầu, ngón tay thon dài cầm lấy chén trà sức, tỏ ra thản nhiên.

Mấy người bạn tốt: Không xem thì cậu mở nó làm gì, mưu tính gì đây?!

"Mời xem tin tức đầu tiên," Nhan Khê nhìn lướt qua bản tư liệu, ngẩng đầu thấy đạo diễn nhắc nhở trên bàn không có yêu cầu đặc biệt nào, vì vậy thuận thực đọc nội dung tin tức, chỉ sợ ngoại trừ mình cô, ai cũng không biết hiện tại cô đang căng thẳng.

Tin tức 10 phút ngắn ngủi, cô cảm thấy còn mệt hơn là đi tìm tư liệu cả ngày, sau khi chấm dứt ghi hình, cô lập tức tắt mic ở cổ áo, nói lời cảm ơn với Trương Hạo: "Cảm ơn thầy Trương hướng dẫn em, em căng thẳng đến toát cả mồ hôi."

Trương Hạo sắp xếp tại tư liệu, cười ôn hòa với Nhan Khê, "Lần đầu em dẫn tin tức trực tiếp, có thể biểu hiện tốt như vậy, đã là tốt lắm rồi." Trước đó nghe lãnh đạo trong đài nói sắp một người mới hợp tác với hần, trong lòng hần hơi khó chịu, nhưng bởi vì đối phương có chỗ dựa, thái độ hần thể hiện vẫn rất đoan chính.

Nhưng sau khi cùng với cô gái này, hần có cảm giác mới. Bất kể cái gì, thiên phú là quan trọng nhất, người mới này có cảm giác rất tốt, bản lĩnh không tệ, ngoại hình cũng được người xem thích, cũng coi như tổ sư gia thường cơm ăn.

"Là thầy Trương có tiết tấu tốt," Nhan Khê bày đủ tư thế của hậu bối, "Lúc vào ghi hình em căng thẳng đến mức nước cũng không uống được, sau đó bắt chập tất cả, em dẫn không được tốt, nhưng dù sao cũng có thầy Trương ở đây, phát sóng trực tiếp khẳng định không sao, nghỉ như vậy, em yên tâm hần."

Trương Hạo nghe vậy bật cười, hần nói: "Người trẻ tuổi mà có loại tư tưởng ý lại này cũng không hay." Mặc dù nói như vậy, nhưng được Nhan Khê tăng bốc hần vẫn rất thoải mái, cộng thêm Nhan Khê trái một câu thầy, phải một câu thầy, làm cho hần nhìn Nhan Khê càng thêm thuận mắt.

Thế đạo từ trước đến nay vẫn vậy, đẹp thôi chưa đủ, còn phải biết ăn nói, cộng thêm trong nhà Nhan Khê có thể lực, càng là thêm hoa trên gấm (ví với việc làm cho sự vật càng đẹp hơn). Vừa ra khỏi phòng ghi hình, đồng nghiệp trong đài liền khen năng dẫn không tệ, về sau rất có tiền đồ, vân vân và mây mây...

Nhan Khê khiêm tốn cảm ơn từng người một, buổi tối lại dùng danh nghĩa cảm ơn mọi người, mời các đồng nghiệp cùng đi ăn. Cô cảm chắc cái ghế dẫn chương trình này, dù sao cũng nên mời khách.

Trên thực tế, người đã xem quen Trần Trương dẫn chương trình "tin tức buổi trưa" mà nói, bỗng nhiên thay đổi một cô gái xinh đẹp trẻ tuổi, bọn họ không quá vui vẻ. Cho nên hôm sau đã có người gọi điện tới, nói bọn họ nhìn cô gái nhỏ kia xinh đẹp, nên đem thay thế người dẫn chương trình Trần, cô gái nhỏ mặc dù không tệ, nhưng bọn họ đã quen xem phong cách của cô Trần rồi.

Trong đài đã sớm dự tính được tình huống này, cho nên sau khi "tin tức buổi trưa" kết thúc, bọn họ phát thông báo nói rõ dẫn chương trình Trần có thai, không có cách nào dẫn được chương trình nữa, loại điện thoại trách cứ này dần dần ít đi.

Mọi người có thói quen, tự nhiên từ bỏ thói quen của họ, bọn họ kiểu gì cũng thấy không được thoải mái. Nhưng khi họ quen với chuyện đó, sẽ cảm thấy hóa ra cũng không tệ như tưởng tượng. Nhan Khê đối với họ mà nói, chính là loại tồn tại mới lạ, sau khi ném thành kiến đi, liền chậm chậm phát hiện ra ưu điểm của cô.

Đầu tiên, cô nói tiếng phổ thông chuẩn hơn so với cô Trần, giọng cũng êm tai, tiếp theo, cô cùng Trương Hạo phối hợp rất tốt, cũng không xuất hiện tình trạng không tiếp được lời, hoặc là lời không đồng nhất với hình ảnh. Trọng điểm nhất là, rất nhiều người cao tuổi xem kênh 8 đài Đệ Đô, họ đối với cô gái

nhỏ trẻ tuổi xinh đẹp này, luôn ôm vài phần tha thứ, nhìn trong sáng, bộ dạng biết vâng lời, người xem không nỡ nói lời quá đáng.

Cho nên không tới vài ngày, trước có người gọi điện tới kháng nghị, giờ lại gọi điện khích lệ Nhan Khê, còn nói muốn đài truyền hình cho người trẻ nhiều cơ hội hơn, cô gái này dần rất hay...

Cũng bởi vì chuyện này, Nhan Khê ở trong đài cầm chắc danh hiệu "Sur cô sát thủ".

Bạn đang đọc truyện *Nhìn Người Không Thể Nhìn Bề Ngoài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Chỉ là tôi đang ngăn người thôi

Editor: Hy

"Người khác đều là thiếu nam sát thủ, trạch nam sát thủ, trăm năm khó gặp người đẹp, tại sao đến em, lại là sur cô sát thủ chứ?" Nhan Khê giả bộ kéo hộp trái cây tới trước mặt mình, "Những hoa này em vẫn nên giữ lại tự mình ăn, không thể cho mọi người rồi."

"Thiếu nam sát thủ coi là cái gì, có thể làm cho các bà các mẹ thích, đó mới là con gái thực sự." Trần Bội đem hộp hoa quả trong tay Nhan Khê cướp lại, cùng một đám đồng nghiệp phân chia, "Em không phát hiện đồng nghiệp ở phòng quảng cáo của đài chúng ta, cứ nhìn thấy em là cười đến sáng Ạ? Nghe nói gần đây nhận rất nhiều tờ đơn quảng cáo, tất cả đều hướng về phía em đây."

"Quảng cáo gì Ạ?"

"Hình như là máy hút bụi, bột giặt các loại," Trần Bội đem hai quả ô mai trả lại cho Nhan Khê, "Ai bảo các bà các mẹ thích em, loại sản phẩm này cũng coi như là tiêu xài tập thể."

"Lần sau chỉ sợ muốn cộng nước rửa bồn cầu và nước rửa chén," Nhan Khê nhìn hai quả ô mai trong tay vừa gầy lại nhỏ, mặt đầy vẻ không thể yêu thương nổi, "Nghĩ tới em một đời thiếu nữ xinh đẹp, lại lưu lạc đi quảng cáo nước rửa bồn cầu, nước giặt quần áo, đây gọi là mất đi nhân tính hay là không có đạo đức?"

"Chị Nhan," Tiểu Dương làm ở hậu kì lấy hai quả ô mai trong tay cô, "Mặc kệ lần sau là nhà đầu tư quảng cáo cái gì, có quảng cáo mới có thu nhập, có thu nhập thì chúng ta mới được hưởng phúc lợi, chị đừng ghét bỏ, làm thiếu nữ xinh đẹp quản lí gia đình cũng không tệ đâu."

Nhà ai lại có loại danh hiệu thiếu nữ xinh đẹp này?

"Em không hiểu đâu, mục tiêu của chị là làm một thiếu nữ văn nghệ xinh đẹp cao quý, mười ngón tay không dính nước vào mùa xuân." Mặt mũi Nhan Khê tràn đầy u buồn, "Tiểu Dương, em không hiểu chị."

Tiểu Dương thiếu chút nữa thì bị cô làm cho nôn ô mai ở trong miệng ra, "Chị Nhan, từ khi có cái đoạn video chị cời giày cao gót đuổi theo bố của Tiểu Tùng, được vô số cư dân mạng nhìn thấy, vậy chị không có duyên với văn nghệ cao quý rồi."

Nói thật, lúc nhìn thấy tư liệu sống, cô hơi hoài nghi con mắt của mình, trong nội tâm cô là tiểu mỹ nhân nhu nhược, tại sao lại làm ra loại hành động bạo động này? Lúc ấy không biết cô đang ôm loại tâm tư gì, lúc hậu kì cắt nối biên tập lại, vẫn để vài giây cho đoạn video kia.

Đại khái là loại bí mật này không thể để một mình mình biết được.

Nhan Khê và Dương Thiển ở hậu kì gần tuổi nhau, quan hệ của hai người ở trong đài cũng không tệ, lúc vui lên thì tùy ý so sánh. Trần Bội thấy hai cô gái trẻ cười cười nói nói vô cùng hòa hợp, liền trở về phòng làm việc của mình.

Lúc ở trên ghế xử lí công việc, chị ta thấy người dẫn chương trình Trần nhấn tin cho mình. Hai người đều họ Trần, âm thầm có chút giao tình, hiện tại người dẫn chương trình Trần nhấn tin cho chị ta, trong lòng chị ta hiểu rõ.

Đơn giản là lo lắng Nhan Khê sẽ thế mất vị trí của cô ta, chờ khi cô trở lại, Nhan Khê chiếm cái ghế này không đi nữa.

Xem hết tin nhắn, Trần Bội cười khẽ một tiếng, người dẫn chương trình Trần và chị ta có vài phần giao tình, chẳng lẽ Nhan Khê và chị ta lại không như vậy sao? Chị giả bộ như không hiểu ngụ ý của người dẫn chương trình Trần, khách khí mà trả lời vài câu, không lộ ra chút tin tức nào cả. Đều là người kiếm tiền ăn cơm, Nhan Khê là do Kim đài trưởng mang vào, đối với người khác lại không tệ, công thêm có năng lực, ở trong đài ai sẽ gây khó dễ cô ấy chứ.

Người dẫn chương trình Trần muốn khơi mào bất mãn của chị với Nhan Khê, làm cho chị gây khó dễ Nhan Khê, điểm tâm tư nhỏ này không có ý nghĩa gì cả. Chị là biên đạo lại gây khó dễ với người dẫn chương trình, đối với chị ta thì có chỗ nào tốt?

"Chị Trần, trưa chị ăn ở căng tin hay là gọi giao hàng?" Nhan Khê gõ cửa, mở ra đứng tại cửa nhưng không đi vào, "Em và Tiểu Dương chuẩn bị gọi giao

hàng, chị muốn gọi giúp một phần không?"

"Được," Trần Bội xóa tin nhắn của người dẫn chương trình Trần, "Cảm ơn nhé."

Buổi sáng chị dậy sớm, cho nên không có việc gì sẽ giúp người trẻ trong đài mang bữa sáng tới, thời gian lâu dần mọi người cũng không thấy đây là chuyện lớn gì. Chỉ có Nhan Khê lúc chị bận rộn, giúp chị gọi một phần trà chiều hoặc cơm trưa. Tuy nhiên hai bên chỉ là tiện tay mà thôi, nhưng đều hướng tới có tình nghĩa, cũng dễ cho chị xem trọng người trẻ tuổi này vài lần.

Kết thúc buổi họp, Nguyên Dịch lấy cơm trưa mà bác giúp việc đưa, ngón tay không nghe lời ẩn mở vòng bạn bè ra.

Rốt cuộc cô gái Nhan Khê này lại phát một vòng bạn bè, thật khó.

Nhan cầu độc thân: Tuyệt đối không ngờ, tôi đường đường là thiếu nữ xinh đẹp thanh thuần, vậy là lại là sư cô sát thủ.

Kèm ảnh là một dao cực to, thật không phù hợp với nhân vật manga nhỏ bé.

Anh không nhìn được nữa, rốt cuộc tại vòng bạn bè có người đầu tiên bình luận: Theo góc độ khoa học mà nói, đã qua 18 tuổi rồi thì không thể xưng là thiếu nữ.

"Không phải thiếu nữ thì sao, tôi vĩnh viễn 18 được không?" Nhan Khê tại một đồng lời khen và trêu chọc, thấy được cái bình luận của Nguyên tiểu nhị, yên lặng mắng chửi trong lòng, nhưng cô là cô gái mềm mỏng, không dám oán giận.

Đại Hà, ta là Tiểu Khê trả lời bình luận của Nguyên tiểu nhị: tâm tình trẻ tuổi là được rồi [cười bán manh]

*bán manh: cố ý làm dáng, kiểu giống thả thính ý=)))

Nguyên tiểu nhị trả lời Đại Hà, ta là Tiểu Khê: Ừ, xác thực cô rất trẻ tuổi.

Ừ cái con khỉ, lời này tại sao lại có mùi vị không đúng? Nhan Khê cảm thấy mình nhận được một phần ác ý từ Nguyên tiểu nhị.

Nguyên Dịch thiếu chút nữa là cười ra tiếng, nghĩ đến bộ dạng càn lòi của cô gái kia, anh liền có loại cảm giác sung sướng không nói nên lời, toàn thân đều sáng khoái. Đợi cả buổi, không thấy đối phương trả lời mình, cảm giác toàn thân sung sướng của anh dần biến mất, chẳng lẽ lại tức giận?

Anh lại đợi 10 phút, di động tự cắt kết nối mạng, Nhan Khê còn chưa trả lời anh. Để di động sang một bên, anh hơi ngoài ý muốn, phụ nữ thật phiền phức, nói giận là liền giận.

Nhan Khê lướt một vòng bạn bè, liền cùng Tiểu Dương sửa lại tư liệu sống của "Những câu chuyện bên mình", đợi khi cô rảnh rỗi, mới phát hiện Wechat có máy tin nhắn.

Nguyên tiểu nhị: Tức giận?

Nguyên tiểu nhị: Tôi còn chưa nói gì, cô thực sự tức giận?

Nguyên tiểu nhị: Cô là thiếu nữ xinh đẹp vô địch, được chưa?!

Về mặt Nhan Khê mờ mịt, tức giận cái gì? Cô lại trở lại bình luận của bạn bè, bạn của cô trêu đùa còn quá phận hơn so với Nguyên tiểu nhị, cô còn nhớ hai câu nói đùa của anh.

Nửa giờ sau, rốt cuộc Nguyên Dịch nhận được phản hồi của Nhan Khê.

Nhan cầu độc thân: Yên tâm, thiếu nữ xinh đẹp vô địch rất độ lượng. Không sao, vừa rồi tôi chỉ đang sửa lại tư liệu, không thấy tin của anh.

Lo lắng cả ngày khi thấy cái tin nhắn này, trong lòng có khẩu khí nửa vơi, nghẹn đến mức khó chịu. Hóa ra là anh lo lắng cả buổi vô ích rồi.

Phụ nữ, phụ nữ chính là phiền toái!

"Chị Nhan, chị cười cái gì?" Tiểu Dương thấy Nhan Khê cười với cái điện thoại, "Lại đang xem chương trình trên mạng à?"

"Hả?" Nhan Khê cười gật đầu, "Cái chương trình này rất thú vị," Cô đứng dậy rót cho mình cốc nước, bắt đầu xem "Tin tức buổi trưa" hôm trước.

Cô tiếp được tiết tấu của Trương Hạo, không phải vì cô lợi hại, mà là gần đây cô luôn nghiên cứu thói quen của Trương Hạo, một nhân vật mới như cô không thể để cho tiền bối tới tăng bốc cô trước, mà cô phải đi thích ứng với tiền bối trước.

"Nhan Khê," một vị đồng nghiệp ở bộ phận quảng cáo đi tới, "Có một nhà đầu tư quảng cáo muốn gặp cô, đây là khách hàng lớn, cô bán giúp chúng tôi một tên, giúp chúng tôi nói hai câu khen ngợi, có được không?"

"Khách hàng lớn, à?" Nhan Khê cùng với Chiêu Thương ở bộ phận quảng cáo quan hệ không tệ lắm, có đôi khi cũng giúp đỡ bọn họ tiếp đãi khách, nhưng là không bao giờ tham gia tiệc, hiện tại đồng nghiệp gọi cô, cô không lập tức đứng dậy, mà hỏi thân phận của người đến.

Trước kia trong đài thấy cô có chút tiếng tăm trên mạng muốn mời cô làm ăn, lần này người khác điểm danh muốn gặp cô, cô không nghi ngờ cũng khó.

"Là một tổng giám đốc, nói là sau khi xem chương trình của cô, cố ý đưa quảng cáo cho đài chúng ta có thêm thu nhập." đồng nghiệp bộ phận quảng cáo biết rõ quy củ của cô, cường điệu nói, "Cô đừng suy nghĩ nhiều, chỉ là nói chuyện ở trong văn phòng thôi."

Cùng hợp tác với tổng giám đốc của đài, còn vội tới đầu tư quảng cáo cho họ, đây gọi là đầu óc có bệnh à?

Đang ở cùng với đồng nghiệp, cô không tiện nói ra miệng, chỉ theo chân đồng nghiệp tới văn phòng.

Mới vừa vào cửa, cô đã được mấy đồng nghiệp ở bộ phận quảng cáo tiếp đãi nhiệt tình, mãi khi cô ngồi xuống ghế sofa, trên tay đã có một ly trà, phía sau lưng cũng có thêm một chiếc đệm.

"Nhan tiểu thư, chúng ta lại gặp mặt."

Nhan Khê ngẩng đầu nhìn thấy Tống Triều đang mỉm cười, còn đưa tay ra trước mặt cô. Nhìn bàn tay sạch sẽ, Nhan Khê nắm nhẹ tay đối phương, "Chào buổi chiều, Tống tiên sinh."

"Trước kia không biết Nhan tiểu thư đã sửa lại tên, cho nên mới luôn gọi Tống tiểu thư, cô sẽ không để tâm chứ?" Tống Triều cười rộ lên rất đẹp, giống như là đóa hoa tươi nở rộ, mang theo hương vị mỏng lung câu hồn người.

"Tống tiên sinh không biết, làm sao để tâm được," Nhan Khê chú ý tới Tống Triều nói cô đã sửa tên, khước môi giương lên, "Nghe nói Tống tiên sinh chuẩn bị đầu tư quảng cáo cho đài chúng tôi?"

"Đúng vậy, chương trình của Nhan tiểu thư rất đặc sắc, tôi cảm thấy đầu tư quảng cáo vào quý đài, có lợi cho việc đề cao độ hảo cảm của người bản địa với công ty tôi," Tống Triều cảm bản hợp đồng còn chưa kí tên, "Cái gì cũng có thể qua, chỉ có tình cảm ẩn sâu dưới đáy lòng là không biến sắc."

Nhan Khê lễ phép cười cười, "Tống tiên sinh là người kinh doanh, nếu ngài đã nói đầu tư vào đài là có hiệu quả, vậy khẳng định là có hiệu quả. Chỉ tiếc tôi đối với kinh tế một chữ cũng không biết, bằng không thì có thể giới thiệu thoáng qua hiệu ứng quảng cáo của đài."

Tôi chỉ là vội tới làm bình hoa để quảng cáo đài thôi, những chuyện khác đừng nói với tôi, quảng cáo không có hiệu quả cũng không thể trách tôi.

Đồng nghiệp bộ phận quảng cáo bước lên trước giới thiệu cho Tống Triều về quảng cáo của đài, nhà đầu tư quảng cáo mang đến bao nhiêu hiệu quả và lợi ích, càng nói thì bọn họ càng không chắc chắn, tiền lời chỉ sợ không lọt được vào mắt Tống tiên sinh.

"Tôi tin tưởng công việc của Nhan tiểu thư và đài truyền hình," Tống Triều cúi đầu kí tên mình vào hợp đồng, hần kí tên rất đẹp, hiển nhiên là đã tỉ mỉ thiết kế chữ.

Người của bộ phận quảng cáo lúc này mới hiểu rõ, vị thiếu gia của tập đoàn lớn này có quen biết với Nhan Khê? Bằng không thì loại người như họ, sao lại hợp tác cùng với đài, rõ ràng là nể mặt mũi Nhan Khê.

Nhan Khê cũng không phải đồ ngốc, cô đương nhiên nhìn ra Tống Triều cố ý cho cô mặt mũi, thế nhưng mà cô và Tống Triều không có giao tình gì, vì cái gì mà hần cố ý làm vậy, hơn nữa còn tự mình tới đài truyền hình?

Chẳng lẽ... Vị này muốn dùng quy tắc ngầm với mình?

Trong nháy mắt, đầu óc Nhan Khê hiện lên vô số đầu đề báo, ví dụ như "công tử nhà giàu vừa ý một người dẫn chương trình nhỏ, vung tiền như rác vì cô", "Kính hoàng, người thừa kế của nhà giàu có làm tất cả mọi thứ vì một cô gái", "thiếu nữ xinh đẹp vô địch lại để cho công tử nhà giàu rơi vào lưới tình sao?"... nhưng đợi chút.

Không đúng, thiếu nữ xinh đẹp vô địch là sao?

Đều do Nguyên tiểu nhị gửi Wechat cho cô, hiện tại trong đầu cô tràn đầy "thiếu nữ xinh đẹp vô địch".

"Nhan tiểu thư?" Tống Triều thấy bộ dạng Nhan Khê không tập trung, đem cất bút nói, "Cô đang suy nghĩ gì vậy?"

"Không, tôi chỉ là đang ngăn người."

Bạn đang đọc truyện *Nhìn Người Không Thể Nhìn Bề Ngoài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Không được, chú à, chúng ta không có hên

Editor: Hy

"Xem ra sức hút của tôi quá ít," Tống Triều khẽ cười một tiếng. "Tôi ngồi ngay trước mặt Nhan tiểu thư, nhưng em cũng chẳng chú ý tới tôi."

Lời này quá mức mập mờ, Nhan Khê khẽ liếc mắt qua các đồng nghiệp của bộ phận quảng cáo, đứng lên nói: "Tổng tiên sinh thật biết nói đùa, hôm nay thật không khéo, chương trình của tôi còn chưa chuẩn bị xong, hiện tại phải trở về để gấp rút chế tác, xin lỗi không tiếp được."

Tống Triều đứng dậy từ sô pha, vô cùng phong độ mà tiễn Nhan Khê tới cửa: "Nhan tiểu thư, tối nay tôi có vinh hạnh mời em một bữa cơm nhậu không?"

Nhan Khê muốn mở miệng từ chối, nhưng điện thoại vang lên, cô cười áy náy với Tống Triều, đi sang bên cạnh nghe máy.

Tống Triều mơ hồ nghe thấy Nhan Khê xưng hô với người bên kia là Nguyên tiên sinh, không biết vì sao, hần lại nhớ tới Nguyên Dịch. Hồi đại học, hần luôn bị so sánh với Nguyên Dịch, trong hội ai nhắc tới Nguyên Dịch cũng phải thờ dài một tiếng. Có thể không biết từ bao giờ, Nguyên Dịch đã bắt đầu trở thành đạo lý, không chỉ trong giới kinh doanh, còn trở thành đối tượng so sánh của không ít thế hệ.

Hần đối với "con nhà người ta" này, trơ mắt nhìn mình không bằng người bạn cũ, biến thành "con nhà người ta". Lần này về nước, hần thường nghe không ít người nói lão Nhị của nguyên gia thế này thế nọ, làm nảy sinh chút tôn sùng với Nguyên Dịch.

"Tổng tiên sinh, xin lỗi, tối nay tôi có hẹn với bạn rồi." Nhan Khê cúp điện thoại đi tới trước mặt Tống Triều, "Cảm ơn thịnh tình của anh."

"Nếu Nhan tiểu thư không có thời gian, vậy hẹn lần sau," Tống Triều lấy điện thoại ra, "Có thể cho tôi phương thức liên lạc với Nhan tiểu thư không?"

Nhan Khê đọc một dãy số, nhẹ gật đầu với Tống Triều: "Gặp lại, xin lỗi không tiếp được."

"Lần sau gặp," Tống Triều đưa mắt nhìn Nhan Khê rời đi, nhìn số điện thoại, nhảy một cái đến máy đối phương.

"Chị Nhan", nhìn thấy Nhan Khê về, "Khách hàng có kí hợp đồng không?"

"Kí rồi," Nhan Khê phát hiện mình lâu rồi chưa uống nước, liền cầm ly nước lên uống, "Không chỉ là một khách hàng lớn, mà còn là một đại soái ca."

"Em không tin," Tiểu Dương nghi ngờ, "Nếu như là đại soái ca, chị sẽ về sớm vậy sao?"

Nhan Khê: đồng nghiệp hiểu lầm mình thành cái dạng gì vậy?

Từ khi nói chuyện điện thoại xong, Nguyên Dịch đã nửa giờ chưa tiếp tục làm việc, anh cầm danh sách, nhưng không nhìn chữ nào. Ấn mở wechat, bên trong đều là tin tức vớ vẩn, anh cố ý mở wechat của Nhan Khê ra, quả nhiên không có tin tức mới gì.

Anh đã rất lâu rồi chưa dùng qua Weibo, tiện tay viết hai chữ "Nhan Khê", vậy mà thật sự tìm được tài khoản Weibo của người dẫn chương trình Nhan Khê. Đi vào nhìn, Weibo chứng thực là người dẫn chương trình của "Những câu chuyện bên mình", xem ra chính là tài khoản của Nhan Khê.

Lại nhìn nội dung Weibo, tổng cộng chỉ có ba cái, hai cái là liên quan tới công việc, cái đầu tiên là lúc mới lập weibo, bình luận nhiều, người theo dõi cũng chỉ có hai ba nghìn. Mở bình luận ra, bên trong đều nói tới tiết mục về nhân viên phòng cháy.

Anh nhìn chăm chăm vào weibo, ấn theo dõi. Cách lúc anh hẹn Nhan Khê đi ăn cơm còn hai giờ nữa, nhưng hiện tại anh không muốn làm việc, tinh thần hơi mệt mỏi.

Tựa ờ trên ghế nhắm mắt nghỉ ngơi, trong đầu nghĩ tới lát nữa sẽ nói gì với Nhan Khê, chút nữa ăn gì, đồ ăn có làm cô thoải mái không, cô có dùng ánh mắt vô tội mà trừng anh không.

Có chút bức bối mờ mắt ra, anh cầm âu phục trên ghế, bước ra ngoài.

Nguyên tiểu nhị: Tôi làm việc đúng lúc đi qua đài truyền hình của cô, lát nữa không cần lái xe, ngồi xe tôi là được rồi.

Nhan Khê nhìn cái tin nhắn này, không nghĩ nhiều, trực tiếp nhắn chữ được.

Nguyên Dịch lái xe tới bãi đỗ xe của đài Đé Đô, mới vào cửa ra vào, liền thấy một người đàn ông đi tới.

"Nguyên Dịch?" Tống Triều nhìn người đi giày tây này, thoạt nhìn không giống một người dễ tiếp xúc, dừng bước. Nếu như không phải sau khi về nước đã nhìn ảnh của Nguyên Dịch, khẳng định bây giờ hần không nhận ra anh.

Hai người là bạn học 3 năm, không có nhiều quan hệ, hiện tại lại là đối thủ trên thương trường, Tống Triều thật khó có hảo cảm với Nguyên Dịch.

Cách 9 năm, Nguyên Dịch căn bản không nhớ rõ Tống Triều có bộ dạng như nào, hiện tại thấy một người lạ lẫm gọi mình, anh quay đầu, lộ vẻ xa cách.

"Bạn học ba năm, không năm không gặp liền lạnh nhạt rồi," Tống Triều mỉm cười, giống như không ngại thái độ lạnh nhạt của Nguyên Dịch, "Tôi là Tống Triều."

"Hóa ra là cậu à," Nguyễn Dịch nắm tay trong túi, giọng hơi hột, "Nghe nói cậu dừng sự nghiệp ở nước ngoài, hiện tại phát triển sao rồi?"

"Nước ngoài sao tốt bằng trong nước," Tống Triều cười cười, "Dù có phát triển ở nước ngoài, trong lòng tôi vẫn muốn trở về báo ơn tổ quốc."

"Ồ," Nguyễn Dịch dò xét liếc hắn, "Tôi còn tưởng cậu ở nước ngoài lăn lộn không nổi, không thể không về nước, tìm kiếm giúp đỡ của gia tộc..." Anh chuyển chủ đề, "Nhưng Tống tiên sinh có năng lực, chắc chắn không có việc gì."

Nhân viên bộ phận quảng cáo không biết thân phận của Nguyễn Dịch, nhưng thấy khí thế vây quanh người, ai cũng không dám nói lung tung. Bọn họ thấy Tống Triều cùng vị Nguyên tiên sinh này không quá hòa thuận, trong lòng vừa sợ vừa lo, lo lắng hai người bọn họ tùm nhau tại cửa thang máy.

"Nguyên tiên sinh đến hợp tác với đài, thậm chí ngay cả trợ lý cũng không mang theo?" Tống Triều biết rõ mình không thể nói tiếp cùng Nguyễn Dịch, người này tính tình tà môn, đến lúc đó lại khiến cho cả hai đều sượng sùng lúng túng.

"Tôi đón bạn cùng đi ăn cơm," Nguyễn Dịch nghiêng đầu, vô cùng cao ngạo, "Những hợp tác nhỏ này, giao cho người dưới là được, không nên tự mình đi làm."

Tống Triều đẩy kính mắt, giọng hơi lạnh: "Có một số việc, vẫn tự mình làm là tốt hơn."

Nguyễn Dịch còn chưa kịp nói tiếp, điện thoại vang lên.

"Nguyên tiên sinh, anh đến bãi xe chưa, xin lỗi, tôi đến ngay đây."

"Ừ, được." Nguyễn Dịch cúp máy, cầm điện thoại đi qua một bên.

Tống Triều thấy anh làm bộ không có tinh thần, không muốn muốn nói chuyện với người khác, nụ cười trên mặt thiếu chút nữa khó mà gượng được, quay người đi ra ngoài. Đã nhiều năm vậy, người này thoát nhìn quý cù, nhưng làm chuyện gì, cũng không khiến hắn vừa mắt được.

"Các vị không cần tiễn nữa, mời về." Tống Triều quay đầu nói với mấy người, "Chương trình của đài rất đặc sắc, nhất là chương trình của Nhan tiểu thư, vô cùng thú vị."

Đứng tại nơi hẻo lánh Nguyễn Dịch bỗng nghiêng ngàng đầu nhìn Tống Triều, đôi mắt dò xét, sáng đến kinh người. Nhưng rất nhanh anh lại cúi người, lười biếng dựa vào tường, trên mặt không có biểu cảm gì.

Sau khi vào trong xe, khuôn mặt cười của Tống Triều biến mất không dấu vết, hắn tháo kính xuống, quay kính xe, nhìn cửa thang máy, "Đợi một chút," Hắn ngược lại muốn biết, người Nguyễn Dịch vừa ý là ai.

Nếu là có thể...

Nhan Khê từ thang máy đi tới, thấy Nguyễn Dịch lười biếng tựa vào tường, "Nguyên tiên sinh, xin lỗi, làm anh đợi lâu."

Nguyễn Dịch mở mắt ra, nhìn đôi chân thon dài của Nhan Khê, chậm rãi nói: "Chân cô ngắn, tôi không chấp."

Ngắn cái cọng lông ý, cô được vô số người hâm mộ về đôi chân dài đấy, rốt cuộc ngắn ở đâu??

"Tôi cảm thấy..." Nhan Khê vỗ gối mình, "Chiều dài của chân tôi không tệ."

Nguyễn Dịch nhướn mày: "Cô xác định?"

Nhan Khê ôm mặt cười, "Đương nhiên, không thể so với anh." Nhìn đôi chân dài gợi cảm của Nguyễn Dịch, cô có thể không so đo chuyện chân ngắn này.

"Đi thôi," Nguyễn Dịch cảm thấy mình không nên so đo với cô gái này, vậy làm mất phong độ của anh quá, "Vốn định cuối tuần mời cô, nhưng ngày mai tôi phải công tác ở nước ngoài, cho nên đành phải mời sớm hơn."

"Kỳ thật nếu không có thời gian, không mời cũng không sao." Nhan Khê vội ho một tiếng, "Bạn bè tầm này, không cần so đo nhỏ nhặt."

"Bạn bè?" Nguyễn Dịch tiến lên một bước, cao hơn Nhan Khê nửa cái đầu, bỗng nhiên Nhan Khê có cảm giác áp bức.

Chẳng lẽ... chẳng lẽ tâm tư muốn ôm đùi của cô đã bị nhìn thấu rồi?

"Cho tôi bây giờ tôi chưa có bạn khác giới bao giờ," Nguyễn Dịch xoay người đi về phía trước, Nhan Khê nhìn không thấy vẻ mặt anh.

"Nhưng thấy cô muốn làm bạn của tôi, tôi có thể miễn cưỡng thừa nhận cô là bạn."

Tôi đây có cần tạ chủ long ân không?

Nhan Khê chạy hai bước đuổi kịp: "Nguyên tiên sinh, tôi biết chân anh dài, nhưng có thể đi chậm chút không?"

Nguyên Dịch bỗng nhiên dừng bước, thiếu chút nữa Nhan Khê đánh vào lưng anh, cũng may thân thủ cô kiện tráng, hơn nữa kịp thời che mũi, mới không phát sinh tiếp xúc.

"Loại bạn bè này nên gọi là tiên sinh sao?"

"Không phải tiên sinh, là Nguyên tiên sinh," Cô là một người độc thân trẻ tuổi quý báu khảm kim cương, không cần tùy tiện gọi người khác là tiên sinh, đến lúc đó không biết là ai chịu thiệt, "Nếu không... Tôi gọi là Nguyên Dịch?"

Nguyên Dịch còn chưa nói, cô nhỏ giọng thăm hỏi: "Nghe thế nào mới giống nguyện ý."

"Tùy tiện gọi đi," Nguyên Dịch nắm tay ở trong túi, cao lãnh nói, "Đi, lên xe."

"Tôi gọi anh là Nguyên tiểu nhị được không?"

"Tôi gọi cô là Đại Hà, cô đồng ý?"

"Vậy thì có sao đâu? Bạn tôi đều gọi như vậy, Đại Hà (sông lớn), Tiểu Khê (suối nhỏ), tùy anh gọi."

"..."

Cô gái này không bình thường, là một cô gái mà suốt ngày gọi Đại Hà, em tai sao?

Sao cô gọi luôn là Thái Bình Dương đi.

Tổng Triều thấy Nhan Khê và Nguyên Dịch vừa cãi nhau vừa lên xe, mặc dù không nghe rõ họ nói gì, nhưng nhìn thần thái của họ, có lẽ họ rất quen thuộc. Nhớ tới lúc Nhan Khê lễ phép khách sáo với mình, mặt hần lạnh hơn.

Ken kết.

Kính trong mắt kính bị vỡ, chán ghét vứt ra khỏi cửa xe, nghe thấy tiếng đồ rơi, Tổng Triều cảm thấy khoái chí. Hắn vuốt huyết thái dương, che dấu ý lạnh trong mắt, "Về nhà."

"Vâng." trong xe yên tĩnh, truyền tới tiếng trả lời của trợ lý.

Ăn xong bữa cơm, Nhan Khê phát hiện Nguyên Dịch uống rất nhiều nước, "Nguyên tiểu nhị, anh không thể ăn cay à?"

"Cô có thể đổi xưng hô không?" Nguyên Dịch lau miệng, Nguyên nhị ca, Dịch ca, Nguyên Dịch đều được, vì sao cứ gọi là Nguyên tiểu nhị?

"Tôi cảm thấy cái tên Nguyên tiểu nhị rất đáng yêu," Nhan Khê hơi rừ mí mắt, "Nếu như anh... không thích thì thôi."

Thấy bộ dạng ủy khuất của cô, trong lòng Nguyên Dịch biết rõ cô diễn trò. Nhưng anh nhịn cả buổi, cũng chỉ cắn răng nói, "Cô thích gọi sao thì gọi, đừng dùng từ đáng yêu này, đàn ông như tôi lại dùng loại hình dung này sao?"

Nhìn lỗ tai anh đỏ bừng, Nhan Khê gật đầu: "Được."

Đáp ứng nhanh, nhưng thái độ qua loa, biểu hiện rất không đúng.

Nguyên Dịch nhìn cô, cả buổi không nói gì cả, cuối cùng quay đầu kết toán số tiền, cùng Nhan Khê ra khỏi nhà hàng.

Đối diện nhà hàng là một rạp chiếu phim, Nguyên Dịch bị ánh sáng lấp lờ bên ngoài rạp thu hút ánh mắt, ma xui quỷ khiến lại nói: "Muốn đi xem phim không?"

"Không được, chú à, chúng ta không có hẹn."

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Nguyên tiểu nhị: Nói vậy, ai là chủ của cô! Tôi không có cháu gái lớn như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Nhìn Người Không Thể Nhìn Bề Ngoài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Đau dạ dày mà anh che vị chí tim làm gì vậy?

Editor: Hy

"Chú cái gì mà chú, com có thể tùy tiện ăn, nhưng xưng hô thì không được vớ vẩn, tôi không có cháu gái lớn như cô." nghe câu nói nửa đùa nửa thật này của Nhan Khê, vừa cự tuyệt lại vừa lấy lại tinh thần, Nguyên Dịch ghét bỏ lườm Nhan Khê, "Tôi chỉ tùy tiện nói thôi, cô không muốn thì thôi."

Nói xong anh muốn đem cô rời đi.

Xem phim mà thể tùy tiện hẹn vậy sao? Nhan Khê dùng khóe mắt lườm Nguyên Dịch, bộ dạng khinh thường kia của đối phương, cũng không giống có ý khác.

Cô quay đầu lại nhìn màn hình tuyên truyền đang phát đoạn video, nữ chính của phim này là Triệu Phi Phi, đã có lần gây scandal với Nguyên Dịch.

"Ồi," Nhan Khê kéo dài giọng, "Bảo ssao anh đột nhiên muốn xem phim, hóa ra là có nguyên nhân." Lần trước còn nói với cô, đó là nhà báo đưa tin vớ vẩn, hôm nay nhìn thấy người ta là diễn viên chính, liền lộ ra chân tướng.

"Chuyện gì xảy ra?" Nguyên Dịch bị Nhan Khê nhìn vói về mặt "tôi thấu hiểu", nhất thời đầu óc anh choáng váng, người phụ nữ này nghĩ đi chỗ nào vậy.

"Tôi trách oan anh rồi, thật ra anh là một người rất chính trực."

Cho dù là coi trọng diễn viên nào, cũng không cần dùng tiền quyền thế để bức bách, mà là yên lặng bảo vệ cô ấy, loại đàn ông này ở trong hội có tiền, so với gấu trúc còn hiếm hơn.

"Điểm ấy không cần người khác nói, tự tôi hiểu rõ." Nguyên Dịch khoanh tay trước ngực, liếc mắt nhìn Nhan Khê, "Nhưng cô khen tôi như vậy, tôi hơi tò mò, từ đâu mà cô phát hiện ra đặc tính tốt đẹp này."

Anh đã sớm nhìn ra, cô gái này tuyệt đối có hai mặt, bình thường nhìn cô cười tùm tùm đấy, nhưng nội tâm không biết đang nghĩ gì nữa.

Đột nhiên Nhan Khê cảm giác được, hình như càng ngày Nguyên Dịch càng khó đối phó. Cô duỗi ngón tay chỉ màn hình lớn, không nói gì nữa.

"Đây là ai?" Nguyên Dịch nhìn màn hình hồi lâu, "Đây là ai thiết kế hóa trang vậy, cổ trang không ra cổ trang, hiện đại không ra hiện đại, nữ chính ờ kia khóc cả buổi, một chút trang điểm cũng không hoa, không ngờ nam chính như thế mà còn kém cả hoa?"

"Phốc!" Nhan Khê bị lời nói của Nguyên Dịch chọc cười, "Nghệ thuật tới từ cuộc sống, nhưng cao hơn cuộc sống có hiểu không?"

Nguyên Dịch muốn chế giễu vài câu nữa, nhưng thấy tên của bộ phim lại đem lời nói nuốt vào, hóa ra cái phim này là do anh đầu tư. Anh thấy Nhan Khê cười đến vui vẻ, loại cảm giác tim đập nhanh đầu choáng váng lại xuất hiện, anh hơi mất tự nhiên rồi tầm mắt, "Được rồi, cái phim này cũng không có gì hay, tôi tiễn cô về."

Ngay cả câu hỏi vì sao Nhan Khê nói anh chính trực cũng không nhớ nổi nữa.

Thấy Nguyên Dịch thực sự không hề có ấn tượng với Triệu Phi Phi, Nhan Khê biết rõ vừa rồi mình đoán sai, đều trách mình bình thường rảnh rỗi hay xem mấy chương trình vớ vẩn, làm đầu óc dần theo. May mắn Nguyên Dịch không có truy vấn, nên cô trung thực ngồi vào trong xe, thuận tiện dưới cơn mệt mỏi của Nguyên Dịch, thắt dây an toàn. Cảm thấy, nếu cô mà không cài dây, Nguyên Dịch nhất định sẽ bùng nổ.

Ô tô chậm rãi đi trên đường, Nhan Khê phát giác được hình như Nguyên Dịch nhìn mình, cô ngẩng đầu nhìn anh, "Anh nhìn tôi làm cái gì?"

"Không có gì." Nguyên Dịch quay mặt đi, nếu như cô không nhìn tôi, làm sao biết tôi đang nhìn cô?

Trong chốc lát, thấy Nhan Khê không truy vấn nữa, trong lòng Nguyên Dịch không được thoải mái, "Vừa rồi dưới lầu tôi gặp Tống Triều, hình như hần biết cô?"

"Lần trước ở một bữa tiệc của trường bồi, trùng hợp gặp hần, có nói mấy câu." Nhan Khê không hiểu giới kinh doanh, nhưng cũng biết địa vị nhà Tống Triều, trên kinh doanh nhất định sẽ có cạnh tranh, "Không quá quen biết."

Nguyên Dịch cẩn thận quan sát biểu hiện của Nhan Khê, một lúc sau mở miệng: "Tôi không thích nói lời ọp ẹp ve ở sau lưng người khác, nhưng Tống Triều này... Tôi đối với hần có cảm giác không tốt lắm." Năm đó anh từng tận mắt nhìn thấy Tống Triều đem một con chim đập thịt nát xương tan, lúc quay đầu lại thì lại là một học sinh hòa hoa phong nhã, từ đó về sau, anh cảm cảm thấy tính cách người này chênh lệch.

Nhan Khê tin tưởng Nguyên Dịch không am hiểu nói bậy sau lưng người khác, bởi vì làm gì có ai lúc nói xấu, lại không nói người khác làm trò gì, mà chỉ nói một câu khô khan là cảm nhận không tốt?

"Anh rất quen hần à?" Nhan Khê tò mò hỏi.

"Hai gia đình chúng tôi có lui tới," Ngữ khí Nguyên Dịch bình thản, "Hồi học cấp 3 tôi là bạn học cùng lớp với cậu ta." Nhưng ngay cả bạn thì cả hai cũng không gọi, tính cách hai người không giống nhau, kết giao bạn cũng không giống nhau, thậm chí nhìn nhau một chút cũng chường mắt.

"Hai người là bạn học cấp 3?" Nhan Khê thuận miệng nói, "Tôi học nửa năm lớp 10 ở Đế Đô, anh học trường nào, nói không chừng chúng ta là bạn học đấy."

"Trung học Đé Đò."

"Thật trùng hợp, tôi cũng vậy," Nhan Khê cười tìm tìm nhìn Nguyên Dịch, "Chín năm trước tôi học nửa năm, chỉ là lúc đó tôi không để ý tới trường học, bạn học cùng lớp cũng không nhớ rõ, chỉ nhớ trường có một rừng cây tốt. À, đúng rồi, còn có mấy người nhuộm tóc theo phong cách sát mã đặc* nữa."

*sát mã đặc: phong cách giống nhóm HKT ấy =))) ôi cái phong cách thật ba chấm...

Đại khái thì con người đối với những thứ nổi bật thì sẽ nhớ rất lâu, cô không nhớ rõ bạn học cấp 3 có bộ dạng gì, tên gì, nhưng còn nhớ trong trường có mấy nam sinh nhuộm tóc, vàng, tím, xanh, hồng, màu gì cũng có, đi trong trường giống như trong xã hội đen vậy, đại đa số bạn học nhìn thấy họ, đều nhát gan né tránh.

Nguyên Dịch nghe thấy ba chữ "Sát mã đặc", biểu cảm có chút không tự nhiên.

"Năm đó có xảy ra một số chuyện, có hôm tôi muốn ra khỏi trường, nhưng không có điện thoại của nhà và chữ kí, nên thầy không có phép nghỉ, về sau tôi không còn cách nào, liền đi trèo tường. Kết quả không trèo được, còn đụng phải một nam sinh nhuộm tóc màu hồng xanh." Khi đó cô biết ba mẹ đang ở cục dân chính xử lí thủ tục lí hôn, nên khóc bù lu bù hoa, không để ý tới những bạn học khác, "Tôi không ngờ lúc đó thầy đi tuần sẽ tới, không làm gì liền nói cậu ta bắt nạt tôi, tôi giải thích cùng thầy, thầy không tin lời tôi, nói tôi không cần sợ trả thù, những chuyện này giao cho thầy xử lí."

Nhan Khê nói xong những lời này, phát hiện hai mắt Nguyên Dịch sáng quắc nhìn mình chằm chằm, ánh mắt thật dọa người.

"Sao, làm sao vậy?" Trong lòng Nhan Khê run rẩy, không hiểu sao hơi chột dạ, "Anh biết bạn học này?"

"Không biết." Nguyên Dịch xụ mặt, giọng điệu cứng nhắc vô cùng, ba chữ kia là rít từ trong hàm ra.

"Nếu như anh biết cậu ta thì tốt quá, tôi muốn nói xin lỗi với cậu ấy." Nhan Khê máy máy môi, "Mặc dù kiểu tóc của cậu ấy có chút kì quái, nhưng lại bị oan ức, vẫn là rất vô tội."

Cũng không biết thiếu niên sát mã đặc ấy, bây giờ đã cắt đi tóc kì quái chưa, bắt đầu đi làm việc, hay là trở thành tên côn đồ xã hội đen?

Nguyên Dịch cúi đầu xuống, nhìn đồng hồ tính xảo trên tay, phản xạ chiếu vào trong xe, "Thời gian qua lâu như vậy, có lẽ đối phương đã quên. Huống chi cậu ta vốn là học sinh bất lương, bị thầy giáo phê bình đã quen, nhiều thêm một lần cũng không sao, ít thêm một lần cũng chẳng sao."

"Không thể nói như vậy." Nhan Khê lắc đầu, "Cũng không thể bởi vì thoát nhìn giống học sinh xấu, mà đi vu oan cậu ấy, việc này tôi có lỗi."

"PHụ nữ các cô suy nghĩ quá nhiều rồi." Nguyên Dịch cười khế, nghiêng đầu nhìn Nhan Khê, "Có lẽ người ta sớm đã quên rồi."

"Sao lại nhắc tới giới tính rồi?" Nhan Khê chau mày, "Tâm tư tí mĩ không tốt sao? Chúng tôi làm việc kĩ lưỡng, không dễ phạm lỗi, các nam tử hán các anh có sao?"

Nhìn bộ dạng chau mày của cô, Nguyên Dịch như là nghe thấy tiếng tim mình đập.

Bịch bịch.

Bịch bịch.

Thanh âm lớn làm cho anh nghi ngờ, có lẽ Nhan Khê cũng nghe thấy nó.

Anh thật không ngờ, cô bé năm đó khóc đến đỏ bừng cả khuôn mặt, tóc tán loạn, đáng thương giống như mèo đi lạc, lại là Nhan Khê.

Khi đó anh thấy nữ sinh đó khóc không ra hơi, không muốn đi đường mà còn muốn trèo tường, vốn nghĩ sẽ hỏi xem có chuyện gì, nhưng nào biết chuyện chuyển biến đột ngột, vậy mà anh trở thành bắt nạt nữ sinh. Anh không để ý lúc đó thầy mắng cái gì, chỉ mơ hồ nhớ nữ sinh kia một bên khóc một bên giải thích cho anh, cuối cùng cô được một cô giáo mang đi, anh lại tiếp tục bị thầy mắng.

Khi đó anh nghĩ như thế nào?

Hình như là... KKhông bao giờ... phí lòng tốt nữa!

"Anh làm sao vậy?" Nhan Khê thấy Nguyên Dịch che ngực, "Không thoải mái sao?"

"Dạ dày hơi đau," mặt Nguyên Dịch không đổi sắc nói, "Bệnh cũ rồi, trở về nghỉ ngơi là được."

"Dạ dày đau vậy anh che chỗ tim làm gì?" Nhan Khê chỉ chỉ vị trí dạ dày của mình, "Dạ dày ở đây."

"Vừa rồi nghe cô nói chuyện, quá nhập thần thôi." Nguyên Dịch rất biết nghe lời cho tay xuống dạ dày.

Nhan Khê: chẳng lẽ còn trách tôi?

Xe đến cổng khu nhà, Nhan Khê giữ cửa chỗ lái xe: "Sur phụ, phiền anh lái vào đây một chút."

Lái xe quay đầu nhìn Nguyên Dịch, thấy anh không phản đối, mới nhận thẻ, lái xe vào cửa khu.

Xe ngừng ở ngoài cửa nhà Nhan Khê, Nhan Khê nói với Nguyên Dịch: "Anh chờ tôi một chút, tôi lập tức quay lại."

Nhan Khê nhảy xuống xe, đạp giày cao gót chạy như bay vào cửa biệt thự, thậm chí ngay cả thân thể cũng không lệch, Nguyên Dịch lần nữa không nhận được mà nghĩ tới Nhan Khê lên lút dùng giày cao gót đạp người tài xế gây tai nạn trước kia.

Trong nháy mắt, anh không hiểu đối với Nhan Khê có một loại tâm tư bí ẩn.

Rất nhanh Nhan Khê thở hồng học quay về, cô đem một bình giữ ấm và hai viên thuốc dạ dày nhét vào tay anh: "Dạ dày không tốt, đừng ăn cay, còn muốn ăn cũng phải nhịn. Nước không quá nóng, uống thuốc mới tốt."

Nguyên Dịch nhìn tay cô gái giữ bình nhiệt, cảm thấy Nhan Khê thở ra hình như đang quét lên mặt anh, má anh có chút nóng, đầu óc choáng váng như uống rượu, "Cảm ơn."

"Đừng khách sáo." Nhan Khê phát tay với anh, "Về nghỉ sớm đi, gặp lại."

Nắm hai viên thuốc, mãi đến mười phút sau, anh mới từ trong trạng thái vui sướng tỉnh táo lại. Dem thuốc bỏ vào miệng, anh vịn mở bình nhiệt, uống một hớp nước.

Không lạnh không nóng, độ ấm vừa đủ.

Nghĩ tới cái bình này có thể Nhan Kê đã dùng qua, anh chỉ có tim đập nhanh chóng váng đầu, thậm chí còn xuất hiện ù tai.

Quả nhiên là thân thể không được bình thường.

Có câu người không thể tùy tiện nói dối, nhờ may thành sự thật thì sao?

Ngủ đến nửa đêm, dạ dày Nguyên Dịch đau đến bưng tỉnh, cuối cùng kêu bác sĩ gia đình, mới tạm hoãn lại.

"Nguyên tiên sinh," Bác sĩ nhìn khuôn mặt tái nhợt của Nguyên Dịch, hơi bất đắc dĩ nói, "Dạ dày là bệnh cũ rồi, nên ăn kiêng thì phải kiêng, vị cay nên ăn ít, bằng không lần sau còn khó chịu hơn."

"Xin lỗi, muộn vậy còn làm ông chạy một chuyến." Nguyên Bác cố tình muốn nói với Nguyên Dịch vài câu, muốn biết bệnh dạ dày này từ đâu mà tới, anh ta lại đem lời nuốt lại, quay đầu nhìn bác sĩ đi, mới nói với Nguyên Dịch, "Nguyên tiểu nhị, em lớn như này rồi, thân thể của mình không lo, thì ai lo cho em."

"Chẳng lẽ lúc em nhỏ, có người quan em sao?" Nguyên Dịch vượt sống mũi, hạ giọng nói, "Lần này là ngoài ý muốn, đều đã muộn rồi, anh đi ngủ đi."

"Em..." giọng điệu Nguyên Bác nhuyển xuống, "Ngày mai em đừng đến công ty, ở nhà nghỉ một ngày."

"Em biết rồi," Nguyên Dịch ngáp một cái, "Không cần lo."

Nguyên Bác từ sofa đứng dậy, thấy Nguyên Dịch đã nhắm mắt, bất đắc dĩ ra khỏi phòng.

Chưa đến bảy giờ, cửa lớn Nguyên gia mở ra, Nguyên Bác đang ngồi đọc báo ở sofa ngẩng đầu nhìn thấy bố mẹ đi du lịch hai ba tháng, liếc mắt nhìn lên lầu, "Bố mẹ, về rồi sao."

Từ Nhã kéo tay chồng, bà được bảo dưỡng tốt, giống như một đoá ngọc lan xinh đẹp ưu nhã, dù cho nhiều tuổi, cũng không đánh mất nửa phần sức quyến rũ, "Mẫu đến xem ảnh mẹ chụp với bố con lúc du lịch."

"Mẹ, nhỏ giọng chút, em hai tối qua không ngủ được, hôm nay để em ấy ngủ chút."

"Nó làm sao?" Từ Nhã kéo kéo chồng Nguyên Á Sâm ngồi xuống sofa, hơi lo lắng nhìn về phía lầu, "Thân thể không thoải mái?"

"Bệnh dạ dày, nửa đêm gọi bác sĩ tới." Nguyên Bác nhìn cửa lớn, bảo tiêu vẫn đang khuôn đồ, rất nhanh trong phòng đã có một đồng lớn.

"Nó ăn loạn cái gì ở ngoài?" Nguyên Á Sâm nhíu mày, quày đầu nói, "Bố mang mẹ con lên lầu nghỉ trước, mẹ con tối qua ngủ không ngon."

"Vâng." Thanh âm Nguyên Bác bình tĩnh, "Muốn ăn bữa sáng không ạ?"

"Đợi đã, tôi đi xem thằng bé kia trước." Từ Nhã có chút bận tâm đứa trẻ.

"Nó lớn như vậy rồi," Nguyên Á Sâm hơi đau lòng nói, "Em không cần thân thể của mình?"

Nguyên Bác nhìn mẹ mình không vui, bố anh ta lại dễ, sau đó hai người trở về phòng, tờ báo run lên, tiếp tục đọc.

"Cậu cả, có cần chuẩn bị bữa sáng cho tiên sinh cùng phu nhân không?" Bác Lý nhỏ giọng hỏi.

Vù! Nguyên Bác lật báo.

"Không cần,"

"Nhan Nhan, bình nhiệt ở trong tủ đâu rồi?" Tống Hải hỏi từ trong phòng bếp, "Con cầm đến đài rồi à?"

Bình này là lúc phát quà tết cho công nhân còn dư, Tống Hải thấy phí, cho nên cầm về.

"Tôi qua dạ dày bạn con không tốt, con dùng đựng nước, đưa cho cậu ấy rồi." Nhan Khê đứng dậy đi đến cửa bếp, "Sao vậy ạ?"

"Không có gì, bố chỉ hỏi vậy thôi." Tống Hải bình thường dọn bếp rất sạch sẽ, thiếu hoặc có thêm cái gì, trong lòng ông đều biết cả, đem bữa sáng cho cô, "Ăn sáng trước đi."

"Vâng," Nhan Khê nhận đài, bánh mì vàng óng, trứng thơm phức, hoa quả cắt chỉnh tề, "Thơm quá."

"Cầm thấy thơm thì ăn đi, nhìn chân của con nhỏ, giống như cổ gà vậy." Tống Hải đối với khen ngợi của con đã sớm miễn dịch, "Một ngón tay của bố cũng xách được con lên."

Nhan Khê cọ cọ ông, "Bố, bố đến thử xem."

Tống Hải, "Làm vậy, mau ngồi ăn đi."

"Vâng."

Người lớn không thành thật, bị vạch trần khi nói liền thẹn quá hóa giận.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Đại Hải: Con không nghe lời, có nên đánh không?

Đại Hà: Đại nhân không thành thật nha~

Bạn đang đọc truyện *Nhìn Người Không Thể Nhìn Bề Ngoài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Giống như bạn bè bình thường

Editor: Hy

Buổi sáng lái xe của Tống Hải đến đài truyền hình, xuống xe thấy bên ngoài vây quanh nhiều fans đang giơ băng dôn biểu ngữ, những fans này ăn mặc thống nhất, đa số là nam.

Thình thoảng có nghệ sĩ lớn tham gia chương trình của đài, sẽ xuất hiện tình trạng như này, đã sớm không còn lạ nữa. Nhan Khê không nhìn lâu, sau khi vào cửa thì gặp Tiểu Dương, hai người vừa nói chuyện vừa chờ thang máy.

"Nghe bảo hôm nay có một tổ phim muốn tới tuyên truyền phim điện ảnh, nam nữ chính đều là người nổi tiếng, hai giờ chiều mới bắt đầu ghi hình, nhưng sáng sớm fans hâm mộ đã đứng trông rồi," Tiểu Dương hơi đau lòng, "Từ buổi sáng cho đến chiều, những nghệ sĩ kia chưa chắc đã đi cửa mà fans đang đứng."

"Bọn họ cao hứng," Nhan Khê sửa lại mái tóc rối của mình, "Đại khái là một loại nhu cầu tinh thần của họ, bọn họ hưởng thụ cảm giác theo đuổi thần tượng, hưởng thụ cảm giác thỏa mãn khi nhìn nghệ sĩ của mình chậm rãi phát triển, chỉ cần không ảnh hưởng tới sinh hoạt, thật ra cũng coi là một loại giải trí tinh thần."

"Chị nói hay mà lại có đạo lý," Tiểu Dương chú ý thấy có người khác tới, không nói về đề tài fans hâm mộ này nữa, cô bé cười với Nhan Khê, không nói thêm gì nữa.

Cửa thang máy mở ra, Nhan Khê và Tiểu Dương còn chưa đi vào, liền có mấy người tiến lên canh ở cửa thang máy, để cho một phụ nữ đeo kính râm đi vào trước.

Trợ lý và bảo vệ vây quanh chị ta kia, đem chị ta cách ly với thế giới bên ngoài, chị ta cao cao tại thượng, những người khác là nhân sĩ phàm trần. Trong

lòng Tiểu Dương có chút sợ hãi, không dám đi vào.

"Cô Thẩm, chào cô," Nhan Khê nhận ra người phụ nữ này là Thẩm Tinh Nhan, liền chủ động bắt chuyện, lôi kéo Tiểu Dương vào trong thang máy.

Thẩm Tinh Nhan tháo kính xuống, cười với cô: "Xin chào, cô là người dẫn chương trình của kênh 8, Nhan Khê?" Chị ta nhớ rõ cô bé này, mấy tháng trước có gặp ở cửa thang máy.

"Đúng vậy," Nhan Khê chú ý tới vệ sĩ của Thẩm Tinh Nhan ẩn nhiều lần một con số, chính là chỗ tầng tám, "Cô Thẩm còn nhớ em, em thật có chút bất ngờ."

"Tôi có xem qua hai kì của chương trình, dẫn rất khá," Thẩm Tinh Nhan nhìn cô bé còn trẻ tuổi này, hơn mười năm trước chị ta cũng là tuổi này, còn đang làm việc cho người dẫn chương trình, bây giờ nhìn hậu bối trẻ tuổi, có loại cảm giác năm tháng chính là con dao sắc. Cho dù bảo dưỡng tốt, làn da cũng đã hơn 40 tuổi, so ra kém với người trẻ tuổi tươi mới, "Cố gắng thêm, sau này còn nhiều cơ hội."

"Cảm ơn cô Thẩm," Nhan Khê hơi sững sờ, cô hơi cúi với Thẩm Tinh Nhan.

Thang máy vừa vận đến, cô cung kính nói với Thẩm Tinh Nhan: "Cô Thẩm, đến kênh 8 rồi, hẹn gặp lại."

"Ừ," Thẩm Tinh Nhan nhẹ gật đầu, sau khi Nhan Khê và Tiểu Dương ra khỏi thang máy, mới đeo kính lại.

"Chị Thẩm," trợ lý nói nhỏ bên tai chị, "Hình như đây là người dẫn chương trình của một chương trình nhỏ?" Nổi ở trên mạng được mấy ngày thì coi là cái gì, bây giờ nổi tiếng so với sao còn nhiều hơn, cái loại nổi thoáng qua này, ai còn nhớ rõ chứ? Với địa vị của chị Thẩm, muốn làm dẫn chương trình của đài quốc gia cũng được, cần gì ôn hòa với loại người mới kia?

"Dẫn chương trình không phân biệt lớn nhỏ," Thẩm Tinh Nhan thản nhiên nói, "Có kiên trì có lí tưởng, đáng được chị tôn trọng."

Chị đã lăn lộn nhiều năm như vậy, sớm đã buông tha nhiều nguyên tắc, nhưng nhìn Nhan Khê như vậy thật muốn làm chút chuyện của người dẫn chương trình, trong lòng có thêm vài phần tôn trọng. Mặc dù không biết Nhan Khê có thể kiên trì bao lâu, nhưng ít ra cô ấy bây giờ, có nguyên tắc kiên trì.

Trợ lý hiểu rõ ý trong lời của Thẩm Tinh Nhan không nói thêm gì nữa.

"Aaaaa, vừa rồi cơ hội tốt như vậy, em lại không chụp ảnh cùng cô Thẩm," Tiểu Dương ngực đau giống như tổn thất mấy triệu vậy, vì sao vừa rồi mình lại sợ như vậy, một câu cũng không dám nói, "Tiểu Nhan, chị thật lợi hại, ngay cả cô Thẩm cũng biết chị," Khó trách mình chỉ có thể làm hậu kì, còn Tiểu Nhan có thể dẫn chương trình, chính là do lá gan của mình, nếu thật xuất hiện trước ống kính, còn không cả lăm sao?

"Lợi hại cái gì," Nhan Khê nheo nheo tay tiểu Dương, "Lòng bàn tay chị đều đỏ mề hôi đây này."

Tiểu Dương thừa cơ bóp tay cô một cái, "Mồ hôi hay không không biết, nhưng tay thật mềm, ở nhà chị không cần làm nội trợ sao?"

"Thình thoảng vẫn rửa chén bát," Nhan Khê đẩy đẩy tay tiểu Dương, "Nữ sắc lang!"

"Thình thoảng của chị là năm ngày một lần, hay là nửa tháng một lần?"

Nhan Khê không phản bác được, thoát nhìn cô lười vậy sao?

"Nữ sắc lang cái gì?" Trần Bội đem báo cáo giao cho Nhan Khê, "Đây là đề tài hai ngày này, em lựa chọn đi," Từ khi tiết mục về Tiểu Tùng và tổ chữa cháy thành công, lời nói của Nhan Khê trong tổ càng có trọng lượng, mà ngay cả Trần Bội cũng không không chể cô chọn đề tài, mà sắp đặt những cái quan trọng, đưa cho Nhan Khê tự chọn.

Nhan Khê lật xem tài liệu, bên trong có một người con trai biến mất nhiều năm, người mắc bệnh nặng trở về, vợ trước tí mỉa chiếu cố hắt hủi ta; chồng có chơi bởi gái gú cờ bạc, mặc kệ già trẻ trong nhà, người vợ vẫn chăm sóc bố mẹ chồng đang nằm liệt ở giường; Nếu không nữa thì người vợ cả giúp chồng nuôi con riêng, con riêng giờ có tiền đồ, đỗ lên đại học, vì gom học phí cho cậu ta, vợ cả buông tha việc học của chính con trai mình, toàn lực ủng hộ con riêng việc học.

"Đây đều là mấy chuyện cảm động," Nhan Khê đem những tư liệu này bỏ xuống, nói với đồng nghiệp, "Hiện tại đưa những tin này, có thể bộ phận người già thích, nhưng chúng ta càng bị nhiều người mắng hơn."

"Người xem đã định của chương trình là quần chúng người già mà," Trần Bội khuyên nhủ, "Người trẻ tuổi ai xem cái này?"

Nhan Khê lắc đầu: "Chị Trần, những tin tức này, có cái nào sống vì chính mình chứ, em nhìn thôi cũng thấy mệt thay cho họ," Cô không bắt người khác có cùng giá trị quan giống cô, nhưng muốn cô tán thưởng loại hành vi này, còn làm tiết mục này để cho càng nhiều người cảm động, lấy khoan dung của mọi người, thật sự không làm được.

"Em xem lại, có lẽ có cái thích hợp hơn," Nhan Khê vùn vụt xem ở đồng tư liệu, đã tìm được tư liệu sống về nhân viên giao thức ăn cứu sống một đứa bé. Phần tài liệu này kẹp trong đồng tư liệu không bắt mắt, Nhan Khê lại có ý tưởng.

"Chị Trần, không bằng chúng ta liên hệ với nhân viên giao thức ăn này, đi theo anh ta một ngày?" Nhan Khê hết sức thuyết phục Trần Bội, "người xem chương trình là người lớn tuổi, đối với người trẻ chịu khó này, khẳng định vô cùng tán thưởng, chúng ta đồng thời thử một chút, nếu như thành công, về

sau có thể quay nhân viên vệ sinh, phục vụ viên, hoặc là thầy của những nghề này, chị thấy sao?"

Trần Bội không quá đồng ý với quan điểm này, hiện tại điểm giao hàng phần lớn là người trẻ, người già càng thích ăn cơm của chính mình, không tiếp xúc qua với công việc này, bọn họ sao có thể hứng thú với loại chương trình này?

Nhưng nhìn biểu cảm kích động của Nhan Khê, gật đầu đáp ứng. Dù sao nhân viên giao thức ăn cũng không phải đề tài mẫn cảm gì, đề tài nhân viên phòng cháy cũng làm rồi, nhân viên giao thức ăn cũng không có vấn đề gì.

Cùng lắm là giảm rating, không phải vấn đề lớn.

Các đài khác vì rating mà vất óc suy nghĩ, chỉ có kênh nhỏ này, đối mặt với rating, mới có thể bình tĩnh như vậy.

Tổ chương trình rất nhanh liên hệ với nhân viên giao thức ăn, hơn nữa còn hẹn được thời gian quay. Nhan Khê thế mới biết, hóa ra nhân viên giao thức ăn trước 6h sáng phải rời giường, hơn nữa còn phải đoạt đơn với đồng nghiệp, không phải là đội chủ quán phân phó.

Buổi sáng cô gian nan rời giường, lúc trang điểm, thiếu chút nữa là đem phấn lót đánh nhầm, may mắn là cô đối với hình ảnh của mình khi lên hình vô cùng nghiêm khắc, mới miễn cưỡng giữ vững tinh thần trang điểm.

Trời không đẹp, lúc này đang mưa, mưa còn không nhỏ nữa. Nhan Khê lúc gặp người nhân viên giao hàng tên Chu Cường này, trời còn mang bóng tối.

Chu Mạnh hình dáng rất bình thường, cười lộ lên có hai má lúm như ẩn như hiện, vô cùng ngại ngùng, cậu ta mặc áo mưa, thoát nhìn hơi nhỏ gầy, thật sự khó liên tưởng tới việc cậu ta cứu một đứa bé.

"Anh không cần khẩn trương, bình thường làm gì, thì hôm nay làm như vậy," Nhan Khê nhìn ra Chu Cường hơi khẩn trương, cười an ủi, "Hôm nay mưa lớn, lúc đi xe phải cẩn thận đấy."

"Được rồi," Chu Cường xoa xoa tay, lấy đơn hàng, cười xe điện lao vào mưa.

Nhan Khê và Triệu Bằng vội vàng lên xe, đi theo sau cậu ta.

Có đôi khi Chu Cường cùng lúc đưa vài phần ăn, để tránh mưa làm ướt đồ, cậu cố ý mang một túi lớn đựng đồ ăn, căn cứ lộ trình mà đưa từng món.

Loại công việc này buồn tẻ lại không có trò chuyện, Triệu Bằng quay mấy giờ liền, bình điện của Chu Cường cũng thay hai cái, cũng không thấy có gì thú vị, anh ta uống ngụm nước, quay đầu nói với Nhan Khê, "Buổi chiều còn quay?"

"Quay," Nhan Khê vốn không phải vì quay xung đột gì, mà là quay một nhân viên giao thức ăn.

"Đi," Triệu Bằng lắc đầu nói, "Cách nghĩ của người trẻ tuổi các em, anh thật sự không hiểu nổi," Làm chương trình, ngóng trông xung đột mới thú vị. Nói ví dụ như gặp một vị khách điều ngoa, hoặc là chủ quán thái độ không tốt. Nào biết được, chủ quán thì khách khí, người nhận hàng thì ôn hòa, có đôi khi Chu Cường tới muộn vài phút, bọn họ cũng không phàn nàn, ngược lại còn nói hôm nay mưa, cực khổ rồi...

Không có xung đột liền không có chủ đề, không có chủ đề thì làm sao có chương trình?

Giữa trưa Chu Cường mời bọn họ vào trong nhà ăn cơm, nấu cơm chính là vợ cậu ta, vợ chồng hai người ở một phòng vừa cũ vừa nhỏ, nhưng sắp xếp rất sạch sẽ. Vì chiều đãi Nhan Khê và Triệu Bằng, Chu Cường và vợ cố ý nói giờ giả, làm thêm vài món đãi họ.

Những đồ ăn này đối với Nhan Khê mà nói, cũng không phải hiếm có gì, nhưng lại cảm nhận được nhiệt tình của họ.

"Không có vật gì tốt, mọi người chịu khó ăn," Chu Cường rửa tay, lại đi xào một món ăn bày lên bàn, kêu mọi người ngồi vào, "Xong rồi, mau ngồi đi."

Bàn có chút cũ, nhưng sạch sẽ.

Nhan Khê chú ý tới tới Chu Mạnh gấp đĩa xào cho vợ, có thể đây là thói quen, cũng có thể xào vì chính vợ cậu ta. Triệu Bằng vừa ăn cơm, vừa quay hai vợ chồng họ.

Cơm nước xong Chu Cường chưa kịp nghỉ ngơi, lau sạch miệng lại tiếp tục nhận đơn hàng, giống như con quay không ngừng nghỉ, lúc lấy đơn hàng, đặc biệt thỏa mãn.

Mười giờ đêm, cho dù còn rất nhiều người gọi món, nhưng Chu Cường lại không lấy đơn, mà là cười xe về nhà, thuận tiện vào cửa hàng mua một túi hoa quả.

"Hơn mười giờ rồi, rất nhiều người thích ăn khuya, vì sao anh không lấy đơn hàng?"

"Cũng không thể điều khiển được mệt nhọc, nhờ may có chuyện, người nhà sẽ lo lắng," Chu Cường bỏ hoa quả vào túi, cười vô tư, "Khoảng giờ này vợ tôi đã tan tầm, tôi đi đón cô ấy mới tốt, quá muộn cô ấy sẽ lo."

Nhan Khê cười: "Nhìn ra anh rất yêu cô ấy."

"Cái gì mà yêu hay không." Chu Cường đối với loại hình dung sến sảm này không được tự nhiên, "Cô ấy theo tôi, đã chịu khổ rồi, tôi sẽ không để cô ấy lo lắng. Chờ tiền gửi trong ngân hàng đủ rồi, chúng tôi sẽ về quê làm ăn."

Nhan Khê không có hỏi cậu ta nữa, hẹn họ cùng đi quay Chu Cường đón vợ mình, thẳng đến khi hai người họ về nhà, lúc ở cửa nói tạm biệt.

Cửa đóng lại, Nhan Khê thấy Triệu Bằng đóng máy quay, "Anh Triệu, quay cái cửa chút đi."

Đây là cái cửa đã bong sơn, chúng quanh tường cũng tróc ra, nhưng chính giữa dán chữ phúc bằng bút long, chữ phúc này vừa rực rỡ vừa tươi đẹp.

Cô lấy đi động ra chụp chữ Phúc, lúc ngồi lên xe, bắt đầu phát vào vòng bạn bè.

Nhan cầu độc thân: Đây là tình yêu [kèm ảnh]

Buổi sáng từ trên giường khách sạn tỉnh lại, liền lướt tới cái tin như vậy. Trong lòng Nguyên Dịch lập bộp nhảy dựng lên, phảng phất nuốt vào một khối băng, lạnh lẽo như gió thổi qua. Anh sờ mặt, mới phát hiện đầu ngón tay lạnh đến dọa người.

Mở danh bạ, anh không nghĩ nhiều mà gọi cho Nhan Khê.

Điện thoại vang lên rất lâu, mới có người nghe, nhưng mà anh còn chưa kịp mở miệng. Tiếng giận dữ của Nhan Khê truyền tới.

"Nguyên tiểu nhị, anh có thù với tôi à?! Hơn nửa đêm rồi còn gọi điện?!"

Nguyên Dịch sững sờ nhìn mặt trời ngoài cửa sổ, giật mình hoàn hồn, anh còn đang công tác ở nước ngoài, không ở trong nước.

Sáng ngủ không ngon, nửa đêm mới được ngủ, Nhan Khê mặc kệ người gọi là ai, tức giận lớn đến có thể đốt pháo trời, "Anh hai, đại thiếu gia, có việc thì nói, không có việc gì mà gọi tôi thì chờ chết đi!"

Nguyên Dịch che lỗ tai thiếu chút nữa là điếc của mình, hơi mờ mịt, đứng rồi, bỗng nhiên anh gọi điện thoại làm gì?

"Tôi...tôi..." Bỗng nhiên anh nhanh trí, "Ngày mốt tôi về nước, muốn hỏi cô có cần cái gì không tôi mang cho?" Ngày hôm nay anh còn nghe trợ lý phản nản, người nhà đề cậu ta mua đồ, cái gì mà son môi, mỹ phẩm dưỡng da, các loại sắc tố có thể làm người khác điên lên.

"Anh hai, anh nửa đêm gọi điện tới, chính vì cái này?" Nhan Khê cảm thấy mình muốn quỳ với Nguyên Dịch, lăn lóc trên giường vài vòng, mới đem phiên muộn đề xuống, "Không muốn gì, tôi chỉ muốn ngủ."

Nguyên Dịch:...

"Vậy cô ngủ đi," Nguyên Dịch vừa nói xong câu này, chợt nghe thấy đầu dây bên kia không đợi được mà cúp máy.

Ngực thật bực bội.

Nửa đêm nay, Trương Vọng mơ mơ màng màng nhớ hình như mình nhận được điện thoại của ai đó, nhưng nói cái gì, một chữ hán cũng không nhớ.

Mở nhật ký ra, là tên hỗn đản Nguyên tiểu nhị kia, mình ở nước ngoài, liền không nhớ ở trong nước là nửa đêm à! Nhưng, rốt cuộc tối qua cậu ta nói cái gì?

Nguyên Dịch đứng trước quầy mỹ phẩm, biểu cảm cứng ngắc nói: "Cho tôi một bộ son môi."

"Một bộ?" Nhân viên dùng tiếng anh lặp lại một lần nữa.

"Đúng vậy, tất cả màu sắc đều có."

Trương Vọng nói muốn phụ nữ vui vẻ, liền mua đồ hàng hiệu đồ trang sức, nhưng anh cảm thấy không quá tin cậy, lại đi trên mạng tìm kiếm, phát hiện nói nhiều nhất là son môi.

Người trả lời nói, muốn phụ nữ vui vẻ, không có gì mà son môi không giải quyết được, làm luôn một bộ trọn vẹn, luôn luôn có số son mà cô ấy yêu thích.

Cũng không biết Nhan Khê có nhìn son môi không, nhưng nghĩ tới hành vi đánh thức cô tối qua. Cảm thấy, không mua chút gì đó về, cô ấy có thể dùng giày cao gót nện anh.

Rõ ràng ở trước mặt mình cô chưa có hành vi quá phận nào, nhưng làm sao anh lại sợ vậy? Chẳng lẽ là do hình tượng cô dùng giày cao gót nện kẻ xấu, trong lòng anh khắc sâu quá?

"Ông chủ, chị nhà thích nhãn hiệu son nào?" Trợ lý nhìn bộ son môi đầy đủ, trong lòng âm thầm tính giá cả.

"Không phải cho cô ấy, mà là một người bạn của tôi," Nguyên Dịch nhớ rõ trợ lý quen rất nhiều cô gái, "Loại son này, có phải rất nhiều cô gái trẻ thích?"

Trợ lý gật đầu: "Là cho... bạn gái?"

"Bạn gái gì?" Nguyên Dịch đem son môi bỏ vào xe, rú mí mắt nói, "Tôi không có nhiều tâm tư cho phụ nữ vậy, chỉ là bạn khác giới bình thường."

Cho bạn bình thường son môi? Trợn mắt nhìn ông chủ, thức thối không mở miệng.

Hiện tại bạn khác giới bình thường của ông chủ có đãi ngộ cao như vậy, trợn mắt như hấn có thể nói cái gì?

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Trương Vọng nửa đêm bị quấy rối không được xin lỗi...

Bạn đang đọc truyện *Nhìn Người Không Thể Nhìn Bề Ngoài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Tôi xin lỗi, làm phiền anh rồi

Editor: Hy

Bởi vì nửa đêm bị Nguyên Dịch đánh thức, sáng hôm sau Nhan Khê vừa ngáp liên hồi vừa chạy đến đài.

"Chị Nhan, hôm qua không phải chị được nghỉ phép à, sao một hôm vậy, chẳng lẽ lại có tin tức đột xuất?" Tiểu Dương giúp mang một chén cafe đến bàn Nhan Khê, "Tin tức buổi trưa" phát sóng vào trưa thứ hai đến thứ bảy, chủ nhật thì tiếp sóng đài vệ tinh, "những câu chuyện bên mình" thì chiếu buổi tối từ thứ hai đến thứ sáu, thứ bảy chủ nhật thì chiếu lại, cho nên sau khi dẫn xong "Tin tức buổi trưa", mỗi tuần cô có thể nghỉ một ngày, nhưng điều kiện đầu tiên là không có tình huống đột xuất cần cô phải tăng ca.

"Hôm qua chị cùng anh Triệu đi quay tư liệu sống, lỡ ngày nghỉ rồi," Nhan Khê gục lên bàn, hai mắt vô thần, "Buổi sáng hôm nay thiếu chút nữa là không rời giường được."

Tiểu Dương thương cảm nhìn cô, ở trong đài lúc rảnh rồi thì rảnh rồi thật, nhưng lúc bận rộn thì đàn ông biến thành trâu ngựa, phụ nữ thì thành đàn ông. Loại hậu kỳ như cô cũng may, nghe nói các phóng viên giữa mùa đông mà đang nằm trên giường, nửa đêm nghe được tin tức cũng phải bật dậy lấy tin.

"Chị cũng coi như là tốt," Nhan Khê uống một hộp cafe lấy lại tinh thần, "Chị có một bạn học trước kia là phóng viên, vì muốn có tư liệu, phải ngồi ba ngày liên ở trên lầu lúc trời đang rất nóng."

Khi đó cô vẫn còn đang học nghiên cứu sinh, nghe các bạn học ở trong wechat tổ khổ, vừa buồn cười vừa có chút đồng cảm. Về sau đại khái hấn không chịu được khổ, hiện tại đang mở một quán lẩu, thời gian trôi qua rất thoải mái.

Trời nóng mà ba ngày không tắm rửa, còn đầy muối ở trong phòng, Tiểu Dương nghĩ một chút thôi mà đã cảm thấy không chịu được, cô đối với cái nghề phóng viên giải trí này, bắt đầu nghiêm túc kính nể. Hoàn toàn quên trước đó không lâu, còn mắng phóng viên giải trí chụp được những chuyện riêng tư của idol nhà cô ấy.

"Tiểu Nhan," Trần Bội đẩy cửa đi vào, thấy Tiểu Dương ở trong phòng Nhan Khê, "Hai người chuẩn bị một chút, đài muốn mở một cuộc họp khẩn cấp."

Sau khi Trần Bội rời đi, Tiểu Dương nhỏ giọng nói, "Đạo diễn Trần sắc mặt khó coi như vậy, có phải xảy ra chuyện rồi không?"

Nhan Khê lắc đầu, mặc dù sắc mặt Trần Bội nghiêm túc, nhưng không thấy có tức giận, có thể là đã xảy ra chuyện gì, nhưng không có nhiều quan hệ tới bọn họ.

Đến phòng họp, Nhan Khê thấy những đồng nghiệp khác đang lười biếng ngồi, Kim đài trưởng và mấy vị lãnh đạo còn chưa tới. Cô cùng Tiểu Dương và Trần Bội lần lượt ngồi xuống, Trần Bội đường đường chính chính bày ra bản ghi chép cuộc họp, nhưng Nhan Khê nhớ rõ, lần họp trước, Trần Bội cũng bày bản ghi chép như này, cầm bút nhưng không viết chữ nào.

"Chị Trần," Nhan Khê tới gần Trần Bội, "Xảy ra chuyện gì sao?"

"Ở trong đài có người dẫn chương trình lên lút kí họp đồng với diễn viên, còn xích mích với đài tổng," Trần Bội nhỏ giọng nói, "Lần họp này, mười phần thì có chín phần là nói về chuyện này."

"Ồi," Nhan Khê lập tức tỉnh táo, trong đài một chị gái một anh trai cũng là được coi là bảo bối, có thể làm đài tức giận đến không còn chút mặt mũi, xem ra là muốn vạch mặt với trong đài rồi.

"Lý Giai Ngừ," Trần Bội đối với chuyện ở những tầng cao có nghe đồn qua, "Từ sau bữa tiệc chúc tết, liền có lời đồn nói Lý Giai Ngừ và Thẩm Tinh Nhan không họp, còn nói hai người họ vì tranh giành vị trí số một đến đầu rơi máu chảy."

Mặc kệ đồn là giả hay thật, chuyện này xảy ra, Lý Giai Ngừ nhất định sẽ bị đổi nơi công tác, Thẩm Tinh Nhan ở trong đài hoàn toàn xứng đáng với vị trí số một, những người khác ở trong đài căn bản không tranh giành được với chị ta. Luận về thủ đoạn tâm cơ, xuôi gió xuôi nước thì Lý Giai Ngừ không sánh bằng Thẩm Tinh Nhan.

"Vị trí càng cao, cạnh tranh càng kịch liệt," Trần Bội thấy Nhan Khê có hứng thú với buôn chuyện, một chút xúc động cũng không có, cảm giác giờ phút này trong tay hai người còn thiếu một nắm hạt dưa, đây mới là tư thế chính xác của buôn chuyện, "Nhưng phong cảnh cũng càng tốt."

Nhan Khê gạt đầu cảm khái, "Đó cũng không phải là, tiền kiếm được nhiều hơn so với chúng ta."

"Thân là con nhà giàu, sao trong đầu óc của em chỉ nghĩ đến việc kiếm tiền vậy," Trần Bội chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói, "Có chút lý tưởng có được không?"

"Kiếm tiền mới là lý tưởng cao thượng, có chỗ nào không đúng sao?" Nhan Khê tiện tay vẽ một đồng vàng ở trên bàn ghi chép, "Cho dù em là con nhà giàu, cũng không thể ngại có nhiều tiền được."

"Thật muốn có tiền, thì còn nhiều con đường kiếm tiền nữa," Trần Bội như cười như không mà nhìn Nhan Khê, "Sao em không đi làm?"

"Những câu chuyện bên mình" ở địa phương đã dần có tiếng, Nhan Khê nếu thật là thấy tiền là sáng mắt, chỉ cần đầu tư một chút cho chương trình, vậy là không thiếu đường kiếm tiền.

"Không phải còn có câu nói là quân tử ái tài thủ chi hữu đạo (quân tử coi trọng của cải, nhưng lấy của cải phải có đạo lý) sao," Nhan Khê vẽ vớ vẩn, cuối cùng một đồng vàng biến thành một đồng vàng, "Có thể thấy được em là người có tiết tháo, có lý tưởng của con nhà giàu."

Trần Bội bị khí thế không biết xấu hổ của Nhan Khê làm cảm động, thiếu chút nữa là cười ra tiếng, thật may là nghĩ tới buổi họp hôm nay không khí nghiêm túc, chị mới cố nén cười được.

Cuối cùng Kim đài trưởng cùng mấy lãnh đạo đi vào, bắt đầu truyền cho mọi người văn bản tài liệu, quả nhiên là cấm người dẫn chương trình lên lút kí họp đồng buôn bán các hạng mục công việc, từ của văn bản rất nghiêm túc, nhưng mọi người cũng rất bình tĩnh.

Cho dù trong đài cho phép họ lên lút tiếp nhận buôn bán hợp đồng, quảng cáo phát ngôn, cũng không có loại nhãn hiệu nào tìm họ cả, cái này có thể có liên quan gì tới họ chứ? Loại họp này, nếu như không phải đài tổng phái người tới, thì ngay cả lễ phép nghiêm túc họ cũng không làm được.

Họp kết thúc, người mà đài tổng an bài vừa đi, mọi người nên làm gì thì vẫn làm, quay đầu là sẽ quên luôn chuyện này.

Trong phòng hóa trang, thợ trang điểm một bên làm việc, một bên nói giỡn với Nhan Khê: "Tiểu Nhan, tối hôm qua có phải em hẹn hò cùng trai đẹp không, sao quảng mắt thâm vậy."

"Trai đẹp thì không có, hơn nữa đêm có anh bạn gọi điện cho em thì có một người," Nhan Khê hơi căng thẳng mở to mắt, "Nhìn rất rõ sao?"

"Yên tâm, có chị ở đây, cho dù mắt là mắt gấu trúc cũng có thể làm cho em hoàn hảo khi lên hình," giọng điệu thợ trang điểm vui vẻ, "Em cũng tính tốt, nếu như ai không có việc gì mà nửa đêm đánh thức chị, ngày hôm sau chị nhất định đánh chết hắn."

"Chị tưởng em không muốn đánh sao?" mặt Nhan Khê tràn đầy khổ đau, "Nhưng người ở nước ngoài, muốn đánh mà lại không tìm thấy người."

Vừa nói xong câu đó, điện thoại vang lên, Nhan Khê nhìn màn hình, ấn nút nghe.

Chờ Nhan Khê chấm dứt trò chuyện, thợ trang điểm cười đến mờ ám, "Xem ra mai em có hẹn với trai đẹp."

"Không phải là hẹn với trai đẹp, là thiếu thu thập đưa tới cửa," Nhan Khê hung hăng nhét điện thoại vào túi xách, có chút kinh sợ mà nghĩ, trên thực tế, cho dù Nguyên Dịch thực sự đưa tới cửa, cô cũng không dám thu thập.

Cầm lấy bản thảo tin tức, có hơi tuyệt vọng nghĩ, đây là hiện thực tàn khốc cỡ nào.

Đi vào trường quay, Trương Hạo đã ngồi trước sân khấu, sự phụ quay phim vẫn còn làm công tác chuẩn bị. Nhan Khê chào hỏi với Trương Hạo rồi mới ngồi xuống. Trong tin tức không có gì mới, một phần ba nói về tin tức quốc tế, một phần nữa nói về tin tức trong nước, còn phần cuối nói về Đế Đô, hai phần trước thì các kênh khác cũng đã nói qua, tin tức của Đế Đô phần lớn là về lãnh đạo thăm hỏi ai đó, không có mục mới nào, nếu như cô là người xem bình thường, sẽ không có hứng thú với loại tin tức này.

Nhưng "Tin tức buổi trưa" và "Câu chuyện bên mình" là hai chương trình có tính chất khác nhau, cô chỉ cần hợp tác tốt với người dẫn chung là được rồi, mặt khác cô không cần quan tâm. Nghĩ về cái này, không bằng nghĩ cách gì để tránh nói sai, sai một chữ cũng trừ tiền cả đấy.

"Tin tức buổi trưa" trực tiếp xong, Nhan Khê có thể bình tĩnh thu thập tài liệu trên bàn, thuận tiện nói đùa vài câu với Trương Hạo, sau đó chào các đồng nghiệp, rồi mang theo túi xách về nhà đi ngủ.

Nhưng mà cô vừa nằm lên giường, sắp chìm vào mộng đẹp, điện thoại lại vang lên, người gọi lại là Nguyên Dịch.

"Thiếu gia, đại thiếu gia, Nguyên đại thiếu gia," Nhan Khê cầm lấy điện thoại mà muốn khóc, "Ngài lại có chuyện gì muốn nói?" Buổi sáng không phải mới gọi điện sao?

"Tôi..." Nguyên Dịch ngồi ở phòng chờ ở sân bay, nhìn ngọn đèn ở phi trường. "Tôi vừa nhìn một vòng bạn bè, chúc mừng cô."

"Ừ?" đầu óc của Nhan Khê và cục bột nhào bây giờ không khác gì nhau, hàm hồ đáp vài tiếng, khàn khàn cuống họng nói, "Tôi ngủ được chưa?"

"Được," Nguyên Dịch cúp điện thoại, trong lòng trống rỗng một mảng, không biết đây là cảm giác gì.

Phụ nữ như Nhan Khê, cũng chìm vào tình yêu rồi hả?

Cúi đầu nhìn tên trong danh bạ, Nguyên Dịch sững sốt thật lâu, đem đôi "Nhan cầu độc thân" thành "Nhan Khê", đem khóa màn hình lại, anh nhắm mắt nghỉ ngơi.

Anh không thích chuyện nam nữ, chán ghét hao tổn tâm tư đi lấy lòng một cô gái, cũng không có hứng thú với tình yêu.

Tình yêu sẽ làm cho đàn ông xem nhẹ thậm chí còn lạnh nhạt với người trong nhà mình, tình cảm như vậy thật sự đáng sợ, anh không rõ vì cái gì mà rất nhiều người đi tìm kiếm loại tình cảm này.

"Sếp, sắc mặt anh khó coi vậy, có phải thân thể không thoải mái không?" Trợ lý chú ý tới sắc mặt Nguyên Dịch tái nhợt, cho rằng bệnh dạ dày của anh lại tái phát, "Tôi có mang theo thuốc dạ dày, anh uống trước hai viên đi."

"Không sao," Nguyên Dịch mở mắt, giọng điệu bình tĩnh, "Tôi rất tốt."

Ngoại trừ trong lòng hơi khó chịu, trên người có chút lạnh, hết thấy đều bình thường cả.

Khoang hạp nhất điều kiện rất thoải mái dễ chịu, nhưng Nguyên Dịch không ngủ được, có mấy giờ mà tỉnh mấy lần liền, anh cũng không biết loại cảm giác bị đè nén mà không có chỗ phát tiết này là gì, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì.

Chẳng lẽ... Chính mình không có hứng thú với yêu đương, nên cũng muốn Nhan Khê không có hứng thú với yêu đương sao?

Nguyên Dịch ý thức được loại tâm tình này của mình là không có đạo lý, cũng không tôn trọng người khác, anh cau chặt lông mày, chẳng lẽ tâm lý mình không bình thường?

Nhan Khê thông thả ngủ một hồi, lúc từ trên giường đứng lên, cảm thấy toàn bộ thể giới hoàn mỹ lại bắt đầu, cô kéo cửa ra, ngửi thấy mùi đồ ăn thơm phức, cô ghé vào lan can hành lang, lớn tiếng nói xuống lầu dưới, "Bố, hôm nay bố về sớm vậy à?"

"Dậy rồi?" Tống Hải từ phòng bếp đi ra, cời bỏ tạp dề ở hông, "Bố thấy con gần đây bận rộn công việc, liền nấu cho con ít canh, xuống ném thử đi."

"Cảm ơn bố," Nhan Khê đi xuống lầu, uống vài ngụm canh mà bố nấu, một bên mở vòng bạn bè ra, chợt nhớ tới lúc chiều Nguyên Dịch gọi điện cho cô.

Anh ta muốn chúc mừng mình cái gì? Chúc mừng mình là dẫn chương trình "Tin tức buổi trưa", đây đã là chuyện mấy ngày trước, cũng không thể chờ đến bây giờ mới nói chứ?

Lại xem xét vòng bạn bè, sao lại có nhiều like vậy? Cô sợ hãi kêu một tiếng, nhìn đầy tin chúc mừng mình cùng với người đàn ông nào đó, đầu óc hơi mơ màng, đây là loại hiểu lầm gì mà cô không biết?

Đại hà, ta là tiểu khê: Đây là tình yêu [kèm ảnh]

Nhan Khê nhìn chăm chăm vòng bạn bè rất lâu, cái này lại lừa được nhiều người như vậy? Cô nhìn bình luận của bạn bè, bình tĩnh post một status mới.

Đại hà, ta là tiểu khê: Tôi hôm nay, vẫn là cầu độc thân xinh đẹp khả ái khám kim cương đá quý, bạn bè ở trên đầu cảm khái tình yêu của người khác, mà không biết người đàn ông của tôi có phải lạc đường hay là ngu ngốc, đến bây giờ còn chưa tới tìm tôi.

Máy bay của Nguyên Dịch hạ cánh, lúc qua hải quan, bởi vì bộ son môi này quá rõ ràng, anh còn phải nộp một khoản quan thuế, rồi mới đem thành công bộ son này đi.

"Sếp..." Trợ lý nhìn chăm chăm vào bộ son lớn, cảm thấy cái này không phải là son, mà là tiền mặt thơm phức tươi đẹp.

"Cậu giúp tôi đưa cái này," Nguyên Dịch dừng bước chân, đem son giao cho trợ lý, "Nói là tôi chọc tức cô ấy, đây là quà nhận lỗi."

"Cái này... Anh tự mình đưa không phải phù hợp hơn sao?" Trợ lý hơi khó xử, "Dù sao cũng là tự tay anh chọn, vì mua trọn bộ sản phẩm, anh chạy nhiều quầy vậy cơ mà."

Sếp à, thái độ của anh như vậy, vậy thì đối phương thực sự chỉ có thể là bạn bè khác giới bình thường rồi.

"Một người đàn ông như tôi đi không hợp, cô ấy có bạn trai, tôi sợ hiểu lầm," Nguyên Dịch không khỏi giải thích đưa son nhét vào tay trợ lý, "Bây giờ cậu đi đưa đi," Cơ thể anh không quá thoải mái, nhìn thấy son môi, sẽ càng không thoải mái.

Trực giác cho anh biết, tâm lý hiện tại của anh, không thích hợp gặp Nhan Khê.

"Sếp, tôi cũng là đàn ông" trợ lý cảm thấy vấn đề này, bản thân vẫn nên kiên trì, "Người khác nhìn thấy cũng hiểu lầm."

Nguyên Dịch nhìn mặt cậu ta, "Yên tâm, nếu như cậu đưa qua, người khác cũng chỉ hoài nghi cậu thôi, không hoài nghi cô ấy."

Trợ lý....

Bạn thân trao đổi không được sao, làm gì mà phải công kích thân thể người khác.

Nguyên Dịch về nhà, thấy bố mẹ đang ngồi ở sofa nói chuyện thân mật gì đó, anh biểu cảm bình tĩnh đi đến trước mặt hai người, "Bố mẹ, con chuẩn bị chuyển ra ngoài một thời gian ngắn, phòng ở đã dọn xong rồi."

Từ Nhã nhíu mày: "Nghĩ sao lại chuyển ra ngoài ở?"

Nguyên Á Sâm vừa nhìn vợ, vừa nhìn đứa con thứ, "Anh vừa trở về, lên nghỉ trước đi, những chuyện khác nói sau."

"Tiểu nhị, trong nhà cũng không có người khác, người nhà ở chung, cũng có thể náo nhiệt thêm," Từ Nhã duỗi cánh tay được bảo dưỡng tốt ra, rót cho Nguyên Dịch một chén trà, "Con muốn chuyển ra ngoài ở, chẳng lẽ có bạn gái sao?"

Nguyên Dịch chưa từng nói với Từ Nhã, trước giờ ngủ hai tiếng anh không thể uống trà, nhận chén trà nhấp một ngụm, lại đặt lên bàn: "Chưa có, chỉ là không muốn quấy rầy thế giới của hai người, chuyển đi cũng tốt."

"Đứa nhỏ này, nói bậy gì vậy?" Từ Nhã nhìn thanh niên cao lớn trước mắt này, năm đó còn khóc muốn bà ôm, ôm một cái gối nhỏ nói muốn ngủ cùng một chỗ với hai người, giống như thời điểm bà không biết, đứa bé đã lớn như này.

Nguyên Á Sâm nhìn chén trà bị Nguyên Dịch đặt trên bàn, nước trà cơ hồ không mất tí nào, ông nhíu mày, "A Nhã, con có ý nghĩ của mình, kệ nó đi thôi."

"Có thể..."

"Bố mẹ, con đi tắm trước," Nguyên Dịch vuốt thái dương, đánh gãy cuộc nói chuyện của hai người, "Mấy ngày nay lệch mũi giờ, ngủ không ngon."

"Ừ, được," Từ Nhã khẽ gật đầu, nói không nên lời câu phản đối.

Tắm rửa xong nằm dí trên giường, Nguyên Dịch cầm lấy điện thoại, thuận thực mở vlog bạn bè ra.

Bỗng nhiên anh mạnh mẽ ngồi thẳng người dậy, bấm số của trợ lý.

"Trợ lý Mạnh, cậu đến chưa, nếu chưa thì về nhà ngủ đi, son môi tôi tự mình đưa là được, tôi không làm phiền cậu nữa."

Tay trái cầm điện thoại, tay phải mang son môi, đứng ở cửa lớn của Tổng gia, trợ lý cùng đối mặt với cái mặt tròn của Tống Hải...

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Trợ lý Mạnh: Tâm tình bây giờ, giống như một ngàn con chó. Ông chủ bây giờ, lương tâm đều bị thui chột hết rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nhìn Người Không Thể Nhìn Bề Ngoài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 31: Đàn ông trong thiên hạ chỉ chia làm hai loại, một là con gái để ý, hai là làm con gái chướng mắt

Editor: Hy

"Được, ông chủ, tôi tới nhà Nhan tiểu thư rồi, không cần lo lắng đâu."

Mạnh trợ lý cảm thấy may mắn khi điện thoại của mình chất lượng không tệ, bố của Nhan tiểu thư có lẽ không nghe được ông chủ đang nói gì. Đây là hành vi giữ thể diện cho sếp, mà cậu ta có thể làm được.

Cậu không rõ sếp đang nghĩ gì, mình cũng đã gặp được bố của Nhan tiểu thư rồi, lúc này mà mình trở về, vậy mà bảo không phiền toái mình sao?

Vừa rồi có ý tốt như vậy sao? Hiện tại mới nhớ tới cầm son môi nịnh nọt bạn nữ, đã chậm rồi.

Tổng Hải nhìn người trẻ tuổi tự xưng là trợ lý của Nguyên nhị thiếu gia, trên mặt lộ ra cười ôn hòa, nhưng thân hình mập mạp lại đứng chắn trước cửa, không để cho trợ lý Mạnh đi vào, “Mạnh tiên sinh, cậu đây là muốn làm gì?” Tuần trước ông nghe được một tin đồn, nói là Nguyên nhị thiếu gia đã xuất ngoại làm ăn, tin tức này truyền tới chưa bao lâu, liền có người tự xưng là trợ lý của Nguyên nhị thiếu gia tới tặng lễ vật, nếu như ông không hoài nghi cái gì, vậy chính là đầu óc có vấn đề rồi.

Nhưng lại sợ đối phương là thật, ông cũng không dám làm chuyện khó nào, cho nên dứt khoát ngăn người ở ngoài cửa, không đắc tội cũng không chào đón.

Trợ lý Mạnh nhìn ra Tổng Hải có phòng bị với mình, cũng không cảm thấy bị mạo phạm, mặc kệ là ai, nếu có người lạ tới thăm, cũng sẽ có loại thái độ này. Kỳ thật cậu ta cảm thấy, bố của Nhan tiểu thư không đóng cửa lại trước mặt mình, đã là cho mình mặt mũi lắm rồi.

“Bố, hai người đang làm gì vậy?” Nhan Khê từ ngoài về, thấy một người đàn ông trẻ đứng ở cổng, tưởng rằng là công nhân của công ty Tổng Hải, nên nhẹ gật đầu với cậu ta.

“Con không biết người này?” ánh mắt Tổng Hải trở nên sắc bén, cái người này luôn miệng nói là tay mặt ông chủ đưa lễ vật tới, nhưng nếu ông chủ nhà cậu ta có quan hệ tốt với Nhan Nhan, vậy sao Nhan Nhan không biết mặt trợ lý này?

“Cậu ta không phải công nhân của bố sao?” Nhan Khê thấy trợ lý Mạnh ăn mặc sạch sẽ, cà vạt chỉnh tề, lập tức phản ứng, “Xin lỗi, nhà tôi không mua bảo hiểm, cũng không làm nghiệp vụ gì, cảm ơn.”

Không ngờ chính mình trong nháy mắt từ trợ lý cấp cao lại biến thành nhân viên bảo hiểm chào hàng, trợ lý Mạnh sững sốt rất lâu rồi mới kịp phản ứng: “Nhan tiểu thư, tôi không phải là nhân viên chào hàng bảo hiểm, tôi là trợ lý của Nguyên Dịch tiên sinh.”

“Ài?” Nhan Khê nhìn trợ lý Mạnh vài lần, năng lực nhớ người của cô không tốt, nhưng thật sự là chưa từng gặp người này, “Anh ta bảo anh tới làm gì?”

“Đây là lễ vật mà Nguyên tiên sinh nhờ tôi đưa, xin cô nhận lấy.”

“Đây là cái gì?” Nhan Khê không đưa tay nhận, khuya hôm trước Nguyên tiểu nhị gọi điện cho cô, hỏi cô có muốn đồ gì hay không, lúc ấy cô đã cự tuyệt, tại sao vẫn mua?

“Là một bộ son môi cho nữ đang rất thịnh hành.” Trợ lý Mạnh thấy Nhan Khê mặc dù cười, nhưng lại là điệu bộ khách sáo, biết rõ hôm nay không nói rõ ràng, vậy thì bộ son môi này không thể đến tay rồi, “Nguyên tiên sinh không biết cô thích loại màu gì, cho nên bèn mua trọn bộ.”

“Nguyên tiểu nhị sẽ mua son cho tôi?” Nhan Khê giẫm lên bậc thang, đi vào cửa lớn, nụ cười trên mặt càng khách sáo, “Xin lỗi, tôi không thể nhận lễ vật này, cảm ơn ý tốt của anh, mời anh anh tôi nói cảm ơn với Nguyên tiên sinh!”

Trợ lý mạnh ngơ ngác nhìn cửa lớn của Tổng gia đóng lại trước mặt mình, suy nghĩ chậm chạp.

“Bố, lần sau gặp người không quen, đừng mở cửa,” Hôm qua mới có chuyện có kẻ bắt cóc đột nhập vào nhà phú hào xong, mặc dù trong đài nhận được tin tức này, nhưng sợ làm cho xã hội khủng hoảng, cho nên đề tin tức này lại, không truyền ra ngoài.

Với hiểu biết của mình về Nguyên tiểu nhị, không có khả năng anh ta sẽ mua son môi cho cô, trừ khi đầu óc có vấn đề.

Cô từ nãy giờ nhìn ra bên ngoài, người đàn ông kia đã cầm son môi rồi đi, lúc này mới ngồi xuống sofa, miễn cưỡng mệt mỏi, móc điện thoại từ trong túi ra, gọi cho Nguyên Dịch. Người này lấy danh nghĩa của Nguyên Dịch, nhất định biết rõ cô có giao tình với Nguyên Dịch, mặc dù không biết dụng ý của họ là gì, nhưng cô vẫn nên nhắc nhở Nguyên Dịch chú ý an toàn một chút.

Nhờ may những người này không nhắm đến cô, mà là nhắm đến Nguyên Dịch thì sao?

Nguyên gia là đại phú hòa, liên lụy lợi ích rất nhiều, ai biết bên trong có âm mưu quỷ kế gì, cô không quen thuộc với những chuyện già giàu này, những chuyện như vậy nên giao cho người quen tay xử lý mới đúng.

Sau khi biết được Nhan Khê không có yêu đương, Nguyên Dịch cảm thấy một mối của mình biến mất không còn tăm hơi đâu, duy nhất hơi tiếc nuối là anh không tự đưa son môi. Anh ngồi dựa vào đầu giường, không buồn ngủ.

Điện thoại vang lên, anh cầm lên nhìn, không chút do dự ấn nút nghe. Anh muốn hỏi Nhan Khê có thích bộ son môi kia không, thế nhưng lời còn chưa ra khỏi miệng, Nhan Khê đã nói trước.

“Nguyên tiểu nhị, vừa rồi xảy ra một chuyện,” Ngờ kìa Nhan Khê hơi nghiêm trọng, “Có người giả mạo anh tới tìm tôi, đưa lễ vật.”

Nguyên Dịch: “Hừm?”

“Vừa rồi có người cầm một bộ son môi đến đây, nói là anh bảo cậu ta đưa tới,” Nhan Khê ôm một cái gối vào ngực, lười biếng nói, “Anh ta cho là tôi ngốc sao, nghĩ sao mà anh lại đưa son cho tôi được, đây không phải vô nghĩa sao. Gần đây anh cẩn thận một chút, tôi lo có người lấy danh nghĩa của anh làm chuyện xấu.”

Nguyên Dịch là kim cương lấp lánh, tên lừa đảo lấy danh nghĩa của anh, tới gần nhà phú hào có con gái đã đến lúc lập gia đình, lại để cho mọi người cho

rằng Nguyên Dịch có hứng thú với cô gái này, đến lúc đó sẽ phát sinh nhiều chuyện lắm.

Ở trong giới truyền thông này, đã biết rõ cái gì gọi là mảnh khỏe lửa gát, chỉ là bọn họ không gặp phải, không có tên lửa đảo nào không làm được.

“....”

Nguyên Dịch nhìn không được mà hoài nghi, anh ở trong lòng người phụ nữ Nhan Khê này, rốt cuộc là loại hình tượng gì, để cho cô nghĩ rằng ngay cả bộ son môi anh cũng không nở tặng?

Càng nghĩ anh càng cảm thấy toàn thân không được tự nhiên, “Tại sao tôi lại không có khả năng đưa son môi cho cô?”

Lời này nghe giống như có chút sai sai?

Nhan Khê cẩn thận từng li từng tí hỏi: “Chẳng lẽ... Thật là anh tặng sao?”

Bên kia điện thoại trầm mặc.

Có đôi khi, trầm mặc là sự thừa nhận tốt nhất, đây là xấu hổ.

“Vây, nếu không anh lại gọi trợ lý của anh đến,” Nhan Khê cảm thấy làm truyền thông gặp quá nhiều chuyện, cô muốn từ bỏ cái bệnh nghề nghiệp này, “Xin lỗi, là tôi suy nghĩ quá nhiều, nhưng... làm sao anh lại đưa son cho tôi?”

Bị què một vố lớn như vậy, cô đã tưởng tượng được đầu dây bên kia Nguyên tiểu nhị nhất định đang cười nhạo cô.

Nhưng rốt cuộc Nguyên tiểu nhị nghĩ gì vậy, vậy mà sẽ đưa cái đồ này cho cô?

“Đây là tôi nhận lỗi lần trước nửa đêm đánh thức cô,” Nguyên Dịch nghe ra giọng Nhan Khê hơi quái dị, “Làm sao vậy?”

“Không sao, một bộ son như vậy tôi cũng không dùng hết, lần sau anh muốn mua, cũng đừng mua nhiều như vậy,” Nhan Khê nhẹ nhàng thở ra, xem ra cô thực sự là nghĩ quá nhiều rồi, xem bộ dạng của Nguyên tiểu nhị, cũng không giống có hứng thú với cô. Có thể bởi vì cô độc thân quá lâu, tạo ra chứng tự kỉ, có đàn ông lại gần là cảm thấy người ta có vài phần ý tứ với mình.

Tự tin như vậy, có lẽ nên đi chọn thể giới tiểu thư.

“Cô còn muốn lần sau?” Nguyên Dịch đề cao giọng, “Nhan Tiểu Khê, đây là tôi nhận lỗi, không phải là tặng lễ vật,” Vừa rồi thiếu chút nữa là anh thuận miệng đồng ý, may mắn trong khắc cuối cùng lại tỉnh táo lại, tại sao anh phải đi quan tâm son môi của phụ nữ có bao nhiêu chủng loại màu sắc? Dù sao chất chung chúng một chỗ, anh cũng không biết chúng có gì khác nhau.

“Vừa rồi còn muốn khen anh hào phóng, bây giờ tôi rút lại,” Nhan Khê đứng đưa chân, lấy một miếng táo trên bàn ăn.

“Nói tôi giống như đang khích lệ cô vậy,” nghe thấy trong điện thoại truyền đến âm thanh ken két, anh không nhịn được hỏi, “Cô đang làm gì đó, sao lại có âm thanh lạ vậy?”

“Ăn trái cây,” Nhan Khê cắn hai ba miếng đã xong, lại lấy miếng khác bỏ vào miệng, “Làm sao, anh muốn ăn à?”

“Nhan Tiểu Khê, rốt cuộc cô phải phụ nữ không, đang nói chuyện điện thoại còn ăn?” Nguyên Dịch nhìn không được nói, “Cô không thấy phụ gương mặt của cô sao?”

“Anh cũng không phải là thủ trưởng của tôi, cũng không phải đối tượng tôi thăm mếu, tôi còn chú ý hình tượng làm gì, đám ông lớn có cần sĩ diện hão vậy không, ở giữa bạn bè vớ nhau mà giáng quy củ, còn có thể vui vẻ chơi nữa không?” Nhan Khê lau miệng, “Được rồi, anh nghe không quen thì tôi không ăn nữa.”

Bạn bè?

Nguyên Dịch vuốt lỗ tai, không nhịn được nói, “Ăn ăn ăn, cô thích thì ăn đi.”

“Được rồi, tôi chiếu cố tâm tình của anh một chút, không ăn nữa,” Nhan Khê quay đầu thấy hai mắt Tống Hải sáng quắc nhìn mình, liền nói với Nguyên Dịch, “Tôi cúp đây, anh thay tôi nói xin lỗi với cậu trợ lý kia nhá.”

“Ừ,” Nguyên Dịch sờ mũi, không hiểu sao hơi chột dạ, “Ngày mai tôi đem son cho cô.”

Cúp điện thoại, anh phát hiện mình và Nhan Khê đã nói chuyện hơn 10 phút rồi.

“Rõ ràng ba bốn câu là có thể làm rõ chuyện, “Anh lác đầu, bỏ di động lên tủ đầu giường, “Phụ nữ thật phiền toái.”

Gọi điện thoại liền thích nói lảm nhảm vô dụng nhiều như vậy.

“Nhan Nhan,” ở bên cạnh Tống Hải thấy Nhan Khê cúp điện thoại, cố gắng bày ra bộ dạng trưởng bối, “Con quen biết Nguyên nhị thiếu gia?”

“Vâng, thời gian trước có quen,” Nhan Khê biết rõ bố đang nghĩ gì, lập tức cường điệu, “Anh ta không theo đuổi con, chúng con chỉ là quan hệ bạn bè bình thường.”

Tổng Hải cái gì cũng chưa hỏi...

“Quan hệ nam nữ bình thường?” Tổng Hải cầm chén trà của mình, giọng điệu hơi hoài nghi, “Nhan Nhan, bố không có ý định làm nhà giàu siêu cấp gì, con tuyệt đối đừng chịu ỳ khuất đi ôm đùi nhà giàu. Nguyên gia mặc dù có tiền có thế, nhưng chúng ta cũng không thiếu tiền xài, đúng không?”

“Bố, bố nghĩ đi đâu vậy,” Nhan Khê bật cười, “Với tài lực của Nguyên gia, nếu anh ta thực muốn theo đuổi con, không đưa con châu báu trang sức, đưa bộ sơn môi làm gì? Điều kiện kinh tế nhà mình không phải anh ta không biết, chẳng lẽ con còn thiếu tiền mua sơn?”

“Vậy cũng đúng, nếu như cậu ta muốn theo đuổi con, đưa ít đồ như vậy, vậy thì xác thực quá keo kiệt rồi,” Chấp niệm của Tổng Hải sâu, nằm đó trong tay ông không có nhiều tiền, nhưng lúc theo đuổi vợ cũng vô cùng hào phóng đấy, “Dù sao bố nhìn dáng dấp của Nguyên nhị thiếu gia này tuy đẹp, nhưng không giống người dễ sống chung, nói không chừng còn có thói xấu bạo lực gia đình, con chớ đến gần cậu ta.”

Nhan Khê nghe vậy bật cười, “Bố, bố nghĩ nhiều rồi, nhân vật như Nguyên tiểu nhị, dạng mỹ nhân nào chưa gặp qua, dựa vào cái gì mà đi thích con?”

“Làm sao lại không thích con? Con xinh đẹp lại có khí chất, lại thông minh tài giỏi, cậu ta dựa vào cái gì mà không vừa mắt con?” Tổng Hải nghe vậy không vui, bố trong thiên hạ đều có loại tự tin mù quáng, đó chính là xem con gái nhà mình là tiểu tiên nữ, còn đàn ông trong thiên hạ chia làm hai loại, loại làm con gái đề ý, loại làm con gái chướng mắt.

Nhan Khê không phản bác được, loại tâm tính này của bố cô có phải hơi mâu thuẫn không?

Tám rưỡi, “Những câu chuyện bên mình” phát sóng, chương trình vừa mở là nhà hàng phòng bếp khí thế ngút trời, thực khách chờ đợi đồ ăn trên bàn, đầy đủ màu sắc.

“Đồ ăn của nước ta thực ra rất đẹp, thế nhưng nhiều khi, chúng ta bận rộn không thể tự mình ăn, hoặc không muốn đi xa để ăn, không thể không nói, đây là một loại tiếc nuối,” Giọng nữ nhu hòa như dòng suối, nhu hòa lại linh động, “Thế nhưng đến hôm nay, có một người giúp chúng ta giải quyết nó.”

“Anh ấy là Chu Cường, một người giao hàng bình thường, ở Đê Đô có vô số người như anh ấy.”

Trời còn chưa sáng, tiếng mưa rơi rầm rầm, nhà hàng ven đường khai trương, phảng phất cũng thành bức tranh đẹp.

Nguyen Dịch ngồi ở sô pha, nhìn tivi không rời.

Trên tivi, thỉnh thoảng truyền ra tiếng của Nhan Khê, nhưng cô rất ít xuất hiện ở ống kính.

Góc quay rất lợi, hẳn dùng màn ảnh ghi chép khách hàng, hành vi kinh doanh, còn có bóng lưng của Chu Cường, áo mưa ướt đẫm, túi giao hàng lại không dính giọt nước mưa nào.

“Cảm ơn, bên ngoài mưa lớn, phải chú ý an toàn.”

“Mưa to vậy mà còn nhờ anh đưa đồ ăn, thật phiền quá.”

“Gặp lại.”

Màn hình càng kéo dài, có khách hàng thậm chí đợi bọn họ đi xa mới đóng cửa lại.

“Ngày mưa hơi lạnh, nhưng thái độ của khách cũ rất tốt,” giọng nữ tựa hồ nhiễm độ ấm áp, “giao hàng thỏa mãn nhu cầu của mọi người, đồng thời cũng tăng nhu cầu nghề, tôn trọng nhau, cũng kéo gần khoảng cách.”

Mãi đến khi chương trình hết, Nguyen Dịch mới từ trong bầu không khí này đi ra, anh rất ít ăn hàng giao, cơ hồ chưa bao giờ tiếp xúc với họ, nhưng chương trình này lại ghi chép một cách rất cảm động.

Nguyen Dịch cho rằng chủ quán sẽ xuất hiện nói vài câu, hoặc bắt bẻ thực khách, nhưng từ đầu tới cuối lại ấm áp, thân thiết, lễ phép, còn chăm chỉ nữa.

Xem hết, Nguyen Dịch cảm giác mình có vài phản xúc động với người giao hàng.

Bởi vì “Những câu chuyện quanh mình” vừa hot ở trên mạng, cho nên tiết mục về người giao hàng lại được hot lần nữa.

Bởi vì một vài người share, rất nhanh đã kéo sự chú ý của mọi người.

Netizen 1: phong cách của chương trình thật tươi mới, tôi một mực chờ khách hàng cực phẩm xuất hiện, mãi cho đến khi hết, cũng đều là nhạc dạo ấm áp, trái lại tôi lại muốn bán bên ngoài.

Netizen 2: Nhìn ra tổ chương trình rất dụng tâm, không thù dệt chuyện, không có ý mờ mịt mâu thuẫn. Trên thực tế, toàn bộ xã hội đều là người bình thường, hiếm thấy, hơn nữa còn đi theo quay, phần lớn mọi người biểu hiện rất tốt, cho nên loại tình huống này, nếu như liên tiếp xuất hiện, tôi sẽ không

nhìn được mà hoài nghi tính chân thật.

Netizen 3: CHẳng lẽ chỉ có mình tôi là si mê giọng của người dẫn chương trình thôi sao?

Netizen 4: giọng người dẫn chương trình quả thực rất hay, rất cuốn hút, chương trình có thể làm nhiều người cảm động như vậy, công lao lớn là do giọng của cô ấy.

Nhất phẩm minh trà: Xin hỏi các vị trên mạng, người dẫn chương trình có phải tên Nhan Khê không?

Trần Minh Động ở trong video nghe thấy giọng quen thuộc, nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc, không kịp xem hết video, mà bình luận ngay ở dưới.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình.

Đại Hải: con gái của tôi là tiểu tiên nữ.

Đại Hà: Bố vui vẻ là được rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nhìn Người Không Thể Nhìn Bề Ngoài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32

Editor: Hy

Chương trình về nhân viên phòng cháy rất thành công, làm cho người của kênh 8 thấy được năng lực của Nhan Khê, tiết mục lần này về "nhân viên giao hàng" lại làm cho các dân mạng chú ý, liên nâng thêm địa vị của Nhan Khê với tổ chương trình.

Ngay cả người có thâm niên như Trương Hạo, lúc trước khi bước vào ghi hình, cũng nói chúc mừng với Nhan Khê.

Bối cảnh của Nhan Khê, chỉ làm cho mọi người khách khí một ít với cô, chỉ có thực lực mới làm người ta tâm phục khẩu phục. Nhan Khê thuyết phục được Trần Bội làm cái chương trình này, tất cả đều thành công, điều này nói lên gì?

Nói rõ là cô có con mắt nhạy bén, cũng nắm được tâm lý của người trẻ, quả nhiên là Trương Giang sáng sau đèn sáng trước.

"Đây là công lao của mọi người," Nhan Khê lật xem tài liệu, nói với Trương Hạo, "Vừa đúng khẩu vị với dân mạng thôi à."

Trương Hạo cười không nói, nhưng càng thêm xem trọng Nhan Khê. Giữ vững bình thần, không bởi vì thành tích mà tự cao, nhất định có thể đi được xa.

Ghi xong chương trình, buổi chiều Nhan Khê không phải ra ngoài, cho nên ngồi ở văn phòng lướt Weibo, sửa sang tư liệu, thuận tiện chia buồn cùng với cái cây mình nuôi bị chết.

"Chị Nhan," Tiểu Dương thấy Nhan Khê bê bồn cây nhỏ đi ra, lại nhìn toàn bộ đã bị thối, "Mấy cái này, nếu không thì trồng cây tiên nhân cầu đi, cái loại cây này chịu được vất vả."

Đem đất và cây chết đổ vào bồn cây lớn, Nhan Khê sờ lên lá non của cây Tử Đan, chụp một tấm ảnh, "Lạc Hồng không phải cây vô tình, hóa thành bùn càng giúp hoa, tiểu nhục nhục, chị sẽ chôn cất em ở đây."

"Cầu kiếp sau may mắn rơi vào tay chị Nhan, bằng không thì sẽ không sống quá hai tuần," Tiểu Dương nghiêng đầu trêu chọc, "Chị Nhan, cái cây tử đan này có thể tốt như vậy, một nửa công là do chị."

Nhan Khê ôm chậu cây rỗng, cảm thấy nụ cười của Tiểu Dương rất đáng giận, "Đại khái là bởi vì người hoàn hảo cũng nên có chút khuyết điểm mới đáng yêu, khuyết điểm của chị là nuôi không sống nó."

"Em suy nghĩ nhiều rồi, cho em chậu khác, em cũng không thể nuôi," Triệu Bằng ngồi chơi game ở ghế rung đùi đắc ý, "Bỏ đồ đao xuống lập tức thành phật, Nhan thí chủ, người vẫn nên buông tha những cây này đi."

Nhan Khê:...

Nhan Khê: Muốn nuôi một cây mà sao khó như vậy? [kèm ảnh]

Nguyên Dịch nhìn cây ở trong ảnh, lại quay đầu nhìn cái cây đang dồi dào sức sống trên bàn mình, chụp một tấm gửi cho Nhan Khê.

Thấy ảnh của Nguyên Dịch, Nhan Khê cảm thấy mình bị khiêu khích, có bồn cây xinh đẹp thì giỏi sao. Gửi cho đối phương cái biểu cảm trợn mắt, Nhan

Khê chẳng muốn phản ứng lại anh.

Bị lừa nhưng Nguyên Dịch lại rất vui vẻ, thuận tay đem chén nước tàn dội cho gốc cây.

Lúc tan việc, Nhan Khê cầm túi vội đi ra ngoài, Tiểu Dương thấy cô gấp gấp liền hỏi, "Chị Nhan, có soái ca chờ à?"

"Đúng là soái ca, mà còn là con nhà giàu đẹp trai," Nhan Khê thấy hai mắt Tiểu Dương sáng lên, hai tay như than, "Đáng tiếc người ta thích ngực lớn chân dài."

Tiểu Dương cảm khái, "Đàn ông thật là thô tục."

"Không sao, phụ nữ chúng ta kì thật cũng thô tục," Nhan Khê cười hi hi nói, "Ai không thích đàn ông vai rộng eo nhỏ chân dài, cơ bụng sáu múi cơ chứ?"

Tiểu Dương lập tức nói tiêu chuẩn: "Cái này của chị thật là tinh mắt," Làm người nha, không cần quá chăm chú, đối đãi với bạn tiêu chuẩn thấp một chút, tô điểm một chút.

"Có giác ngộ" Nhan Khê làm động tác hôn gió với Tiểu Dương, giẫm giày cao gót ra ngoài. Vừa ra cổng đài truyền hình, cô còn chưa kịp tìm số Nguyên Dịch, đã thấy có người gọi mình.

"Khê Khê!"

Nhan Khê quay đầu lại, thật không ngờ lại thấy Trần Minh Động xuất hiện dưới lầu. Động tác của cô dừng lại, hần ở chỗ này làm gì?

"Đúng là em à?" Trần Minh Động không ngờ người mình thấy trên video đúng là Nhan Khê. Hần cũng không rõ mình kiên trì tìm Nhan Khê là vì cái gì, có lẽ ý thức được năm đó mình làm sai, lương tâm cắn dứt?

Nhan Khê nhướn mày nhìn hần, không nói gì.

Năm đó Trần Minh Động thực là có lỗi với cô, cô hung hăng đập hần một trận, hần không đánh lại, cũng không phản nản, chuyện cũng coi là xong, cô cũng không biết là giữa hai người còn có gì để nói.

Loại bạn trai cũ này, mặc dù còn sống, nhưng cũng không khác với chết, cô cùng so đo với một người chết làm gì?

"Em dẫn chương trình rất tốt," đối mặt với Nhan Khê yên tĩnh, Trần Minh Động không biết nên nói gì cho phải, "Anh không ngờ em lại làm dẫn chương trình."

"Không phù hợp với tưởng tượng của anh, thật xin lỗi," Nhan Khê ngoài cười nhưng trong không cười, "Có chuyện gì không?"

"Anh được điều công tác tới đế đô, phát hiện em làm dẫn chương trình ở đài đế đô, muốn tới đây thử vận may," Trần Minh Động phát giác được Nhan Khê lạnh nhạt xa cách, cười khổ nói, "Không ngờ thật sự gặp được em."

Nhan Khê vội lùi sau mấy bước, "Trần Minh Động, tôi nói trước, tôi sẽ không đội lại cái mũ xanh(bị cắm sừng í) nữa đâu."

"Chẳng lẽ chia tay rồi, bạn bè cũng không làm được?" Trần Minh Động cảm thấy trong mắt Nhan Khê ngập tràn ghét bỏ, ý xấu hổ và tình cảm còn ôm ấp của hần, lập tức bị thiêu đốt, một chút vết cũng không còn.

"Bình thường bạn của tôi nhiều như vậy, cũng không thiếu anh," Nhan Khê liếc mắt hướng lên trời, "Giải tán, anh làm gì thì làm đi," Nói xong, cô quay người chuẩn bị đi.

"Nhan Khê, em chờ chút," Trần Minh Động thấy Nhan Khê đi, vội đuổi theo, muốn vron tay ra, Nhan Khê lập tức quay người chỉ vào hần, "Anh vron tay thử xem!"

Trần Minh Động lập tức thu tay nhanh như chớp.

"Nói đi," Nhan Khê bắt đắc dĩ, "Có gì thì nói một câu cho xong, tôi nghe."

Trần Minh Động...

Đối mặt với Nhan Khê, một câu hần cũng không nói được. Lúc trước ở cùng Nhan Khê, hần cho rằng cô là nữ thần ôn nhu như nước, ở chung mới biết, tính cách của cô khác hoàn toàn với ôn nhu như nước.

"Nhan Khê, nhiều năm vậy rồi, tính cách của em vẫn vậy." Trần Minh Động không nói được, "Nói chuyện không dối người, em rất khó chịu?"

"Tôi chưa bao giờ dối người," Nhan Khê nhấn mạnh chữ "người".

Bị câu nói đầu tiên của Nhan Khê xấp nhập vào hàng ngũ "Không thuộc người", sắc mặt Trần Minh Động đổi tới đổi lui, "Hôm nay anh, chỉ là muốn xin lỗi chuyện năm đó, cũng không có ý gì. Nhưng Nhan Khê, em có nghĩ tới không, loại người không chịu được ủy khuất như em, có mấy người chịu được em?"

"Liên quan rắm gì tới anh," Nhan Khê bình tĩnh vung ra một câu, bạn trai đã chia tay còn chỗ mớm vào, đều không không có tư cách bới đào.

"Cô liên làm đi," Trần Minh Động hào tâm đã biến thành lòng lang dạ thú, thiếu chút nữa bùng nổ, "Nhan Tiểu Khê, cô thật là lãng phí mặt tốt của cha mẹ cô."

"Liên quan rắm gì tới mày."

Lần này là một giọng nói khác, người nói chuyện sắc mặt rất khó coi là Nguyên Dịch.

"Sao anh lại tới đây?" Nhan Khê hơi ngoài ý muốn "Không phải hẹn ở chỗ ăn sao?"

"Nếu như tôi không đến, làm sao nhìn thấy thằng ngốc này làm phiền cô," Nguyên Dịch đứng cạnh Nhan Khê, khoác tay lên vai Nhan Khê, làm tư thế của một đại ca, "Mày là ai?"

"Vậy anh là ai?" Trần Minh Động thấy người này mặc âu phục, toàn thân tà khí, không giống với đàn ông tốt, giọng hơi chột dạ, "Đều là người văn minh, nói chuyện đừng thô tục."

"Ai cần văn minh với mày?" Nguyên Dịch dùng ánh mắt bắt bé quét Trần Minh Động, "Tiểu Khê lớn lên rất tốt, ngược lại mày mới lãng phí cha mẹ mày."

Nhan Khê thiếu chút nữa không nhận được cười, đem mặt đưa ra sau lưng Nguyên Dịch, bụm mặt cười trộm.

Trần Minh Động dù sao cũng bị Nhan Khê giận, cho nên phản ứng nhanh, "Anh là bạn trai hiện tại của Nhan Khê?"

"Liên quan quái gì tới mày." Nguyên Dịch ném một câu như cũ.

Trần Minh Động thiếu chút nữa muốn đánh người, hấn không muốn nghe được câu này.

"Nhan Khê, tôi không ngờ cô bây giờ lại biến thành như vậy," Trần Minh Động cẩn thận dò xét Nguyên Dịch một phen, vô cùng đau đớn nhìn Nhan Khê, "Cô vậy mà tìm một người đàn ông như này."

Nguyên Dịch?

Đàn ông như mình thì sao? nhiều tiền đẹp trai, lại không có quan hệ nam nữ loạn xạ, rốt cuộc không tốt ở đâu?

Không đúng, mình có điểm gì không xứng với Nhan KHê hả? Thằng ngốc này có phải mù mắt rồi không?!

"Được rồi," Trần Minh Động thất vọng lắc đầu, "Tôi cứ nghĩ cô vẫn là cô, không ngờ đã thay đổi rồi."

"Nhan Khê, chỗ này của cô sao lại nhiều bệnh tâm thần vậy?" Nguyên Dịch thiếu chút nữa không kìm được bản thân, "ngu dốt hay là tinh thần có vấn đề, cho mình là thần tượng của phim ngôn tình à?"

"Nguyên tiểu nhị, được rồi đấy," Nhan Khê cảm thấy bạn trai cũ bị người khác làm cho đầu óc tối dạ, cô cũng không có mặt mũi, cô vừa ý một người đầu óc tối, vậy là bị mù sao?

"Xe của anh ở đâu?" cô giật tay áo Nguyên Dịch, "Mau dẫn tôi đi."

"Xi," Trong lòng Nguyên Dịch hơi không thoải mái, "Đi thôi."

"Nhan Khê, chờ chút."

"Chờ cái khi gì nữa!" Nhan Khê không thể nhịn nữa, quay đầu nói với Trần Minh Động, "Trần Minh Động, anh cho tôi là ngu hử. Nói nhảm nhiều vậy, có tin con mẹ nó tôi đánh anh không, đại lão gia anh cứ chít chít như vậy không phiền à?!"

"Lão nương bây giờ yêu ai ở với ai, anh quản được sao? Cho dù lão nương tay trái một đũa trai bao, tay phải một tiểu mỹ nữ, đó cũng là khả năng của lão nương, anh rảnh rồi khó chịu thì tìm việc mà làm, đừng chạy tới trước mặt tôi nói nhảm, con mẹ nó năm đó anh ngoại tình còn bỏ ra tình cảm à?" Nhan Khê hừ lạnh, "Đầu óc có bệnh."

Trần Minh Động...

Nguyên Dịch...

Nhan Khê hếch cằm, nói với Nguyên Dịch, "Đi!"

Đầu gối Nguyên Dịch run lên, không tự chủ được đi sau lưng Nhan Khê. Thấy Nhan Khê mở cửa xe, anh quay lưng nhìn một cái, người đàn ông kia còn đứng nguyên tại chỗ, dường như không lấy lại được tinh thần.

"Nhìn cái gì?" Nhan Khê quay đầu nhìn anh.

"Không." Nguyên Dịch lắc đầu, ngồi vào xe, đóng cửa lại.

Đi được mười phút, Nguyên Dịch không nói gì, anh lấy di động ra nhìn tới nhìn lui, nhìn điện thoại mà không rõ tâm tư, cuối cùng không nhận được, "Nhan Khê, người vừa rồi, có quan hệ gì với cô?"

"Không có quan hệ." Ngữ khí Nhan Khê bình tĩnh lướt weibo.

Tâm tình Nguyên Dịch nhẹ hơn.

"Trước kia có chút quan hệ với tôi."

"Quan hệ gì?" Nguyên Dịch quay đầu nhìn cô.

"Bạn trai cũ," Nhan Khê chống lại cặp mắt của anh, cười vô tư, "Không phải trước kia tôi nói với anh, năm đó tôi có rất nhiều người theo đuổi à."

Ừng ực.

Một tảng đá lớn nện vào ngực Nguyên Dịch, vừa buồn bức vừa đau, còn mang theo loại ủy khuất không rõ. Nguyên Dịch rời ánh mắt, không nhìn Nhan Khê, "Váy mắt của cô cũng không tốt lắm."

"Ừ, vừa rồi bạn trai cũ cũng nói như vậy," Nhan Khê cười tủm tỉm gật đầu.

Bị ngộ nhận là bạn trai hiện tại của Nhan Khê, Nhan Khê để cho bạn trai Nguyên Dịch hiện tại của mình chìm đắm trong truy lục:...

"Cô nói rõ xem, rốt cuộc tôi không tốt ở đâu, ở đâu không xứng với cô?" Nguyên Dịch cảm thấy hỏa khí toàn thân đều toát ra, "Cô tìm bạn trai gì, ánh mắt còn kém hơn cả mình!"

"Lời muốn nói đã rõ ràng, đó là bạn trai cũ, không phải bạn trai, hiện tại tôi là kim cương cầu độc thân," Nhan Khê từ trong tủ nhỏ lấy ra một lon nước, mở ra uống, "Không trải qua máu chó, sao có thể tìm được chân ái. Trực giác nói cho tôi biết, người đàn ông chân ái tương lai của tôi đang trên đường tìm tôi."

Nguyên Dịch lấy lon nước có ga trên tay cô, đổi bằng một trái nước trái cây, "Có lẽ người ta ngại đường quá xa, không muốn tới rồi."

"Cái miệng của anh, thật muốn đánh một trận," Nhan Khê đuổi năm đám với Nguyên Dịch, "Bạn trai tương lai của tôi vừa đẹp vừa ôn nhu, nhất định không bỏ được người đáng yêu như tôi."

Nguyên Dịch: Người không biết xấu hổ lại bắt đầu, thật là làm cho đàn ông pháp phòng không yên, hơi thở bất ổn.

Hai người dùng bữa tối, Nhan Khê mang bộ son môi đi tính tiền. Nguyên Tiểu Nhị đã tặng lễ cho cô rồi, bữa cơm này cô nên mời.

"Ái chà chà, đây có phải Nguyên tiểu nhị không?" Trương Vọng từ phòng đi ra ngừng chân lại, nói với Từ Kiều Sinh đang đội mũ lưỡi chai ở sau lưng, "Cậu ta ra ngoài ăn cơm, vậy mà lại để phụ nữ trả tiền?"

Từ Kiều Sinh tháo kính râm xuống, đi cùng một cô gái trẻ, hình như đúng là Nguyên Dịch rồi?

"Đợi chút, chúng ta đừng đi," Trương Vọng giữ chặt Từ Kiều Sinh đang định đi lên, đợi cho Nguyên Dịch mang cô gái lạ lẫm kia rời đi, mới hạ giọng nói, "Cậu có nghe Nguyên tiểu nhị đề cập qua cô gái nào chưa?"

Từ Kiều Sinh trầm mặc lắc đầu, "Anh Dịch chưa từng nói với tôi."

Bọn họ mặc dù là có quan hệ anh em bà con, nhưng trên thực tế Nguyên Dịch có cảm tình tốt với Trương Vọng, nếu như ngay cả Trương Vọng mà anh cũng không nói, vậy thì người khác làm sao có khả năng biết được.

"Nhưng cô gái kia thoát nhìn hơi quen, giống như thấy ở đâu rồi," Từ Kiều Sinh cẩn thận nhớ lại, "Mặc dù cách hơi xa, tôi không thấy rõ tướng mạo, nhưng tôi khẳng định, tôi tiếp xúc qua rồi."

Từ Kiều Sinh đang là nghệ sĩ hot, sẽ tiếp xúc với bao nhiêu cô gái chứ?!

"Cái này của cậu khác gì không nói gì," Trương Vọng khoát tay, "Cậu đừng xen vào chuyện của người khác, Nguyên tiểu nhị không nói với chúng ta, nói không chừng không phải loại quan hệ ấy, mà là kinh doanh bình thường."

Loại vật chán ghét tình yêu như Nguyên tiểu nhị, hai người anh em này quá rõ rồi.

Trương Vọng về nhà, đang nói chuyện với bạn gái, thì nhận được tin nhắn của Nguyên Dịch.

Nguyên Tiểu Nhị: Vọng Tử, cơ thể tôi có khả năng có vấn đề thật rồi.

Nhìn thấy cái tin này, trong đầu Trương Vọng lập tức hiện thị vô số bệnh nan y, bị dọa sợ đến mức suyts nữa không cầm nổi điện thoại.

Tác giả có lời muốn nói:

Trương Vọng: tôi không thể nói lời thô tục, chỉ có thể giữ im lặng.

Ngủ ngon~

Bạn đang đọc truyện *Nhìn Người Không Thể Nhìn Bề Ngoài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33

“Cậu như vậy là làm sao?”

Trương Vọng vừa gọi điện được cho Nguyên Dịch liền lập tức hỏi.

“Thân thể nơi nào không thoải mái, bác sĩ nói thế nào? Trong nước không trị được chúng ta ra nước ngoài, chắc chắn sẽ chữa khỏi. Cậu giờ đừng vội, tôi lập tức qua chỗ cậu”

“Cậu qua tìm tôi làm cái gì?”

“Cậu lần sau có thể hay không đừng nói chuyện dọa người như vậy?”

Trương Vọng vừa nghe ngữ khí của Nguyên Dịch liền biết mình suy nghĩ quá nhiều

Nguyên Dịch không biết Trương Vọng đến cùng phát điên cái gì, anh ném quyển truyện tranh ‘tiểu quái thú’ trong tay xuống cười nói,

“Ngày mai chọn thời gian, tôi với cậu nói chuyện chút”

“Nguyên Tiểu Nhị, cậu có thể đem lời nói rõ ràng một chút được không, lão tử thiếu chút nữa bị cậu hù chết.”

Đem cuốn truyện cầm lên, chỉ thấy tiểu quái thú ngã quỵ giữa vũng nước, còn thỏ nhỏ nhím nhỏ chống vó lôi kéo sợi dây thừng cũng không tài nào đem Đôn Đôn béo quái thú kéo ra được. Nguyên Dịch thấy một màn như vậy, nhin không được cười ra tiếng.

Trương Vọng bị tiếng cười dọa sợ lông tơ đều dựng hết lên. Xem ra đầu óc Nguyên Tiểu Nhị kia thật có vấn đề, nếu trước kia hắn ở trước mặt Nguyên Tiểu Nhị xưng lão tử đã sớm bị Nguyên Tiểu Nhị coi như cháu trai mà mắng, không nghĩ tới hắn hôm nay thế nhưng còn có thể cười được. Gác máy, Trương Vọng sờ cánh tay, trong lòng có chút sợ hãi, xem ra bệnh cũng không phải nhẹ.

Nhan Khê trở về nhà, mở hộp quà tặng ra, nhìn thấy một bộ son môi hoàn chỉnh, đem bỏ vào trong tủ áo. Mở máy tính ra, đã thấy biên tập réo rất gọi tới gọi lui, cô hồi sau mới biết được là nhà sản xuất bên kia lại muốn hợp tác cùng cô ra tập truyện tranh mới.

Tiểu Khê Lưu: ‘Này lần trước tiền nhuận bút còn chưa giao hết, không làm’

Minh Minh: ‘Tiền nhuận bút ở phòng tài vụ đã hạch toán, bọn chị là nhà xuất bản chính qui, tuyệt đối không tham ô tiền nhuận bút của tác giả. Tiểu thư mỹ lệ, nghĩ kĩ một chút, hợp tác?’

Nhan Khê biết rõ sách của mình bán rất chạy, còn nằm trong top 20 sách bán chạy, nhưng hiện giờ cô không có nhiều thời gian vẽ truyện, gần đây ít đăng truyện lên weibo mà không ít fans đã kêu gào kháng nghị

Tiểu Khê Lưu: ‘Em sẽ suy xét một chút, gần đây công việc của em có chút bận rộn, thời gian sáng tác không nhiều’

Minh Minh: ‘Chậm rãi vẽ, chỉ cần em nguyện ý kí hợp đồng, sau đó chúng ta không vội’

Nhan Khê không có vội đáp ứng mà tìm, cô tìm một vài vị bạn (kịch bản?? mình không biết dịch từ này thế nào ☺), vẽ vài câu chuyện xưa ám áp, đăng lên weibo. cô vẽ không tính là cao siêu nhưng lại rất mạnh, đem nhân vật chính họa đến là khá ái, thật có một loại xúc động muốn cắn một phát.

Rất nhanh trên weibo hiện lên vô số bình luận

[mạnh đến muốn nhuhn cả chân ra a, này cục hoa yêu quả thật chính là loại vừa xuân vừa mạnh]

[chủ thót ngờii hảo a, nhân vật chính là cái gì không tốt lại cứ cố tình là cục hoa yêu, hahaha]

[haha, này chủ thớt cũng chỉ là dựa vào mấy chi tiết bán manh thôi, còn trình độ vẽ cũng chỉ có thể lừa gạt mấy người không trong nghề. Có tình đám fans nào tàn bên dưới cứ kêu hạo. Xã hội giờ thật không có ý tứ, họa sĩ chân chính thì không quan tâm, nghiệp dư thì lại có fans trăm vạn, viết sách vì tiền]

Nhan Khê nhìn đến những bình luận đánh giá này liền trực tiếp phản hồi:

[Ta chính là dựa vào vẽ tranh bán manh nghiệp dư, thật làm người chê cười. Ta vẽ không phải vì mơ mộng, cũng không phải tương lai, chính là vì nghĩ họa liên họa. Đây là chuyện bình thường cỡ nào, họa sĩ nghiệp dư cũng có thể vẽ, cũng có thể có buổi triển lãm của riêng mình. thật cảm tạ tổ quốc, cảm tạ xã hội, cảm tạ fans, nguyện thế giới này mãi hòa bình.]

Nhan Khê đối với những bình luận ác ý trực tiếp đáp trả, đối với antifans là giả tạo, còn với fans chân chính lại thấy tác giả vừa khá ái lại thẳng thắn. Bất quá nếu lại có người nói cô vẽ không chuyên nghiệp thì lại có vẻ rồi hơi tìm việc.trên mạng, cũng không biết ai với ai, biết được giáp kia là người hay câu, Nhan Khê mới lười đi phản ứng lại đám anti đó. cô không giết người phóng hỏa, không thẹn với lương tâm, nếu những người đó cảm thấy cô bản thủ có thể thỏa an ủi tâm lý của họ, cô vậy liền theo họ đi. Coi như là làm việc tốt, những người tâm lý có chút khổ não nếu không tìm được chỗ phát tiết liền có chút không nhịn được.

“Chắc, ta như thế nào lại cảm thấy chính mình đương như đang phát hào quang?”

Nhan Khê lấy gương ra chiếu chiếu lên mặt, đem kịch bản cất đi, lại chọn vài tin nhắn để phản hồi, bỗng nhớ ra mình còn có một tài khoản weibo khác, vừa đăng nhập đã thấy fans hơn năm vạn.

Tất cả bình luận phía dưới đều là khen cô có khí chất, bộ dạng xinh đẹp hoặc là dẫn chương trình tốt. cô đại khái xem qua một lần, nhìn đến {Những câu chuyện bên ta} đang phát lại trên weibo, liền thuận tiện tắt đi.

Tất cả bình luận phía dưới đều là khen cô có khí chất, bộ dạng xinh đẹp hoặc là dẫn chương trình tốt. cô đại khái xem qua một lần, nhìn đến {Những câu chuyện bên ta} đang phát lại trên weibo, liền thuận tiện tắt đi.

“Nhan Nhan” thấy Tống Hải, Nhan Khê đứng dậy mở cửa

“Ba ba, sao muộn như vậy mà ba còn chưa ngủ?”

“Ba thấy phòng con đèn còn sáng, liền tới xem xem”

Tống Hải mắt nhìn máy tính còn đang bật liền nhắc:

“đi ngủ sớm một chút, mấy ngày trước còn nghe nói có người trẻ tuổi hay thức đêm rồi bất ngờ chết”

“Ba nói cái tin tức kia chính là đài của bọn con đưa tin”

Nhan Khê đối với Tống Hải lấy lòng cười “Con lập tức đi ngủ liền đây”

“Tự con biết là được”

Tống Hải vừa thấy con gái đối với mình cười cười, liền không nỡ nói ra nửa câu nặng lời

“Ba đây về phòng trước”

“Ba ba ngủ ngon”

Nhan Khê nhìn Tống Hải trở về phòng rồi mới nhẹ nhàng đóng cửa. Nằm trên giường bỏ máy tính qua một bên, đột nhiên di động vang lên, trên ô tán gẫu hóa ra là bạn đại học lâu không liên lạc.

[Nhan Khê đang online sao, trong lớp có ai có cách liên hệ với bạn ấy không?]

cô và nữ đồng học này trước kia quan hệ không quá thân thiết, chỉ xem như là bạn học bình thường, nhưng quan hệ với Ngụy Hiểu Mạn dường như không tệ. Diễn đàn không ai để ý cô, nữ sinh này lại tự nhiên tìm. Nhan Khê tắt ô tán gẫu, làm bộ như chính mình không có nhận được tin nhắn. Người chưa bao giờ liên lạc, bỗng nhiên một ngày đẹp trời tìm đến tuyệt không phải là cái chuyện tốt gì, làm gì có chuyện tốt gì đến phiên cô? (chị n giống trầm ghê, chả biết may mắn là cái vẹo gì) Chàng may là rủ nàng gia nhập đầu tư cái gì hạng mục, đến lúc cô lấy có cự tuyệt, tình cảm vốn chẳng có mấy cũng hết sạch. Nhan Khê không để ý, cầm điện thoại ném tới đầu giường

Từ khi bị Nguyên Dịch nửa đêm gọi điện thoại gây rối, từ đó về sau cô liền có thói quen tắt điện thoại. Về phần công việc, cô không tính là người quan trọng, buổi tối có gì khẩn cấp cũng không tới phiên cô xử lý. Có câu nói làm người không thể mạnh miệng. Nhan Khê không hề nghĩ đến chính mình cũng nửa đêm còn có điện thoại công việc. Điện thoại của Kim đài trưởng nghe có chút gấp, tựa hồ còn có không ít người đang nói chuyện, hình như bên đầu kia còn đang thương nghị cái gì.

“Kim đài trưởng, phát sinh chuyện gì?” Nhan Khê nhận thấy có sự tình không thích hợp, đầu óc chậm rãi thanh tỉnh.

“Tiểu Nhan, trên mạng phát sinh chút việc, cháu ngàn vạn lần không thể tùy tiện phát ngôn”

Kim đài trưởng hạ giọng giảng giải “Người là trụ cột của kênh chúng ta, nhất định không được can thiệp vào”

Nhan Khê không hiểu ra sao, nhưng nghe ngữ khí của Kim đài trưởng, sự tình chắc chắn không nhỏ

“Hào, cháu rất ít khi lên internet phát ngôn”

Kim đài trưởng cũng không giải thích đến cùng là phát sinh chuyện gì, liền vội vàng gác máy. Bị cuộc điện thoại này đánh thức, Nhan Khê cũng hết buồn ngủ, lấy di động ra tìm kiếm, nguyên lai thật là có chuyện lớn.

Lý Giai Ngừ nhảy lầu tự sát.

Nhìn đến tin tức này, Nhan Khê có chút khiếp sợ, Lý Giai Ngừ hiện tại đang rất phát triển, cùng lúc nghe nói cùng nhà đài giải trừ hợp đồng, tìm đến nhà đài tốt hơn, như thế nào lại như vậy... Bỏ qua một bên vài mâu thuẫn giữa nhà đài và Lý Giai Ngừ, Nhan Khê thấy đối phương là một người thập phần ưu tú, cô ấy qua đời cũng là một tổn thất lớn. Cảnh sát còn chưa tra ra nguyên nhân cô tự sát, nhưng trên mạng đã có những người nhận định là đài truyền hình bức tử cô nàng, đài truyền bị ảnh hưởng, Thẩm Tinh Nhan weibo cũng thế, tất cả đều bị lên án một mảnh. Cũng có “Người qua đường chính nghĩa” phần nộ chữ bôi, ở đài cũng có phóng viên tức mình trở về trên weibo phản bác lại. hiện tại hẳn trên weibo bị vạn người chửi rủa.

sự việc tuy phát sinh vào ban đêm, nhưng người xem weibo cũng không thiếu, khả năng giờ này xem lúc này toàn là cầu độc thân. Nhan Khê cẩn thận suy xét hướng đi của dư luận, phát hiện có người cố ý dẫn đường, muốn cư dân mạng hiểu nhầm rằng Lý Giai Ngừ bị đài truyền hình bức tử. Việc này ngoại trừ đối thủ cạnh tranh ra còn ai có thể tiêu tiền thuê thủy quân làm sự tình này?

Có một số nghệ sĩ nhỏ nhân cơ hội này truyền truyền bản thân, lên mạng phát giọng thương tiếc còn không quên tự sướng, nhìn đến là phiền lòng.

Đây là trường ăn nhân huyết mìn thâu cuồng hoan. (Trẫm thực sự koong hiểu câu này. Nàng nào hiểu thông nào cho ta))

Nhan Khê nằm ở trên giường, lẩn lộn trần trọc mãi mà không ngủ lại được, cuối cùng chỉ có thể bật máy tính, dẫn nhân vật chơi đi ngược chết bang phái đối thủ. Nhìn đến gần sáng rồi mà không thiếu người chơi online, Nhan Khê mặc danh kì diệu có cảm giác cảm động, hoá ra nhiều cầu độc thân lên đây chơi như vậy.

“Người tối hôm qua cũng nghe bát quái?” Tiểu Dương ngáp một cái đi vào văn phòng, trong giọng nói có chút tiếc nuối

“trên mạng cái gì cũng có thể nói được, thật đáng tiếc”

Các cô đều là loại tiểu viên chức, cũng không thể bận tâm đến nhiều việc như vậy, chẳng qua chỉ cảm thấy, Lý Giai Ngừ vất vả đi lên vị trí như bây giờ cuối cùng lại có kết cục như vậy, dù thế nào cũng cảm thấy thật đáng tiếc.

“Tôi qua chơi trò chơi, gặp được một tên bệnh thần kinh, chỉ đuổi theo giết hán một giờ” Nhan Khê uống mấy ngụm lớn cà phê

“Em cũng đừng ở đài mà nói mấy chuyện này miễn cho tìm phiền toái.”

“Em cũng chỉ dám ở đây nói chút, ra ngoài đâu dám nói gì đâu” Tiểu Dương ngồi xuống ghế.

“Buổi sáng em xem Thẩm Tinh Nhan trên weibo bị vạn người bình luận sỉ vả, nếu là em đã sớm tức chết.”

Lúc trước trên mạng Thẩm Tinh Nhan cùng Lý Giai Ngừ tranh Nhất tỷ của Vệ Thị đã không còn là tin nội bộ. hiện tại Lý Giai Ngừ Tự sát, Thẩm Tinh Nhan liền biến thành đối tượng bức tử Lý Giai Ngừ là đối thủ duy nhất.

(Nhất tỷ:"Nhất Tỷ", những nữ diễn viên phải lọt vào Top "Đại Hoa đán", sau đó vuron lên đến vị trí "Đương gia Hoa đán", tức là đứng đầu trong số những Hoa đán đó mới có thể được xem là "Nhất Tỷ". "Nhất Tỷ" là người hội đủ yếu tố nhan sắc và tài năng. Và tất nhiên, họ luôn giành được những giải thưởng quan trọng hàng năm của nhà đài.)

“Nhan lão sư” một nhân viên công tác gõ cửa văn phòng của cô “Có người tặng hoa cho cô”.

Nhan Khê nghi hoặc đi ra cửa, mắt nhìn đến đóa hoa lại nhìn đến người đưa hoa, ở ô kí nhận liền kí tên mình xuống.

【 nhất biệt kinh niên, lại gặp lại, người lại vẫn như Triều Hà bàn mỹ lệ —— Tổng Triều 】(Các nàng giúp trẫm cái, đại ý thì hiểu mà khổ nỗi không biết dịch thế nào cho hay ☺))

Tổng Triều???

Nhan Khê đem bó hoa bỏ qua một bên, cảm xúc lại phả lệ quái dị. Lại gặp lại? Bọn họ trước kia có gặp qua sao?

Tổng Triều... Tổng Triều...

Nhan Khê bỗng nhiên nhớ tới một việc hồi còn ở đế đô, có hotboy của trường viết thư tình cho cô, lại bị nữ sinh khác vụng trộm ném đi, cái nam sinh dường như là Tổng Triều.

(bản convert ghi là giáo thảo, trầm tìm rụng gan rụng phổi mới ra được nghĩa))

Lúc ấy cô còn trẻ mà cái tên này thật dễ nhớ, không nghĩ tới đem việc này quên luôn ra sau đầu. Có lẽ cô ở đó cũng không có bao nhiêu kỷ ức, đối với loại chuyện nhỏ này, cô cũng không quan trọng gì.

(Có nam phụ rồi, trầm đây hóng kịch hay muahahahahaha))

cô cùng Tống Triều trước kia có gặp qua hai lần, Tống Triều đều không có ý đề cập đến chuyện này, như thế nào bây giờ lại thích cùng cô tìm về quá khứ? Cố tình là loại quá khứ này, đến chính cô cũng không hề có ấn tượng, vẫn là từ miệng người khác mà biết được. cô chính là đang suy nghĩ, di động liền vang lên, người gọi điện tới là Tống Triều, cô do dự một chút rồi nghe máy.

“Tống tiên sinh”

Nhan Khê cũng không thích Lam Sắc yêu Cơ, bởi tuy đẹp nhưng nghĩ đến loại hoa này có khả năng là dung sơn nhuộm ra, cô liền sợ hãi sơn này có hại vượt chỉ tiêu cho phép, có thể ảnh hưởng đến hô hấp.

“Tống tiên sinh” Nhan Khê cũng không thích Lam Sắc yêu Cơ, bởi tuy đẹp nhưng nghĩ đến loại hoa này có khả năng là dung sơn nhuộm ra, cô liền sợ hãi sơn này có hại vượt chỉ tiêu cho phép, có thể ảnh hưởng đến hô hấp. cô còn trẻ, cô còn yêu tính mạng mình lắm.

“Nhan tiểu thư thích hoa tôi tặng em không?” Tống Triều lời nói ôn nhu, đủ để cho chị em chết chìm khi nghe hắn nói.

“Cám ơn” Nhan Khê khách khí đáp “Khiến ngài phải tiêu pha rồi”

“Hoa tươi tặng mỹ nhân, Nhan tiểu thư cùng với nó rất xứng đôi”

Đây là nói nàng cùng Lam Sắc yêu Cơ giống nhau, đều là bị thuốc nhuộm màu làm giả xinh đẹp? Được khích lệ như vậy Nhan Khê cũng không cảm thấy quá vui vẻ

“Cám ơn ngài đã khích lệ, nhưng tôi không rõ Tống tiên sinh vì lý do gì lại tặng hoa cho tôi?”

“Năm đó theo đuổi Nhan tiểu thư, Nhan tiểu thư không có đáp ứng, hiện tại.”

Tống Triều mặt không biểu tình thương thức bút máy cầm trên tay, ngữ khí lại vô cùng ôn nhu

“Em vẫn là không muốn cho tôi một cơ hội theo đuổi em sao?”

Tống Triều bỏ bút máy xuống, đem giấy trên bàn vo thành một đoàn “Nhan tiểu thư không cần để ý vài việc nhỏ trong quá khứ, tôi chỉ hy vọng tương lai của em có tôi.”

Mấy ngày gần đây rốt cục là thế nào? cô gặp đàn ông thì cứ người sau lại diễn một cái tình tiết ngôn tình cầu huyết còn thiên phú hơn so với người trước, đều uống lộn thuốc sao?

“Tống tiên sinh, nhà chúng tôi có cái qui cũ” đối với loại hào môn công tử như Tống Triều, Nhan Khê có cảm giác mình nên cự tuyệt ôn nhu một chút “Đó chính là không cùng họ kết hôn, tôi thì lại vẫn rất tôn trọng truyền thống gia đình.”

Bên kia di động Tống Triều khẽ cười một tiếng “Nhưng hiện tại em họ Nhan, mối quan hệ của chúng ta dường như không tồn tại vấn đề này.”

“Nhưng ở trong lòng tôi, tôi vẫn là họ Tống” Nhan Khê cười gượng

“Tống tiên sinh, cảm ơn ngài đã ưu ái, nhưng chúng ta khả năng thành đôi không lớn, ngài vẫn đá ta ra khỏi tương lai ngài đi.”

Tống Triều nghe tiếng chuông gác máy, khẽ cười ra tiếng, bỗng nhiên đem điện thoại ném mạnh vào tường. (khổ thân em điện thoại...)

Trong phòng ăn, Trương Vọng cho rằng lỗi tại mình có vấn đề, trừng lớn mắt nhìn Nguyên Dịch: “Cậu muốn chuyển ra ngoài ở?”

Nguyên Dịch biểu hiện lại thập phần bình tĩnh: “Như thế nào, rất kỳ quái?”

“Chuyển ra... cũng rất tốt.”

Trương Vọng tạm dừng một chút: “Bác Nguyên cùng di Từ bên kia không có ý kiến?”

Nguyên Dịch lắc đầu không nói chuyện.

Thấy anh như vậy, Trương Vọng liền không hỏi lại nữa, ngược lại lại nói tới sự việc hôm qua

“Cậu tối hôm qua có phải cùng phụ nữ hẹn hò?”

“Hẹn hò?” Nguyên Dịch hứng lý hợp tình lắc đầu “Chính là cùng bằng hữu ăn bữa cơm thôi.”

“Đơn độc đi cùng phụ nữ đi ra không gọi là hẹn hò thì gọi là gì?” Trương Vọng ý trêu chọc hiện rõ

“Khó gặp được cậu đối với phụ nữ có hứng thú, lúc nào mang đến cho bằng hữu nhìn xem xem.”

“Cậu nghĩ rằng tôi với cậu giống nhau, cùng với phụ nữ ăn bữa cơm thì chính là thích? Nguyên Dịch nhăn mày “đi đi đi, đừng có mà quấy rối.”

“Kỳ thật, tôi cảm thấy yêu đương gì đó cũng không sao, dù gì...”

Trương Vọng thấy sắc mặt Nguyên Dịch khó coi, bắt đầu hạ giọng

“Được được được, chúng ta không đề cập đến chuyện này nữa, vẫn là nói cậu xem thân thể có vấn đề gì, trạng thái xuất hiện thế nào, lúc nào thì tức ngực, hụt hơi, hô hấp dồn dập?”

“Cùng cậu... thời điểm đầu vớ mồm?” Nguyên Dịch có chút do dự nói “Hoặc thời điểm có người khiến tôi không vui?”

“Ai lại có bản lĩnh như vậy, có thể đem cậu tức giận đến nghiêm trọng như vậy?”

Trương Vọng thuận miệng nói: “Cậu thế nào mà vẫn không có thu thập hẳn?”

Nguyên Tiểu Nhị bao giờ thì có tính tốt như vậy?

“Tôi sao có thể cùng con gái so đo được, chẳng nhẽ đem nàng đánh cho một trận?”

“cô gái mà có thể làm cậu tức giận đến hụt hơi cũng thật là một người có năng lực.” Trương Vọng bỗng nhiên ngừng lại, ánh mắt quái dị hướng tới Nguyên Dịch

“Cậu nói là CON gái?!”

Trương Vọng phản ứng lớn như thế Nguyên Dịch có chút không chịu được “Con gái thì làm sao, Con gái liền không đáng giận?”

Nữ nhân chọc tức người, so với nam nhân còn đáng giận hơn.

Bạn đang đọc truyện *Nhìn Người Không Thể Nhìn Bề Ngoài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

“Nguyên Tiểu Nhị...”

Trương Vọng thanh âm có chút mơ hồ, mắt nhìn Nguyên Dịch tựa như nhìn một thẳng ngốc, hỏi:

“Cậu có loại phản ứng này với bao nhiêu cô gái?”

”một người thôi tôi còn chịu được, cậu còn muốn mấy người?” Nguyên Dịch xoa sống mũi, có chút mệt mỏi nói.

“Còn nhớ rõ năm đó tôi bởi vì khi dễ nữ sinh bị lãnh đạo trường công khai phê bình không?”

“Còn chút ấn tượng, năm đó chuyện này không phải còn huyền nào lớn?”

Trương Vọng mơ hồ còn nhớ rõ, lúc đó bọn họ khi đó đang học cấp ba, không biết đồn đại thế nào mà thầy giáo lại phê bình Nguyên Dịch ở trong trường khi dễ nữ sinh lớp dưới, nghe nói nữ sinh này hôm sau liền chuyển trường, không thiếu đồng học nói Nguyên Dịch ức hiếp đến bức người phải bỏ đi

“Cậu như thế nào lại đột nhiên nhắc lại chuyện này?”

Lúc ấy huynh đệ bọn họ đều có cảm giác không đúng, Nguyên Tiểu Nhị không phải là loại khi dễ tiểu nữ sinh. Nhưng trừ bọn họ là mấy bằng hữu thân quen ra còn lại mọi người đều nghĩ Nguyên Tiểu Nhị chính là loại có thể làm ra sự tình như vậy, một điểm cũng không hề ngoài ý muốn.

Đến khi sự tình đến tai bác Nguyên, Nguyên Tiểu Nhị còn bị hung hăng thu thập một trận. Lần đó Nguyên Tiểu Nhị cùng gia đình huyền nào một trận lớn, người ngoài bọn họ không biết rõ đến tột cùng là nháo đến tình trạng gì, nhưng từ đó về sau Nguyên Tiểu Nhị bắt đầu an an phận phận đến trường, không trốn học nhưng quan hệ với mọi người trong nhà càng lúc càng mờ nhạt, mấy năm nay từ miệng hắn ít khi có thể nghe thấy hắn kể chuyện về ba mẹ.

“cô ấy chính là cô nữ sinh năm ấy.” Nguyên Dịch gấp một đũa, ngẩng khi thập phần bình tĩnh.

Trương Vọng nhìn Nguyên Dịch gấp một món mình ghét nhét vào miệng liền biết hắn có chút thất thần.

“cô ấy nhận ra cậu?”

cô gái này có trí nhớ cũng thật tốt nha. Năm đó Nguyên Tiểu Nhị hóa thành cái bộ dáng cùng cái đức hạnh kia, so với hiện tại dẫu hai người có đứng cạnh nhau ngay đến cả cha mẹ hắn cũng không nhất định có thể nhận ra, nữ sinh kia thế nhưng vẫn còn nhớ rõ?

Nguyên Dịch cầm đũa nửa ngày mới nói “không có”

Đồ ăn nhà hàng hôm nay có chút không tốt, ăn không vô đi.

“Bạn à, xem mối quan hệ của chúng ta, tôi hỏi cậu một câu.”

Trương Vọng nhìn Nguyên Dịch sắc mặt không tốt lắm: “Cậu có hay không ... là thích cô gái ấy chứ?”

Thích?

Lòng ngực Nguyên Dịch tựa như bị người hung hăng đánh một quyền, mới vội phản bác:

“Cậu miên man suy nghĩ cái gì, tôi sao lại có thể thích cô ấy?”

một cô gái khẩu thị tâm phi, vừa thô lỗ sức lớn cùng tướng mạo nửa điểm cũng không liên quan, lại còn thích cùng hắn cãi nhau, hắn cũng không phải có vấn đề đầu óc, như thế nào lại có thể thích nàng?

Trương Vọng không nghĩ tới Nguyên Dịch thế nhưng lại có phản ứng lớn như vậy, nhìn hắn suy nghĩ

“Nếu như cậu đối với cô ấy không có ý, năm đó cô ấy hại cậu bị oan uổng, chúng ta hiện tại cho cái giáo huấn, coi như là vì cậu năm đó thụ khí báo thù.”

“Đây là cái chuyện xưa bao lâu rồi, báo thù cái gì?”

Nguyên Dịch vẻ mặt nghiêm túc nhìn Trương Vọng: “Vọng Tử, cậu đừng có mà làm ra cái việc gì”

Nguyên Dịch ý thức được ngữ khí của mình có chút nghiêm khắc liền bổ sung một câu:

“Chúng ta hôm nay đã là một đám trường thành, lại vì một chút chuyện nhỏ này khi dễ một cô gái, thật không có ý tứ.”

“Năm đó cậu vì chuyện này mà nhận oan uổng, liền như vậy không tính?”

Trương Vọng tựa tiểu phi tiểu lý lấy cho mình ly nước trái cây

“Cậu nếu cảm giác không nở ra tay thì để mấy ca đây giúp cậu làm...”

“Vọng Tử, cậu đừng có mà động vào cô ấy” Nguyên Dịch cùng Trương Vọng hai mắt đối diện.

“Năm đó cô ấy vẫn giúp tôi giải thích chỉ là không ai chịu tin tưởng cô ấy, cũng như không có ai chịu tin tưởng tôi.”

Trương Vọng trầm mặc, hắn cúi đầu nhìn ly nước trái cây trước mặt, cười:

“Nguyên Tiểu Nhị cậu có phải hay không là đồ ngốc?”

hắn vui đùa rõ ràng như vậy mà cậu đều không nghe ra, tục ngữ có câu ‘quan tâm tắc loạn’, Nguyên Tiểu Nhị đến tột cùng có biết hay không là chính hắn đối với cô gái kia có ý tứ? Nếu thật là như vậy, cái này thật khiến Trương Vọng hắn cười Nguyên Tiểu Nhị một đời?

Bình thường là người rất thông minh, gặp chuyện tình cảm lại còn không bằng học sinh tiểu học. Bây giờ học sinh tiểu học còn biết thổ lộ với đối tượng mình thích, Nguyên Tiểu Nhị là một đại nam tử thế nhưng còn chưa hiểu rõ.

“Cút, năm đó thi đại học, điểm của các cậu có ai cao hơn điểm của tôi?”

Nguyên Dịch không cho là đúng nói: “Các cậu xưa học không ra gì cũng không biết xấu hổ nói tôi ngốc?”

“không phải còn có loại điểm cao nhưng năng lực chả ra gì sao?”

Trương Vọng buông đũa, lau sạch khóe miệng: “Nguyên Tiểu Nhị, tôi hỏi cậu một vấn đề, liệu cậu có thể chịu được khi thấy cô gái kia gả cho người đàn ông khác?”

“cô ấy muốn gả cho ai, tôi quản cái rắm” Nguyên Dịch gấp lại đồ ăn rơi trên bàn, có chút không kiên nhẫn nói

“Tôi cũng không phải bỏ cô ấy, chẳng lẽ còn muốn thay cô ấy quan tâm về bạn trai?”

“Trong lòng đã không thoải mái như vậy, còn mạnh miệng cái rắm?”

Trương Vọng ôm tay.

“Nguyên Tiểu Nhị cậu cứ biệt nữ như vậy (nghĩ một đằng nói một nẻo), chờ người ta thật sự cùng người khác thành đôi, cậu mới phát hiện chính mình nguyên lai đã sớm thích người ta một mảnh. Đến lúc ấy ca đây cũng không cùng cậu đi nhìn cô dâu đâu, chúng ta ở để đồ này cũng là nhân vật tiếng tăm, ném không nổi thể diện.”

“Cút cút cút, ca đây cả đời này cũng không có khả năng làm ra loại chuyện xấu hổ như vậy.”

Nguyên Dịch đứng lên đi ra ngoài “Ăn no rồi, tôi đi tính tiền.”

Trương Vọng nhìn theo bóng dáng Nguyên Dịch bắt đầu đi lắt đầu.

Có lẽ chưa yêu qua người nào nên cũng không biết như thế nào là yêu một người, thậm chí nội tâm còn bài xích cả nhu cầu tình cảm

Nguyên Tiểu Nhị xác thực có bệnh, tâm lý bệnh.

“Nhan tỷ,” Tiểu Dương nhìn bó Lam Sắc yêu Cơ trong góc phòng.

“Bó hoa này không ít tiền đâu.” Liền như vậy ném xó có phải hay không có chút lãng phí?

Nhan Khê đánh bàn phím, cũng không ngẩng đầu lên đáp”

“Cho nên chị có thể đặt nó ở trong phòng làm việc nha.”

Mà không phải là ném vào thùng rác.

cô mới không tin tưởng Tống Triều thật thích cô nhiều năm như vậy, chín năm trước Tống Triều mới mười bảy mười tám tuổi thật đối với cô có mấy phần tình cảm yêu đương nhưng nhớ. Nhưng cách nhiều năm như vậy, cũng đã sớm quên không còn một mảnh. Ở đâu có tình cảm mười năm không quên, cái đây chỉ có trong tiểu thuyết yêu đương, cô tự nhận mình còn không có mị lực lớn như vậy, có thể làm hào môn thiếu gia nhớ mãi không quên.

Nếu cô thực sự tin, đó chính là ngốc.

Bất quá là hào môn thiếu gia nhất thời nổi hứng tìm cô chơi đùa mà thôi. cô cũng tiếp xúc qua mấy đại phú nhị đại, bên người bọn họ chưa bao giờ thiếu tuần nam nữ, người giống như cô chỉ là tiểu phú nhị đại không cùng tầng lớp, tất nhiên là không thể nào cùng bọn họ giao thiệp.

Vĩnh viễn đừng dùng tình yêu đi khảo nghiệm một người, cuối cùng chân tướng sẽ khiến người phát hiện rằng đối phương không phải là người ta tìm.

“Tống tiên sinh,” một người đàn ông mặc áo jacket, tóc thoát nhìn có chút rối đẩy cửa đi vào

“Người ngài báo ta điều tra, ta đã tìm hiểu được.”

Tống Triều tiếp từ tay đối phương tập hồ sơ, khẽ gật đầu: “Vất vả.”

“Nhận tiền làm việc mà thôi.” Nam nhân đứng lên “Hoan nghênh cùng ngài hợp tác.”

Tống Triều nhếch môi cười không nói gì.

(anh chỉ cười và im lặng

Chờ người đàn ông rời đi, hắn mở tập hồ sơ, bên trong là một chồng dày ảnh chụp, mỗi tấm đều là ảnh Nhan Khê từ lúc còn đại học đến giờ. cô mỉm cười, ăn cơm, đọc sách, thậm chí là bộ dáng vụng trộm chơi di động trên lớp, cái gì cần có đều có.

Tống Triều thuận tay rút ra một tấm ảnh chụp, trong ảnh là Nhan Khê ghé vào trong xe, Nguyên Dịch xoay người lại ôm cô.

Đem tấm ảnh chụp xé nát, Tống Triều tựa vào ghế dựa xoay người nhìn ra ngoài cửa sổ, gọi cho trợ lý phân phó: “Nhan tiểu thư tựa hồ không thích Lam Sắc yêu Cơ, bắt đầu từ ngày mai đổi loại hoa khác.”

“cô ấy thích gì ạ?”

“Tôi cũng không cần biết cô ấy thích cái gì,” hắn mỉm cười “Tôi chỉ cần biết nhược điểm của nữ nhân kia là được.”

Gác máy, Tống Triều chậm rãi chỉnh cavat, tựa như thân si phong độ ưu nhã hoàn mỹ.

(ngoại trừ bạn Dịch ra ai trầm cx thấy là cận bã hết)

Cách biệt nhiều năm, tình cảm thâm mến cũng không thay đổi, cho đến khi gặp lại rốt cục mới có đủ dũng khí theo đuổi, đây là câu chuyện tình yêu tốt đẹp cỡ nào cơ chứ.

(chỉ thấy bạn ảo tưởng vài nỗi bạn eey). Bao năm rồi mà còn ngây thơ vậy)

“Nhìn hoàng lịch, tôi thấy hai ngày nữa không sai là ngày lành, thích hợp chuyển nhà.”

Nguyên Dịch đem quyển lịch Trương Vọng nhét cho mình ném lên bàn, đánh giá căn hộ chung cư “Cậu thấy phòng này ở có phải hay không có chút nhỏ?”

“Tôi cảm thấy rất tốt,” Trương Vọng lấy trong tủ ra một ly rượu “một người ở vừa vặn thích hợp.”

Nguyên Dịch nhăn trán “không bể bơi, không hoa viên, nơi nào thích hợp?”

(vì em biết anh giàu rồi không phải khoe của trá hình vậy đâu anh)

“Đây là chung cư độc thân, cũng không phải biệt thự cao cấp.”

Trương Vọng đưa chén rượu cho Nguyên Dịch, “một người ở nhà lớn như vậy cậu cũng không chê trống trải?”

“Tôi còn muốn lái xe, không uống.” Nguyên Dịch không có tiếp chén rượu “Tôi thích mua nhà lớn.”

“không uống thì không uống,” Trương Vọng thấy Nguyên Dịch không có ý định rời đi ngay lập tức, thuận tay mở TV

“Dứt khoát đêm nay cậu ở đây đi, đừng về nữa.”

(nghe đầy cảm dỗ á Vọng Tử ơi, nh bạn Dịch là của bạn Khê r)

“Tôi lạ giường,” Nguyên Dịch lấy điều khiển thuận thực chuyển kênh.

“Tuổi còn trẻ mà tật xấu cũng không thiếu.” Trương Vọng đứng dậy vào bếp rửa hoa quả rồi mang ra.

“nói cho tôi cái cô gái thường xuyên chọc cậu sinh khí kia là nữ nhân thế nào?”

“Cậu hỏi cô ấy làm cái gì?” Nguyên Dịch nhìn TV chằm chằm cũng không quay đầu lại. trên TV đang phát nhân viên đưa com hương nữa phóng viên nói dự định tương lai, nữ phóng viên giọng nói ôn nhu mang theo ý tôn trọng, phảng phất lý tưởng của người đối diện là cứu cả thế giới chứ không phải là mua nhà, mở cửa hàng làm buôn bán nhỏ.

“Tùy tiện hỏi thôi,” Trương Vọng tắt nhìn TV “Này đây là cái chương trình loạn thất bát tao gì, xem được hả?”

Nguyên Dịch không trả lời mà hỏi ngược lại: “Cậu là đàn ông chưa kết hôn, không có việc gì đừng có hỏi loạn sự tình của con gái người ta.”

Trương Vọng...

Đây là chính mình tự tìm phiền, không tức giận không tức giận.

“Chu tiên sinh, anh thực sự rất giỏi, chúc anh có thể hoàn thành ước muốn của mình.”

Nữ phóng viên tóc dài mặc áo choàng như cũ đứng trước cửa phòng đã tróc sơn cười ôn nhu.

“Ngủ ngon.”

"Ngủ ngon."

Nhân viên đưa com đóng cửa phòng, trước cửa phòng dán một chữ Phúc lớn, ông kính quay lại mang đến cảm giác khó tả.

“Phúc, là chữ giản dị nhất và cũng mang ý nghĩa tốt đẹp nhất. Chúng ta cùng chúc cho người nhân viên này cùng mọi người đều phúc khí dồi dào, hạn phúc mãi mãi.”

Nữ phóng viên cười đến mi nhãn cong cong, nhìn đối cuối mắt về phía kia lại khiến cho Trương Vọng có cảm giác của hương vị sau cơn mưa mọi vật đều bừng sáng, Trương Vọng lấy khuỷu tay đụng đụng người Nguyên Dịch

“Này nhìn bộ cô ấy có mấy phần ngon miệng, không biết...”

Nguyên Dịch lấy một miếng hoa quả nhét vào miệng hắn, dùng điều khiển nhanh chóng chuyển kênh, chuyển đến một kênh quảng cáo liên bộ điều khiển

xuống.

“Hào hào dưỡng sinh, chú ý thân thể.” Nguyên Dịch đứng lên “Tôi đi trước.”

Trương Vọng đem hoa quả trong miệng mình phun ra: “đi mau, đi mau”

“Hai ngày nữa nhớ đem theo hồng bao lễ vật đến nhà mới của tôi,” Nguyên Dịch cũng không thèm nhìn đến ánh mắt ghét bỏ của Trương Vọng, trừ trên bàn lấy một chùm nho tươi cầm đến tay “Ngàn vạn lần đừng quên không đến.”

“Cậu mau đi đi,” Trương Vọng đem Nguyên Dịch đẩy đến ngoài cửa, “Nguyên Tiểu Nhị cậu tiện như vậy, vẫn là cậu độc thân một kiếp là đúng.”

Nguyên Dịch bụng nheo đứng ở cửa, ghé mắt nhìn Trương Vọng, đối với loại công kích ngôn ngữ này của đối phương hoàn toàn không hiệu quả với hắn

Nhan Khê về mấy chương truyện tranh mới, vừa chuẩn bị rửa mặt đi ngủ liền thấy Tống Hải gọi tới. Tuy số điện thoại là của Tống Hải nhưng người nói chuyện thì không phải, mà là một người tự xưng là đối tác của ông, đối phương nói ba cô uống say, muốn cô lại đây đón người.

“Cháu cảm ơn bác, cháu lập tức tới liền.”

Nhan Khê gác máy, cùng lúc thay giày thì cảm thấy không đúng, ba cô uống say còn có lái xe ở cùng, kể cả lái xe không có thì khách sạn cao cấp cũng sẽ có người an bài đưa ba cô về, như thế nào có khả năng lại gọi cô đến đón.

cô lấy điện thoại gọi cho Tống Hải nhưng không có ai bắt máy.

Vừa tra địa chỉ đối phương cung cấp, là một khách sạn thập phần cao cấp, đây là khách sạn tư nhân của tập đoàn Trường Phong, thoát nhìn không giống như một nơi có hoạt động phi pháp. cô trấn định lại, không quản là có âm mưu hay là do mình tự suy diễn quá nhiều, loại khách sạn này khẳng định bảo an cũng không tồi, khẳng định sẽ không xuất hiện sự tình nguy hiểm.

Nhớ tới gần đây ôm được một cái đại đùi vàng (là ôm đùi bạn Dịch nha), Nhan Khê do dự một chút, vẫn là an nguy của ba là hơn hết, cô lựa chọn gọi điện thoại cho Nguyên Dịch.

Di động vang lên mấy tiếng, Nguyên Dịch mới nghe máy, câu đầu tiên hắn nói chính là: “Có chuyện gì nói mau, tôi chỉ cho cô hai phút.”

hắn là dùng xe bên đường nghe điện thoại? thật là một công dân tốt.

Nhan Khê nhanh chóng đem sự tình nói lại một lần, đầu kia điện thoại trầm mặc một lát, “Tôi ở dưới tầng khách sạn chờ cô, chờ chút tôi lên cùng cô.”

“Cảm ơn anh Nguyên Tiểu Nhị. anh là đệ nhất soái ca để đô, đệ nhất chính nghĩa!”

“Chắc, nịnh nọt vượt mong ngựa khoa trương như vậy thật dư thừa, còn không bằng không vỗ.” Được khen mà Nguyên Dịch một điểm cũng không cảm giác được.

“không khoa trương chút nào, như thế có thể biểu hiện ra tôi như thế nào mãnh liệt sục sôi cảm kích anh.” Nhan Khê xỏ nốt chiếc giày còn lại, cầm chìa khóa xe vội ra cửa.

Gió đêm se lạnh, Nguyên Dịch xuống xe, cùng quản lý khách sạn tự mình ra đón khách khí vài câu sau đó đứng ở cổng lớn không đi.

Vài vị quản lý khách sạn đều mờ mịt đầy đầu, nhị thiếu cô ý chạy tới khách sạn đứng trước cửa, chẳng lẽ là để ngắm phong cảnh?

“Nguyên...” Nhan Khê thở hổn hển chạy tới, nhìn Nguyên Dịch phía sau không thiếu quản lý khách sạn tay trang giày da chỉnh chu, thiếu chút nữa mà thốt ra “Nguyên Tiểu Nhị” ba chữ mà nuốt vào, “Nguyên Dịch”.

Trước mặt nhiều quản lý cấp dưới như vậy, gọi hắn “Nguyên Tiểu Nhị” tựa hồ có điểm vút đi mặt mũi của hắn.

“Nhanh như vậy liền chạy tới?” Nguyên Dịch nhăn mi, “cô lái xe siêu tốc?”

“không, tôi vận khí không tồi, không gặp mấy cái đèn đỏ.” Nhan Khê thở hổn hển đắc ý “Chúng ta hiện tại liền đi lên?”

“Ân” Nguyên Dịch xoay người nhìn tới mấy quản lý khách sạn “Phòng Phú quý hoa ở nơi nào?”

Quản lý sùng sốt một chút: “Nguyên tổng, xảy ra chuyện gì sao?”

“không có chuyện gì, ba bằng hữu của tôi say rượu, tôi cùng cô ấy đến đón người.” Nguyên Dịch xoay người đối với Nhan Khê ngoắc ngoắc ngón tay, “đi theo tôi.”

“Được, đại ca!” Nhan Khê cười tùm tùm đi theo sau Nguyên Dịch.

Nguyên Dịch cúi đầu ở bên tai Nhan Khê nhỏ giọng nói: “Cứ chân chó như vậy?”

“không, tôi đây là phát sinh từ nội tâm tôn kính cùng sùng bái,” có việc cầu người, co được gần được là mỹ đức của Khê “Xem đến ánh mắt chân thành tha thiết của tôi này.”

cô hướng Nguyên Dịch chớp mắt, muốn Nguyên Dịch nhìn ra tấm lòng chân thành của cô.

Nhưng mà đáp lại chỉ có Nguyên Dịch nhanh chóng xoay đi. (Nghiện lại còn ngại)

“Mất cô có gì.”

Nhan Khê:...

Tác giả có lời muốn nói:

Vô cùng nhục nhã!

Nguyên Tiểu Nhị: phù phù phù phù, tìm đập thật thật nhanh.

(Trầm: hihhi bạn ngưng à - Bạn Dịch: ‘Lườm’)

Đại hà: Cái gì? Ta thế mà lại có như trên mắt?!

Bạn đang đọc truyện *Nhìn Người Không Thể Nhìn Bề Ngoài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35

Trong phòng, Tống Hải cùng mấy hảo hữu uống say mềm đang thổi phồng hải tử của mình, người thì hải tử nhà mình hiểu thuận, đi nước ngoài về mang cho mình lễ vật quý giá cỡ nào, người thì con mình như thế nào có năng lực, cưới con dâu xinh đẹp hiền dịu, sinh một đôi Long Phụng thai.

Đàn ông trung niên uống say, phần lớn đều có chung một vài bệnh, tỷ như chém gió, tỷ như khoe hải tử.

Người say lý trí chỉ còn lại bao nhiêu, cũng không biết ai khoi mào, đánh đổ xem ai được con trai con gái đến đón trước. Vì phòng ngừa gian lận, bọn họ còn dò xét nhau gọi điện thoại.

“Tôi nói cho các ngài biết con trai tôi từ khi vào công ty, một năm kiếm ... kiếm từng này.”

một người cao gầy giờ chín ngón tay, bưng chén rượu lên nói Tống Hải “Lão Tống, tôi nhớ rõ nhi tử ông vẫn còn chưa kết hôn, không bằng lúc nào cho hai đứa nhỏ gặp mặt, chúng ta có thể kết làm thông gia.”

“không, không được.” Tống Hải liên tục lắc đầu, chén rượu trong tay vẩy tới vẩy lui, văng ra không ít rượu

“Nhi tử nhà ông đều đã ba mươi, so với khuê nữ nhà tôi cách biệt tận sáu tuổi, quá già.”

“Nam nhân ba mươi là lúc hấp dẫn nhất, chính là lúc có sự nghiệp, kia không phải vừa lúc sao?”

Người đàn ông gầy mắt húng nói: “Lại nói, con trai tôi như vậy có biết bao cô gái muốn gả cho nó.”

“Kia cũng không được, tôi muốn hảo hảo tìm bạn trai cho con gái,” Tống Hải đem ly nhấc lên,

“Tiền tính là cái gì, tài sản của tôi đều là của nó, muốn nam nhân thế nào mà không được.”

“Đẹp mã thì có cái gì tốt, lại không thể mài ra ăn.”

“Phi, không phải còn có câu sắc đẹp thay cơm sao. “Tôn Hải say khướt, dựa lưng vào ghế, rầm rì nói

“Nhi tử người kẻ cả có tiền cũng không đến lượt.”

“Hừ, nói vậy, nhi tử ta là hiểu thuận nhất.”

“nói khoác, hài tử nhà tôi mới là nhu thuận, không tin các người chờ coi, khẳng định là nó sẽ đến trước.”

Đàn ông trung niên say rượu nổi thối xấu, giống như ở đây, có tật gì đều lộ nguyên hình cả.

“Nguyên tổng, chính là nơi này.” Quản lý khách sạn đứng ở cửa phòng, xoay người nhìn Nguyên Dịch không có phản ứng gì lại quay đầu sang hỏi ý Nhan Khê.

“Phiền ngài.” Nhan Khê đối với quản lý khách sạn lễ phép cười.

“không phiền, không phiền, đây là việc của tôi.”

Quản lý khách sạn khách khí vạn phần, tiến lên nhẹ nhàng gõ cửa. Cách âm của khách sạn thực sự rất tốt, đứng bên ngoài phòng, không ai biết bên trong phát sinh cái gì.

“Người tới, người tới.” Máy lão nam nhân nghiêng ngả lão đảo từ trên ghế đứng lên, chen chúc ra mở cửa, cuối cùng vẫn là người đàn ông gầy lấy được vị trí thuận lợi, cướp quyền mở cửa.

“Ngượng ngùng, quý rầy các vị khách quý dùng cơm.” Quản lý khách sạn thấy trên bàn tuy bừa bãi nhưng cũng không quá mức hỗn loạn nên biết bên trong chỉ đơn giản là dùng cơm chứ không đánh nhau hay tụ tập đánh bạc hoặc là có hành vi trái pháp luật.

“Hả.” Máy lão nam nhân say rượu thấy người đến chỉ là quản lý khách sạn, nhất thời thất vọng quay về chỗ ngồi.

Nhan Khê lo lắng một hồi, nghe được đánh đổ bên trong, nói cái gì mà hài tử đối với mình hiếu thuận linh tinh, đại khái đã đoán ra được đến tột cùng là phát sinh chuyện gì. cô không có vội vã đi vào mà ngược ngùng quay đầu nói với Nguyên Dịch “Ngại ngùng, tôi không nghĩ tới bọn họ lại nghĩ ra cái chủ ý nhảm chán như vậy.”

một đám lão đầu trung niên nhàn rồi không có việc gì làm, coi đây là đã làm gì, thiếu chút nữa là đã đem cô hù chết.

Nguyên Dịch cũng nghe được nội dung cuộc nói chuyện, hần dựa người vào tường thản nhiên nói: “không có việc gì, cô là con gái nhất gan, lại hay suy diễn, tôi có thể lý giải.”

Nhan Khê thực không biết mình nên nói cảm ơn, hay là nên thay nữ giới biện giải vài câu. Bất quá nghĩ đến Nguyên Dịch vừa mới giúp mình, cô cảm thấy chính mình cứ coi như là không nghe thấy những lời nói kia.

“Ba,” Nhan Khê vòng qua quản lý khách sạn, đi vào phòng bao, nhỏ giọng hỏi Tống Hải: “Ba, người như thế nào lại uống nhiều vậy, có khó chịu không?”

“Nhan Nhan tới rồi?” Tống Hải hai mắt mở lớn, quay đầu nói với mấy chiến hữu “Nhìn đến đây, con gái tôi tới tiếp tôi!”

Mấy người còn lại có chút hậm hực, nhưng lại thấy Nhan Khê giúp Tống Hải bụng nước, lại lau tay cho hắn, thật là bộ dáng ôn nhu tri kỉ, thật vừa hận vừa đố kị, quả nhiên vẫn là nên sinh nữ nhi, con gái quả là áo bông nhỏ tri kỉ.

Nhan Khê đỡ Tống Hải, hướng vài vị bá bá thúc thúc nói tạm biệt, ra khỏi phòng cũng không nói thêm gì. Nguyên Dịch do dự một chút rồi đi đến đỡ tay còn lại của Tống Hải.

hắn lo lắng Tống Hải đáng người lớn, Nhan Khê tay nhỏ chân nhỏ kia không thể đứng vững.

Vừa muốn lên phía trước hỗ trợ quản lý khách sạn nhanh chóng thu tay về, quay về liếc mắt với đồng sự, ý bảo bọn họ đừng nhiều chuyện, không thấy Nguyên tổng đang lấy lòng cha vợ sao? Nhìn cảnh này, ai lại không có mắt nếu không sao có thể thăng lương thăng chức tiến lên nhân sinh cao nhất?

(Ghê, ánh mắt sáng như tuyết thế này vậy mà sao chú mới chỉ làm quản lý khách sạn???)

Ở một khách đồ Tổng Hải kia, Nguyên Dịch mới biết được đồ một người mập mạp kia là có bao nhiêu nặng, liếc nhìn sắc mặt không đồ của Nhan Khê, liền ghen một ngụm khí trong lòng kia nuốt về, hần đường đường là nam tử hán, tuyệt đồ không thể yếu thế ở lúc này.

“Tiểu hòa tử, cậu bộ đáng không sai a, là nhân viên khách sạn?” Tổng Hải mắt say lơ đồ nhập nhèm nhìn Nguyên Dịch, lúc này thắ đồ được thể diện trước mặt bằng hữu nên giờ nhìn ai cũng thuận mắt.

“Diện mạo này làm nhân viên khách sạn thật đáng tiếc, tôi nhìn cậu bộ đáng không tôi, muốn không đi làm mình tính? Diễn nam chính...”

Tổng Hải lắc đầu, “Là thiếu chính khí, bất quá diễn nhân vật nam phản diện vẫn là thích hợp hơn, bây giờ giới trẻ cũng thích trùm phản diện, cậu co thể thử xem”

(VL, khổ thân anh chỉ có vẻ đẹp của một nam phụ. Vậy mà anh hỏi lộ tác giả thế nào mà lại lên đồ được nam chính thế?)

Nhan Khê nhìn ba nàng hi hi ha ha khen ngợi Nguyên Dịch mặt ngày càng lạnh lùng. Baba, người ta không phải là nhân viên khách sạn, mà là người ba có nằm mơ cũng muốn ôm đùi vàng của hần đấy.

(Chắ đồ phải chị đang ôm chắ đồ đùi người ta rồi đồ thôi.)

“Cám ơn, tôi đồ với showbiz không hứng thú.” Nguyên Dịch tự nhận thể lực của mình không kém, khi rảnh còn đi tập thể hình, nhưng là... vì cái gì ba của Nhan Tiểu Khê lại nặng như vậy?

“Người trẻ tuổi có thể chịu khổ, không tôi.” Tổng Hải từ trong người Nguyên Dịch rút ra, vỗ vỗ vào vai hần “Tiểu tử người có tiền đồ, rất có phong phạm của ta năm đồ, tương lai chắ đồ chắc chắn sẽ rộng mở.”

Vừa nói xong, hần liền loạn choạng té ngã, bị Nhan Khê mạnh mẽ kéo lên.

Tơ mắt nhìn Nhan Khê đồ Tổng Hải từ mặt đất kéo lên đồ, Nguyên Dịch cảm giác chính mình sắp tới không nên chạy bộ, mà là hần là luyện cử tạ. Tự tôn của nam nhân, vào lúc này không còn sót lại chút gì.

không tranh màn thầu tranh khẩu khí, Nguyên Dịch lại lần nữa đồ cánh tay khác của Tổng Hải.

Hai người thật vất vả đồ Tổng Hải tiến vào trong xe, Nhan Khê lắc lắc cánh tay đau mỏi, thắ đồ dây an toàn cho Tổng Hải, ở trước xe nói, "Nguyên Tiểu Nhị, hôm nay phiền toái anh."

"cô có thể đi một mình?" Nguyên Dịch hoài nghi nhìn Tổng Hải rầm rì, "Tôi cùng cô đi một chuyến."

Người uống say, lời nói hành đồ không lý trí, vạn nhất ở trên xe mượn rượu làm càn, Nhan Khê lại đang lái xe, đồ lúc đồ rất nguy hiểm

(Lầy có)

"Nguyên Tiểu Nhị, anh quả nhiên là là người đàn ông tốt đẹp nhất trên thế giới," Nhan Khê bị hành đồ trợ giúp của Nguyên Dịch làm cho cảm đồ, bất quá vẫn là nhỏ nhỏ một chút đồ trá, ý tứ ý tứ cự tuyệt một chút,

"Bất quá, có thể hay không rất phiền toái anh, kia thật sự rất ngược đồ ngừng."

"không quan hệ, cô tới nay đã làm phiền tôi rồi," Nguyên Dịch đồ bên kia ngồi vào trong xe, "Cũng không kém là bao, đồ thôi."

"anh liền không thể đem lời nói uyển chuyển một chút?" Nhan Khê ngồi vào vị trí lái, nhỏ giọng nói thầm, "Tỷ như nói, chúng ta là hảo bằng hữu, giúp cô là chuyện đương nhiên. Lại tỷ như nói, vì mỹ nữ phục vụ, là vinh hạnh của tôi."

"Trông tượng nhiều cũng là bệnh, nhanh lái xe," Nguyên Dịch cách một tiếng cài lên dây an toàn, "Tôi còn muốn nhanh chóng về nhà ngủ đây."

Nhan Khê..

không tức giận, không tức giận, người ta giúp nàng, làm nữ nhân, phải rộng lượng!

"Nhan Nhan," Tống Hải cười ha hả mở miệng, "Ba hát cho con nghe một bài." không để ý phản đối của Nhan Khê, hắnliền há miệng xướng lên.

"Đến cũng vội vàng, đi cũng vội vàng, triều khởi lại triều lạc, yêu hận liền ở trong nháy mắt..."

Nhưng mà hắncòn không có hát được vài câu, liền bị Nhan Khê vô tình cự tuyệt: "Ba, nếu con là ba, hiện tại liền bảo trì trầm mặc."

Nàng quay đầu trừng Tống Hải, "Người có biết hay không uống rượu để lại bệnh, uống rượu thương thân?! Còn cùng người đánh đổ, vạn nhất con không đến đón ba, xem người để mặt mũi ở đâu." cô vì thể diện của ba, vẫn chịu đựngkhông phát tác, hiện tại trên xe, rốt cuộc không thể nhịn được nữa, "Yên (thuốc lá) thương phế, rượu thương gan, muốn sống lâu trăm tuổi thì thuốc lá rượu không dính, đều là người năm mươi tuổi đầu, thực cho rằng chính mình là tiểu hài tử?!"

Tống Hải rụt rụt cổ, nói cũng không dám nói.

"Ba, người trước kia như thế nào sinh hoạt con không quản, nhưng hiện tại có con ở đây, liền không lại cho người làm bừa," Nhan Khê nghiêm mặt nói, "Lần sau lại uống nhiều như vậy, con liền chuyển ra ngoài ở!"

Vừa nghe nữ nhi muốn chuyển ra ngoài, Tống Hải liền tỉnh rượu đến ba phần, liên tục cam đoan chính mình về sau tuyệt đối không uống nhiều rượu như vậy, không cùng người loạn đánh đổ khiến nữ nhi lo lắng, thuốc lá cũng chậm chậm cai, tuyệt đối không lấy sức khỏe của chính mình ra nói đùa.

Ngồi ở bên cạnh Nguyên Dịch nhìn Nhan Khê nói biến sắc mặt liền biến sắc mặt, vừa rồi trước mặt ở người khác, quả thực có thể xưng được là thập nhị tứ hiếu nữ nhi, hắncòn thấy có chút kỳ quái, cô như vậy không giống như là một cái hảo tính tình a.

hiện tại thấy cô nghiêm mặt phê bình Tống Hải, Nguyên Dịch có chút kinh ngạc, lại có loại cảm giác được thả lỏng.

Cuối cùng vẫn là giống bình thường.

"Nhan Nhan, xin lỗi, lần này là ba ba sai, về sau tuyệt đối không làm loại sự tình khiến con lo lắng."

"Được rồi, con tha thứ cho ba," Nhan Khê sắc mặt hòa hoãn một ít, "Ba ngoan ngoãn ngồi yên, con còn muốn lái xe."

"Được." Tống Hải thanh âm mang theo niềm vui thích.

Xe chạy đến nửa đường, mơ mơ hồ hồ Tống Hải mới phát hiện chính mình bên cạnh còn có một người, hẩn híp mắt nhìn nửa ngày, mới nhận ra đây là nhân viên tốt bụng vừa rồi, vì thế bắt đầu tán dương thái độ phục vụ của khách sạn.

Nguyên Dịch sẽ không cùng một người uống say so đo, Tống Hải nói cái gì, hẩn đều thuận miệng đáp lời.

không nể mặt tăng cũng nể mặt Phật, người này là âm ỉ chút, nhưng tốt xấu là ba ba của Nhan Khê, cấp mặt mũi cho bằng hữu, hẩn nhin.

(ko nhin thì ngày sau anh đừng hồng lấy vợ.)

Đến Tống gia, Nguyên Dịch cùng Nhan Khê đỡ Tống Hải vào phòng, Tống Hải cần năn: "Nhan Nhan, con gọi điện thoại bảo tài xế đưa tiểu hòa tử này về nhà, như vậy chậm trễ hẩn chắc người trong nhà cũng lo lắng."

Đứng ở cửa Nguyên Dịch hơi buông mắt, không nói gì.

"Được, con biết, ba ngủ đi." Nhan Khê đỡ Tống Hải nằm xuống, đóng cửa lại đắp vai nói, "Nguyên Tiểu Nhị, hôm nay ít nhiều có anh, nếu không tôi còn thật lo lắng có thể hay không đem ba tôi đi về."

"đi, tôi đưa anh về." Nhan Khê dẫn Nguyên Dịch xuống lầu, thuận tay cầm lấy chìa khóa xe trên bàn. Tài xế của ba có lão bà sinh hài tử, một đêm như vậy, cô thật sự không nghĩ sẽ bảo tài xế ném hài tử cùng vợ đang ở cữ đến lái xe.

"không cần, tôi vừa rồi đã nhắn tin bảo tài xế đến đón." Nguyên Dịch mắt nhìn đồng hồ, hiện tại đã qua mười một giờ.

"Vậy anh ngồi chờ một lát, tôi đi hâm cho anh ly sữa bò," Nhan Khê đi vào phòng bếp từ trong tủ lạnh lấy ra sữa tươi, "Nguyên Tiểu Nhị, anh uống sữa có thêm đường không?"

"Tùy ý." đang vụng trộm đánh giá phòng khách Nguyên Dịch lập tức thu hồi tầm mắt, "Tôi không kén chọn."

Tùy ý chính là ý muốn thêm đường, Nhan Khê biết.

Đổ ra hai ly sữa, Nhan Khê bung khay để tới trên bàn trà, "Có chút nóng, anh cẩn thận chút."

"Cám ơn." Nguyên Dịch ngửi mùi thơm của sữa, nhìn bộ dáng Nhan Khê cúi đầu, cảm giác mặt mình có chút nóng.

Là hơi sữa hun sao?

Nhan Khê ở trong biệt thự, đối với rất nhiều người mà nói đều là một loại hào phú, nhưng đối với Nguyên Dịch, căn phòng này trang hoàng có chút phô trương, các loại phong cách hỗn độn cùng một chỗ, lương tâm muốn cũng không thể khen ngợi được một câu cao nhã. Nhưng là trong phòng thu thập

rất sạch sẽ, còn mang theo sức sống.

Ly sữa bò còn chưa uống xong, tài xế đã đến, Nguyên Dịch đem nửa ly sữa con lại một hơi uống cạn, bình tĩnh lấy khăn tay xoa xoa miệng: "cô đi ngủ sớm một chút, ngủ ngon."

hắn đứng lên, mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, "cô cũng không cần cùng ra, chú ý đóng chặt cửa, cửa sổ, kiểm tra phòng bếp, tôi đi ra nhớ rõ đem cửa khóa trái."

"Tuân lệnh, lão đại." Nhan Khê đứng dậy tưởng tiễn Nguyên Dịch, còn không đi tới cửa liền bị Nguyên Dịch ngăn lại, "Được rồi, đừng đi ra, buổi tối bên ngoài không an toàn."

Nhan Khê đột nhiên có cảm giác, Nguyên Tiểu Nhị như này bận tâm, có điểm khả ái.

"Kia, ngủ ngon." Nàng hướng Nguyên Dịch phát phát tay.

Nguyên Dịch ân một tiếng, cũng không quay đầu lại đi ra cửa, thuận tiện còn giúp Nhan Khê đóng cửa lại. Nhan Khê đi đến bên cửa sổ, nhìn Nguyên Tiểu Nhị đi đến một chiếc Bentley màu đen, tài xế ân cần giúp hắn mở cửa xe.

"Nhị thiếu, mời lên xe."

Nguyên Dịch quay đầu mắt nhìn về phía biệt thự, ở bên cửa sổ thấy được một bóng dáng. Hắn khom lưng ngồi vào trong xe, hoặc có lẽ bởi vì vừa rồi kia ly sữa bò rất ấm, hắn như vậy không ngủ, lại cũng không cảm thấy đau đầu.

Trở lại Nguyên gia, dì Lý còn chưa ngủ, Nguyên Dịch đem trên người áo khoác đưa cho bà, "anh cả đi công tác còn chưa về?"

"Đại thiếu hôm nay gọi điện đến đây, nói ngày mai mới trở về," dì Lý có chút lo lắng hỏi Nguyên Dịch, "Nhị thiếu hôm nay như thế nào trở về muộn như vậy?"

"Xử lý chút việc nhỏ." Nguyên Dịch xoa xoa huyệt Thái Dương, đem caravat kéo xuống đến ném tới một bên sofa.

"Tiên sinh cùng phu nhân đã ngủ," dì Lý lại bổ sung, "Cậu muốn uống sữa hay không, tôi đi pha?"

"không cần, đã uống ở nhà bằng hữu." Nguyên Dịch nhìn dì Lý, "Thời gian không sớm, bà đi ngủ đi."

"Được," dì Lý gật gật đầu, lại nghĩ tới một việc, "Đúng rồi nhị thiếu, tiên sinh nguyên có chuyện muốn bàn với cậu, nhưng cậu vẫn không trở về, nên mới đi ngủ trước, còn nói nhắc cậu ngày mai buổi sáng đến tìm ngài."

Bất quá nhị thiếu đi đến nhà bằng hữu nào? Thế nhưng dùng sữa bò chiêu đãi khách.

"Ân, tôi đã biết." Nguyên Dịch không mặn không nhạt đáp ứng một tiếng.

Di Lý gặp hấn như vậy, chung quy không có lại nói gì khác, nhẹ tay nhẹ chân đem tây trang cùng caravat thu hồi, xoay người trở về phòng mình.

Tác giả có lời muốn nói:

Đại Hà: Tôi đã nổi giận lên, ngay đến lão cha nhà mình cũng muốn phê bình.

Đại hải: Nữ nhi không là do gia trưởng không có uy nghiêm.

Lời của Trầm: Các nàng đoán xem Bạn Dịch sắp gặp vận hạn gì?? Trầm nghĩ là đính hôn vs em nào lóm. hihhi. Hồi hộp ngóng chương sau lóm nhaaaaaa

Bạn đang đọc truyện *Nhìn Người Không Thể Nhìn Bề Ngoài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36

"Nguyên Tiểu Nhị, có phải cậu thích mình không?" tường phủ đầy rêu, cây Ngô Đồng dựa vào tường. Nhan Khê đứng ở dưới tán cây, ánh nắng mang theo một màu vàng nhạt, cô phảng phất như được bao phủ bởi một tầng ánh sáng.

Nguyên Dịch không cảm giác độ ẩm của nắng, cậu co quắp nhìn Nhan Khê: "Cậu suy nghĩ lung tung, mình như thế nào lại thích cậu?"

Nghe đến câu này, tươi cười trên Nhan Khê chậm rãi tan ra, cô kinh ngạc nhìn hấn, bị thương, lại phần nộ, cô trong mắt cậu lộ ra vài phần chật vật.

Tỉ tách.

Nước mắt xẹt qua hai má trắng nõn, tiên rơi xuống tầng lá khô trên mặt đất.

"Cậu, cậu đừng khóc a." Nguyên Dịch cảm giác ngực mình đau tựa kim đâm, vội vàng móc khăn tay, sờ soạng mãi trên người lại tìm không ra, dưới tình thế cấp bách cậu đành phải vờn tay lau đi nước mắt của cô. Nước mắt ẩm áp thủy nhuận, Nguyên Dịch cảm giác chính mình có thể nghe thấy được mùi vị khổ sở của nước mắt.

"Vậy cậu có thích mình không?" Nhìn cô gái trước mặt mắt mở to ngập nước, trong mắt tràn đầy ủy khuất.

Nguyên Dịch há to miệng, muốn nói "không thích", nhưng đầu ngón tay ướt át cùng ẩm áp khiến hấn không thể nào đem ba chữ này thốt thành lời.

(“không thích” trong tiếng Trung gồm ba chữ 不喜欢- Bu xihuan nha mọi người.)

"Mình, mình, mình..."

"Mình chi..." Nguyên Dịch mở mắt ra, nhìn chằm chằm trần nhà ngậy người đầy đủ mấy phút, mới từ giấc mộng có chút hoang đường này phục hồi tinh thần. hấn chậm rãi từ trên giường đứng dậy, tùy ý mặc quần áo, đi vào phòng tắm.

Rửa mặt xong, Nguyên Dịch xoa xoa huyết thái dương ần ần đau, mở cửa ra ngoài.

Nguyên Á Sâm mắt nhìn con trai từ trên lầu đi xuống, ngữ khí thập phần bình tĩnh: "Trễ như vậy giữa trưa mới rời giường, con bình thường đều dùng loại thái độ lười nhác này quản lý công ty?"

"Ba, con ở Trường Phong chỉ là cái chức vụ nhân tân, con có mặt hay không có gì khác biệt đâu?" Nguyên Dịch sắc mặt có chút tái nhợt, hấn đi đến ghế bàn ăn ngồi xuống, cầm lấy đĩa ăn bữa sáng Lý di bụng lên.

"Chính con không phải đang đầu tư kinh doanh mấy công ty?" Nguyên Á Sâm tính không hỏi đến việc kinh doanh của con trai, nhưng thấy hấn hiện tại thái độ nhàn nhả thông dong, liền nhện không được nói nhiều vài câu, "Nếu công ty kinh doanh không được, con liền về tổng công ty hảo hảo đợi đi."

"Tạm thời còn không cần," Nguyên Dịch cũng không ngẩng đầu lên đáp, "Kinh doanh của con hiện giờ hiệu quả rất tốt."

Nguyên Á Sâm cho rằng Nguyên Dịch sẽ diện thích làm khổ thân, liềm đánh chủ ý muốn cho hấn nhận vài bài học thất bại mới biết được lập nghiệp không dễ, "Dùng xong bữa sáng đến thư phòng, ta có chuyện muốn nói với con."

"Háo." Nguyên Dịch múc một thìa cháo, cháo ngao nấu rất vừa miệng, hắn muốn ăn nhiều thêm một bát.

Nửa giờ sau, cha con hai người ngồi đối diện ở thư phòng, không khí có chút lạnh nhạt.

"Mẹ con luyện tiếu con chuyển ra ngoài," Nguyên Á Sâm nhìn đứa con tái trước mắt, chân mày hơi nhíu lại, "Con nghĩ như thế nào?"

"Ba, con năm nay đã hai mươi bảy," Nguyên Dịch bình tĩnh trả lời, "đã sớm nên chuyển ra ngoài sống."

Nguyên Á Sâm phát hiện ra thế nhưng chính mình cũng nhìn không ra hi vọng của con trai, phảng phất hắn chỉ là đang trần thuật một sự việc, không có hàm nghĩa khác. Trong trí nhớ của Nguyên Á Sâm, cái tiểu tử này cùng hắn tranh luận, tìm cho hắn phiền toái bất tri bất giác đã lớn lên, ngược lại hắn làm phụ thân, lại có chút giật mình nhớ lại chuyện trước kia.

"Ta không có ý can thiệp vào sinh hoạt của con," Nguyên Á Sâm trầm ngâm một lát, "Nhưng con thân là nhi tử, làm việc hắn là nên suy xét cảm thụ của mẹ con."

Nguyên Dịch nhìn hắn không nói lời nào.

Nguyên Á Sâm mặc danh kì diệu có chút không nghĩ cùng con mình đối mặt: "Lão Nhị, mẹ con năm đó mang thai con ăn không ít khổ, lại bởi vì con khó sinh xuất huyết nhiều, thiếu chút nữa không giữ được tính mạng, con đừng làm gì khiến ta thất vọng."

"Ba," Nguyên Dịch bỗng nhiên cười, "Đây không phải ba mới là người kì quái sao? Nếu ba năm đó không để mẹ mang thai con, không để bà ấy sinh hạ con, bà ấy như thế nào sẽ bị loại giày vò như vậy?"

"Lão Nhị, con hiện tại càng nói càng kỳ cục," Nguyên Á Sâm giận tái mặt, "Ra ngoài!"

Nguyên Dịch trên mặt không thấy nửa điểm tức giận: "Ba, nóng nảy dễ nổi giận đối thân thể không tốt."

Chờ Nguyên Á Sâm lại quay đầu nhìn Nguyên Dịch khi, hắn đã đứng dậy hướng thư phòng đi ra, đầu cũng không quay lại.

"Thằng bất hiếu!" Nguyên Á Sâm nhìn nửa ngày, thấp giọng mắng một câu. Nghe được ngoài cửa truyền đến âm thanh giày cao gót, biết là vợ mình Từ Nhã đã trở lại, hắn hít sâu một hơi, cố gắng khiến sắc mặt mình hòa hoãn đi một chút, rồi mới đứng dậy đi ra ngoài.

"Á Sâm, tôi xem Tiểu Dịch sắc mặt không tốt lắm, có phải hay không bị bệnh?" Từ Nhã gấp chòng từ thư phòng đi ra, có chút lo lắng hỏi, "Có phải hay không nên gọi bác sĩ gia đình đến nhìn qua con một chút."

Nguyên Á Sâm thân thủ đỡ lấy bà, "không có việc gì, không cần lo lắng, bà đi dạo lâu như vậy phố, có mệt hay không?"

Từ Nhã nhíu nhíu mày, vẫn là lấy di động hẹn gặp bác sĩ gia đình rồi mới cùng Nguyên Á Sâm trở về phòng.

Trong văn phòng đài truyền hình để đồ, Nhan Khê nhìn nhân viên giao hoa trong tay cầm đóa hoa loa kèn, ở trên giấy tùy ý kí một cái tên: "Hoa tôi không cần, tùy ý anh xử lí đi."

Nhân viên giao hoa sững sốt, hắn rất ít gặp được loại tình huống này, trong lúc nhất thời lại không biết nên nói cái gì, "Xin lỗi, cửa hàng chúng tôi không có qui định như vậy."

"Được vậy tôi không nên như vậy làm khó dễ anh," Nhan Khê đón lấy bó hoa, khen ngợi, "Hoa của cửa hàng các anh rất đẹp, tôi không có ý kiến gì với hoa của các anh cả."

nói xong về sau, cô liền đem hoa ném vào trong thùng rác, thuận tiện còng đi hai chân.

Vứt xong, Nhan Khê quay đầu tươi cười đầy mặt nhìn nhân viên giao hoa: "Cảm ơn anh, vất vả."

Tặng hoa viên: "không, không vất vả."

Loại hoa này giá trị xa xỉ, là đặc biệt được vận chuyển bằng máy bay, không nghĩ tới quay đầu liền bị người ném vào thùng rác. Trong nháy mắt, hắn bỗng nhiên có loại cảm xúc muốn phản bác mấy ý kiến trên mạng, ai nói nam nhân có tiền liền có thể theo đuổi tới nữ nhân, cô gái này đến tốt cùng là có bao nhiêu kiêu ngạo?

Chờ tặng nhân viên giao hoa rời đi, nhân viên trong đài tập phản bát quái: "Lạt thủ tội hoa, Tiểu Nhan, người rất có phong phạm giang hồ nữ ma đầu a."

"không thấy trên phim truyền hình kia mấy giang hồ nữ ma đầu toàn thích nào là danh môn chính phái chương môn, nào là Võ Lâm minh chủ?" Nhan Khê khoanh hai tay trước ngực, ngữ khí có chút đậm, "Nữ ma đầu cùng Ma Giáo giáo chủ cùng một chỗ, tất nhiên là sẽ không hạnh phúc."

Đa số mọi người đều biết Nhan Khê không thích người đang theo đuổi cô, cũng không đem câu nói này của cô để ở trong lòng, hi hi ha ha sau liền đem chuyện này để ở một bên.

Nhan Khê trở lại văn phòng, nhìn đến đồng công việc, trên di động có hiện một tin nhắn của Tống Triều.

Tống Triều: Có thích hoa hôm nay không?

cô nhìn chăm chăm tin nhắn hai phút, quyết định gọi cho Tống Triều.

Di động vang lên, Tống Triều chờ đủ nửa phút mới ấn nút trò chuyện, trước cười nói: "Nhan tiểu thư."

(Chảnh chó tưởng bỏ cái ghế chứ)

"Tống tiên sinh," nghe được âm thanh kêu gọi của Tống Triều, Nhan Khê sở dĩ bất động, trong nghề câu cô, nam nhân có giọng dễ nghe rất nhiều, thanh âm Tống Triều đối với cô không có nhiều ảnh hưởng, "Tôi cũng không thích hoa, Tống tiên sinh không bằng đem số tiền này tiết kiệm, quyên góp công trình từ thiện thì tốt hơn."

"Công trình từ thiện tôi sẽ quyên, tặng hoa Nhan tiểu thư, cũng mong muốn của tôi," Tống Triều lấy kính mắt trên mũi xuống, trong đôi mắt hẹp dài không có một chút cảm xúc, "Cách xa nhiều năm như vậy, Nhan tiểu thư vẫn là không muốn tiếp nhận theo đuổi của tôi?"

Nhan Khê cười nói: "Tống tiên sinh đang nói đùa sao?"

"không, tôi chưa bao giờ nói đùa," Tống Triều ngón trỏ nhẹ nhàng điểm lên mặt bàn, "Tôi không chỉ muốn theo đuổi Nhan tiểu thư, còn muốn cùng bác trai có thể ở buồn bán hợp tác, cũng không biết Nhan tiểu thư có nguyện ý cho tôi này chút mặt mũi này hay không?"

Lấy sự nghiệp ba cô ra uy hiếp? Đây Tống Triều cho rằng chính mình đang diễn phim bá đạo tổng tài, cho rằng lá gan của cô rất nhỏ?

"Tống tiên sinh, sinh ý làm ăn mời ngài cùng ba tôi thương lượng, tôi không làm chủ được," Nhan Khê khẽ cười một tiếng, "Về phần Tống tiên sinh có ý muốn theo đuổi tôi, thật sự xin lỗi, tôi không thể đáp ứng."

"Nga?" Tống Triều cũng không động tức giận, ngược lại khẽ cười ra tiếng, "Tục ngữ nói, lâu ngày thấy rõ chân tâm, tôi tin tưởng Nhan tiểu thư một ngày nào đó sẽ bị tình cảm của tôi làm cảm động."

"Ngượng ngùng, tôi với người cùng họ có quan niệm quá nặng," Nhan Khê sờ sờ chậu cây cảnh trên bàn trên bàn, "Thế gia hào môn không thích hợp, thỉnh Tống tiên sinh có chừng có mực."

"Nhan tiểu thư..."

Tống Triều nghe di động truyền đến âm thanh cúp máy, bỗng nhiên bật cười. Năm đó này nữ nhân này có thể khiến hắn giống như thẳng góc đến vài giờ, quả nhiên vẫn là có mấy phần đặc biệt.

Quan niệm dòng dõi quá nặng?

Buồng điện thoại xuống, hắn lại không tính toán cưới nàng vào cửa, dòng dõi cái này, tất nhiên không trọng yếu.

"Nhan lão sư," Nhân viên công tác ở ngoài văn phòng gõ cửa, "cô nên chuẩn bị hóa trang."

"Hào, cảm ơn, tôi lập tức lại đây." Nhan Khê đứng dậy đi vào phòng hóa trang, vừa mới vào cửa liền nghe hai thẹn trang điểm đang nói chuyện về Lý Giai Ngừ, thấy nàng tiến vào, cũng không có dừng cuộc trò chuyện, ngược lại hỏi nàng hay không biết Tống Từ.

"Tống Từ thì tôi không biết, nhưng là thơ Đường Tống Từ tôi có đọc qua." Nhan Khê ngồi tựa vào ghế, không có gia nhập đội ngũ bát quái này.

"Cái gì mà thơ Đường Tống Từ, Nhan lão sư, chúng ta nói là bạn tria sinh thời của Lý Giai Ngừ," thẹn hóa trang cầm cọ ở trên mặt Nhan Khê quét tới quét lui, Nhan Khê có chút lo lắng cô nàng rất say mê với bát quái, lỡ đem mặt nàng vẽ thành cái mặt hề thì sao.

"Hôm nay có người đào ra chuyện cũ, nguyên lai Lý Giai Ngừ lúc còn sống vẫn hào môn Tống gia công tử kết giao, chỉ là không có công khai mà thôi. Hai ngày trước có phóng viên chụp được Tống Từ cùng một cô diễn viên đang nổi ở sân bay thân mật nắm tay, cho nên hiện tại mọi người đều hoài nghi, Lý Giai Ngừ là vì bị bạn trai phản bội, mới nhịn không được nhảy lầu tự sát." nói đến đây, liền nhịn không được lắc đầu thở dài, "Thế mới biết hào môn công tử chả đáng tin, chỉ tiếc Lý Giai Ngừ bộ dạng xinh đẹp lại có tài, lại trao nhầm một mảnh tình thâm."

Khó trách Lý Giai Ngừ so với Thẩm Tinh Nhan nhỏ hơn bảy tám tuổi, so tư lịch, so kinh nghiệm, so bản lĩnh đều kém Thẩm Tinh Nhan, nhưng là lại có thể cùng Thẩm Tinh Nhan cạnh tranh, thậm chí còn có thể cùng giới thời trang có quan hệ, nguyên lai là người ta có người nâng đỡ.

Người chết vì lợi, những lời này mọi người ghen ở trong lòng không có nói ra, nhưng không có nghĩa là trong lòng không rõ.

Nhan Khê cảm giác có chút vi diệu, Lý Giai Ngừ thật sự bị bạn trai hào môn cho đeo nón xanh, lấy tài năng và địa vị của cô ấy hiện tại, cũng không có khả năng bởi vì một người đàn ông mà tự sát.

Bất quá cô cùng Lý Giai Ngừ không có tiếp xúc qua, tất cả hết thảy đều chỉ là suy đoán.

Nhan Khê một bên nghe bát quái, một bên lấy ra di động tùy ý lướt weibo, bên trên quả nhiên tràn ngập các loại lời đồn, thậm chí còn có người lấy ra ảnh chụp vài người thừa kế của Tống gia.

Nhìn bát quái mới biết được, nguyên lai Tống Triều cũng không phải người thừa kế duy nhất của Tống gia. Trừ hần ra, Tống gia còn có ba người thừa kế khác là Tống Từ, Tống Thi, Tống Phú. Nhan Khê thật có lý do hoài nghi, con cháu sau này của họ không biết có phải tên là Lịch Sử Vĩ Đại không, mà Tống Triều chắc hẳn là vẫn bồi được yêu thương nhất, không đặt cái gì mà thi từ ca phú, đều không có Tống Triều tới để khiến người khác chú ý. (???)
(Dịch hộ trầm nhé các nàng)

Bốn người này đều là anh em họ, Tống Từ lão đại, Tống Thi lão nhị, Tống Phú lão tam, Tống Triều nhỏ nhất, nhưng không thể không thừa nhận, từ mấy bức ảnh tư liệu người thừa kế Tống gia, Tống Triều là người có tướng mạo tốt nhất, bằng cấp xuất sắc, thoát nhìn qua thật giống quý công tử hoàn mỹ.

Cùng Tống Triều so sánh, khác ba người còn lại đời tư đều có chuyện xấu không hay ho gì.

Bây giờ trên weibo, đã có vô số cư dân trên mạng giọng điệu trêu chọc gọi Tống Triều là lão công, phảng phất như hần là hào môn công tử trong sạch, là Kim Cương vương lão già.

Ba người không ra gì, đối lập một người tác phong chính trực, giống như trong ngành giải trí dùng thủ pháp đối lập, bốn người cùng là thổ hào mang hào quang của người thừa kế, nhưng Tống Triều lại hơn ở khuôn mặt tuấn lãng, cư dân mạng tất nhiên la con mắt sáng như tuyết rồi.

Có thể thấy được tiền tài đi cùng với mỹ mạo mới chính là đệ nhất cường đại.

Giọng điệu thật giả lẫn lộn bát quái, Nhan Khê nhằm chán tất máy, gửi cho Nguyên Dịch một biểu tượng.

"Làm sao?" đang ngồi trước bàn ăn, Nguyên Bác phát hiện Nguyên Dịch đang dùng di động.

"không có cái gì," Nguyên Dịch cầm điện thoại đứng lên nói: "Con sẽ dùng bữa sau, bây giờ còn chưa đói, mọi người từ từ ăn."

Nhan Khê: (lão đại)

Vừa thấy biểu tình này chân chó, Nguyên Dịch liền biết Nhan chân chó khẳng định có chuyện cầu hần. hần nghĩ nghĩ, đem Nhan Khê đổi thành nhan chân chó.

(Hí hí, hai bọn trẻ kute ghia gồm...)

hần ở kho biểu tượng tìm tới tìm lui, cuối cùng gửi một cái biểu tình để vương truy vấn.

Nguyên Tiểu Nhị: (Có chuyện khai tẩu, vô sự bãi triều)

Nhan chân chó: Cầu hỏi, muốn cự tuyệt hào môn quý công tử theo đuổi, liệu có kết cục đáng buồn nào hay không?

Nguyên Dịch ngừng tay, ai lại không có mắt như vậy, theo đuổi cô?

hần vừa định hỏi là ai, Nhan Khê lại nhấn tin lại.

Nhan chân chó: tôi đi ghi hình 《điểm tin 12h》lát nói chuyện sau.

đi đến ghế sofa ngoài phòng khách ngồi xuống, Nguyên Dịch mở TV, phát hiện quảng cáo từ mấy đài để đồ quảng cáo nhìn qua rất bình thường nhưng trong đó đều là thương phẩm xuất từ Tống gia.

Nguyên Dịch trong lòng nhất thời trống không, nhất thời lại cảm giác bị đè nén. hần lần qua lộn lại đem tin nhắn của Nhan Khê đọc kỹ, cuối cùng nghiêm mặt trở nhắn về một tin: "Ai muốn theo đuổi cô?"

(vì anh ghen ghen ghen ghen mà...)

Bên kia không có phản hồi.

một lúc sau, âm thanh mở màn quen thuộc của << Điểm tin 12h>> vang lên, rất nhanh thấy Nhan Khê xuất hiện ở trên TV.

Nguyên Dịch vẫn cảm giác 《Điểm tin 12h》nội dung không có cái gì đáng xem, nhất là hôm nay lại phá lệ chọc mình phiền chán.

Lãnh đạo đi tham dự nghi thức xây dựng có gì đáng đưa tin, không còn tin khác để nói sao? Còn có chó đi siêu thị mua bữa sáng, vẹt có thể đọc thơ, đây là cái thể loại tin tức loạn thất bát tao gì?

(chung qui là do bạn ghen thôi bạn ạ)

Lãnh đạo đi tham dự nghi thức xây dựng có gì đáng đưa tin, không còn tin khác để nói sao? Còn có chó đi siêu thị mua bữa sáng, vẹt có thể đọc thơ, đây là cái thể loại tin tức loạn thất bát tao gì?

(chung qui là do bạn ghen thôi bạn ạ)

"Nguyên Tiểu Nhị, trên sô pha có gì hay hả?" Nguyên Bác ăn xong cơm lại nhìn, gặp Nguyên Dịch ở trên sô pha cọ đến cọ đi, "Ngồi không được liền đi lên phòng nghỉ ngơi đi." nói rồi vươn tay lấy điều khiển từ xa.

“Đừng động” Nguyên Dịch đè lại điều khiển từ xa, "Tin tức rất có ý tứ."

Nguyên Bác quay đầu nhìn trên TV, người chủ trì đang tại giảng giải trên quảng trường toàn các cô các dì, sắp tới tham gia biểu diễn một tiết mục của đài truyền hình. Trong màn ảnh, nhóm các dì mặc ý phục biểu diễn màu tím màu đỏ, tay cầm quạt lớn, lắc lắc xoay xoay, trên mặt tươi cười phúc hậu.

Này tin tức rất có ý tứ?

Nguyên Bác cảm giác chính mình cùng đệ đệ khoảng cách thế hệ sâu không lường được, đại khái có thể so với khe biển Marianas.

(Chẳng qua là do em trai anh đại gái thôi)

Tác giả có lời muốn nói:

Nguyên lão đại: Thời đại này, là thời đại của người trẻ tuổi.

Ngủ ngon ~

Bạn đang đọc truyện *Nhìn Người Không Thể Nhìn Bề Ngoài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37

"Văn minh tiến bộ, xã hội cũng tiến bộ..." Nhan Khê đem bản thảo tin tức đọc được non nửa, thấy đạo diễn sau ông kính nhắc nhở, đây là có tin tức khẩn cấp muốn phát, cô nhanh chóng kết thúc kịch bản, để màn hình lập tức đưa tin tức mới.

Đoạn video kéo dài không đến hai phút, Nhan Khê một bên nhanh chóng phát tin tức, một bên xem kịp thời chèn video. Khi mới bắt đầu gặp tình huống có tin khẩn cấp, cô còn có chút luống cuống tay chân, hiện tại đã biết cách xử lý để chương trình trực tiếp không bị gián đoạn.

Màn hình quay trở lại phòng phát sóng, Nhan Khê phối hợp Trương Hạo dẫn tin tức, bỗng nhiên đầu óc giống như bị thứ gì đập trúng, trong tai ong ong, người bên cạnh nói gì cũng không kịp nghe rõ, liền hôn mê bất tỉnh.

Nhìn đến Nhan Khê trong TV bị đèn rơi trúng, Nguyên Dịch sợ đến ngây người, cho đến khi chương trình vội vàng chấm dứt, hắn mới giật mình thấy chính mình trừ một đôi mắt còn nhìn TV chằm chằm, còn lại trên người đều mất đi tri giác.

Ném điều khiển từ xa, hắn không chút nghĩ ngợi liền đi ra ngoài.

"Nguyên Tiểu Nhị, chú làm sao vậy?" Nguyên Bác nhìn Nguyên Dịch dép lê trên chân còn chưa đôi liền muốn ra ngoài, liền giữ lấy tay hắn, "Trước đi giày vào đã."

Nguyên Dịch cúi đầu đôi giày, thoạt nhìn qua rất bình tĩnh, hắn đưa tay tiếp áo khoác di Lý đưa: "Có chút việc ra ngoài, không ăn cơm ở nhà." nói xong, hắn vội vàng ra cửa, áo khoác cầm trên tay, ngay cả thời gian mặc vào cũng không có.

"Giữa trưa ra ngoài cũng không có nói với người lớn một tiếng," Nguyên Á Sâm mất hứng, "Đều sắp ba mươi tuổi đến nơi rồi, làm việc còn không có quy củ như vậy."

Nguyên Bác mặt không biểu tình nhìn hắn một cái, khom lưng thay giày, cũng không quay đầu lại ra cửa.

"Bà xem bọn nó..."

"Được rồi," Từ Nhã buông đũa, "Ông háo hão ăn cơm, con đều đã lớn cả, lại đem chúng nắng như vậy, giống cái bộ dáng gì?"

Nguyên Á Sâm buông đũa, có chút mất hứng đáp: "Tôi là cha của chúng nó, nói có vài câu lại làm sao?"

Từ Nhã lược giãn tái mặt: "Vậy ông hiện tại liền đuổi theo nắng, tôi không ngăn cản ông."

Bị vợ như vậy đáp trả lại, Nguyên Á Sâm ngược lại nói không ra lời.

Nguyên Dịch nhìn đèn giao thông trên ngã tư đến xuất thần, mãi khi có tiếng còi phía sau, mới giật mình đèn đỏ đã hết. Hắn khởi động động ô tô, phía sau có xe cứu thương vượt lên, hắn liền ngay lập tức nhường đường.

Chiếc xe này... Là chở Nhan Khê sao?

hắn đi theo phía sau xe cứu thương, không lâu sau đó thấy xe cứu thương rẽ sang một đường khác.

Kia không phải đường đi đài truyền hình.

Tiết mục trực tiếp xuất hiện sự cố, Nhan Khê cũng không phải duy nhất, nhưng là phát sinh loại này so với tỷ lệ trúng giải nhất xổ số còn khó hơn, huống chi kênh số tám tuy rằng ratings chẳng ra sao, nhưng bên trên lại có chính sách nâng đỡ, mọi người sử dụng thiết bị coi như không sai, các thiết bị qua một đoạn thời gian đều sẽ kiểm tra, như thế nào sẽ phát sinh loại sự tình này?

Trương Hạo còn đang kinh hai từ phòng thu hình đi ra, hắn ngồi bên ngoài, đem cốc nước trợ lý chương trình đưa cho hắn uống hết. Ngồi phía trước Nhan Khê bình thường đều alf hắn, nhưng là bởi vì hắn tối hôm qua ngủ không tốt, phía mặt phải có chút sưng, khi lên hình có chút vấn đề, cho nên hắn hôm nay cố ý cùng Nhan Khê đổi vị trí.

Ai biết lại phát sinh ra chuyện ngoài ý muốn như vậy, nếu hắn hôm nay không đổi chỗ ngồi, bị đèn roi trúng chính là hắn.

Nghĩ đến Nhan Khê được nâng lên xe cứu thương, toàn bộ phía sau lưng đều là máu, hắn liền cảm giác toàn thân phát lạnh, tay cầm chai nước khôngnhịn được mà phát run.

"Nhan Khê đâu?" một nam nhân mặc somi trắng màu xám tây trang đứng trước mặt hắn, "cô ấy bị thương có nghiêm trọng không?"

Trương Hạo kinh ngạc nhìn người đàn ông trước mặt, còn chưa hoảng hồn, phản ứng có chút chậm.

Nguyên Dịch thấy hắn như vậy, tính nhẫn nại liền mất hết, "cô ấy được đưa đến bệnh viện nào?"

"Soái ca, Nhan lão sư được đưa đến bệnh viện trung ương," trợ lý chương trình gặp người đàn ông mặc tây trang xa lạ mặt thực hung ác, bộ dáng mộttời không hợp liền muốn động thủ đánh người này, vội nói, "Đài trưởng và đạo diễn cũng cùng nhau đi theo."

Nguyên Dịch ngay cả cảm ơn đều không kịp nói, vội vàng xoay người rời đi.

Thấy Nguyên Dịch rời đi, trợ lý nhẹ nhàng thở ra, xoay người thấy phòng phát sóng có người chuẩn bị thu thập trên mặt đất vết máu cùng roi xuống đèn trần, vội mở miệng ngăn trở: "Chờ một chút, không cần phá hư hiện trường, vừa mới biên đạo đã báo án, cảnh sát muốn lại đây khám tra hiện trường."

Nhân viên đang khom lưng chuẩn bị thu thập đồ vật ngừng tay, hắn xoay người hỏi trợ lý: "Như vậy đem sự tình nháo lớn, có thể hay không đối đài ảnh hưởng không tốt?"

"Quả thực không tốt lắm," trợ lý ý bảo hắn lập tức đi ra, sau đó đóng cửa phòng thu lại, "Cậu mới vào chắc không biết, Nhan lão sư không giống với những phóng viên nhỏ khác, hôm nay xảy ra chuyện này nếu chúng ta không chủ động tra rõ, người trong nhà cô ấy đem sự tình nháo lên, đài chúng ta chỉ sợ có chút ăn không tiêu."

"Này, cái này không phải ngoài ý muốn sao?"

"Có phải hay không ngoài ý muốn, cũng là do cảnh sát định đoạt, chúng ta nói là ngoài ý muốn, người nhà Nhan lão sư nếu không nhận, đến thời điểm ấy vẫn là phiền toái." Trợ lý cũng cảm thấy hôm nay chuyện này chỉ do là trùng hợp, nhưng kể cả có như vậy, cũng người có chuyên môn xem xét qua hiện trường, như vậy mới có thể có lời ứng phó.

không qua bao lâu, phía cảnh sát tới, theo cảnh sát cùng còn có hai người được đặc biệt mời tới, nghe nói là hai chuyên gia khám nghiệm hiện trường, kể cả chỉ có một chút vết tích nhỏ, cũng có thể bị bọn họ phát hiện.

Chuyên gia cấp cao thế nhưng đặc biệt được mời vì loại này việc nhỏ này?

Người của đài truyền hình phụ trách tiếp đãi trong lòng có chút hốt hoảng, như này đến tột cùng là phóng viên không may bị đèn roi trúng hay là phát sinh vụ án mưu sát mới có thể để hai đại nhân vật này theo tới hiện trường?

Nguyên Dịch nghe trợ lý nói, hai vị chuyên gia đã tới hiện trường, bình tĩnh mặt đáp: "đã biết."

Lúc trước Nhan Khê đều ngồi ở phía bên phải, chỉ có hôm nay ngoại lệ là bên trái, kết quả liền gặp tai nạn. hắn không tin tưởng trên đời có sự trùng hợp như vậy, đèn trên được lắp ráp cẩn thận, đâu thể nói roi liền roi như vậy?

Nhan Khê mở mắt, phát hiện chính mình đang nằm sấp trên giường, bốn phía còn có không thiếu tiếng nói chuyện, quanh người đều ngửi thấy mùi thuốc sát trùng.

"Nguyên tiên sinh, thỉnh ngài yên tâm, bệnh nhân nào bộ tổn thương không nghiêm trọng lắm, ngược lại vết thương trên lưng cần chú ý, tránh miệng vết thương bị nhiễm trùng."

"Vậy cô ấy như thế nào đến giờ còn chưa tỉnh lại?"

Nhan Khê cảm giác chính mình có chút ghê tởm muốn nôn, lại nôn không được, bên tai đều là tiếng Nguyên Dịch lời nhai lẩm bầm, cô trước kia như thế

nào không biết, Nguyên Tiểu Nhị lại như ông già làm nhảm nhiều lời vô nghĩa như vậy.

"cô tỉnh?" Hộ sĩ ngồi cạnh giường bên cạnh thấy Nhan Khê mở mắt, cao hứng nói, "Nguyên tiên sinh, bệnh nhân tỉnh!"

Trực giác nói cho Nhan Khê, bên người cô vây quanh không ít người, chỉ là cô nằm sấp nhìn không thấy.

Nguyên Dịch mang khẩu trang ngồi xuống trước mặt cô, nhìn thẳng hai mắt cô hỏi, "cô có nhớ rõ chính mình tên gọi là gì không?"

Nhan Khê tầm mắt rơi xuống trên cổ áo sơ mi của Nguyên Dịch: "Nguyên Tiểu Nhị, anh còn chưa bỏ cổ áo sơ mi kìa."

Nguyên Dịch chắc một tiếng: "Xem ra không mất trí nhớ, đầu óc còn bình thường."

Thấy hấn cao to hơn 1m8 ngồi xổm trước đầu giường, Nhan Khê thiếu chút nữa nhìn không được vươn tay sờ sờ đầu hấn, kèm khen ngợi một câu "Thực ngoan."

Tiếp đây các bác sĩ vây quanh cô hỏi một đồng lớn vấn đề, lại quan sát bựa lưỡi, mắt và tai, loại thái độ thận trọng này, Nhan Khê giật mình thực hoài nghi mình chính là động vật quý hiếm trong phòng thí nghiệm.

Chờ các thầy thuốc rời đi Nguyên Dịch mới đứng: "Nhan Tiểu Khê, cô xuất môn có phải hay không không xem ngày, loại này xui xẻo này mà cũng gặp được?"

"anh liền không thể nhìn ở tôi thân mạng thương tật, đối tôi ôn nhu một chút sao?" Nhan Khê trên lưng không có bao nhiêu cảm giác, hấn là do thuốc tê chưa hết, cô cũng không biết miệng vết thương có sâu hay không, "Di động của tôi đâu?"

"Lúc này là lúc nào, cô còn muốn đi động?" Nguyên Dịch đứng dậy từ trong ngăn kéo lấy ra di động của Nhan Khê, chỉ là bên ngoài còn bọc một túi vô khuẩn trong suốt. hấn cầm điện thoại nhét vào Nhan Khê trong tay, "Lấy đi."

"Cám ơn." Nhan Khê không ngờ, cô bị thương thế này không có khả năng được nhiều bác sĩ chiếu cố như vậy, còn đơn độc ở phòng bệnh, dài số tám không có mặt mũi lớn như vậy, càng không như vậy hào phóng. Cho nên này hết thấy hấn là Nguyên Dịch an bài, vấn đề là, Nguyên Dịch như thế nào biết cô bị thương, hơn nữa còn tới đúng lúc như vậy?

"Cám ơn cái gì," Nguyên Dịch có chút không được tự nhiên quay mặt đi, "Tôi an bài hai nữ hộ sĩ chiếu cố cô, có chuyện gì an bài người đi làm."

Nhan Khê mắt nhìn màn hình di động, hiện tại đã là hơn ba giờ chiều, ba cô sáng nay cùng thư kí đi thực tế khảo sát hạng mục, hấn là tạm thời còn không biết chuyện này. Lại xem xem đến gọi nhớ, có hơn hai mươi cái cuộc, phần lớn là bạn bè gọi tới.

cô trước gọi cho Tống Hải, nói thương thế của chính mình, khiến hấn ngàn vạn không cần lo lắng, cô hết thấy đều tốt.

sự tình nháo lớn như vậy, cô ở truyền hình trực tiếp bị đèn rơi trúng, thêm nữa cô còn là người chủ trì 《 Những câu chuyện bên ta 》, chuyện này sớm muộn gì sẽ nháo đến trên mạng. thay vì khiến ba cô đọc mấy tin trên mạng mà lo lắng, còn không bằng chủ động thẳng thắn, trấn an tốt Tống Hải.

Tống Hải vừa nghe con gái bị thương, vừa đến khách sạn hấn lập tức liền muốn thư ký đặt vé máy bay quay trở về, vẫn bị Nhan Khê nhiều lần khuyên.

"Ba, con thật sự không có việc gì, bạn con đã giúp con mời vài vị chuyên gia, còn thỉnh hai vị nữ hộ sĩ," Nhan Khê ghé vào trên giường, quay đầu nhìn Nguyên Dịch, "không tin ba có thể hỏi hấn, con thật sự không việc."

Sau khi nói xong, cô liền bật loa ngoài, đánh ánh mắt ý bảo Nguyên Dịch giúp cô trấn an Tống Hải.

Dưới ánh mắt sáng quắc nhìn mình chăm chú của Nhan Khê, Nguyên Dịch... Khuất phục.

"Đúng đúng, bác trai không cần lo lắng, con bên này có vài nhân mạch, tuyệt đối an bài cho Tiểu Khê bác sĩ giỏi nhất."

"Đúng vậy, hộ sĩ cũng là tôi chuyên nghiệp."

"Thương thế? Thương thế không quá nghiêm trọng, chỉ là bị thương ngoài da."

Nguyên Dịch chưa bao giờ biết, nguyên lai làm người làm cha thế là nhai đến loại tình trạng này, hấn nhiều lần cam đoan chính mình khẳng định chiếu cố Nhan Khê thật tốt, Tống Hải mới miễn cưỡng đáp ứng sẽ không lập tức chạy trở về, nhưng là muộn nhất là ngày hôm sau sẽ quay lại.

"Ba," Nhan Khê tắt loa ngoài, cầm điện thoại lấy đến bên tai, "Người lần này đi ra là vì giúp đỡ trẻ em nông thôn, con bị này thương không thành vấn đề, miễn có người cho rằng ba là ngụy từ thiện, tìm ba phiền toái."

"Nếu chiếu cố không tốt con, ba nào có tâm tư đi quan tâm người khác," Tống Hải bắt đầu dĩ thử dài, "Ta biết ý của con, yên tâm đi, sẽ không mệt mỏi chính mình, cũng sẽ không vội vàng trở về, chú ý bản thân, được hay không?"

"Ba biết là được," Nhan Khê nhanh chóng làm nũng, "Người lúc trở về, nhớ rõ mang cho con mấy món ăn vặt địa phương a."

"Chỉ có biết ăn thôi," nghe được ngữ khí thoải mái của con gái, Tống Hải nhẹ nhàng thở ra, có tâm tình đòi dò ăn, xem ra thương thế thật sự không nặng,

"Vừa rồi nam nhân cùng ba nói chuyện có quan hệ thế nào với con, người bạn trai?"

(Chuyển rồi bác trai ạ)

"Lão ba, người đừng nghĩ nhiều," Nhan Khê liếc mắt nhìn Nguyên Dịch, "Như thế nào có khả năng."

Trước không nói thân phận Nguyên Dịch không có khả năng cùng cô kết hôn, xem lời nói của hắn, cũng không giống như có ý tứ với cô.

Nam nhân bình thường nếu giống hắn xấu miệng như vậy, đời này liền đừng mong có bạn gái.

"Tôi đi gọi điện thoại," Nguyên Dịch gấp Nhan Khê cùng nàng ba trò chuyện thật vui vẻ, đứng dậy đi ra ngoài.

hắn nhắn gọi điện cho Mạnh trợ lý, ngay lập tức nhận.

"Lão bản, cảnh sát bên kia có kết quả, sự cố này thật sự không phải ngoài ý muốn mà có người sắp đặt."

Nguyên Dịch cổ họng căng thẳng, trong đầu không ngừng hiện ra bộ dáng Nhan Khê bị đèn đập trúng, không nhận được, hắn xoa xoa sống mũi: "Người hiềm nghi là ai?"

"Là nhân viên ánh sáng tập sự, nhưng hắn không nhằm vào Nhan tiểu thư, mà là người hợp tác cùng Nhan tiểu thư, Trương Hạo." Mạnh trợ lý có chút đồng tình vị Nhan tiểu thư này, "Nào biết Nhan tiểu thư hôm nay cùng Trương Hạo đổi vị trí."

Người mà xui xẻo, đến uống nước cũng ghen. Bình thường người chủ trì bản tin sẽ không thay đổi vị trí, nhưng cố tình Trương Hạo mặt phải phù thủy, cùng Nhan Khê đổi vị trí để hiệu quả lên hình sẽ tốt hơn, thêm nữa chương trình này không có mấy người xem, đổi việc này yêu cầu không nghiêm khắc, đủ loại trùng hợp lại, Nhan tiểu thư chính là bị xui xẻo.

"Tôi đã biết." Nguyên Dịch gác máy, đem cửa mở ra một chút lại không có vào.

Nhìn nữ nhân tóc tai bù xù không hề hình tượng nằm sấp trên giường, đều không có chỗ nào hảo xem đi. Quần áo bệnh nhân trên người Nhan Khê có chút rộng rãi, lộ ra non nửa cánh tay, trắng trắng nõn nõn giống như đậu hũ.

Nguyên Dịch đóng cửa, dựa vào tường bỗng nhiên có chút không dám đi vào. Có ý tá đi ngang qua, hiếu kỳ nhìn hắn một cái, không phải nói bệnh nhân gian phòng này bị thương không nghiêm trọng sao, vì cái gì người nhà bệnh nhân sắc mặt lại ngưng trọng như vậy?

Nguyên Dịch không để ý đến ánh mắt người khác, hắn mở đi động bộ, do dự hồi lâu, ở công cụ tìm kiếm đánh một câu.

Thích phải một người là cái gì dạng thể nghiệm?

"Nguyên Tiểu Nhị!"

hắn cầm điện thoại nhét vào trong túi áo, vội vàng chạy vào phòng: "Làm sao?"

"Tôi làm rơi di động," Nhan Khê tội nghiệp nhìn hắn, "Có thể hay không giúp tôi nhặt một chút."

Lúc này nàng sắc mặt tái nhợt, đôi mắt ngóng trông nhìn hắn, khiến tâm hắn chua xót lại mềm mại trộn lẫn.

đi đến bên giường, khom lưng nhặt di động, Nguyên Dịch ngồi ở bên giường cùng Nhan Khê hai mắt đối diện: "Nhan Tiểu Khê."

"Àn?" Nhan Khê bắt lấy di động, khó hiểu hỏi, "Làm sao?"

"Qua đoạn thời gian tôi chuyển nhà, cô cũng đến xem cái nào nhiệt."

"Lúc nào?" Chỉ bằng nàng hiện tại nằm sấp trên giường bộ dáng, có thể đi chỗ nào?

"Còn đợi một đoạn thời gian, đại khái chắc đến khi thương thế của cô tốt lên." Nguyên Dịch dậy, "hiện tại thuốc tê tác dụng, cô ngủ một lúc đi, miễn cho trong dạ dày khó chịu."

Nhan Khê nhìn không tới Nguyên Dịch biểu tình, nhưng thấy hắn đi ra ngoài, liền hỏi, "anh muốn trở về?"

"không trở về, tôi đi ăn cơm," Nguyên Dịch xoay người nhìn cô, "đi ăn cái gà xào, tiết nấu, canh cá nấu các thứ, dù sao cô hiện tại cũng không thể ăn, tôi có thể giúp cô nếm thử."

Nhan Khê:...

(Súc vật

Đây là muốn chọc tức nàng nàng?

Buổi chiều hôm đó, Trương Vọng nhận được điện thoại của Nguyên Dịch đòi ngay chuyển nhà.

Lý do là ngày mai ngày không tốt, cần một lần nữa thỉnh đại sư đến tính tính ngày lành giờ tốt.

Mấy ngày trước xem hoàng lịch còn lười, lúc này lại muốn thỉnh đại sư tính ngày đẹp, đây là nháo cái gì?

Tác giả có lời muốn nói:

Đại Hà: Ở trước mặt người không thể ăn đàm luận mỹ thực, đều là kẻ thù của xã hội!!!

Ngủ ngon.

Bạn đang đọc truyện *Nhìn Người Không Thể Nhìn Bề Ngoài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38

Nhan Khê làm sao cũng không ngờ được, bản thân cô không dẫn chương trình nổi tiếng, nhưng bởi vì tai nạn đèn trần rơi trúng mà lại được lên trang nhất. Trên đó đăng ảnh động khi cô bị đèn trần rơi trúng, còn nói cô là người dẫn chương trình có vận rủi trăm năm khó gặp.

Người khác là người đẹp soái ca trăm năm khó gặp, đến lượt cô lại thành quỷ xui xẻo, mức chênh lệch giữa dòng sông và biển cả này cũng quá lớn rồi.

Cô lên weibo, có hơn mấy ngàn tin nhắn, tất cả đều là hỏi thăm tình hình sức khỏe của cô. Lúc trước có phát mấy chương trình cô dẫn lên mạng, số người biết đến cũng không nhiều, bây giờ khi "Sống chết" của cô không biết ra sao, bắt đầu có người đứng ra lên tiếng, những chương trình cảm động lúc trước, đều là do cô dẫn, rồi lại khen ngợi cô bỏ ra biết bao nhiêu công sức để làm chương trình, là người tốt bụng và chính nghĩa.

Bạn trên mạng 1: Bà nội tôi cực kỳ thích người dẫn chương trình này, mỗi khi tới tám giờ rưỡi tôi luôn ngồi trước TV, cho dù đến chủ nhật phát lại vẫn luôn theo dõi. Bây giờ cô ấy xảy ra chuyện, bà nội tôi giống như mấy fan nữ cuồng hiện nay, không ngừng kêu tôi lên mạng tìm tin tức cô ấy, cũng không biết bây giờ cô ấy sao rồi. Hy vọng là sẽ không sao, nếu không bà nội tôi sẽ rất khổ sở.

Bạn trên mạng 2: Thực khéo, tôi cũng là người thủ đô, ông bà và ba mẹ tôi cũng rất thích xem chương trình của cô ấy, ông bà đã lớn tuổi, trí nhớ không tốt, thường không phân biệt được những người trên TV là ai, nhưng cô Nhan Khê này là ngoại lệ mỗi lần đến chương trình của cô ấy, ông bà đều khen ngợi đáng về xinh đẹp của cô, cũng là mệnh khổ.

Bạn trên mạng 3: Bạn ở trên, ông bà bạn biết xem tướng sao? quả thật dung mạo của người dẫn chương trình này có vài phần xinh đẹp, nhìn có chút nhu nhược dễ bắt nạt, nói cô ấy mạng khổ cũng không phải không có lý, không phải không hiểu sao bị đèn rơi trúng sao?

Bạn trên mạng 4: Ha ha, bây giờ là thời đại nào rồi, mà còn tuyên truyền mấy cái mê tin này, người ta còn đang chữa trị trong bệnh viện, đừng nói mấy lời không may như vậy. Nghe nói cô này mới hai mươi bốn tuổi, là nghiên cứu sinh ngành truyền thông của trường đại học danh tiếng, là người dẫn chương trình có tâm, luôn kêu gọi mọi người quan tâm đến trẻ em bị ngược đãi, luôn nhìn đến những điểm tốt của mọi tầng lớp trong xã hội, bây giờ xảy ra tai nạn ngoài ý muốn, chúng ta nên cầu cho cô ấy sớm ngày bình phục, không bị nguy hiểm gì.

Nhan Khê phát hiện rất nhiều trang báo nổi tiếng trên mạng đưa tin cô bị đèn trần rơi trúng, bỗng nhiên cảm thấy mất mặt vô cùng, thật sự muốn cô nổi tiếng theo phương thức này sao?

Nghĩ đến sau này vừa bước ra ngoài, lập tức có người chỉ trỏ: "Nhìn kia, là cái cô dẫn chương trình truyền hình trực tiếp bị đèn trần rơi làm bị thương đó."

Cái này thì có cái gì để mà kiêu ngạo hả?

Cô mở wechat, bên trong có rất nhiều bạn bè nhắn tin, cô mở vòng bạn bè, đăng một trạng thái.

Sông lớn, ta là suối nhỏ: Cảm ơn các anh chị em, đừng lo lắng, tôi còn sống.

Trạng thái này vừa đăng lên không lâu, có vô số bình luận, Nhan Khê thấy mấy đứa bạn xấu xa ở dưới cười ha ha, nói chúc mừng cô rốt cuộc đã nổi tiếng theo cách này, hỏi cô ở bệnh viện nào, bọn họ muốn tới góp vui.

"Đã là ai đâu chứ." Vẫn luôn nằm sấp nên có chút mệt, Nhan Khê khó khăn giật giật cánh tay, thoáng hơi cảm nhận được vết thương sau lưng, nhưng cũng không rõ ràng.

Nhưng rất nhanh cảm giác này càng rõ rệt, Nhan Khê muốn bỏ qua cũng không được, chắc là thuốc tê đã hết tác dụng.

Vừa rồi Nhan Khê còn có sức lên wechat đầu vồ mồm với bạn bè, nháy mắt đã trở nên uể oải, muốn cầm điện thoại xem phim để dời sự chú ý, kết quả

điện thoại hết pin. Lúc này, bỗng nhiên cô cảm nhận được mình có chút tủi thân, tuy nhiên cảm giác khó hiểu này lại ập đến, cô cũng không không chế được. Hộ lý lấy điện thoại của cô sạc pin, cô nằm sấp trên giường không hiểu sao lại tự mình hờn dỗi.

"Cốc cốc."

Cửa bị gõ nhẹ hai cái, Nhan Khê nghiêng đầu nhìn lại, là Nguyên Dịch cái người vừa rồi nói muốn đi ăn thức ăn ngon bây giờ thì tay không mà quay lại. Anh thấy Nhan Khê nhìn mình với ánh mắt u oán, cho là cô đang giận anh không mang đồ ăn cho cô, "Bác sĩ nói, cô vừa phẫu thuật xong, tạm thời vẫn chưa ăn được, nên tôi không mua cho cô."

"Không phải anh đi ăn cả chân nước sôi, gà xào cay gì gì đó sao?" Nhan Khê trừng mắt nhìn, "Quay lại nhanh vậy hả?"

Nhan Khê còn đang nằm viện, Nguyên Dịch nào có tâm tình ăn mấy thứ này, anh đến cạnh bệnh viện tùy tiện ăn chút gì đó, rồi vội vàng quay về, anh ngồi xuống ghế: "Mấy món kia vị nặng quá, không tốt." Anh thấy sắc mặt Nhan Khê tái nhợt, khề cau mày, đoán là thuốc tê đã hết, "Vết thương có đau không?"

Nhan Khê nằm sấp trên giường không nói câu nào, nắm chặt drap gối, một người hơn bốn lăm ký mà đáng vẻ tủi thân như trẻ nhỏ.

Thấy cô như vậy, Nguyên Dịch lập tức gọi bác sĩ, hỏi ông nên làm sao.

Bác sĩ tỏ ý không biết làm sao, không nên lạm dụng thuốc giảm đau, tiêm trước hai liều thuốc chống nhiễm trùng. Vì thế trên lưng đã có vết thương, trên mu bàn tay lại bị tiêm một cây kim truyền dịch.

Nhan Khê trừng mắt liếc Nguyên Dịch, Nguyên Dịch chính chậm tốc độ túi truyền dịch: "Nghe lời dặn của bác sĩ, mới tốt cho sức khỏe."

"Nếu còn nằm sấp như vậy, tôi sẽ biến thành sân bay mất." Nhan Khê có chút đau lòng vốn ngực mình đã không lớn, "Bác sĩ có nói, khi nào tôi được xuất viện không?"

Nguyên Dịch liếc mắt nhìn nửa người trên đang nằm sấp của Nhan Khê, lại rất nhanh thu hồi ánh mắt: "Không phải là từ sân bay biến thành bình địa sao?"

"Cút!" Nhan Khê trợn mắt quát to.

Nguyên Dịch bình tĩnh nói: "Tôi chỉ nói sự thật."

"Nguyên Tiểu Nhị, anh có ý sắp xếp phòng bệnh này cho tôi, là vì quan tâm tôi, hay là để cho dễ dàng bắt nạt tôi hả?" Nhan Khê vỗ tay không có kim tiêm lên gối, anh ta lại có thêm năng lực chọc điên người khác rồi hả?

Nguyên Dịch thấy Nhan Khê đã bị chọc tức, quên luôn vết thương sau lưng, lấy điện thoại trong túi ra: "Tôi là người nhảm chán vậy sao?"

Chẳng lẽ không sao? Nhan Khê lại cho anh một cái liếc mắt.

Nguyên Dịch... Nguyên Dịch cảm thấy đáng vẻ Nhan Khê tức giận đến hai má đỏ bừng, trợn mắt nhìn anh trông thật đáng yêu. Chẳng lẽ không chỉ mắt nhìn người của anh có vấn đề, mà ngay cả thẩm mỹ cũng thay đổi rồi sao?

Hai người cứ tranh cãi nhau như vậy, Nhan Khê cũng gian nan vượt qua thời kỳ khó khăn của việc hết thuốc tê, bởi vì ngày hôm sau... cơ thể cô bắt đầu sinh ra miễn dịch với cơn đau này, dần dần cảm giác này đã thành quen.

Rạng sáng ngày hôm sau, khi Nhan Khê tỉnh lại, ngửi được mùi cháo trong phòng, hôm qua Nguyên Dịch ở lại với cô tới hơn mười giờ tối mới về, không biết quay lại đây lúc nào, bây giờ đang ngủ trên sofa.

Cô không quan tâm việc đột nhiên trong phòng bệnh xuất hiện một người ngủ trên sofa, chỉ là bất ngờ khi Nguyên Dịch lại đến.

"Cô Nhan, cô dậy rồi sao?" Hộ lý thấy cô tỉnh, cùng người hộ lý khác đỡ cô đến toilet, sau khi rửa mặt, Nhan Khê lại nằm sấp lên giường, nghiêng đầu nhìn Nguyên Dịch, đối phương vẫn còn đang ngủ.

Chờ cô ăn xong bữa sáng Nguyên Dịch mang đến, lại lướt weibo một hồi, Nguyên Dịch mới tỉnh lại. Chỉ là nhìn đến sắc mặt tái nhợt kia, để người không biết nhìn thấy, còn tưởng là người bị thương là anh chứ không phải cô.

"Anh bị bệnh rồi hả?"

"Không có." Nguyên Dịch đứng dậy đến phòng vệ sinh rửa mặt, đến khi lau mặt xong thì quay lại phòng. "Tối hôm qua tôi nằm mơ thấy cô biến thành một vùng bình địa, làm tôi sợ đến mức ngủ cũng không ngon."

"Nguyên! Tiểu! Nhị!"

Kim đài trưởng và mấy lãnh đạo trong đài đến thăm, không ngờ mới mở cửa lại thấy cảnh hai người trong phòng trêu chọc nhau, nếu Nhan Khê không nằm trên giường, họ lại không dám bước vào.

Bây giờ bọn họ tới, chỉ là đến an ủi, thuận tiện cho thấy đài bọn họ quan tâm đến cô, trong đài mọi người đều chờ cô quay lại vân vân...

Nhan Khê trong lúc đang ghi hình trực tiếp thì bị thương, bây giờ mọi tờ báo đều đưa tin, trong đài thấy được giá trị của Nhan Khê, làm sao có thể làm ra việc gì làm cô thất vọng được, Trên thực tế không chỉ có bọn họ quan tâm tới, mà rất nhiều tờ báo cũng chú ý tới việc này, nhưng không biết vì sao, mà lại không có phóng viên nào đến phòng bệnh phỏng vấn.

Có một ký giả rơi vào đường cùng, đành phải đến phỏng vấn bác sĩ trị liệu của Nhan Khê, ai ngờ mấy người này ai cũng giữ im lặng, bọn họ làm sao cũng không hỏi thăm được tin gì. Một số người có kinh nghiệm cho rằng cô gái này có thân phận không tầm thường, cũng không điều tra tin tức của Nhan Khê nữa, mà lại đưa những tin kích lệ động viên Nhan Khê.

Cũng có những phóng viên lớn mặt muốn vòng đường tắt, gây sự chú ý, nói nữ dẫn chương trình này trời sinh mệnh xấu, cho nên mới gặp phải chuyện này, thậm chí có người còn xác thực, tướng mạo của Nhan Khê là người cơ khổ trong truyền thuyết, cả đời đều gặp khổ sở, phải lang bạc khắp nơi. Vì để tăng độ tin cậy, hẳn còn liệt kê tình hình mấy nữ diễn viên trong nước, cuộc sống bây giờ gặp khó khăn, để minh chứng cho bài viết của hắn.

Bài viết này vừa đăng, đều nhận được những lời chửi rủa, nhưng người làm truyền thông thì không sợ bị mắng, bị mắng cũng được người chú ý, còn làm tăng lượt view của trang, càng được chú ý, thì càng vui à?

Những bàn luận trên mạng này Nhan Khê vẫn chưa biết, sau khi ứng phó xong với mấy người lãnh đạo trong đài, Nguyên Dịch lấy thân phận bạn bè tiến họ về.

Những người trong đài đều cho rằng anh là bạn trai Nhan Khê, nên thái độ với Nguyên Dịch rất hòa ái, chỉ có Kim đài trưởng có chút nghi ngờ, rốt cuộc ông đã gặp người này ở đâu rồi nhỉ?

"Lão Kim, ông sao vậy?" Sau khi vào thang máy, tổng đài trưởng thấy Kim đài trưởng lơ đãng, nói đùa, "Tôi biết cô ấy là người dẫn chính của đài ông, ông không cần lo bị người đài khác cướp mất."

"Tôi không phải lo chuyện này." Kim đài trưởng xấu hổ cười, không nói nghi ngờ trong lòng ra, "Hơn nữa, Tiểu Nhan là người có năng lực, nếu có nơi cho cô ấy phát triển, tôi còn mừng đó."

Bởi vì gần đây chương trình ngày càng được chú ý trên mạng, tổng đài trưởng đang có ý định chuyển tiết mục này sang phát trên đài truyền hình vệ tinh, chỉ là chưa chọn được khung giờ phát, thì Nhan Khê đã gặp tai nạn.

Nhưng mà bởi vì chuyện này, Nhan Khê được không ít người chú ý, cũng coi như là vì họa mà được phúc, nhưng xem xét mọi chuyện ban đầu, chuyện này cũng xem như là vận đã đóng thuyền, cho dù nó có được phát lúc đêm khuya hay sáng sớm, cũng là chương trình của các ngôi sao.

Tổng đài trưởng biết Kim đài trưởng đang dò xét lời ông nói, thuận miệng cười nói: "Trong đài cũng nguyện ý cho người trẻ tuổi cơ hội phát triển."

Trong lòng Kim đài trưởng bình tĩnh hơn, cuối cùng trong tay ông cũng có một người dẫn chương trình có năng lực rồi.

"Hắn ta mới trời sinh số khổ." Nhan Khê đọc xong bài viết nói cô số khổ, "Chị đây chính là phú nhị đại, từ nhỏ đã không biết khổ là gì, khổ ở đâu hả, mất bị mù sao?"

"Thần con mẹ nó chứ mệnh cô tinh, viết tốt như vậy sao không đi làm nhà văn, làm phóng viên làm gì cho mai một tài năng của hắn chứ!"

"Lúc nào mà tôi lại có bạn trai trước bị tung xe chết rồi hả?" Nhan Khê tiếp tục lướt tin, "Phóng viên này trước kia làm tại tòa soạn <Đồng Âm>, đúng là chuyên viết những chuyện đau khổ."

Nguyên Dịch ngồi bên cạnh, nghe Nhan Khê vừa lướt điện thoại, vừa châm chọc mấy người viết bài kia, bình tĩnh mà xét duyệt văn kiện trong hộp thư mà trợ lý gửi, "Nhan Tiểu Khê, cô mắng cho tới trưa, có khát nước không. Muốn uống nước chưa?"

Nhan Khê nói: "Vào lúc này, anh thân là bạn thân của tôi, nên phải có chung mối thù với tôi, cùng mắng tên phóng viên vô lương kia mới đúng!"

Rót nước xong, lại đặt một cái ống hút vào trong ly, đưa đến trước mặt Nhan Khê: "Cô là con gái, sao mà tôi là bạn thân được."

Nhan Khê ngậm ống hút uống vài ngụm nước, "Nguyên Tiểu Nhị, tôi cảm thấy có anh ở đây, chúng ta chỉ cần thuê một hộ lý là được."

"Tôi biết mình có tài năng trong việc này, nhưng chút tiền ấy thì không cần tiếc." Lấy ly nước Nhan Khê đã uống xong, đặt lên bàn, "Buổi chiều tôi phải đến công ty họp, không thể ở lại với cô được."

"Ừm..." Nhan Khê thuận miệng lên tiếng.

Sau khi Nguyên Dịch về, lo lắng điện thoại cô hết pin, nên để lại máy tính cho cô, không biết có phải trùng hợp hay không, trên đó đang mở trò chơi, ngay cả thành viên cũng đã đăng ký xong hết rồi.

Thì ra Nguyên Tiểu Nhị lại tri kỷ như vậy, Nhan Khê lại yên lặng khen ngợi Nguyên Dịch một hồi.

Sau khi hồi phục lại tâm trạng hai ngày nay, lại lướt mấy cái tin tức loạn thất bát tao về mình, tất cả đều đã biến mất, nhất là cái tin nói cô có mệnh cô đơn suốt đời, không chỉ bị xóa trên weibo, thậm chí còn có một bài trên weibo là, phải tin vào khoa học, không nên mê tín, bài viết trước là của một phóng

viên thực tập, bọn họ công khai giải thích với Nhan Khê, hơn nữa còn đuổi phóng viên đã viết bài viết mê tín đó.

Tên phóng viên kia kỹ năng viết rất tốt, lại biết tìm đề tài, không giống người đang thực tập.

Chẳng lẽ bởi vì viết bài tuyên truyền mê tín, nên mới bị cộng đồng mạng ép gỡ bỏ? Nếu bài viết bị gỡ bỏ, không bằng hạ mình, chân thành xin lỗi cô, còn được cộng đồng mạng bỏ qua với thái độ "Biết sai mà thay đổi."

Bây giờ cộng đồng mạng càng ngày càng có phong thái chính nghĩa rồi.

Nhan Khê rất cảm động, đăng nhập weibo, đăng trạng thái lên.

Tài khoản Nhan Khê: Làm mọi người lo lắng rồi, tôi bị thương không nghiêm trọng lắm, cảm ơn các bạn đã quan tâm đến tôi, chân thành cảm ơn!

Gần đây công ty Nguyên Dịch đang chuẩn bị phát hành một trò chơi, nhưng vì ý tưởng sáng tạo của người thiết kế chưa đáp ứng đủ kỳ vọng của Nguyên Dịch, nên toàn bộ đội phát triển trò chơi phải làm lại.

Làm xong việc này, anh mới có thời gian xem điện thoại, quả nhiên mấy tin loạn thất bát tao trên mạng đã hết, rốt cuộc anh không cần phải nghe Nhan Khê lái nhai nữa rồi.

Trời mới biết phụ nữ sao lại hay phàn nàn như vậy, cảm ơn trời.

Bạn đang đọc truyện *Nhìn Người Không Thể Nhìn Bề Ngoài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39

"Boss." Trợ lý Mạnh vội vàng đẩy cửa vào, "Công ty Nhất Hoàn Vững vừa ra mắt bản hoàn thiện của trên di động, đã bắt đầu hoạt động rồi, mặc dù vẫn còn đang trong giai đoạn thử nghiệm, nhưng bản của bọn họ rất giống bản thiết kế của chúng ta, đây là đĩa phim giới thiệu của bọn họ."

Nguyên Dịch lấy đĩa trợ lý Mạnh đưa bỏ vào máy tính, xem mấy lần, tắt đoạn clip: "Công ty Nhất Hoàn Vững?"

"Công ty mới khởi sắc lại gần đây, nhưng có thế lực rất mạnh. Tôi đã điều tra chủ của công ty, gia cảnh rất bình thường, dự án lúc trước đề xuất ra cũng không được công ty chấp thuận, bây giờ làm ra động tĩnh lớn như vậy, chắc chắn có người hậu thuẫn sau lưng."

Nguyên Dịch nắm hai tay lại, đoạn phim giới thiệu này, nhân vật nội dung đều giống với trò chơi mà công ty họ đang nghiên cứu, rõ ràng là lấy trộm ý tưởng của bọn họ. Loại chuyện ăn cắp ý tưởng này, cũng không phải chuyện hiếm, nhưng ăn cắp trò chơi chưa ra mắt, chỉ có thể chứng minh là nội bộ công ty có gián điệp.

Trợ lý Mạnh cho là anh đang tức giận, không ngờ vẻ mặt vừa anh cũng không có thay đổi gì.

"Trước hết điều tra ai là gián điệp." Nguyên Dịch nhíu mày cao giọng cười, có vẻ có chút không nghiêm chỉnh, "Thị trường trò chơi di động cạnh tranh rất khốc liệt, ai cũng biết đây là một khối thịt béo. Nóng vội sẽ không thể ăn hết đậu hủ nóng, đối phương không hiểu phép tắc, chúng ta sẽ dạy chúng cái gì gọi là phép tắc."

Trợ lý Mạnh thấy anh cười đến hiện đầy vẻ tà ác, không tự chủ được nói: "Boss, thuê sát thủ giết người là phạm pháp."

"Cậu nghĩ gì vậy?" Nguyên Dịch trả đĩa phim lại cho trợ lý Mạnh, "Tôi là người dân tuân thủ pháp luật."

"Bây giờ chúng ta khởi kiện Nhất Hoàn Vững, nếu thắng thì cũng mất nhiều hơn được." Trợ lý Mạnh lại nhớ đến trò chơi bọn họ đã chuẩn bị lâu như vậy, kết quả lại bị người khác chặt mất, trong lòng buồn cực kỳ, "Mấy tên khốn này thật con mẹ nó hiểm độc."

"Trợ lý Mạnh, chú ý hình tượng." Nguyên Dịch lười biếng nói, "Văn minh của tất cả mọi người, hạnh phúc của bạn và tôi."

"Boss, giờ mà anh còn tâm trạng nói đùa." Trợ lý Mạnh bất đắc dĩ nhìn Nguyên Dịch, "Giai đoạn trước chúng ta đầu tư nhiều tiền như vậy, không phải xem như mất hết rồi sao?"

"Không sao, chuyện có thể dùng tiền giải quyết thì không được tính là chuyện." Nguyên Dịch gõ mặt bàn, "Bọn họ dám làm, thì phải trả giá."

"Boss, anh đây là muốn phá hết những ngày tươi mát sao?"

"Phá hết ngày tươi mát là cái gì?"

"Là lúc trời giá rét, phá hết những ngày tươi mát."

Nguyễn Dịch nhìn trợ lý Mạnh ước chừng hơn ba giây: "Cậu là muốn tôi mời tổ chức phi pháp phá nát Nhất Hoàn Vồng hả?" Nói rõ ra là để hậu thuẫn sau lưng họ phá sản, giống như phá nền móng trong xây dựng.

"Đây chỉ là điều cơ bản thôi mà." Trợ lý Mạnh giải thích.

"Sau này bớt theo em gái cậu xem mấy bộ phim truyền hình kiểu này." Nguyễn Dịch nhìn trợ lý Mạnh về thông cảm, "Nếu cậu không đủ thông minh, tôi sẽ đuổi việc cậu." Không ngờ trợ lý Mạnh mang danh sinh viên tốt nghiệp ưu tú, mà lại thích xem mấy thứ này.

Trợ lý Mạnh nhìn Nguyễn Dịch về thông cảm, tuổi còn trẻ như vậy, lại không biết mấy từ ngữ trên mạng, đây là người trẻ tuổi có tinh thần thế giới đây sao?

Trong phòng bệnh, nhìn hai người bạn mang tiếng là đến thăm cô, kết quả từ đầu đến cuối đều ăn không ngừng, cảm thấy tim mình có chút đau khổ.

"Nhan Đại Hà, mấy thứ trái cây này của cậu ngon thật đó, mua ở đâu vậy?" Đào Như bưng chén đĩa cùng với Dương Mẫn nhiệt tình ăn nho.

"Hai người là tới ăn không uống không vậy hả?" Nhan Khê tròn mắt, "Có kiểu thăm bệnh vậy sao?"

"Hiện tại cậu không được ăn quá nhiều, để lâu lại không tươi, bọn mình đây là giúp cậu giải quyết." Đào Như nhìn đáng vẻ yếu ớt nằm sắp trên giường của Nhan Khê, cái gì mà vừa thấy đã thương, đây chính là như vậy.

"Đại Hà, bây giờ ra ngoài mình cũng không dám nói cậu là bạn mình." Đào Như thở dài, "Mọi người trong công ty đều đang bàn luận chuyện của cậu, nếu bọn họ biết mình quen cậu, khẳng định họ sẽ quần lấy mình hỏi lung tung."

"Nhân viên công ty Trường Phong đều rảnh rỗi như vậy? Danh tiếng và bộ mặt công ty?" Nhan Khê che mặt, "Ai ngờ lại dùng cách như vậy để nổi danh?"

"Vốn công ty bọn mình không nhiều chuyện như vậy, ai kêu lúc trước cậu làm chương trình kia, có mục phỏng vấn quản lý cấp cao của Trường Phong chứ." Đào Như có chút kích động, thiếu chút nữa bóp nát quả nho trong tay, "Cậu có biết quản lý cấp cao kia là ai không, là con trai thứ hai của chủ tịch, con trai ruột!"

Vị nhị thiếu này có một chức trong công ty, nhưng không thường xuất hiện trong công ty, nghe nói chính anh ta có thành lập mấy công ty, kinh doanh rất tốt, mấy thứ này thì nhân viên cấp thấp như bọn họ không rõ lắm, nhưng nghe nói vị nhị thiếu này không thích xuất hiện trên TV, nghe nói ngay cả đài quốc gia mời anh ta cũng từ chối, ai mà ngờ anh lấy danh nghĩa "Quản lý cấp cao của Trường Phong" xuất hiện trong tiết mục của đài địa phương?

"Mình biết." Nhan Khê nhìn nho trong tay Đào Như, "Chùm nho cậu đang ăn, là do con trai chủ tịch của các cậu mua đó."

Đào Như thiếu chút nữa nghẹn cả nho trong miệng, "Nhan Đại Hà, cậu đừng đùa mình, cậu vậy mà lại quen với nhị thiếu?"

Nhan Khê mỉm cười thần bí.

"Ôi trời ơi, Nhan Đại Hà cậu vậy mà lại là chân nhân bất lộ tướng nha." Đào Như đưa chùm nho cho Dương Mẫn, hưng phấn nhìn Nhan Khê, "Nhị thiếu là người thế nào, có phải giống như người trong truyền thuyết không?"

"Trong truyền thuyết... Loại nào?" Nhan Khê có phần thấy hứng thú.

"Thì là như vậy đó." Đào Như liếc mắt nhìn Nhan Khê, "Mình nói với cậu, cậu sẽ không nói cho nhị thiếu nghe chứ?" Nếu truyền đến tai nhị thiếu, cô sẽ bị đuổi mất.

"Mình là loại người vậy sao?"

"Vậy cũng đúng, để mình nói cậu nghe." Trong lòng Đào Như cho rằng, tuy Đại Hà trong ngoài bất nhất, nhưng không phải là người bán đứng bạn bè, nhất thời cô hứng thú nhiều chuyện, "Nghe nói đến bây giờ nhị thiếu vẫn chưa từng quen bạn gái, bình thường tới công ty, nhìn mấy em xinh đẹp cũng không liếc mắt một cái, bọn mình nghi ngờ anh ta vô tính."

"Không hứng thú với nữ, có lẽ hứng thú với nam?" Dương Mẫn hiếu kỳ nói, "Tại sao lại vô tính?"

"Bởi vì anh ta cũng không hứng thú với đàn ông, công ty mình có không ít trai xinh gái đẹp, mí mắt anh ta cũng không nháy lấy một cái." Đào Như bày ra điệu bộ cao lãnh, "Nhưng mà cũng có tin đồn, nhị thiếu có khuynh hướng bạo lực, không lịch sự, đáng vẻ xấu xa giống như một nhân vật phản diện."

"Cậu nói vậy có thấy mâu thuẫn không, muốn người ta xấu xa nóng tính điên cuồng, lại muốn người ta lịch sự tao nhã, cái này không phải là tâm thần phân liệt sao?" Nhan Khê rất có lương tâm mà phân bác giúp Nguyễn Dịch, "Cái gì mà khuynh hướng bạo lực, các cậu thấy tận mắt anh ta đánh người rồi hả?"

"Đã thấy rồi." Đào Như gật đầu.

Nhan Khê cảm thấy chính mình thay Nguyễn Dịch tẩy trắng lại có chút không đúng.

"Nhưng mà việc này không trách nhĩ thiếu, lúc ấy tổng bộ có một quản lý quấy rối nhân viên nữ, vừa lúc nhĩ thiếu thấy được, đánh hắn ta một trận." Đào Như lúc đó cũng có mặt tại đó, nói trong lòng, tư thế đánh người của nhĩ thiếu rất đẹp trai.

"Cho nên anh ta rõ ràng là đàn ông tốt có khí khái chính nghĩa." Nhan Khê bĩu môi, tuy Nguyên Tiểu Nhị là người độc miệng, nhưng lại rất tốt, từ khi quen biết anh ta đến nay, anh ta đã giúp mình rất nhiều lần, "Các cậu đây gọi là nhìn người mà bắt hình dong."

"Xem ra quan hệ của cậu và nhĩ thiếu rất tốt." Đào Như tò mò hỏi, "Hai người không lẽ..."

"Các cậu suy nghĩ trong sáng một chút, nhĩ thiếu nhà các cậu thích người đẹp đầy đặn, mình thích quý ông lịch lãm, không thể nào đâu." Nhan Khê không cho là đúng, trước mặt cô mà miệng anh ta độc như vậy, sao mà có ý với cô được?

Đàn ông có ý với phụ nữ, nhất định sẽ rất ân cần, cố gắng bày ra mặt tốt của mình trước người đó, mà Nguyên Tiểu Nhị lại lấy thái độ này đứng trước mặt cô, làm cho cô luôn nghi ngờ, có phải trong mắt anh ta cô là một người đàn ông.

"Mình biết ngay bên cạnh mình sẽ không có chuyện gả vào nhà giàu mà." Đào Như có chút tiếc nuối, "Chuyện chim sẽ hóa phượng hoàng, quả nhiên chỉ có nữ chính trong phim truyền hình mới có."

"Dù sao mình cũng là phú nhĩ đại, không thể coi là phượng hoàng, chí ít cũng là khổng tước." Nhan Khê kháng nghị nói, "Ngược lại cậu không là cậu rồi."

"Phải phải, cậu là khổng tước." Đào Như sợ Nhan Khê nhử mày với cô, bởi vì dáng vẻ này rất đáng thương, làm cô phải thay đổi lập trường, không còn nguyên tắc nữa, đã từng có một lần, cô nghi ngờ giới tính của mình. Hai người đã quen biết nhiều năm rồi, cô vẫn không thể miễn dịch với điều này, cũng không có cách nào cứu được rồi.

"Đại Hà." Dương Mẫn ở bên cạnh nói, "Gần đây hình như Ngụy Hiểu Mạn lại tìm được cách liên lạc với cậu rồi, lúc trước cô ta không biết cậu làm ở đài truyền hình, bây giờ chuyện của cậu lại làm lớn như vậy, chắc cô ta cũng sẽ biết, tớ lo cô ta sẽ đến đài truyền hình tìm cậu, cậu nên chú ý một chút."

Lúc trước Ngụy Hiểu Mạn rất thích Trần Minh Động, hy sinh rất nhiều vì Trần Minh Động, các cô đều biết, bây giờ hai người này đã chia tay, cô lo Ngụy Hiểu Mạn suy nghĩ tiêu cực, gây phiền phức cho Nhan Khê.

"Cô ta và Trần Minh Động chia tay, thì liên quan gì tới mình?" Nhan Khê cảm thấy mình bị thiệt, năm đó bạn cùng phòng và Trần Minh Động cho cô đội nón xanh, bây giờ họ chia tay, còn bắt cô lo lắng cho cảm xúc của tiểu tam, coi cô như chó bông xù Nhật rồi hả.

"Bọn mình biết không liên quan gì tới cậu, nhưng mà Ngụy Hiểu Mạn..." Dương Mẫn nhử mày, "Cũng không biết Trần Minh Động cho Ngụy Hiểu Mạn uống thuốc gì, để cô ta vì một người đàn ông mà thiệt thòi chính mình như vậy."

Lúc trước vừa mới vào đại học, bốn người các cô chơi rất thân, mặc dù tính tình Ngụy Hiểu Mạn có chút yếu đuối, nhưng là người tốt, ai cũng không ngờ ngay lúc Nhan Khê đang khó khăn nhất, cô ta lại qua lại với Trần Minh Động.

Lúc cô ta khóc đến đáng thương, nói với Đại Hà là cô ta rất thích Trần Minh Động, cho dù bị báo ứng gì cũng chấp nhận.

Chuyện hai ba năm trước, tựa như ngay trước mắt, nhưng các cô không còn là những sinh viên ngây ngô nữa rồi, đã từng vứt hết mặt mũi để đi được đến tình cảm của mình, cuối cùng cũng không được gì.

Nhan Khê đối với chuyện này cũng không còn cảm giác gì, cô đã không còn tình cảm gì với Trần Minh Động, tình bạn với Ngụy Hiểu Mạn cũng đã không còn, bây giờ nhắc lại cũng chỉ còn chút xấu hổ.

Dương Mẫn thấy Nhan Khê không muốn nói tới chuyện này, cũng không nói thêm: "Dù sao cậu cũng nên cẩn thận một chút, người đã mất đi lý trí thì rất nguy hiểm."

Tiếng gõ cửa vang lên, Dương Mẫn đứng dậy mở cửa, thấy ngoài cửa là một người đàn ông tuấn lãng đang cầm một bó hoa, sững sờ một hồi mới nói: "Xin chào, xin hỏi anh tìm ai?"

"Làm phiền." Tống Triều cười dịu dàng, "Cho hỏi đây là phòng bệnh của cô Nhan phải không?"

Thiếu chút nữa Dương Mẫn bị nụ cười này mê hoặc, may mà cô tỉnh táo, lùi về sau hai bước: "Đúng vậy."

"Làm phiền rồi." Tống Triều hơi gật đầu với cô, mới nhắc chân bước vào.

Dương Mẫn nhìn bóng lưng hoàn mỹ của người đàn ông này, tao nhã lịch sự tác phong nhanh nhẹn, người đàn ông này rất hợp với mẫu người lý tưởng của Nhan Khê.

"Cô Nhan." Nét tươi cười trên mặt Tống Triều càng dịu dàng, "nghe nói cô bị thương, không biết bây giờ đã tốt hơn chưa?"

Từ góc nhìn của Nhan Khê, chỉ có thể nhìn từ ngực Tống Triều trở xuống, cô không nghĩ Tống Triều sẽ tới, khách sáo cười nói: "Chỉ bị thương ngoài da, thế mà lại phiền anh Tống tới đây."

"Tới thăm cô, sao lại phiền được." Tống Triều nhìn quanh phòng, cũng không thấy bình hoa đâu, đành phải đặt bình hoa trên tủ đồ.

"Anh này." Một hộ lý đi tới, cầm hoa lên, "Miếng vết thương của người bệnh bây giờ vẫn chưa thể tiếp xúc với phấn hoa, không thể đặt hoa tươi trong phòng bệnh, bó hoa này tôi sẽ đặt tạm trong phòng hộ lý, khi nào anh về lại mang đi."

Sắc mặt Tống Triều hơi cứng đờ, rất nhanh lại hồi phục bình thường: "Xin lỗi, tôi không biết, làm phiền cô rồi."

Sau khi hộ lý đi, Tống Triều ngồi xuống sofa, "Không có ai bên cạnh chăm sóc cô Nhan sao, nếu không thì tôi sẽ chuẩn bị vài người, như vậy cũng tiện không ít cho cô."

"Cảm ơn ý tốt của anh Tống, đã có hai hộ lý chăm sóc tôi rồi." Nhan Khê nhìn người ngồi trên sofa đáng vẻ lịch sự tao nhã, nhìn từ đầu đến chân người này rất phù hợp với mẫu người của cô, nhưng không hiểu vì sao, lúc đối phương theo đuổi cô, một chút cô cũng không rung động, ngược lại cảm giác đối phương không có ý tốt.

Chẳng lẽ trong lòng cô có ác cảm với nhà giàu, có thành kiến với bọn họ?

"Có vẻ như cô Nhan gầy hơn một chút." Tống Triều nhìn thẳng vào mắt Nhan Khê, đôi mắt đào hoa ẩn sau cặp kính mắt, tuy là khoe miệng đang cười, lại có vẻ như có phần xa cách.

Nhan Khê nở nụ cười: "Ai nằm viện cũng sẽ gầy, đây là chuyện thường."

Đào Như và Dương Mẫn cảm thấy được Nhan Khê không có mấy thiện cảm với người này, ban đầu tính không ở lại làm bóng đèn, lại trở về chỗ ngồi cảm thấy không về nữa.

Bạn bè tốt, phải biết lúc nào là nên rời khỏi, cũng biết được, lúc nào thì nên ở lại.

Tống Triều rất có phong độ, nếu đối phương không phối hợp, lời tán gẫu này cũng vô nghĩa, nên không tìm đề tài nói chuyện phiếm nữa.

"Cô Nhan có từng nghĩ sẽ chuyển công tác qua đài truyền hình khác không?"

"Không có."

"Sau khi biết cô xảy ra chuyện tôi rất lo lắng, may là cô không sao."

"Cảm ơn, tôi đã nằm viện hai ngày rồi, đã không còn nguy hiểm gì."

Ha, ngoài miệng thì nói lo lắng, mà đến bây giờ mới tới thăm, phần lo lắng này cũng thật không đáng rồi. Nhan Khê không rõ, nếu Tống Triều không có tâm tư kia với cô, sao vẫn còn làm vẻ muốn theo đuổi cô, không phải là tự hành hạ mình sao?

Hay là trong lòng hắn vẫn luôn ước mơ làm diễn viên, nhưng vì sinh ra trong gia đình giàu có nên không thể thực hiện, chỉ có thể ở trước mặt cô trải nghiệm một chút cảm giác này?

"Nào nào nào, ăn trái cây thôi." Đào Như đặt trái cây xuống trước mặt Nhan Khê, "Tiểu Khê, trái cây này rất ngọt."

Chỉ có ở trước mặt người lạ, Nhan Khê mới có thể nghe Đào Như thân thiết gọi cô là Tiểu Khê.

Tống Triều cảm thấy được ba người này bài xích hắn, cái gọi là ba người phụ nữ diễn một vở kịch, ba người liên thủ xem nhẹ một người đàn ông, thì đàn ông không là gì hết. Cho dù Tống Triều có nhiều thủ đoạn, đều bị lu mờ ở phía sau.

Hắn nhìn mặt mũi Nhan Khê tái nhợt, tóc rối trên vai, bỗng nhiên nhớ đến chín năm trước. Khi đó hắn là học sinh tiêu biểu của trường, mỗi ngày đều nhận được thư tình của nữ sinh, trong lòng đã sớm phiền, nhưng trên mặt vẫn duy trì vẻ lịch sự, về nhà mới ném thư tình.

Khi tình cờ gặp một nữ sinh mặc đồng phục sạch sẽ, cô cúi đầu mỉm cười dịu dàng thẹn thùng làm hắn bị cuốn hút, trong lòng bắt đầu cảm thấy cô rất đặc biệt.

Thời gian chín năm trôi qua, cô đã biết trang điểm, năm đó giống như một cô gái ngây thơ nhỏ bé, với người con gái trước mắt, tựa hồ không thay đổi gì, lại tựa như thay đổi rất nhiều.

Ký ức đã mờ hồ, nhưng tình cảm trong trí nhớ, lại không tan biến.

"Tống Triều." Nguyên Dịch đứng ở cửa, nhìn người ngồi trên sofa, khoanh tay dựa vào cửa, "Thực khéo."

"Không khéo." Tống Triều nhanh chóng đứng lên, "Hôm nay tôi cố ý đến thăm cô Nhan đây."

"Người bệnh cần nghỉ ngơi nhiều." Nguyên Dịch nhún mày, "Ý tốt của anh Tống đây chúng tôi xin cảm ơn."

"Chúng tôi?" Trên mặt Tống Triều mang theo ý cười trào phúng, "Anh Nguyên đây lấy thân phận gì thay cho cô Nhan?"

"Xuy." Nguyên Dịch đi đến bên cạnh Nhan Khê, cho cô ánh mắt "Cô ngậm miệng", "Cô ấy là người phụ nữ của tôi, tôi đương nhiên ra mặt giúp cô ấy. Anh Tống có cần tôi tiễn ra cửa không?"

Tổng Triều cười ra tiếng, quay đầu nhìn Nhan Khê, nói đầy hàm ý: "Ánh mắt của cô Nhan... Rất tốt."

"Cảm ơn đã khen." Nhan Khê lộ ra một nụ cười hoàn mỹ, "Tôi cũng thấy vậy."

Tổng Triều đẩy kính mắt, giọng nói bình tĩnh: "Nếu cô Nhan cần nghỉ ngơi, tôi xin đi trước."

Sau khi Tổng Triều về, Nguyên Dịch nhanh chóng mở miệng nói: "Tôi vì giúp cô mà phá vận đào hoa, phá hỏng danh dự, cô muốn cảm ơn tôi thế nào?"

Cảm ơn cái chân anh, người nào bị phá hỏng, danh dự của ai?!

"Nguyên Tiểu Nhị, nói điếm quan trọng?" Nhan Khê vỗ gối đầu, "Cái gì mà người phụ nữ của tôi, anh cho anh là tổng giám đốc bá đạo hả?"

"Ngại quá, tôi chỉ nghĩ được vậy." Nguyên Dịch đến sofa chỗ Tổng Triều ngồi vỗ vỗ, "Nếu không phải nhìn ra được cô không có ý với hắn ta, thì sao tôi có thể hy sinh lớn như vậy?"

"Nguyên Tiểu Nhị." Nhan Khê nhìn Nguyên Dịch vẻ nghi ngờ, "Anh thật sự không có ý gì với tôi hả?"

Giọng Nguyên Dịch nhất thời cao lên: "Cô, cô đừng tự mình đa tình, tôi mà để ý cô sao?!"

Nghe như vậy, Nhan Khê cảm thấy, chờ sau khi cô bình phục sẽ đánh chết anh ta.

Bạn đang đọc truyện *Nhìn Người Không Thể Nhìn Bề Ngoài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40

"Tiểu Như, cậu sao vậy?" Dương Mẫn phát hiện, từ sau khi người đàn ông mà Đại Hà gọi là "Nguyên Tiểu Nhị" này vào, Đào Như có chút không thích hợp, "Cậu biết người này sao?"

Đào Như kéo cô vào một góc, nói nhỏ: "Anh ta là nhị thiếu mà mình và Đại Hà đã nói tới đó, thiếu gia nhà giàu."

"Thiếu gia nhà giàu?" Dương Mẫn nhìn dáng vẻ Nguyên nhị thiếu cãi nhau với Đại Hà, cảm thấy người này không giống với hình tượng con nhà giàu mà cô tưởng tượng, "Kiểu nhà giàu này có phải hơi không giống không?"

Kiểu cấp bậc công tử nhà giàu này, không phải chỉ uống rượu đỏ Laffey năm 82, chỉ lái xe số lượng có hạn trên thế giới, đồng hồ chỉ mang loại chế tác thủ công, chỉ mặc đồ cao cấp, ra ngoài phải mang theo mười vệ sĩ, nếu không sẽ không đi sao? Kiểu công tử này vừa cời áo khoác tây trang, xắn tay áo sơ mi lập tức cãi nhau với con gái người ta, cũng quá đập tan cảm giác thần bí của nhà giàu rồi.

"Cậu nói xem chúng ta có nên qua đó không?" Dương Mẫn nhìn hai nhân vật chính đang vui mừng, "Bọn họ có quan hệ gì nhỉ?"

Người yêu?

Không giống lắm, bạn trai mà độc miệng như vậy trước mặt bạn gái, đã sớm đá văng lên trời rồi.

Bạn bè?

Dương Mẫn thấy tuy Nguyên nhị thiếu đang cãi nhau với Đại Hà, nhưng lại kéo ghế ngồi gần bên giường, để Đại Hà dễ dàng tiếp tục cãi nhau với anh ta, mà không phải đứng nhìn từ trên cao để Đại Hà không nhìn thấy mặt anh ta, theo điểm này mà nói, vị Nguyên nhị thiếu này rất cẩn thận.

"Qua làm gì?" Đào Như vội kéo cô lại, "Cứ mặc bọn họ cãi nhau."

Cô thấy nhị thiếu đây là đang thích thú, Đại Hà cũng không thật sự tức giận, cô sẽ không đi nhiều chuyện như vậy.

"Vừa hay." Nhan Khê hừ nhẹ nói, "Miễn cho tôi nghĩ cách từ chối anh."

Nguyên Dịch bỗng nhiên hơi dừng lại, tức giận nói: "Không thêm cái với cô, buổi tối muốn ăn gì, tôi gọi người chuẩn bị cho cô."

"Muốn ăn lẩu..."

"Bớt mơ mộng." Nguyên Dịch đứng dậy, nhét góc chăn giúp Nhan Khê, "Cô chỉ có thể ăn cháo trắng thịt nạc, cháo rau, cháo bắp hoặc cháo khoai, cháo nấm hương, đây là những món mà cô có thể ăn."

Nhan Khê: Còn cái nào tốt hơn không?

Không muốn tiếp tục vấn đề này, cô nhìn hai người bạn trong góc: "Để mình giới thiệu với các cậu."

"Đây là bạn mình Nguyên Dịch."

"Nguyên Dịch, đây là hai người bạn tốt của tôi Đào Như và Dương Mẫn, Đào Như là nhân viên trong công ty anh, sau này nếu có chuyện tăng lương thăng chức, nhớ giúp cô ấy đi cửa sau đó."

"Chào Nguyên tông." Đào Như có chút chột dạ nhìn nhị thiếu, nghĩ đến cô là bạn của Đại Hà, lúc này không thể biểu hiện quá sợ hãi rụt rè hù dọa Đại Hà, cố gắng ưỡn cao lồng ngực, cố gắng để mình biểu hiện không quá kiêu ngạo hay siểm nịnh.

"Chào hai cô." Nguyên Dịch gật đầu với hai người, trái lại lại mười phần nghiêm chỉnh, khác với mấy phút trước cãi nhau với Nhan Khê.

Trong lòng Dương Mẫn và Đào Như đã hiểu rõ, cái người họ Tổng kia tới, Nhan Khê cũng không có ý giới thiệu với các cô, thái độ cư xử khách khí với hẳn ta. So với vị họ Tổng kia, thái độ với Nguyên nhị thiếu vẫn cao hơn.

Nguyên Dịch khách sáo với hai người vài câu, quay đầu nói với Nhan Khê: "Mọi người từ từ nói chuyện, tôi tìm bác sĩ nói chuyện chút."

Đào Như và Dương Mẫn ngồi một lúc rồi ra về.

Lúc đang chờ xe ngoài bệnh viện, Dương Mẫn lấy điện thoại lướt web, đột nhiên sắc mặt có chút không tốt: "Tiểu Như, chuyện của Đại Hà, lại có đồn đại mới rồi."

"Cái gì?" Đào Như lấy điện thoại ra xem, sắc mặt cũng không tốt.

Không biết là ai tung tin sự thật đằng sau của chuyện này, là thực tập sinh của bộ phận ánh sáng cố ý làm chuyện này. Thực tập sinh này muốn giết Trương Hạo, nhưng cậu ta không ngờ Nhan Khê lại đổi chỗ với Trương Hạo, cho nên người bị thương là Nhan Khê.

Trên đó còn có đoạn clip phỏng vấn người thực tập sinh kia, nhưng gương mặt đã làm mờ, người xem không biết mặt cậu ta, nhưng có vẻ như cậu ta cũng không muốn nói chuyện, phóng viên hỏi gì cậu ta cũng không nói, đến cuối cùng có phóng viên hỏi cậu ta bây giờ có suy nghĩ gì, cậu ta mới trả lời, hy vọng có thể gặp mặt Nhan Khê, chính miệng xin lỗi cô.

"Hắn đây là có ý gì chứ, sợ chuyện này không đủ ồn ào sao, Đại Hà chưa đủ nổi tiếng hả?" Trong lòng Dương Mẫn có chút chán ghét, nếu sau này lại tung ra tên thực tập sinh này có nỗi khổ gì hay có chỗ đáng thương nào, đến lúc đó Nhan Khê lại bị bàn tán trên mạng, là lựa chọn tha thứ hay không?

Là người bị hại, nếu Đại Hà tha thứ, lúc pháp luật cân nhắc mức hình phạt, có thể sẽ giảm nhẹ một chút.

Đào Như và Dương Mẫn thấy, mặc kệ tên này và Trương Hạo có ân oán gì, cũng không nên liên lụy tới Đại Hà, lần này tuy Đại Hà gặp may mắn. nên không có bị thương nghiêm trọng, nhưng nếu cái đèn này rơi trúng đầu Đại Hà thì sao?

"Đạo đức giả tạo, dư luận khôn kiếp." Dương Mẫn sầm mặt mắng, "Đúng là không biết xấu hổ."

Chuyện đã làm lớn đến mức này, cả nước đều biết, không biết việc này sẽ kết thúc thế nào đây.

Nhan Khê ở trong viện vài ngày, đã được Tổng Hải đón về nhà, để tiện chăm sóc, Tổng Hải mời vài nhân viên hộ lý chuyên nghiệp, để chăm sóc cho con gái tốt hơn.

Mấy ngày này bởi vì dính đến chuyện Trương Hạo bị mưu sát, mà Nhan Khê bị thương, cho nên do hai người khác dẫn, rất nhiều người gọi đến đài truyền hình, hỏi khi nào Nhan Khê dẫn lại.

Còn có một số người lớn tuổi không rõ tình hình cho rằng Nhan Khê đang nguy kịch, gọi đến đài truyền hình để giới thiệu bác sĩ cho Nhan Khê, nhân viên trực điện thoại của đài truyền hình nói Nhan Khê không có vấn đề gì, nhưng họ lại cho là mấy nhân viên này đang nói dối, không muốn trả tiền điều trị cho Nhan Khê.

Nhan Khê ở nhà được hai ngày, thì đến bệnh viện tháo băng vết thương, còn chưa ra khỏi cổng bệnh viện, thì nhận được điện thoại của cảnh sát, nói kẻ tình nghi muốn gặp cô. Vừa mới cắt dây băng xong nhưng vết thương vẫn còn dán băng gạc, lúc ngồi xe Nhan Khê không dám dựa lưng vào ghế, giao thông ở thủ đô đông đúc như vậy, khi chạy xe hay thắng gấp, cô một chút cũng không muốn đi qua đi lại như vậy, nhưng là công dân tốt của đất nước, sau ba giây do dự, cô vẫn nên phối hợp với cảnh sát thì hơn.

Cảnh sát lo lắng tin Nhan Khê đến đây lộ ra sẽ bị phóng viên vây quanh đưa tin, cho nên khi Nhan Khê vừa đến trước cục, đã được nhân viên công tác đón vào, mấy phóng viên ngồi canh bên ngoài chỉ kịp thấy bóng lưng từ xa.

"Cô Nhan, cảm ơn cô đã hỗ trợ công tác điều tra với chúng tôi." Một nữ cảnh sát tươi cười ôn hòa đưa ly nước cho Nhan Khê, "Không biết vết thương của cô Nhan sao rồi?"

"Cảm ơn." Nhan Khê tiếp nhận ly nước, "Vừa đến bệnh viện tháo băng, đã nhận được điện thoại của các vị, là lập tức đến rồi."

Về mặt tươi cười của nữ cảnh sát có chút xấu hổ, người ta vừa mới tháo băng xong đã bị bọn họ gọi đến, việc này rõ là...

"Người tình nghi ở đâu?" Nhan Khê uống một ngụm nước, "Tôi biết mọi người bận rộn, để không lãng phí thời gian, tôi có thể phối hợp công việc với mọi người ngay."

"Cảm ơn." Nữ cảnh sát nói một cách chân thành, nét cười trên mặt đã có vài phần chân thành hơn. Công việc này của bọn họ, dạng người gì đều đã gặp, cho nên khi gọi điện cho Nhan Khê, cô đã làm tốt công tác chuẩn bị với việc đối phương gây khó dễ.

Cho rằng chính mình sẽ bị làm khó dễ, không ngờ đối phương rất ôn hòa, nên rất có hảo cảm với người này. Phút chốc, nữ cảnh sát cảm thấy Nhan Khê đẹp tựa tiên nữ, gấp trăm lần người đẹp trên TV.

Nhan Khê theo cảnh sát đến phòng gặp thực tập sinh Tiểu Lâm, trong ấn tượng của cô, người này rất ít nói, là người rất siêng năng, bình thường nếu không có việc gì, hay giúp mọi người làm mấy việc vặt, cô thế nào cũng không ngờ, người chỉ vừa mới hai mươi tuổi đầu, đã vạch ra kế hoạch như vậy.

"Cô Nhan." Tiểu Lâm thấy Nhan Khê, trên mặt lộ vẻ lo lắng, cậu ta ngồi ở ghế thăm vấn, mặc bộ đồ tạm giam, hai tay bị còng nắm lại, xem ra có chút sợ hãi.

Nhan Khê ngồi đối diện Tiểu Lâm cách một rào chắn, bởi vì có vết thương trên lưng, dáng ngồi của cô có chút cứng nhắc.

"Cô Nhan, xin lỗi, tôi không muốn liên lụy đến cô.", sau khi Tiểu Lâm thấy Nhan Khê, cảm xúc có chút bất ổn, sau khi xin vào làm ở đài, mọi người đối với cậu ta rất thờ ơ, bình thường nói chuyện cũng không thêm đề ý đến cậu ta, chỉ có Nhan Khê bình thường mời mọi người ăn gì, cũng nhớ mua cho cậu ta một phần.

"Ngày đó tôi và thầy Trương đổi chỗ với nhau, cậu cũng không ngăn cản tôi." Nhan Khê bình tĩnh nhìn thẳng Tiểu Lâm, "Tại sao?"

"Đột nhiên cô và Trương Hạo đổi chỗ, tôi muốn ngăn cản, mà chương trình lại lập tức ghi hình, trong lòng tôi rất sợ." Tiểu Lâm ách ách cúi đầu, "Tôi cho là nếu không động đến nút điều chỉnh đèn, đèn sẽ không rơi xuống."

Nhưng cậu ta chỉ mới là thực tập sinh, mà những người khác trong tổ lại đột nhiên điều chỉnh góc đèn, cậu ta không thể ngăn cản.

"Vậy bây giờ cậu giải thích với tôi có ích lợi gì?" Nhan Khê nhìn mấy ngón tay của mình, "Nhất định muốn tôi tha thứ cho cậu mới được?"

Tiểu Lâm mặt đỏ tai hồng cúi đầu.

"Tôi không biết, cậu và thầy Trương có mâu thuẫn lớn bao nhiêu, cậu cũng không cần bí quá hóa liều mà phạm pháp?" Nhan Khê biết cảnh sát muốn biết rõ động cơ, cho nên hỏi rõ ràng, "Cậu phải biết rằng, giết anh ta, đời này của cậu cũng xong rồi."

Tiểu Lâm ngần ngại nhìn Nhan Khê, ngay lúc Nhan Khê nghĩ cậu ta không trả lời, thì Tiểu Lâm mở miệng: "Chị tôi rất đẹp, là học viên ưu tú của học viện vũ đạo."

Nhan Khê mơ hồ đoán được gì đó, lý trí nói cô biết, cô không nên lại ngồi ở đây nghe tiếp, cô cúi đầu nhìn tay mình, có lẽ vì vết thương trên lưng, bây giờ cô không muốn đứng lên.

"Tên súc sinh Trương Hạo kia gạt chị tôi, hắn nói có công việc ở đài truyền hình muốn giới thiệu cho chị tôi, chị tôi tin." Hai mắt Tiểu Lâm đỏ lên, "Chị tôi đã chết, là do tự sát."

"Lầu 18." Tiểu Lâm khóc không thành tiếng, "Từ nơi cao như vậy ngã xuống, đau đớn biết bao nhiêu. Chị tôi thích làm đẹp, nhưng đến lúc chết lại khó coi như vậy."

Nhan Khê nói không ra lời, cô nhìn người đang khàn giọng khóc rống, cổ họng rất khó chịu.

"Ba tôi mất sớm, mấy tháng trước mẹ tôi vì quá đau khổ nên đã bệnh chết, mọi chuyện đều do tên khốn Trương Hạo kia tạo nên!" Tiểu Lâm lại trở nên kích động, "Chị tôi không thể nào tự sát, mấy kẻ có tiền và cảnh sát đều gạt người!"

Thấy cảm xúc của Tiểu Lâm đã bất ổn chừi bậy, Nhan Khê cảm thấy có chút vô nghĩa, cô để nhân viên công tác dẫn mình ra ngoài, sau khi rời khỏi căn phòng có chút áp lực kia, cô mới nhẹ nhàng thở ra.

"Cô Nhan, cô không sao chứ?" Nữ cảnh sát thấy sắc mặt Nhan Khê không tốt, nhin không được thay cảnh sát bọn họ biện giải vài câu, "Chúng tôi đã cho nhân viên giới của cục điều tra vụ án của người chị. Kết quả đúng là tự sát, chúng tôi sẽ không lấy tính mạng người bị hại ra nói đùa."

Nhan Khê nói vài câu khách sáo với nữ cảnh sát, đi ra cửa cục cảnh sát thấy trong sân cục đậu một chiếc Bentley, Nguyên Dịch ngồi trên ghế phụ ngoác tay với cô.

"Ngồi ở đó làm gì, bên ngoài có rất nhiều phóng viên, để tài xế lái xe cô ra ngoài dụ bọn họ rời khỏi đây, tôi đưa cô về." Nguyên Dịch đi xuống mở cửa xe, "Vết thương trên lưng cô không chịu nổi sự chen lấn của họ đâu, thời gian là tiền bạc, cô đừng lãng phí."

Nhan Khê ngồi sau xe, tài xế lái xe của cô vừa ra cổng, kết quả, cánh cổng vẫn luôn yên tĩnh bỗng trào ra hơn mười phóng viên, vây quanh xe đến nỗi nửa bước cũng không thể lái đi.

Chiếc Bentley nhân cơ hội đó lao ra ngoài, ngoại trừ khói xe, cái gì cũng không lưu lại.

Nhan Khê thuật lại lời của Tiểu Lâm cho Nguyên Dịch nghe: "Nói thật, tôi cảm thấy thầy Trương không giống kiểu người làm ra chuyện này."

"Mặc kệ ai đúng ai sai, có cảnh sát lo, chẳng lẽ cô vừa muốn làm người dẫn chương trình vừa muốn làm thám tử?" Nguyên Dịch vỗ áo khoác tây trang, "Cho dù Trương Hạo vô tội, sau khi trải qua việc này, anh ta cũng không thể làm người dẫn chương trình được nữa."

Nhan Khê tiếp tục trầm mặc, trong lòng cô biết rõ, đối với người làm truyền thông mà nói, chân tướng không quan trọng, quan trọng là... Hình tượng cá nhân của họ.

"Thế nào, hối hận vì làm người dẫn chương trình rồi hả?" Nguyên Dịch thấy sắc mặt Nhan Khê không được tốt, tiện thể nói, "Nếu cô thích làm nghề này, hai chúng ta hợp tác. Tôi đầu tư một chương trình giải trí, cô làm MC, đến lúc đó bán chương trình này cho đài truyền hình, người xem chắc chắn nhiều hơn chương trình bây giờ."

"Cho nên mới nói đầu của anh bị vô nước mới mời tôi làm MC chương trình này, đài truyền hình bị mù mới mua bản quyền chương trình của anh để phát." Nhan Khê biết rõ danh tiếng của mình với mấy chương trình thị trường trường bấy giờ, "Nếu không phải biết anh không có ý gì với tôi, thì hành vi này của anh chẳng khác nào đại gia bao nuôi phụ nữ."

"Tôi không nhầm chán như vậy, cũng không bao nuôi nữ nghệ sĩ." Nguyên Dịch lập tức phản bác lại, "Sao suy nghĩ của cô có thể đen tối như vậy, trong đầu cô có suy nghĩ nào thuần khiết chút không hả?"

"Vậy anh tiêu tiền mời tôi làm MC, có bị điên hay không?"

"Lão tử có tiền, tiền bạc với tôi mà nói, chỉ là mấy con số." Nguyên Dịch "Cắt" một tiếng, quay đầu nhìn ra ngoài xe, "Đàn ông bỏ tiền bao phụ nữ, tôi bỏ tiền cho bạn bè thì có sao? Bạn bè còn quan trọng hơn mấy phụ nữ được bao nuôi."

Lời này giống như không có gì...

Nhan Khê sừng sốt một phen, nhưng trên thực tế rất nhiều đàn ông tình nguyện bỏ số tiền lớn cho đối tượng bao nuôi, lại rất tính toán với bạn bè, cho nên nói "Bạn bè như tay chân, phụ nữ như quần áo", những lời này của đàn ông là lời nói dối lớn nhất, so với việc khi bọn họ ở trên giường nói "Anh yêu em" lại không thể tin.

"Vẫn là thôi." Nhan Khê lắc đầu, "Thay vì anh bỏ nhiều tiền cho tôi như vậy, không bằng trực tiếp đưa tiền mặt cho tôi, miễn cho người khác hưởng lợi."

"Nhan Tiểu Khê, cô rất thiếu tiền sao?"

"Không thiếu."

"Mà cô vẫn tầm thường như vậy?"

"Ai chê mình tiền nhiều chứ?" Nhan Khê cười hi hi, "Tôi còn muốn góp tiền cho con gái tôi làm nhà giàu đời thứ ba đó."

Nguyên Dịch nhìn cô nàng cười tít mắt bên cạnh, nhìn không được nghĩ, nếu... Nếu anh và Tiểu Khê có con gái, nhất định rất đáng yêu.

Không được, tại sao anh lại nghĩ đến chuyện đáng sợ như vậy chứ, mấy đứa con nít ồn ào ầm ĩ như vậy, có gì thú vị đâu?

Người đàn ông cảm thấy bản thân mình tốt đẹp nhất là khi, người phụ nữ chỉ cần cười với anh ta một cái, anh ta cũng đã nghĩ đến tên của con hai người là gì rồi. Cái tật xấu này không phân biệt cao thấp mập ốm, chẳng phân biệt giàu hay nghèo, chỉ có mơ mộng được hay không.

"Anh nhìn tôi làm gì?" Nhan Khê thấy Nguyên Dịch ngẩn người nhìn mình, "Bị niềm vui thắng thắng của tôi dọa ngây người rồi hả?"

"Không", Nguyên Dịch lắc đầu, "Tôi chỉ đang nghĩ, nếu cô muốn con mình làm nhà giàu đời thứ ba, đầu tiên... Cô phải có bạn trai."

Bị nói trúng tim đen, ngực đau quá. Nhan Khê sờ sờ mặt mình, "Nguyên Tiểu Nhị, đòi người khó khăn, cần gì..."

Cô còn chưa nói xong, tài xế đột ngột phanh xe lại, sau lưng cô bị đập trúng hai lần, cảm giác vô cùng đau đớn.

Trong nháy mắt này, Nhan Khê cảm thấy trước mắt tối sầm, giữa lúc hoảng hốt tất cả đều không cảm thấy gì, đau đến muốn chảy nước mắt.

"Nhan Tiểu Khê, cô có sao không?" Nguyên Dịch duỗi tay vịn chặt vai cô, nắm ngón tay nhẹ nhàng khoát lên vai cô, không dám buông lỏng.

Bạn đang đọc truyện *Nhìn Người Không Thể Nhìn Bề Ngoài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41

"Cô sao rồi?" Nguyên Dịch quay đầu lại nhìn tài xế, "Sao lại thế này?"

"Nguyên tổng, phía trước có chiếc xe mất lái, thiếu chút nữa tông vào chúng ta." Tài xế cũng sợ tới mức chảy mồ hôi lạnh, vừa rồi nếu không phải anh đánh tay lái qua nhanh, chiếc xe kia đã tông vào bọn họ rồi.

Nguyên Dịch nhìn ra ngoài cửa sổ, một chiếc xe tông vào một cái cây, còn có mấy chiếc xe khác cũng bị liên lụy, kẹt cứng cả con đường.

"Nguyên Tiểu Nhị, tôi phát hiện mỗi lần gặp anh, thì sẽ có tai nạn xảy ra." Nhan Khê đau đến nhe răng trợn mắt, mồ hôi lạnh trên trán chảy đầy ra mặt, trông rất nhếch nhác, "Bất tự của hai chúng ta chắc là không hợp rồi?"

"Đã là thời đại nào rồi, vẫn tin tưởng mấy thứ này." Nguyên Dịch thấy cô vô cùng đau đớn, mở cửa xe đi xuống qua chỗ Nhan Khê ở bên này mở cửa xe, "Xuống xe đi bộ một đoạn, tôi gọi tài xế tới đón chúng ta."

Nhan Khê xuống xe đi chưa được hai bước, đã cảm thấy miệng vết thương trên lưng đau đớn như bị lửa đốt, tự cảm thấy hôm nay mình thật sự là xui xẻo nhất đời rồi, thiếu chút nữa bị phóng viên ngăn ở cục cảnh sát, hiện tại lại, chẳng khác nào bị tai nạn xe, chẳng lẽ gần đây cô bị sao chổi chiếu, chắc phải lên trên weibo thả mấy con cá chép cúng sao để giải hạn?

Nguyên Dịch dừng bước lại, thấy Nhan Khê đi từng bước chậm, một tay chống nạnh bất đắc dĩ nói: "Với tốc độ này của cô, đi một đoạn ngắn phải tốn bao nhiêu thời gian hả?"

Nhan Khê trừng mắt với anh không nói lời nào, chỉ lấy một ánh mắt như mùa xuân trừng anh.

Không ngờ Nguyên Dịch bước tới trước mặt cô, hơi ngò xồm xuống.

"Làm gì?" Nhan Khê nhìn chằm chằm mông Nguyên Dịch, "Muốn tôi đá mông anh trút giận?"

"Nghĩ cái gì vậy hả?" Nguyên Dịch quay đầu lườm cô một cái, trờ tay vỗ vỗ phía sau lưng: "Leo lên, tôi cõng cô đi qua."

"Sao anh tốt vậy?" Nhan Khê che mặt đánh giá Nguyên Dịch, phía sau lưng có vẻ rất đáng tin cậy, mông... Có vẻ khá tròn, còn chút hơi gọi cảm.

"Nhanh lên." Giọng Nguyên Dịch nghe có chút hung dữ, "Đừng lãng phí thời gian của tôi."

Nhan Khê có chút do dự, Nguyên Dịch là bạn cô, để cho anh cõng cô, hơi có chút thân mật quá rồi. Cô lớn như vậy, lại vẫn chỉ có một người đàn ông cõng cô, đó chính là ba cô.

"Lẽ mà làm gì?" Nguyên Dịch bỗng nhiên nghiêng người ra sau lui lại mấy bước, Nhan Khê còn chưa có lấy lại tinh thần, đã được cõng lên.

"Đừng nhúc nhích, đợi lát nữa miệng vết thương đau lại cũng đừng có trách tôi." Hai tay Nguyên Dịch ở phía sau nắm thành quyền, rất cẩn thận tránh bộ phận nhạy cảm của Nhan Khê, "Cô cho là tôi muốn cõng cô sao, lỡ may miệng vết thương nứt ra, cẩn thận nửa đời sau để lại sẹo. Đến lúc đó nói không chừng ở trong lòng cô sẽ oán trách tôi, lúc này, không giúp cho cô, hại cô để lại vết sẹo khó coi."

Nghe Nguyên Tiểu Nhị nói thao thao bất tuyệt, Nhan Khê cảm thấy người hai bên đường đều đang nhìn cô, cô yên lặng ghé vào trên lưng Nguyên Dịch, lấy tay áo che khuất mặt mình.

Nguyên Dịch đang đi, bỗng quay đầu nhìn thoáng qua, cái ót không cẩn thận đụng vào trán Nhan Khê, như bị giật điện vội xoay đầu về.

"Nguyên Tiểu Nhị, anh cõng con gái kiểu như vậy, giống như là lưu manh vậy."

Giọng nói rầu rĩ của cô, mang theo vài phần nhụt chí và xấu hổ.

"Đời này của tôi chưa từng cõng con gái, cô là người đầu tiên, nếu muốn tính, thật không biết người nào lưu manh người nào đâu." Nguyên Dịch né qua một đôi trai gái đang dắt tay nhau đi qua, "Tôi nói trước, cô đừng nghĩ nhiều, tôi chỉ là chê cô đi đường lè mè, mới cõng cô thôi."

Nhan Khê bĩu môi: "Với thái độ này của anh, nếu tôi mà nghĩ nhiều, mới đúng là tự mình đa tình đó."

Nguyên Dịch há miệng muốn phản bác, lại nuốt lời nói xuống, nho nhỏ nói thầm: "Lại muốn thế nào, chẳng lẽ muốn bỏ cuộc?"

"Anh xem bạn trai người ta kia!"

Nhan Khê che mặt, từ giữa kẽ tay nhìn sang cặp đôi đi bên cạnh, thì ra đối phương nói "Bạn trai người ta" là chỉ Nguyên Tiểu Nhị, còn cô là "Người ta" kia?

Hiểu lầm có phải lớn quá không?

"Người trẻ tuổi bây giờ thật là..." Một ông cụ nhìn theo hai người bên đó nhìn qua, lắc đầu thở dài, "Giữa ban ngày, thói đời bạc bẽo, thật là da mặt

dày...."

Nhan Khê:...

Trái lại Nguyên Dịch lại rất bình tĩnh, giống như không có nghe người qua đường nói gì, bước tiếp đi về phía trước cũng không quay đầu nhìn, một phản ứng dư thừa gì đều không có.

"Nè." Nhan Khê vươn ngón trỏ chọc chọc bả vai Nguyên Dịch, "Anh vẫn nên thả tôi xuống đây thì hơn."

"Đừng nhúc nhích." Nguyên Dịch dừng lại trước ngã tư, "Chờ qua ngã tư này, tôi thả cô xuống."

Trên ngã tư có không ít người qua lại, trong ánh mắt đánh giá của mọi người, Nhan Khê che mặt mình càng kín hơn.

Đứng ở ngã tư hơn một trăm giây, Nhan Khê ngửi được mùi dầu gội đầu của Nguyên Dịch, mùi hương cực kỳ nhạt, ngửi thấy cũng rất thoải mái, không biết dùng nhãn hiệu nào, có thể mua cho ba cô dùng thử xem.

Qua ngã tư, Nguyên Dịch mang Nhan Khê vào quán cà phê ngồi nghỉ, mà thứ anh uống là cà phê rang xay, mà trước mặt Nhan Khê chỉ có một ly nước lọc nóng đang bốc hơi.

"Đừng nhìn tôi." Nguyên Dịch đặt ly cà phê về trước mặt mình, "Người bị thương, không được uống cà phê." Anh không nhìn ánh mắt sáng lấp lánh của Nhan Khê, sợ ý chí của mình không đủ kiên cường, lại thay đổi lập trường.

Trong quán cà phê mở một bản nhạc nhẹ không lời, khách cũng không có nhiều người, Nhan Khê đưa mắt nhìn Nguyên Dịch, gọi cho mình một phần bánh ngọt.

"Làm sao mà anh biết tôi ở cục cảnh sát?" Nhan Khê có chút tò mò hỏi, "Chẳng lẽ là vừa vắn đi ngang qua?"

"Tôi có bạn làm ở cục cảnh sát, cho nên mới biết tin." Nguyên Dịch đặt ly cà phê xuống, "Hôm nay cô không nên tới."

"Cảnh dân hợp tác thôi." Nhan Khê thật không biết là có vấn đề lớn, "Dù sao tôi cũng không phải nghệ sỹ nổi tiếng, phóng viên chỉ thích săn những tin nóng, chuyện đã qua rồi, cuộc sống của tôi vẫn trải qua bình thường, cho qua hết thôi."

"Trái lại cô lại nghĩ rất thoáng ha." Nguyên Dịch đối với sự rộng lượng này của Nhan Khê rất bất đắc dĩ, "Gần đây vẫn phát lại số mấy kỳ trước, mấy cô chú của mọi nhà đã gọi điện đến đài truyền hình nhiều lần, nếu cô không sớm đi làm lại, tôi nghĩ những người này sẽ đến đài truyền hình ngồi biểu tình đó."

Cô đây là được Nguyên Dịch đề cao quá rồi hả? Cô có chút hoài nghi, Nguyên Tiểu Nhị vậy mà sẽ khích lệ cô, này quả thực quá không chân thực rồi.

"Lúc ở nhà tôi nhàn rồi không có việc gì, thường hay gọi điện thoại cho biên kịch, đã nghĩ ra nội dung mấy kỳ tiết mục, tạm thời bây giờ không thể ra ngoài cảnh quay được." Nhan Khê ăn bánh ngọt, tâm tình đã tốt trở lại, "Dù sao lượt xem của đài chúng tôi vẫn không cao, trong đài cũng không có chi tiêu về lượt theo dõi, phát lại mấy kỳ cũng không sao."

Nguyên dịch không khỏi muốn hỏi, đài truyền hình tùy tiện như vậy, rốt cuộc là dựa vào cái gì mà chống đỡ đến bây giờ?

Anh cứ nghĩ Nhan Khê rất quan tâm tiết mục này, cô đối với lượt theo dõi lại cực kỳ thờ ơ, muốn nói cô tùy tiện thì không được, vì mỗi kỳ tiết mục cô làm lại rất nghiêm túc, loại hành vi mâu thuẫn này, làm Nguyên Dịch không hiểu cách nghĩ của Nhan Khê.

"Cô không lo lượng người xem bị giảm sao?"

"Tôi dựa vào lương tâm mà làm chương trình, người xem dựa vào yêu thích mà xem TV, đây là chuyện bình thường." Nhan Khê lau sạch bọt trên miệng, "Tôi rất yêu bản thân, công việc quan trọng, bản thân tôi khỏe mạnh và thân thể càng quan trọng hơn, mọi việc đều phải phải phân nặng nhẹ."

"Cách nghĩ này rất tốt." Nguyên Dịch gật đầu, "Dù sao cũng đừng làm chuyện gì gây hại cho bản thân, cảm động người khác mà thương tổn chính mình, thì được cái gì?"

"Tôi còn tưởng rằng anh muốn nói tôi không có trách nhiệm trong công việc đó." Nhan Khê nhếch miệng cười hì hì, "Giống như nhà giàu các anh, không phải từ trước đến nay quan trọng công việc hơn, không thể lùi bước sao?"

"Vậy cô cứ coi tôi như nhà giàu không chính thống." Nguyên Dịch nhủ mảy, cà lơ phát phờ nói, "Trong nhà giàu có quý công tử tài hoa."

"Không chính thống." Nhan Khê cười hỏi, "Để kiểu tóc hồng hồng đỏ đỏ, mang trang sức lộn xộn, thì giống nhà giàu không chính thống rồi."

Tay Nguyên dịch đang cầm ly cà phê thì dừng lại, trong nháy mắt này, anh cảm thấy cái ly trong tay mình nặng như ngàn cân, anh thấy may mắn vì lúc trước không nói cho Nhan Khê biết, chính mình là cậu học sinh để mấy kiểu tóc như vậy.

Nhớ lại dáng vẻ của mình khi xưa, Nguyên Dịch cảm giác rất xấu hổ, còn trẻ không biết khi đó phạm lỗi, hiện tại rốt cục đã bị báo ứng rồi.

Bí mật này, vẫn là giữ cả đời thì tốt hơn.

Một miếng bánh ngọt mới vừa ăn xong, tài xế đến đón Nguyên Dịch gọi đến.

"Đi thôi." Nguyên Dịch cúp điện thoại, thanh toán tiền, đi đến trước mặt Nhan Khê cúi người xuống, chỉ chỉ bả vai, "Đại tiểu thư, mời lên."

Chuyện dọa người như vậy, vút vút, cũng thành thói quen.

Nhan suối nằm úp sấp trên lưng Nguyên Dịch, tay vỗ bả vai Nguyên Tiểu Nhị: "Chạy đi nào, Nguyên Tiểu Mã!"

"Cô có tin tôi ném cô xuống hay không?"

"A...." Nhan Khê ngoan ngoãn che miệng, một đáng về tôi cực kỳ dịu dàng, tôi cực kỳ ngoan.

Nguyên dịch... Nguyên dịch ngoan ngoãn cúi người ra ngoài, động tác còn không dám quá lớn, sợ chạm đến miệng vết thương của cô.

Đến cửa nhà họ Tống, Nguyên Dịch quay đầu nhìn Nhan Khê: "Muốn tôi đưa cô vào nhà không?"

"Không cần." Nhan Khê nói cảm ơn với tài xế mở cửa giúp cô, xoay người gọi Nguyên Dịch, "Nguyên Tiểu Nhị."

Dưới ánh mặt trời, cô tươi cười dịu dàng như hoa, hai mắt so với mây chiều còn sáng hơn, Nguyên Dịch cảm thấy trái tim mình giống như có thêm một cái động cơ, nhảy đến có chút thờ không nổi, "Ừm, còn có chuyện gì?"

Nhan Khê lắc lắc đầu, vén tóc mai ra sau tai, nghiêm túc nhìn Nguyên Dịch nói một tiếng: "Cảm ơn anh."

"Tôi lại tưởng cái gì, mấy việc nhỏ này cảm ơn làm gì, dong dài." Nguyên Dịch không được tự nhiên kéo cà- vạt, lấy điều này để giảm bớt sự khó thò trong ngực, "Bị thương thì đừng chạy lung tung bên ngoài, cẩn thận miệng vết thương bị rách, mau vào trong đi."

Vì che dấu nội tâm ngượng ngùng của mình, anh lại không kiên nhẫn mà vẫy tay.

"Nguyên Tiểu Nhị, làm đàn ông, thì không được miệng cứng lòng mềm." Nhan Khê để ý thấy tai Nguyên Dịch có chút đỏ lên, cười ra tiếng, "Ý tốt của anh, tôi nhận, hẹn gặp lại, đi đường cẩn thận."

"Ừm." Nguyên dịch ngồi nghiêm chỉnh, cao lãnh đến đâu cũng không lệch một chút.

Một lát sau, anh lại nhìn ra phía ngoài xe, Nhan Khê đã không còn ở đó, anh có chút mất mát thu hồi tầm mắt, sau một lúc lâu mới thu lại về mặt hòa nhã, để cho tài xế lái xe về nhà.

Một tiếng sau, có mấy cái tin giải trí nổi lên, bỗng nhiên một tin tức lớn được đăng, mặc dù mỗi cái tiêu đề đều không giống nhau, nhưng nội dung lại không khác lắm.

Thông tin này vừa đăng, làm dân trên mạng nhớ tới mấy tháng trước, scandal tình cảm của diễn viên Triệu Phi Phi và một công tử nhà giàu nào đấy.

Bạn đang đọc truyện *Nhìn Người Không Thể Nhìn Bề Ngoài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42

Nhà giàu, diễn viên, chia tay, bên ngoài..., bốn yếu tố này, từ trước đến nay là điều tốt nhất để làm nên bát quái, mấy người nhàn rỗi khi nhìn thấy mấy từ này, sẽ giống như kiểu được đánh máu gà mà lao vào bàn tán, từ đó có được niềm vui trong cuộc sống.

Mấy tờ báo này cũng xem như chuyên nghiệp, không có đăng tin scandal mấy tháng trước của Triệu Phi Phi và Nguyên nhị thiếu, mà chỉ đăng ảnh chụp Triệu Phi Phi và Nguyên nhị thiếu đứng chung một chỗ nói chuyện phiếm. Trọng điểm sau đó đăng lên đoạn clip quay gần Nguyên nhị thiếu công một cô gái đi bộ, tuy nhiên thời gian không tới một phút, nhưng cũng đủ để mọi người khẳng định, người trên lưng anh không phải Triệu Phi Phi.

Trong vòng một giờ, tin này đã được đẩy lên đứng đầu, nhìn như độ nổi tiếng của Triệu Phi Phi đã tăng thêm rồi, đúng là kẻ độc. Trong giới đã quá quen với kiểu gây chú ý này rồi, ai chẳng biết Triệu Phi Phi từ đầu đã không ôm nổi cái đuôi vàng Nguyên gia này, tung scandal trước, cũng chỉ là muốn để cho fan không biết chuyện cảm thấy được cô ta có sức quyến rũ, sẽ có công tử nhà giàu quỳ gối dưới váy cô ta.

Nhưng mà đều là hồ ly ngàn năm, ai mà chẳng biết, Triệu Phi Phi nếu thực có ôm đuôi nhà giàu, còn không thông báo cho mọi người cùng biết mình ôm được sao? Hà tất gì ngại ngùng như vậy, muốn nói mà thôi, nhưng cũng không dám thật sự gắn mình chung với Nguyên gia. Về sau scandal Triệu Phi Phi

và Nguyên nhị thiếu đột nhiên biến mất, Triệu Phi Phi và công ty của cô ta cũng yên lặng một thời gian dài, nguyên nhân trong đó, mọi người cũng đoán được ít nhiều.

Hiện tại scandal của bạn trai Triệu Phi Phi ở bên ngoài... tin tức bỗng nhiên tràn đầy trời đất xuất hiện tại trên mạng, trừ người đọc, không ai sẽ làm loại chuyện này.

Sau đó Triệu Phi Phi thấy những tin này, cả người đều sợ hãi, cô ta vội vã đăng lên weibo mình và Nguyên nhị thiếu cũng không phải quan hệ người yêu, cũng không có xuất hiện nhiều với nhau, cho nên không hề có cái gì bên ngoài của Nguyên Dịch..., xin mọi người đừng hiểu lầm.

Nhưng fan của cô ta đâu sẽ dễ dàng buông tha, sau khi weibo cô ta đăng lên tin này, ngược lại fan lại hiểu theo hướng khác, nói cô ta là e ngại thế lực Nguyên gia, chỉ có thể nhận thua thiệt về mình, bên ngoài công bố hai người không có bất luận tình cảm gì. Nguyên nhị thiếu là tra nam trăm năm khó gặp, không nỡ chết anh không đủ để thỏa lòng căm phẫn.

Đủ loại ngôn luận bình phẩm, dẫn tới vô số dân mạng lấy lý do "Vì dân trừ hại", chạy đến weibo của Nguyên Dịch chửi ầm lên, dùng bàn phím làm vũ khí, trong một giờ, đã có mấy ngàn bình luận mắng chửi.

Triệu Phi Phi muốn quỳ xuống với những "Dân mạng chính nghĩa" này, thủ đoạn này của fan của cô cũng quá độc ác rồi. Công ty đại diện liên hệ với Nguyên Dịch không được, cô gấp đến độ thiếu chút nữa muốn nắm tóc giật xuống. Sớm biết vậy lúc trước cô không nên nghe theo ý kiến của tổ quan hệ công chúng, lấy Nguyên Dịch làm đề tài tuyên truyền, khoảng thời gian trước bị Nguyên Dịch cảnh cáo, bỏ hết tất cả scandal đã đủ cho cô ta cảm thấy xấu hổ, hiện tại cô lại khiến Nguyên nhị thiếu gánh cái danh "Tra nam", cô thật sự là muốn khóc cũng khóc không được, đây là muốn đánh đổi danh tiếng mà.

Nhất thời tuyên truyền sai, hiện tại đã hối hận, bây giờ chỉ cần Nguyên nhị thiếu không truy cứu chuyện này, để cho cô chịu đòn nhận tội cô cũng bằng lòng. Đúng là không có người nào liên hệ được với vị đại thiếu gia này, thật sự là trời muốn diệt cô mà, người nào cũng cứu không được.

Triệu Phi Phi lại mở video clip xem một lần, cảm giác toàn bộ thế giới của mình đều đã tràn ngập tuyệt vọng. Đường đường Nguyên nhị thiếu, nguyện ý ở trước bàn dân thiên hạ khom lưng công một cô gái, có thể thấy được anh thích cô gái này bao nhiêu. Nếu vì điều này tình cảm của cô gái này và Nguyên Dịch rạn nứt, cô thật sự là làm bậy lại tìm đường chết, thần tiên đều cứu không được rồi.

"Cô gái thần bí này là ai?" Triệu Phi Phi hỏi người đại diện.

Tìm không thấy Nguyên Dịch, tìm cô gái thần bí này xin lỗi cũng được, cô nghĩ tất cả biện pháp để cho đối phương tin tưởng, cô và Nguyên Dịch lúc đó tuyệt đối không có quan hệ gì, bởi vì đối phương chứng mất cô, cũng không có ai biết.

Người đại diện nhìn cô đồng tình, yên lặng lắc đầu.

Triệu Phi Phi...

Đầu óc cô lúc đó bị nước vào, mới muốn lấy người này tuyên truyền?

Nguyên dịch về đến nhà, phát hiện người một nhà vậy mà đều đã ở phòng khách ngồi vây quanh uống trà, anh lui về sau hai bước, nhìn ra ngoài trời, "A, hôm nay là ngày gì sao, mọi người vậy mà cùng nhau uống trà."

"Tiểu Nhị, nói nghe xem." Nguyên Bác rót một tách Bạch Thủy đến bên cạnh chỗ trống, "Hôm nay đi đâu vậy?"

"Làm sao vậy?" Nguyên dịch nhú mày nhìn ba người bọn họ, "Chắc mọi người không cố ý đợi em chứ?"

"Đã xuất hiện trên trang đầu rồi còn không biết?" Nguyên Á Sâm chỉ chỉ máy tính trên bàn, "Đã nói con không nên đầu tư vào cái gì mà điện ảnh mà không nghe, chính mình xem trên mạng mạng có bao nhiêu khó nghe."

"Mắng con?" Nguyên Dịch cười nhạo một tiếng, cầm tách Bạch Thủy uống một ngụm, "Con lại không giết người phóng hỏa, bọn họ mắng thế nào được."

Nguyên Á Sâm thấy đáng về anh không quan tâm thì tức giận: "Nói con qua lại với con nhà đứng đắn không nghe ngược lại cùng nữ minh tinh không rõ ràng, con không biết xấu hổ, người trong nhà vẫn cần mặt mũi!"

"Nữ minh tinh?" Nguyên Dịch cầm lấy máy tính, không để ý Nguyên Á Sâm đang la mắng, mở khóa màn hình vào trang tin tức, nhìn vài lần tiêu đề và mở đầu, quay đầu nói với Nguyên Bác: "Tất cả đều nói hư nói vượn, em không biết cô diễn viên này."

Nguyên Bác nghe vậy gật gật đầu, lấy tính cách Tiểu Nhị, không có khả năng làm ra loại chuyện này, "Vậy em định làm như thế nào?"

"Tìm luật sư tới, dọa bọn họ chút." Nguyên Dịch vốn đang ôm tâm trạng không sao cả, nhưng khi anh lật đến trang sau, phát hiện trên đó vậy mà còn có clip anh đang công Nhan Khê qua ngã tư, sắc mặt lúc này đã trầm xuống, "Còn có lập tức liên hệ người xóa bỏ tin này."

"Sự tình đã làm ầm lên hết rồi, xóa cũng vô dụng, vẫn nên cho người dẫn đường ngôn luận trên này thì hơn." Nguyên Bác nhìn Nguyên Dịch đột nhiên nói, "Cô gái em công... Thật sự là bạn gái em?"

Nguyên Dịch không nói gì.

"Tiểu Dịch, con thật sự có bạn gái rồi hả?" Trên mặt Từ Nhã lộ ra vài phần kinh ngạc, "Thế nào không mang về nhà để cho chúng ta nhìn xem?"

"Nào có bạn gái gì." Nguyên Dịch đi đến bên cạnh ngồi xuống, lấy điện thoại mở weibo rất ít khi dùng của mình, bình luận quá nhiều anh không cần xem cũng biết những dân mạng này mắng gì, khóa hết mấy weibo này, đăng một tin lên weibo.

Nguyên Dịch: Triệu Phi Phi là ai? Mặt khác, mời các vị tung tin đồn chờ thư của luật sư.

Loại tin khiếu khích kiêu này, nháy mắt khơi mào lửa giận của dân mạng, các loại chửi rủa xuất hiện tại mục bình luận, nhưng bọn họ không biết là, những bình luận này Nguyên Dịch một cái cũng không xem, đăng xong lập tức thoát ra.

"Em cũng rảnh rồi nhảm chán thật, cùng những dân mạng này nói làm gì." Nguyên Bác thấy Nguyên Dịch đăng weibo, "Cho người trực tiếp xử lý là được." Nói xong, anh lấy điện thoại gọi mấy cuộc điện thoại.

Đối với kiểu gia đình bọn họ mà nói, mấy vấn đề trên mạng này, có thể giải quyết rất dễ dàng, ba người bọn họ ngồi ở đây, không phải quan tâm dư luận trên mạng, mà là muốn biết Tiểu Nhị có phải thật sự qua lại với nữ diễn viên không.

Người khác anh không dám khẳng định, nhưng ít nhất Triệu Phi Phi này tuyệt đối là không có khả năng.

Nửa tiếng sau, mấy trang đăng tin này, vậy mà thật sự nhận được thư luật sư của Nguyên gia, thậm chí có mấy bình luận mắng bạn gái thần bí là tiểu tam, là tiện nhân, cũng đồng thời nhận được thư luật sư.

Weibo của Triệu Phi Phi lập tức đăng hai tin giải thích, một cho Nguyên Dịch, một cho "Bạn gái thần bí". Hai tin giải thích vừa đăng, mặt mũi của Triệu Phi Phi đều đã ném mất sạch, nhưng cô ta phải hạ mình, thà rằng bị giễu cợt, cũng muốn cho Nguyên Dịch biết, tin tức lần này không có quan hệ gì với cô ta, cô ta cũng là người bị hại.

Fan của Triệu Phi Phi cũng có chút hoảng thần, phản ứng của Nguyên Dịch nằm ngoài dự đoán của bọn họ, hiện ở trong cuộc đã có người bắt đầu hỏi thăm, rốt cuộc là ai bày ra tin tức này, lỡ như thực bị điều tra ra, lấy thái độ hiện tại của Nguyên Dịch, bọn họ chỉ sợ là sẽ gặp xui xẻo lớn rồi.

Là một người siêu giàu ít khi dùng weibo, mà có phản ứng này không phải là hơi quá sao?

Nhan Khê cúi thẳng chân, thay áo ngủ thoải mái nằm úp sấp trên giường, mở phần mềm wechat ra, thì thấy có rất nhiều tin tức, mở ra vừa thấy, bọn họ đều đang nói cái gì Nguyên nhị thiếu, Triệu Phi Phi.

Nguyên Dịch không phải không có quan hệ gì với Triệu Phi Phi sao, như thế nào hiện tại lại kéo hai người vào cùng một chỗ rồi hả?

Dòng suối nhỏ: Có gì nóng nhiệt sao?

Mục tán gẫu này chủ yếu là các blogger, những blogger này cũng có chút tiếng tăm, Nhan Khê ngẫu nhiên sẽ giúp bọn họ kiếm một vài weibo, xem như hợp tác cùng có lợi.

Người kể chuyện ma: Dòng suối nhỏ đã lâu không xuất hiện, đêm nay trên weibo khá nóng nhiệt, cô còn không biết?

Mẹ, cho con hai tát: Đúng vậy, trò hay khó có. Hay nhất là công ty đại diện của Triệu Phi Phi, tung tin đính chính khắp nơi, nói cô ta và Nguyên nhị thiếu không có quan hệ gì. Cơ hội tốt vậy, vậy mà cô ta không nhân cơ hội đó nói quá lên, ngược lại lại cố gắng giải thích, các người nói có khó hiểu không?

Dòng suối nhỏ: Gần đây có chút bận, để tôi xem trên weibo rốt cuộc có chuyện gì.

Nhan Khê mở weibo, rất nhiều weibo đã gỡ mấy tin này xuống, sự kiện này cũng vì thế mà từ đầu bảng rơi xuống cuối bảng.

Chuyện Nguyên Dịch công cô qua ngã tư đường bị phóng viên chụp được đăng lên mạng rồi hả?

Dân mạng mắng cô cái gì mà "Bạn gái thần bí" là tiểu tam?

Nguyên Dịch mời luật sư gửi thư cho mấy người đăng tin này, còn có mấy người trên mạng đã mắng chửi cô cũng nhận được thư luật sư sao?

Sau khi vào nhà rồi ăn cơm với ba, xem TV một chút, thế nào mà ở trên mạng đã bị gọi là tiểu tam rồi hả? Hiện tại cô mới biết Nguyên Dịch có weibo, vào weibo của anh xem, được rồi, trên đó chỉ có duy nhất một tin, cũng đã cách đó một tiếng rồi.

Giọng điệu của cái tin này rất khiêu khích và đáng ăn đòn, cũng không chặn bình luận. Phía dưới có mấy ngàn bình luận, cô cho là tất cả đều là mắng anh, kết quả mở ra vừa thấy, có một nửa đã khen ngợi Nguyên Dịch có cá tính, chuẩn đàn ông.

Đây là có chuyện gì?

Cô vào wechat, bên trong lại có một đồng lớn tin tức, mở ra nhìn thấy một đoạn tin giải thích.

Là Triệu Phi Phi viết cho "Bạn gái thần bí" là cô.

Mẹ, cho con hai tát: Triệu Phi Phi rõ ràng bị người lừa gạt, lúc trước diễn suất của cô ta rất tốt, hiện tại đắc tội nguyên gia, diễn tốt bao nhiêu cũng vô

dụng, cũng không biết Nguyên gia có thể tin tưởng chuyện lần này không có quan hệ gì với cô ta không?

Gấu trúc lăn tròn: Xem Nguyên nhị thiếu tức giận như vậy, gửi thư luật sư cho mấy người chủ bạn gái anh ta là tiểu tam, tôi cảm thấy kết cục lần này của cô ta sẽ rất thảm.

Đàn chim bay từ bắc đến nam: Nếu tôi là Nguyên nhị thiếu, khẳng định cũng sẽ tức giận. Cô gái mình thích, tự dưng bị người đánh lên cái danh tiểu tam, dù có là ai cũng sẽ bùng nổ, chờ xem, xui xẻo lần này khẳng định không phải một mình Triệu Phi Phi.

Dòng suối nhỏ: Từ từ, mọi người sao mà khẳng định "Bạn gái thần bí" là người yêu của Nguyên nhị thiếu chứ?

Bạn đang đọc truyện *Nhìn Người Không Thể Nhìn Bề Ngoài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43

Cô chỉ là một cô gái hiền lành, thế nào mà lại biến thành bạn gái người khác rồi, lại vẫn không biết sao bị gọi là "Tiểu tam", toàn bộ thế giới đều nói cô là bạn gái Nguyên Tiểu Nhị, có hỏi qua ý kiến của cô chưa?

Mẹ, cho con hai cái tát: Dòng suối nhỏ, cô có ngốc không vậy, người ta cũng đã công cô gái đó trên lưng rồi, không phải người yêu chẳng lẽ anh em sao.

Dòng suối nhỏ: Trên đời vẫn còn người tốt mà, trên đường đi gặp người bị thương, nên cống cô ấy đến bệnh viện?

Gấu trúc lăn tròn: Cô đang nói chuyện trong mơ sao, loại công tử nhà giàu này mà tốt bụng sao, nếu có thì cũng gọi người khác cống, sao có thể tự mình cống? Người ta là người giàu có đó, người có tiền!

Nói cũng có lý, Nhan Khê cảm thấy chỉ dựa vào một mình cô, thì không thể làm rõ tin đồn này được. Cô lại trò chuyện với bọn họ một chút, đang chuẩn bị mở máy tính, biên tập của nhà xuất bản lại gửi tin qua.

Minh Minh: Tiểu thư xinh đẹp à, sao gần đây chưa đăng truyện tranh Mạnh Mạnh lên weibo vậy, chẳng lẽ đang hẹn hò với soái ca nào?

Dòng suối nhỏ: hẹn hò gì chứ, bị thương nằm viện, hiện tại đều đã ổn hết rồi.

Minh Minh: Ôi, xảy ra chuyện gì, không có vấn đề lớn chứ?

Dòng suối nhỏ: Không sao, gương mặt vẫn còn.

Minh Minh: không liên quan đến gương mặt, chủ yếu là tay có sao không?

Dòng suối nhỏ: Không tốt lắm, hai tay của em bị ung thư, một chốc là không tốt lên được.

Hai người nói chuyện trêu chọc một hồi, Minh Minh muốn nói với cô, bởi vì lượng tiêu thụ của quá tốt, muốn chuẩn bị tái bản, tiền nhuận bút sẽ dựa theo hợp đồng trả cho cô.

Minh Minh: Tập truyện này của em bán rất chạy, còn có truyền thông khen ngợi quyển sách này là được sáng tác nhìn rất ấm áp. Những thành tích này làm cho trong lòng người trong ngành không thoải mái, đến lúc đó nếu có người đến weibo tìm em gây phiền, em cố gắng khắc chế cảm xúc một chút, đừng để bị người ta tóm được khuyết điểm.

Dòng suối nhỏ: Em biết rồi, không thành vấn đề.

Bị người trong ngành gây phiền toái thì tính là gì, hôm nay cô cũng đã bị gọi là tiểu tam rồi, cái nào cũng không sánh được, mấy thứ kia đều là hạt bụi không đáng nhắc tới.

May mắn truyền thông không có chụp được mặt cô, nếu không để cô xuất hiện đầy trên mạng, sau cùng lại bị bạn trên mạng chửi mắng sa sả.

Điện thoại vang lên, số hiện lên là Nguyên Tiểu Nhị, Nhan Khê ấn nút nghe, "Có chuyện gì sao, Nguyên Tiểu Nhị?"

"Mấy tin trên mạng, cô có đọc được chưa?"

"Ừm." Nhan Khê nằm trên giường in hoa, tâm tình xem như là bình thường.

"Những từ ngữ trên mạng cô không cần để ở trong lòng, tôi sẽ xử lý tốt." Nguyên Dịch nghe giọng nói Nhan Khê bình thường, lại bổ sung thêm, "Tôi đã cho người đi hỏi thăm rồi, trong tay truyền thông không có chụp ảnh chính diện của cô, nếu không thể áp tin này xuống được, đối với cuộc sống và công việc của cô không bị ảnh hưởng gì hết."

Nghe Nguyên Dịch nói được nghiêm túc như vậy, rốt cục thấy được đáng về tổng giám đốc bá đạo trong truyền thuyết, Nhan Khê nở nụ cười: "Anh không sợ tôi nhân cơ hội này nói với truyền thông, tôi là bạn gái thần bí trong truyền thuyết, mượn cơ hội này chiếm lợi ích sao?"

Người nói vô tâm, người nghe có ý. Nguyên Dịch thậm chí suy nghĩ, nếu cô ấy thực đồng ý làm như vậy, anh... Anh đại khái cũng sẽ im lặng mà nhận.

"Tuy nhiên cô không quá phù hợp với thẩm mỹ của tôi, nhưng nếu có nhiều bạn gái, tôi cũng không chịu thiệt, chỉ cần cô đồng ý."

"Chắc chắn, cái lợi ích này tôi không dám chiếm." Nhan Khê gắp một cái, "Buồn ngủ quá, tôi ngủ trước đây."

"Được, ngủ ngon."

Nguyên Dịch cúp điện thoại, lập tức lại gọi điện thoại cho trợ lý Mạnh, "Cậu điều tra ra chưa?"

"Ngô Huyền là ai?" Nghe trợ lý Mạnh giải thích xong, Nguyên Dịch có chút không kiên nhẫn nói, "Mấy người trong làng giải trí này không thể lấy tên để phân biệt được sao? Cái gì Ngô Huyền, Triệu Tuyên, Ngô Y Huyền, Triệu Y Y, người nào phân biệt được tên ai là ai?"

"Giết gà dọa khỉ, nên xử lý như thế nào thì xử lý như thế đó, miễn cho về sau người nào cũng có thể lấy chuyện riêng của tôi để tuyên truyền." Giọng Nguyên Dịch có chút lạnh, "Cái gì mà nói tôi không ăn thiệt thòi, tôi tự nhiên lại có bạn gái, có công bằng không? Danh dự của phụ nữ là danh dự, của đàn ông thì không sao? Đã là thời đại nào rồi, nam nữ phải bình đẳng."

Huống chi...Cô nàng xui xẻo Nhan Tiểu Khê kia cái gì cũng chưa làm, lại bị dân mạng mắng một đồng lời thô tục, sao cô ấy lại bị mắng như vậy?

Triệu Phi Phi bất an đợi ở nhà mấy ngày, nhãn hiệu cô làm đại diện không bị hủy, tiết mục được mời cũng không bị hủy, cũng không có bất luận công ty nào tìm cô hủy bỏ hợp đồng, chỉ có mấy tin tức trên mạng là bị gỡ bỏ, tất cả người dùng weibo như bị mất trí nhớ, không hề đề cập tới chuyện này.

Ngay tại lúc cô cho rằng Nguyên gia đã lắng việc này xuống, thì nghe được quản lý nói cho một tin, Ngô Huyền - đồng nghiệp của cô gần đây hay gặp xui xẻo, mấy nhãn hiệu làm đại diện bị mất hợp đồng không nói, vai nữ chính của bộ phim điện ảnh bị người khác cướp mất. Trừ lần đó ra, thật không có gì quá đặc biệt, chỉ là tin tức trên mạng về cô ta càng ngày càng ít, ngay cả mấy tin tức nhỏ xíu cũng không có.

Có đôi khi đối với người nghệ sĩ mà nói, đáng sợ nhất không phải là có một chút ít tin tức, mà là tin tức liên quan đến người đó càng ngày càng ít, thậm chí mấy tin scandal đều không có. Không có tăng độ nổi tiếng của nghệ sĩ, còn có tác dụng gì?

Triệu Phi Phi lúc này mới hiểu được, Ngô Huyền bị chìm rồi.

Sau này suy nghĩ cẩn thận những điều này, cô sợ tới mức toàn thân phát run, nếu lần này không phải cô đánh cược thể diện giải thích, có phải cũng có khả năng giống Ngô Huyền, một chút tin tức cũng là xa xỉ?

Nhan Khê trở lại đài truyền hình đi làm, được các đồng nghiệp nhiệt tình tiếp đãi, thậm chí Tiểu Dương còn nhét một cây hoa hồng đưa cho cô, vừa thấy giống như là từ bồn hoa dưới lầu của đài hái xuống. Cô thuận tay cắm hoa vào bình thủy tinh, "Tiểu Dương, hoa nhỏ tuy đẹp, nhưng không cần hái, em cái này gọi là phá hoại của công."

"Em làm sao có thể làm loại chuyện không có tổ chức này, em thấy bồn hoa bên cạnh có hoa người ta ném bỏ, nhớ tới hôm nay chị đi làm, nhặt nó lên." Tiểu Dương cười hi hi nói, "Mỹ nhân với hoa tươi, thật đẹp."

Nhìn đóa hoa hồng héo ứa ỉu xiu, Nhan Khê rút ra trả lại cho Tiểu Dương: "Đây, phối với em càng đẹp."

"Tiểu Nhan." Trần Bội đi nhanh đến, "Miệng vết thương không sao rồi chứ?"

"Cảm ơn chị Trần quan tâm, đã tốt hơn rồi." Nhan Khê thấy Trần Bội giống như có chuyện nói với cô, rót cho cô ly nước, "Chị Trần mời ngồi."

"Em còn có video clip chưa xử lý tốt, các chị nói chuyện đi nhé." Tiểu Dương nhân cơ hội đặt cây hoa hồng hoa trở lại bình thủy tinh, rồi khỏi văn phòng Nhan Khê.

Trần Bội và Nhan Khê nói mấy câu khách sáo, thì nói đến chuyện công việc: "Vi hai người dẫn chương trình đều đã xảy ra chuyện, nên bây giờ đang tiến hành cải biên."

Nhan Khê cho rằng trong đài chuẩn bị hủy bỏ việc cô dẫn chương trình, uống một hớp nước không nói gì.

"Chuyện của Trương Hạo đã điều tra rõ ràng." Trần Bội có chút tiếc nuối và chút đồng tình, "Lúc ấy anh ta gặp chị của Tiểu Lâm đang lúc chăm chỉ vươn lên, là thật tình giới thiệu cho cô ấy một công việc, chị của Tiểu Lâm trước khi chết đã bị người khác xâm hại, nhất thời cô ấy luẩn quẩn trong lòng, từ trên khách sạn nhảy xuống. Hiện tại kẻ tình nghi đã bị tóm, nhưng bởi vì chuyện này ảnh hưởng dư luận quá lớn, trong đài quyết định hủy bỏ tư cách dẫn chương trình của Trương Hạo."

Nhan Khê đã hiểu, phương pháp xử lý quả thật phù hợp với ích lợi chung, cô không có gì để nói, nhưng thầy Trương làm sao phải chịu tội này, có lòng tốt muốn trợ giúp người trẻ có chí vươn lên, lại bị người hiểu lầm, thậm chí thiếu chút nữa bỏ mạng. Mọi chuyện đã được cảnh sát làm rõ, nhưng phần lớn dân mạng không tin, bọn họ thà rằng tin là "Gánh tội thay", cũng không tin thầy Trương thật sự vô tội.

Trên thực tế thầy Trương chỉ là người dẫn chương trình nhỏ, có thể có năng lực gì tìm người gánh tội thay chứ? Những dân mạng này thật là không biết, hoặc là làm bộ không biết, tiếp tục duy trì thân phận giả vờ chính nghĩa của mình?

Nhận thấy trong lòng Nhan Khê không vui, Trần Bội thờ dãi: "Chị biết em cực kỳ tôn trọng thầy Trương, nhưng hiện giờ dư luận ở trên mạng chưa lắng xuống, đài chúng ta lại đang trên đầu sóng ngọn gió, em đừng phát biểu bất luận cái gì, nếu không em cũng sẽ bị liên lụy."

Hiện tại Nhan Khê đang nổi tiếng, kênh vệ tinh đang tính chiếu < Những câu chuyện quanh ta > vào mười một giờ tối, cũng không thể để chuyện tốt này lại gặp thất bại.

"Vốn trước đó trong đài vẫn mong scandal tình cảm của Nguyên nhị thiếu tiếp tục gây chú ý, có thể áp chuyện thầy Trương xuống, nào biết Nguyên gia ra tay quá nhanh, chỉ chưa đến một buổi tối, nơi có đăng tin tức đều đã bị xử lý." Trần Bội có chút đáng tiếc, "Sao mọi chuyện lại không diễn ra như mong muốn nhỉ?"

Nhan Khê nghĩ thầm rằng, nếu mọi chuyện còn tiếp diễn, bị bạn trên mạng biết cô là "Bạn gái thần bí", có thể cô sẽ bị dư luận đìm chết.

"Thôi, việc này chúng ta không nên nói nữa, dù sao trong đài cũng có quyết định của chính mình. Chị tôi là muốn nói với em chuyện công việc đã sắp xếp, cho em có cái chuẩn bị." Trần Bội nhìn mắt Nhan Khê, "Trong đài quyết định, về sau sẽ do một mình em dẫn, thầy Trương sẽ làm tổ phó tổ tin tức."

Từ trước máy quay chuyển sang làm sau hậu đài, tốt xấu còn có thể bảo toàn công việc, so với từ chức kết cục này đã tốt rồi, nhưng Nhan Khê lo thầy Trương tâm tình sẽ không tốt. Công việc đang làm tốt đã nhiều năm như vậy, gặp oan ức không nói, công việc cũng bị ảnh hưởng, anh mới đúng là người bị hại.

"Lấy năng lực của em, một mình dẫn, chị tin sẽ không có vấn đề gì." Trần Bội thấy trên mặt Nhan Khê cũng không có vui vẻ gì, cũng không có khuyên cô, ngược lại nói, "Mặt khác có chuyện chị chưa nói cho em, từ tuần sau, đến thứ sáu mỗi tuần, mười một giờ tối trên kênh vệ tinh, sẽ phát, đây là kịch bản chương trình, Tiểu Nhan, tiết mục của chúng ta đã lên cấp rồi."

Mười một giờ tối, bình thường người xem TV đã ngủ, nếu không ngủ mọi người cũng đang lên mạng hoặc nghịch điện thoại, cũng không có ai xem TV, cũng giống mấy chương trình sáng thứ sáu thứ bảy, là mấy chương trình phát cho đủ giờ phát sóng của đài thôi.

Nhưng đối với bọn họ mà nói, điều này quả thực là người phạm lên trời, dù chỉ là một chức tiên nhỏ, nhưng cũng là tiên.

Lên cấp, nghĩa lại càng ngày càng nhiều người biết đến chương trình, đừng nói là chương trình của bọn họ, chiếu lúc mười một giờ tối, cho dù là nửa đêm ba bốn giờ, bọn họ cũng rất vui.

Lúc trước khi Nhan Khê vừa mới vào đài, cô chỉ cảm thấy đó là một thiên kim tiểu thư đi cửa sau, nhưng mà bản thân cô đối với chương trình này cũng không ôm ấp hy vọng quá lớn, cho nên đối với cô ấy không có nửa điểm ý kiến. Nhưng mà cô thật không ngờ, vị thiên kim tiểu thư này không chỉ có bản lĩnh dẫn chương trình, lại còn cực kỳ chuyên nghiệp, một chương trình đã đi vào lòng người xem địa phương, chiếm vị trí vững chắc.

Người không giống vẻ ngoài, ai biết cô gái có vẻ yếu đuối này, lại làm việc tốt như vậy?

Chuyện công việc của Nhan Khê quyết định như vậy, nhịp điệu công việc khôi phục quỹ đạo như trước, cô bắt đầu suy xét một vấn đề, chủ nhật này Nguyên Tiểu Nhị muốn chuyển nhà, cô là nên mua lì xì bỏ tiền vào bên trong, hay là mua quà thì tốt hơn?

Thứ bảy cô quay xong, thì rời khỏi đài truyền hình, đến một cửa hàng điêu khắc nổi tiếng, xem một chút vật trang trí có ý nghĩa cát tường.

Sản phẩm điêu khắc ở đây đều là của các vị sư phụ, đại đa số sản phẩm đều trên năm chữ số, đến không giới hạn. Nhan Khê cực kỳ tầm thường mà mua một tấm điêu khắc bằng gỗ lim, kêu bọn họ đóng gói lại, mới chạy về nhà.

Trên bàn cơm tối, Nhan Khê ăn mấy món không có ớt và nước tương, nói với Tống Hải: "Ba, ngày mai con không ở nhà ăn cơm, Nguyên nhị thiếu chuyển nhà mới, mời con đến tham gia."

"Lúc con nằm viện, người ta giúp con sắp xếp tận tâm như vậy, cậu ấy chuyển nhà quả thật là con nên đến." Tống Hải nói, "Ngày mai ba chuẩn bị bao lì xì, con nhớ mang qua."

"Dạ...", "Nhan Khê nói, cô thấy Tống Hải không hỏi thêm gì, nhịn không được nói, "Ba, ba không hiểu kỳ, làm sao con và Nguyên nhị thiếu quen biết sao?"

"Ba là hận không thể hỏi rõ ràng lý lịch của mấy người bạn bên cạnh con, đuổi tất cả mấy thằng nhãi đó đi hết, nhưng mà con đã trưởng thành rồi." Tống Hải cười cười, gương mặt mập mạp thập phần hòa ái, "Ba không muốn làm người ba chuyên chế, cũng tin tưởng con có thể xử lý tốt quan hệ quanh mình. Nhưng mà có một điều con phải nhớ kỹ, nếu bị oan ức gì nhất định phải nói cho ba biết, đừng giấu ở trong lòng. Ba với mẹ con nuôi con lớn như vậy, không phải để cho con làm tổn thương chính mình, mà là vì để con có thể hạnh phúc cả đời."

Trong lòng Nhan Khê rất ấm áp, cô chớp chớp nước mắt: "Ba, cảm ơn ba."

"Ba con chúng ta mà còn cảm ơn sao." Tống Hải vỗ vỗ đỉnh đầu cô, trong lòng có chút phiền muộn.

Giống như trước đó không lâu, Nhan Nhan vẫn còn là một cục thịt nhỏ, trong nháy mắt lại lớn như vậy rồi.

Sáng sớm chủ nhật, Trương Vọng đã bị ép rời giường, cùng Nguyên Dịch vội vàng tới vội vàng lui, mãi đến hơn mười giờ, mới có thời gian xem xét một chút nhà mới của Nguyên Dịch.

"Nguyên Tiểu Nhị, một mình cậu ở nhà lớn như vậy, không thấy trống trải à?" Anh ở trong biệt thự dạo qua một vòng, "Tốn không ít tiền bạc để mua tòa biệt thự này nhỉ?" Cái khoảng đất này, cái diện tích này, còn có mấy người giúp việc chuyên nghiệp, không biết phải tốn bao nhiêu tiền, xem ra Nguyên Tiểu Nhị là quyết tâm ở đây rồi.

"Tôi cảm thấy rất tốt, có ga-ra, có hoa viên, lại có bể bơi." Nguyên Dịch nhìn nhóm người ngoài cửa sổ đang vui đùa, "Dù sao cũng là muốn ở lại đây một thời gian."

Trương Vọng trầm mặc, tòa biệt thự này là dựa theo phong cách gia đình đế trang hoàng, trong lòng Nguyên Tiểu Nhị, có phải hay không luôn có khát vọng có một mái ấm gia đình hạnh phúc?

Mặc dù cậu ta có thành kiến với tình yêu và hôn nhân, nhưng theo bản năng bên trong, cậu ta lại muốn bù lại những thiếu thốn lúc nhỏ của mình, cho nên anh xây cho mình bể bơi, mặt cỏ, hoa viên, thậm chí là phòng trò chơi.

Đúng là nhà cửa được trang hoàng rất hoàn mỹ, chỉ có một người ở, làm sao cậu ta có thể muốn vậy được?

Phục hồi lại tinh thần, Trương Vọng mượn nụ cười che dấu suy nghĩ trong lòng: "Sao cậu có thể đưa đi Lý tới bên này, dĩ ấy không phải làm việc ở nhà ba mẹ cậu sao?"

"Có thể là vì tôi trả lương cao?" Nguyên Dịch thuận miệng đáp một câu, cúi đầu nhìn thời gian, đã hơn mười giờ rồi, cô nàng Nhan Khê kia thế nào còn chưa tới?

"Đừng nhìn, lúc này mới hơn 10 giờ, chưa tới giờ ăn cơm." Trương Vọng thấy đáng về anh không yên lòng, tức giận nói, "Đừng xem đồng hồ nữa, lại nhìn nữa tôi sợ trên mặt nó nứt luôn đó, từ sáng đến giờ cậu nhìn bao nhiêu lần rồi hả?"

Nguyên Dịch không để ý anh ta, đứng dậy đi tới cửa ra vào.

Kỳ quái, anh đã sớm thông báo người giúp việc rồi mà, Nhan Khê hẳn là không thể không vào được, chẳng lẽ là trên đường xảy ra vấn đề gì. Anh lấy điện thoại ra, vừa định bấm số Nhan Khê, thôi, lẽ như cô đang ở lái xe như vậy làm.

Trong lúc lái xe mà nói điện thoại thì rất nguy hiểm.

Nhan Khê dừng xe ở ngoài cửa lớn biệt thự của Nguyên Dịch, bấm điện thoại gọi Nguyên Dịch: "Nguyên Tiểu Nhị, mau mở cửa cho tôi."

Cửa lớn nhanh chóng mở ra, xe cô mới vừa dừng hẳn, chỉ thấy trong sân đậu rất nhiều loại xe nổi tiếng phiên bản có hạn, những chiếc xe này dưới ánh mặt trời chiếu ra ánh sáng rạng rỡ, thiếu chút nữa đâm mù mắt cô.

"Nhan Tiểu Khê, cuối cùng cô cũng đến." Nguyên Dịch ở bên ngoài gõ cửa kính xe, "Sắp đến giữa trưa rồi, tốc độ này của cô cũng nhanh thật đấy."

Nhan Khê ôm hộp lễ vật xuống xe, đóng sầm cửa lớn dán câu đối bên Nguyên Dịch, nói: "Tôi cũng đã lấy phúc lợi ngủ nướng của ngày chủ nhật trao hết cho anh rồi, anh cũng nên biết đủ chứ."

Nguyên Dịch sờ sờ mũi không nói gì, cái câu "Trao hết cho anh", nghe... Thật đúng là làm cho người ta đỏ mặt.

Bạn đang đọc truyện *Nhìn Người Không Thể Nhìn Bề Ngoài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44

"Cô đưa theo gì vậy?" Nguyên Dịch chú ý thấy trong tay Nhan Khê bung hai cái hộp, "Đồ ăn?"

"Cái này ý nghĩa là như ý cát tường, còn có mã đáo thành công." Nhan Khê đưa hộp quà cho anh, "Tặng cho anh, chúc mừng tân gia."

"Cảm ơn." Thấy cái hộp trong tay mình không nặng lắm, Nguyên Dịch đoán chắc chỉ là mấy món đồ nhỏ trang trí linh tinh nào đó, dù sao Nhan Khê cũng là nhà giàu mới nổi, "Dì Lý nấu canh tổ yến, cô đến ném thử xem."

"Canh tổ yến?" Nhan Khê ở trong sân liếc mắt một cái, nơi đó có mấy người trẻ tuổi đang nướng đồ ăn, đều là đàn ông, không thấy phụ nữ, "Khách nữ đều đã ở trong phòng uống canh sao?"

Nếu không chẳng lẽ cố ý nấu cho người mình thích uống?

"Cái gì mà khách nữ?" Nguyên Dịch bung hộp quà đi vào trong cửa, "Tôi không có mời những người phụ nữ khác."

Cô đứng nghĩ nhiều.

"A...." Nhan Khê đồng tình nhìn bóng lưng Nguyên Dịch, dáng người rất chuẩn, xuất thân nhà giàu gia thế, kết quả bạn khác giới cũng không có, cái này cũng quá thảm rồi. Anh cố ý mời cô tới, chẳng lẽ là vì giữ lại một chút tự tôn của đàn ông, để chứng minh là anh vẫn có bạn khác phái?

Nguyên Dịch không để hộp quà lên bàn, mà là bỏ vào trong tủ âm tường, anh đi phòng bếp nhìn qua, nói với Nhan Khê: "Canh tổ yến còn chưa nấu xong, nếu không tôi đưa cô lên lầu đi thăm quan một chút?"

"Được." Nhan Khê liên tục gật đầu, cô vừa vào cửa đã cảm thấy tòa nhà này được trang hoàng rất đẹp, không dùng vật liệu xa xỉ gì, mà là tinh xảo mang theo chút ấm áp, có thể thấy được chủ nhân của nó là người biết hưởng thụ. Thật không ngờ, Nguyên Tiểu Nhị vậy mà sẽ thích loại phong cách trang trí này.

"Thư phòng rất đẹp." Nhan Khê nhìn thư phòng rộng rãi thoáng khí, trong thư phòng có cửa sổ sát đất, ngoài cửa sổ là ban công rộng kiểu mở, cô đi đến ban công, "Nơi này đặt một cái bàn gỗ nhỏ, hai cái xích đu, lúc đọc sách nhất định rất thích ý."

"Đó là đọc sách hay là đi ngủ?" Nguyên Dịch nhìn quanh ban công một lần, cái bàn và ghế dựa có vẻ thích hợp hơn?

"Kia không quan trọng, quan trọng là... Bầu không khí." Nhan Khê ghé vào trên rào chắn ban công, "Pha ly trà, đặt một bàn điểm tâm, lấy một quyển sách ra xem, chụp một tấm hình, đây là cảnh giới cao nhất của nghệ thuật, hiểu không?"

Nguyên Dịch...

Đều là những việc mà phụ nữ hay làm, cũng không biết xấu hổ nói với anh là cảnh giới cao nhất của nghệ thuật?

Trong sân vườn dưới lầu, mấy người bạn ngồi cùng một chỗ, khẽ bàn luận về cô gái mà Nguyên Dịch vừa dẫn vào cửa.

"Vừa rồi là một cô gái, tôi không nhìn lầm chứ?" Từ Kiều Sinh bị mấy cái trò nường đồ này làm cho muốn phát hỏa, mấy cái này cũng quá khó rồi, "Cô gái kia là bạn gái thân bí của anh Dịch trên weibo sao?"

Mấy người trong nhóm đưa mắt nhìn nhau, bọn họ cũng không biết.

Trương Vọng nhìn lên trên lầu vài lần, "Các anh em, trật tự nào, đợi lát nữa thái độ của chúng ta đừng quá nhiệt tình, miễn dọa người ta chạy mất, cũng không cần quá lạnh nhạt, để tránh cô ấy tưởng nhóm chúng ta không thích cô ấy, bên cạnh Nguyên Tiểu Nhị có phụ nữ cũng không dễ dàng gì, chúng ta vạn lần đừng quấy rối cậu ta."

Tuy bình thường bọn họ hay hại bạn, nhưng vào thời khắc quan trọng vẫn là cực kỳ đáng tin. Từ nhỏ đến lớn, trừ bỏ Nguyên Dịch, bọn họ người nào mà không có quen bạn gái? Mà Nguyên Tiểu Nhị đừng nói có bạn gái, ngay cả dính dáng đến phụ nữ, cũng chỉ có hai lần.

Một lần là trung học "Nam sinh năm trên khi dễ nữ sinh năm dưới", một lần là lần trước cậu ta công bạn gái thân bí qua ngã tư, đến như ngẫu nhiên có cái gì mà nữ diễn viên và Nguyên Tiểu Nhị dính dáng với nhau, bọn họ cũng chưa từng quan tâm đến.

"Vọng Từ, ý của anh là nói, người đó thật sự là bạn gái anh Dịch?" Từ Kiều Sinh đề thấp giọng hỏi, "Anh Dịch từng đề cập với anh về cô ấy chưa?"

Trương Vọng lắc đầu không nói lời nào, Nguyên Tiểu Nhị quả thật từng đề cập với anh một cô gái, là "Nữ sinh năm dưới bị anh bắt nạt" năm đó, nhưng mà nhìn đến mấy cái vẽ mặt tò mò này, anh không nói việc này ra.

"Cả cậu cũng không biết, Nguyên Tiểu Nhị giấu kỹ thật." Mặt khác Dương Dục đang quét dầu lên xương thịt cũng dừng tay lại, tò mò nói quá, "Cũng không biết là kiểu nhan sắc nào, có thể bắt được Nguyên Tiểu Nhị."

"Anh Dịch cũng không phải là kiểu đàn ông nông cạn, có lẽ là một cô gái có cá tính tài giỏi cũng không biết chừng." Từ Kiều Sinh thân là em họ cũng không quên thay Nguyên Dịch nói vài lời hay, "Lúc bàn về phụ nữ, cũng quá tầm thường rồi."

"Dựa vào khuôn mặt để lẫn lộn trong làng giải trí, không có tư cách nói người khác tầm thường." Dương Dục tiếp tục quét dầu lên xương thịt, "Chờ một lúc người ta đi xuống, tự nhiên sẽ biết."

Đi thăm quan trên lầu và tầng hầm xong, Nhan Khê ngồi xuống sofa trong phòng khách, một bác gái mặc áo màu lam bung tổ yến ra, cười với Nhan Khê đây về hòa ái: "Mời cô dùng canh."

"Cảm ơn ạ." Nhan Khê nói với bà, không biết có phải cô bị ảo giác hay không, mà cô cảm thấy di Lý này nhìn cô đến hai mắt cũng sáng lên.

"Đây là di Lý, làm việc ở nhà tôi hơn mười năm rồi." Nguyên Dịch quay đầu nhìn Nhan Khê, "Di Lý, đây là bạn của tôi Nhan Khê."

"Tôi biết cô Nhan " Di Lý xoa xoa tay, lấy điện thoại ra, "Cô Nhan, tôi, tôi có thể chụp một tấm hình với cô không?"

Nhan Khê sững sờ một chút, quay đầu nhìn nguyên dịch, đối phương biểu tình rất vi diệu, nhưng mà cũng không có bất mãn gì với hành động của di Lý, xem ra di Lý này có quan hệ rất thân thiết với anh

"Được ạ." Nhan cười đáp ứng.

"Nhi thiếu, giúp tôi một chút" Di Lý đưa di động cho Nguyên Dịch, có chút xấu hổ nói: "Chụp cho tôi và cô Nhan đẹp một chút, chụp nhiều vào."

Nguyên Dịch...

Anh như thế nào đã quên, di Lý là fan trung thành của chương trình mà Nhan Khê làm.

Khi người lớn tuổi gặp thần tượng, cũng không khác gì so với người trẻ tuổi. Nguyên Dịch mặt không chút thay đổi nhìn một đồng lớn dưa và trái cây, đồ ăn vặt trên bàn trà, lại nhìn di Lý hận không thể kéo Nhan Khê vào gần mình hơn, không thể nhịn được nữa nói: "Di Lý, đi làm việc trước đi, tôi dẫn cô ấy ra ăn thịt nướng."

"Được, được." Lý đi có chút mất mát bụng mâm đựng trái cây, quay đầu nói với Nhan Khê, "Cô Nhan, có gì cần cứ việc nói cho tôi biết, đừng ăn nhiều thịt nướng, không tốt cho cơ thể, giữa trưa tôi làm nhiều đồ ăn ngon, đến lúc đó cô nếm thử xem có hợp khẩu vị không."

"Cảm ơn di Lý." Nhan Khê cười tí mắt đáp ứng, sau khi đi theo Nguyên Dịch ra cửa, mới nói với Nguyên Dịch, "Di Lý thật đáng yêu."

"Di ấy là fan trung thành của cô, mỗi ngày giữa trưa hay buổi tối đều đã ngồi ở trước TV, xem chương trình của cô." Nguyên Dịch cho tay vào túi quần, lười biếng đi tới, "Cô chờ xem, không tới nửa giờ, di ấy sẽ gửi ảnh chụp chung của hai người cho bạn di ấy, để cho mấy người đó hâm mộ ghen tị."

Nhan Khê...

Có fan đáng yêu như vậy, thật là, tốt vô cùng.

Đi vào trong vườn, Nhan Khê nghe được tiếng cười nói, lại vẫn chưa kịp hỏi cái gì, Nguyên Dịch đã mở miệng trước: "Đó là mấy anh em của tôi, để tôi giới thiệu cho mọi người làm quen."

"Nguyên Tiểu Nhị, mau tới đây." Trương Vọng đứng trước bếp nướng ngoác tay với Nguyên Dịch, trước ngực mang tạp dề, nhìn đặc biệt buồn cười, "Đang chờ cậu với cô ấy đó."

Nhan Khê và Nguyên Dịch đi đến, nhìn trong mâm có mấy xâu thịt cháy, nhìn không được lui về sau một bước. Kỹ thuật kém lại vẫn còn muốn nướng đồ, cái này không phải làm khó chính mình sao?

"Để tôi giới thiệu với cô một chút, Trương Vọng, Dương Dục, Từ Kiều Sinh, Chu Hàn..." Nguyên dịch giới thiệu qua tên mấy người bạn một lần, Nhan Khê đều gật đầu chào mỗi người, thuận tiện nhìn Từ Kiều Sinh thêm một chút. Hóa ra diễn viên mới đang nổi tiếng này, lại là em họ Nguyên Dịch.

Từ Kiều Sinh và Trương Vọng nhìn thấy Nhan Khê, đều có chút ngoài ý muốn, bởi vì bọn họ đã gặp qua Nhan Khê, ở trong TV.

"Người đẹp này tôi có biết " Từ Kiều Sinh bỏ mũ lưỡi trai trên đầu xuống, "Người dẫn chương trình đài thủ đô, Nhan Khê đúng không?"

"Không ngờ anh Từ còn nhớ tôi." Nhan Khê cười với anh ta, "Hân hạnh."

Mấy người khác trong nhóm chưa gặp qua Nhan Khê cảm thấy có chút bất ngờ, không ngờ thẩm mỹ của Nguyên Tiểu Nhị là như vậy, cô gái này xem qua có vẻ mềm mại yếu đuối, đứng cùng Nguyên Tiểu Nhị, quả thực giống như là thiếu gia xấu xa và cô gái nhỏ đáng yêu, này thật sự là... Quá không hợp rồi.

"Nhan Tiểu Khê." Nguyên Dịch thấy Nhan Khê còn nói mấy lời vô nghĩa với em họ, dùng cây gấp nướng thịt gõ gõ lò nướng, "Mau tới đây cùng giúp nướng thịt đi."

Nhan Khê cười cười với Từ Kiều Sinh, đi qua chỗ Nguyên Dịch.

Cả nhóm đồng thời lắc đầu trong lòng, lần này càng giống ác bá và cô gái nhỏ đáng yêu rồi.

"Không phải vừa nướng vừa quét dầu sao?"

"Làm sao có thể, chắc chắn là nướng xong rồi mới rắc tiêu."

"Như vậy sẽ bị cháy!"

"Cô không chuyên mặt, nhất định sẽ nướng cháy, mau chuyển mặt lại!"

"Tôi chuyển rồi!"

"Nhan Tiểu Khê, cô là con gái, ngay cả nướng thịt mà cũng không biết?"

"Tôi là con gái hay không thì có quan hệ gì, so với tôi anh còn lớn hơn mấy tuổi, so với tôi còn ăn nhiều gạo hơn mấy năm, chỉ ăn mà không biết làm gì hết hả? Anh có bản lĩnh thì nướng cho tôi xem!"

"Nhanh lên, cháy, cháy rồi!"

"Nguyên Tiểu Nhị, anh tránh qua một bên, đừng đến quấy rối nữa." Nhan Khê đẩy Nguyên Dịch qua một bên, ném toàn bộ mấy xâu thịt bị cháy vào thùng rác, sau đó thuận thực lấy thịt, quét dầu, trở mặt, rắc tiêu, rất nhanh mùi thịt nướng tỏa ra hương vị mê người.

Nhét chân gà đã nướng xong vào tay Nguyên Dịch, Nhan Khê đắc ý nâng cằm: "Đó, dùng cách của anh, nướng một xâu cho tôi xem."

Nguyên Dịch...

Tự tôn đàn ông của anh, lại thua ở một xâu cánh gà nướng trước mặt rồi hả?

Nghe hai người đấu võ mồm, Từ Kiều Sinh không cần thận làm đổ hơn nửa bình ớt vào đĩa thịt nướng, quay đầu nhìn vài người khác, tựa hồ cũng có chút vẻ mặt hoảng hốt.

Ác bá... Và cô gái nhỏ đáng yêu?

Nguyên Dịch thành thành thật thật ăn cánh gà nướng, cũng không dám khoa tay múa chân mù quáng.

"Xâu thịt bò."

Ngoan ngoãn chuyển qua mấy xâu thịt bò.

"Nhiều quá, nướng không được."

"A...." Rút về gần một nửa.

"Lúc nướng thịt, phải chú ý vừa nướng vừa quét dầu, khi thịt vừa chín thì rắc tiêu lên, rắc quá sớm sẽ ảnh hưởng đến mùi vị..."

Nghe Nhan Khê nhắc tới cách nướng thịt, Nguyên Dịch ăn hết một cái chân gà ăn cuối cùng, trong lòng nghĩ, sao mà nói hoài nói mãi vậy, haizz, ai kêu anh thích cô chứ, nhịn một chút sẽ qua thôi.

Anh là đàn ông, không thể không nể mặt cô trước mặt người ngoài được.

"Ăn xong rồi?" Chú ý tới chân gà trong tay Nguyên Dịch đã ăn xong, Nhan Khê cầm lấy mấy xâu ớt xanh, nhớ tới dạ dày Nguyên Dịch dường như không tốt, lấy ớt xanh đổi thành bông cải xanh, "Ăn chút rau củ, để không bị nóng."

"Tôi không thích bông cải xanh."

"Tôi biết, đứa em tám tuổi của bạn tôi cũng không thích ăn, ăn cái này." Nhan Suối đưa nắm cho Nguyên Dịch, "Mới vừa nướng xong, cẩn thận kéo nóng."

Bởi vì hơi nóng xông lên, mặt cô có chút đỏ, khóe mắt hơi nhếch lên, ánh mắt trong suốt, phút chốc Nguyên Dịch cảm thấy trong lòng trở nên ngọt ngào như kẹo, vừa ngọt vừa mềm, bỏ qua không so đo với cô vì đám đùa cợt anh là thằng nhóc tám tuổi.

Phụ nữ mà, không sao hết.

Bạn đang đọc truyện *Nhìn Người Không Thể Nhìn Bề Ngoài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45

Bông cải xanh, thịt dê, hàu nướng, sườn nướng, tôm và mấy loại rau củ đã nướng xong đều đặt trong mâm, trong đó phần lớn đều là Nhan Khê nướng, Nguyên Dịch thấy mấy trò này, anh không làm được rồi.

"Tay nghề của cô Nhan tốt thật." Trương Vọng rất nể tình ăn vài xâu đồ nướng, "Hôm nay chúng ta có lộc ăn rồi."

Từ Kiều Sinh lấy di động liên tục chụp vài tấm hình, sau khi chỉnh sửa một chút, chọn một tấm đẹp nhất đăng lên weibo, sau khi thấy nhóm fan khích lệ anh đẹp trai mọi kiểu, anh mới vừa lòng để điện thoại xuống, lại nhìn thức ăn trên bàn, bên trong chỉ còn lại có rau hẹ và cà nướng bị cháy với vài miếng khoai tây nửa sống nửa chín, "Các người là gia súc sao, ăn nhanh như vậy?"

Đám người Trương Vọng không quan tâm đến anh ta, chỉ là liếc mắt nhìn Nguyên Dịch, ăn nhiều nhất chính là Nguyên Dịch, không có liên quan gì với bọn họ.

"Nếu không tôi lại nướng thêm?" Nhan Khê mới vừa đứng lên, đã bị Nguyên Dịch gọi lại, "Nửa tiếng sau sẽ ăn cơm trưa, đừng nướng."

"À...." Nhan Khê thuận thế ngồi xuống, kỳ thật cô cũng không phải là rất muốn nướng.

"Không có việc gì không có việc gì, tôi chỉ đùa với bọn họ một chút thôi." Từ Kiều Sinh nào dám thật sự để Nhan Khê nướng thịt cho anh, "Gần đây tôi đang giảm cân, quản lý chỉ cho tôi ăn một chút, tài khoản weibo của cô là gì, tôi kết bạn với cô."

Nhan Khê vừa định mở điện thoại, nhớ tới trên điện thoại chỉ có một tài khoản "Dòng suối nhỏ", vì thế dừng động tác: "Ngại quá, tôi không có tài khoản weibo riêng."

"Không sao, weibo tên là người dẫn chương trình sao?" Từ Kiều Sinh tìm tên Nhan Khê, hiện ra vài tài khoản, "Tên là người dẫn chương trình Nhan Khê sao?"

"Ừm." Nhan Khê gật đầu.

"Là tài khoản này?" Trương Vọng cũng tham gia náo nhiệt, anh đưa điện thoại ra cho Nhan Khê xem, đưa di động tới trước mặt Nhan Khê, "Xem ra cô Nhan quả thật không thích chơi weibo, trên đó không có mấy nội dung."

"Cũng không phải không thường chơi." Nhan Khê có chút xấu hổ cười cười, "Chỉ là tài khoản weibo này bình thường rất ít dùng."

"Cô còn có tài khoản khác?" Phản ứng của Nguyên Dịch so với Trương Vọng còn lớn hơn, "Là gì?"

"Tài khoản kia." Nhan Khê cười với vẻ không tốt lắm, "Có khả năng anh đã nghe qua."

"Hả?" Nguyên Dịch nhũn mày, trên mặt tràn đầy vẻ nghi hoặc, Nhan Khê chưa bao giờ nói chuyện tài khoản weibo với anh, anh làm sao có thể biết.

"Kỳ thật là." Nhan Khê cười gượng vài tiếng, "Tôi ngoại trừ là người dẫn chương trình, còn là một tác giả truyện tranh nghiệp dư."

A, còn là một tài nữ.

Đây là tiếng lòng của một vài người.

Trong đầu Nguyên dịch rất nhanh hiện lên một suy nghĩ, "Cô là tác giả của ?"

< Tiểu Quái Thú > không giống mấy truyện tranh truyền thống, bên trong không có chết tới chết lui cũng không có giết chết kẻ ác, càng không có việc nhân vật chính trải qua mọi chuyện thì trở nên mạnh hơn, mà là Mạnh Mạnh mềm mại là một tiểu quái thú vô cùng mạnh, và mấy động vật nhỏ trong rừng tạo thành một nhóm cùng nhau chơi đùa, xảy ra rất nhiều chuyện vụn vặt ấm áp, làm cho người ta sau khi xem xong trong lòng cũng ấm áp dễ chịu mềm mại theo, cảm thấy toàn bộ thế giới đều rất tốt đẹp.

Nhan Khê hơi gật đầu.

Nguyên Dịch muốn mở miệng nói gì đó, lại bị tiếng cười của Từ Kiều Sinh lấn át.

"Ha ha ha ha." Từ Kiều Sinh cảm di động cười nói, "Cô Nhan, mấy câu chuyện trên weibo của cô rất thú vị, thì ra thần thoại còn có thể lý giải như vậy." Lúc Nguyên Dịch và Nhan Khê nói chuyện, anh đã xem mấy tranh biếm họa trên weibo Nhan Khê, thậm chí còn xem mấy lượt người theo dõi, "Trên weibo này của cô có không ít fan nhí."

"Anh nói đùa rồi, lượt fan so với weibo của anh đến số lẻ cũng không bằng." Nhan Khê lấy điện thoại ra, cùng kết bạn với bọn họ, "Nét vẽ của tôi rất nghiệp dư, về những thứ này cũng chỉ là đùa mọi người vui thôi."

"Rất tốt."

"Hả?" Nhan Khê quay đầu nhìn Nguyên Dịch.

"Tôi nói về rất tốt." Nguyên Dịch chỉ vào weibo của mình, "Cô còn chưa có kết bạn với tôi." Đây mới là trọng điểm trong trọng điểm.

Nhan Khê nhún đồng ý, bỗng nhiên suy xét đến một vấn đề, cô chỉ là một tác giả nghiệp dư trên mạng bỗng nhiên cùng diễn viên mới nổi còn có thiếu gia nhà giàu cùng kết bạn, có thể dẫn tới một trận gió tanh mưa máu trên mạng không?

Mà Từ Kiều Sinh nghĩ dường như chỉ một mình anh biết đến tài khoản của cô thôi không đủ, nên đã chia sẻ mấy bài viết của cô.

Từ Kiều Sinh: ha ha, quá thú vị rồi! @ Dòng suối nhỏ: Nghĩ thoáng ra, chỉ đùa thôi. 【 mấy bức vẽ 】

Từ Kiều Sinh đang lúc nổi tiếng, fan trên weibo tổng cộng có mấy ngàn vạn người, thấy anh bỗng nhiên chia sẻ bài viết trên weibo, rất nhiều fan đều đã tò mò vào xem, tranh vẽ rất dễ thương, nhưng mà tác giả cái này là ai, làm sao Đậu Yêu yêu quý của bọn họ có thể đột nhiên chia sẻ bài viết của cô gái này?

Thậm chí có người bắt đầu suy đoán, người này có thể là bạn gái Đậu Yêu không?

Trên mạng bắt kể suy đoán gì cũng có, mà bên ngoài, đám người Nguyên Dịch, Nhan Khê đã ngồi quanh bàn ăn, bắt đầu ăn cơm trưa.

Mọi người nâng ly, nói mấy lời cát tường, mới bắt đầu ăn cơm.

Nhan Khê muốn hỏi việc chuyển nhà này, tại sao không thấy người nhà Nguyên Dịch, nhưng thấy dáng vẻ bọn họ rất bình thường, cô chỉ có thể giữ vấn đề này trong lòng. Có lẽ đối với nhà giàu có mà nói, nhà cửa nhiều, chuyển nhà cũng thành thói quen, bạn bè tụ họp là đủ rồi, không cần người nhà ra mặt.

"Cô Nhan, không biết bạn cô bình thường hay gọi cô là gì." Trương Vọng chạm ly với Nhan Khê, "Cô là bạn của Nguyên Tiểu Nhị, cũng là bạn của chúng tôi, lại dùng xưng hô khách sáo như vậy, có phải quá mức khách khí rồi không?"

"Bình thường bạn bè đều gọi tôi là Đại Hà, ngụ ý là ngàn dòng suối nhỏ sẽ thành sông, mọi người gọi tôi là Đại Hà được rồi." Ly của Nhan Khê là nước ép trái cây, cô thấy được Trương Vọng rất nể mặt cô. Nhưng cô biết rõ, mình không có mặt mũi lớn như vậy có thể để cho đối phương nể mặt đến thế, toàn bộ điều này đều do Nguyên Dịch.

"Đại Hà?" Từ Kiều sinh cười hỏi, "Vì sao không gọi là Đại Hải (Biển lớn), như vậy càng có khí phách."

"Ngại quá, bởi vì ba tôi tên là Tống Hải." Nhan Khê không có để ý Từ Kiều Sinh nói đùa, "Làm con, sao có thể lấy tên của ba mình."

"Đại Hà và Đại Hải, vừa nghe đã biết quan hệ cha con, tên này nghe rất hay." Từ Kiều Sinh xoay chuyển cực nhanh, "Sau này chúng tôi sẽ gọi cô là Đại Hà."

"Ăn cơm thôi, thức ăn nguội rồi." Nguyên Dịch ngồi ở bên cạnh chuyển thịt kho tàu ra xa chỗ Nhan Khê một chút, "Thịt kho tàu vị nặng, bây giờ cô không được ăn cái này."

Nhan Khê mới vừa gắp thìa lên nhất thời dừng lại, vừa rồi đồ nướng cô cũng không ăn nhiều, mỗi lần cô muốn ăn, Nguyên Dịch đều ngăn lại, cô cho rằng là anh cố ý không cho cô ăn, thì ra là cảm thấy hiện tại cô không được ăn?

Không nói rõ chuyện này, khiến cho không được tự nhiên như vậy, không sợ bị người ta hiểu lầm sao?

Ăn xong bữa cơm, mấy người Nguyên Dịch đi lên phòng chơi game, chỉ có mình Nhan Khê là nữ không thể theo chân bọn họ tụ tập ở một chỗ, nhàm chán ngồi ở trên ghế sofa xem tivi.

Không quá vài phút, Nguyên Dịch từ trên lầu đi xuống, anh đi đến cạnh Nhan Khê ngồi xuống: "Có phải có chút nhàm chán không?"

Nhan Khê cảm điều khiển từ xa đòi hỏi: "Không tệ."

Chẳng lẽ muốn cô là một người khách nói với chủ nhà: Phải, chờ đợi đến nhàm chán?

"À, thiếu chút nữa đã quên." Cô lấy túi xách trên sofa, từ bên trong lấy ra một bao lì xì, nhét vào tay Nguyên Dịch.

"Đây là cái gì?" Nguyên Dịch thấy bao lì xì lớn cỡ hai bàn tay, in bốn chữ to "Chúc mừng tân gia", cách chúc mừng thông thường.

"Tiền lì xì đó." Nhan Khê ném cho anh một ánh mắt "Anh có ngốc không", "Quê chúng tôi có phong tục, khi người thân bạn bè chuyển nhà, không chỉ nói lời may mắn, còn tặng quà cát tường hoặc là tiền lì xì, ngụ ý là sau này người chuyển nhà sẽ có cuộc sống náo nhiệt rực rỡ, đại cát đại lợi. Ba tôi nghe nói tôi sẽ tới tân gia nhà của anh, nên chuẩn bị một bao lì xì để cho tôi mang qua."

Nguyên Dịch cầm bao lì xì rất dày, đã thật lâu rồi anh chưa từng nhận loại tiền lì xì này, trong lòng có dừng khí nói lời cảm ơn: "Thay tôi cảm ơn bác trai."

"Được." Nhan Khê đồng ý.

"Di động của cô có tin nhắn." Nguyên Dịch chỉ chỉ di động trên bàn trà, "Tin nhắn giống như không ít."

"Tôi biết." Nhan Khê liếc mắt nhìn điện thoại, ở trên nhắc nhở có hơn chín mươi chín tin nhắn chưa đọc, "Sau khi kết bạn weibo với Tiểu Kiều, tôi đã dự liệu tới kết quả này rồi."

Fan của Từ Kiều sinh gọi anh ta là "Tiểu Kiều", cô cũng theo fan gọi giống vậy.

Mở một khung trò chuyện ra, là biên tập của nhà xuất Bản nhân qua.

Minh Minh: Chị ơi! Chị à! Người đẹp nhất tứ phương tám hướng, sao mà em có thể ôm được đùi của Tiểu Kiều vậy, cả ban biên tập bọn chị đều đã điên rồi, em có biết không?!

Minh Minh: Chị hai à, có phải em đã bắt cóc mấy thiếu gia nhà giàu không, làm sao bọn họ có thể kết bạn weibo với em?

Minh Minh: Nguyên nhị thiếu cũng kết bạn với em, tiểu tiên nữ, em mang chị bay theo với, chị phục em rồi đó.

Nhan Khê không để ý đến cô nàng, tắt khung trò chuyện, lại vẫn có vô số weibo bạn bè nhấn tin cho cô, tài khoản này quả thực đã nổi tiếng rồi, đã sớm nổ tung, cơ hồ tất cả mọi người đều hỏi cô làm sao có thể ôm mấy cái đùi này.

Nhan Khê cười cười, nói đùa một câu.

Dòng suối nhỏ: Tôi bắt cóc cả nhóm bọn họ vào một căn phòng, bọn họ không kết bạn với tôi, tôi sẽ không thả cho bọn họ đi. Hiện tại tôi đã thành công, mà còn thiếu năm trăm tiền taxi, mọi người người nào cho tôi mượn tiền, sau này trở về tôi nhất định trả gấp đôi cho mọi người.

Không Tước bay khắp nam bắc: Dòng suối nhỏ, có phải bản thân cô có rất nhiều tiền, cho nên mới có thể tiến vào vòng thượng lưu này không?

Có thể trò chuyện trong mục này, đều là mấy weibo quan hệ thân thiết, trong đó có tổng cộng mười người, chỉ có dòng suối nhỏ chưa từng quảng cáo bên ngoài, bọn họ người nào mà không vì cơm ăn mà khom lưng?

Nhan Khê thấy “Không Tước bay khắp nam bắc” bình luận, nhưng cô không trả lời đối phương.

Duy trì tình cảm trên internet, có đôi khi có thể rất cảm động, có đôi khi rất tổn thương người, Nhan Khê không hề muốn ở trên internet tiết lộ quá nhiều tin tức cá nhân của mình.

Dòng suối nhỏ: Sao mọi người không nghĩ tốt một chút, có thể là tôi tựa vào tài hoa cảm động được bọn họ.

Trả lời lại câu này, Nhan Khê lập tức đóng wechat, mặc kệ bọn họ nói gì, cũng không muốn nói lại.

Trên lầu, Từ Kiều Sinh trốn trong phòng rửa tay, nghe người đại diện ở đầu bên kia điện thoại oán giận, sau khi chờ đối phương nói xong, anh mới chậm rãi mở miệng: "Cô ấy không phải là bạn gái của tôi, đó là chị dâu hai của tôi, anh họ của tôi là ai, chắc anh biết rồi chứ?"

"Vậy cậu nói cái weibo này có nên xóa không?"

"Dừng ở đây được rồi."

Từ Kiều Sinh cúp điện thoại, vừa đi ra toilet, đã đụng phải Nguyên Dịch trên hành lang, Nhan Khê đi theo phía sau Nguyên Dịch.

"Thực khéo, hai người cũng vào toilet sao?" Đang khần trương, anh nói một câu vô nghĩa.

"Không, tôi chỉ là đi ngang qua." Về mặt Nhan Khê lạnh lùng.

Có cô gái nào mà không có việc gì lại cùng vào WC với đàn ông, đầu óc Từ Kiều Sinh như vậy... Vào làng giải trí phức tạp sẽ không sao chứ?

Bầu không khí, đột nhiên lại có chút gượng gạo.

Bạn đang đọc truyện *Nhìn Người Không Thể Nhìn Bề Ngoài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46

Từ Kiều Sinh ý thức được đã nói một câu ngu xuẩn, xấu hổ sờ sờ mặt: "Cái kia, hai người nói chuyện đi, tôi đi xem bọn họ đang chơi cái gì." Toilet cách âm rất tốt, nên vừa rồi Nhan Khê không có anh nói gì nhỉ?

"Mọi người đang chơi trò gì?" Nhan Khê cảm thấy có chút hứng thú hỏi, "Tôi có thể vào xem không?"

"Đương nhiên có thể." Từ Kiều Sinh đồng ý, quay đầu thấy mặt Nguyên Dịch trầm xuống không nói lời nào, hận không thể cho chính mình một cái tát, anh đây không phải là đồng đội như heo sao? Vốn là hai người họ đang ở chung với nhau, anh vậy mà một gây đánh gãy mất, lại vẫn một chỗ cái gì nữa?

Nghĩ vậy anh có chút chột dạ, nghiêng đầu sang chỗ khác không dám nhìn Nguyên Dịch, dẫn Nhan Khê vào phòng, Nguyên Dịch do dự một chút, cũng đi theo vào.

Đẩy cửa ra, trong phòng đầy khói thuốc, Từ Kiều Sinh đá đá vào ghế Dương Dục, "Đều tắt thuốc hết đi, mở cửa sổ cho hết mùi, không để phụ nữ người khói thuốc, là trách nhiệm của chúng ta, có biết không?"

Dương Dục bị đá đang muốn hỏi Từ Kiều Sinh nổi điên cái gì, quay đầu thấy Nhan Khê đứng ở cửa, vội vàng bỏ thuốc trong vào trong gạt tàn, đứng dậy mở cửa sổ ra, lấy tay quạt bớt khói thuốc, hy vọng có thể giảm bớt mùi trong không khí.

"Mọi người cũng chơi trò này?" Nhan Khê đi đến chỗ máy tính của Dương Dục, cảm thấy trò chơi này có chút quen, lại nhìn giao diện trò chơi, không

phải là trò gần đây cô đang chơi sao, "Thực khéo, tôi cũng đang chơi trò này, còn dư mấy nào không, chúng ta cùng đánh phỏ bản."

"Nhị... Đại Hà, cô muốn đánh phỏ bản nào, chúng tôi đều có thể dẫn cô theo." Từ Kiều Sinh mở máy tính bên cạnh ra, "Không ngờ cô cũng chơi trò này, đây đúng là duyên phận rồi."

"Cô chơi một chút là được rồi, là được sư sao?"

"Phải là được sư. " Nhan Khê phát hiện mấy máy tính này đều cài trò chơi, xem ra là Nguyên Dịch cố ý chuẩn bị cho bạn anh, nếu không thì có nhà ai lại có ý xây phòng trò chơi, lại còn đặt mấy máy tính ở bên trong.

"Được sư cũng được, vừa hay chúng tôi đang thiếu một người về sau vào phỏ bản không cần phải tìm được sư vào nữa." Từ Kiều Sinh đã hoàn toàn trầm mê vào trong trò chơi, nhiệt tình theo sát Nhan Khê giới thiệu nhân vật của mình, nói Nhan Khê sau khi login thì thêm bạn với anh, đã sớm quên anh họ đang đứng sau lưng.

Nhan Khê một bên đăng nhập trò chơi, một bên nghĩ, đầu óc Từ Kiều Sinh không tốt, lại thích chơi trò chơi, sao có thể sống sót trong làng giải trí được nhỉ?

Cười lên con thất thái Phụng Phi Thiên (Con phụng có bảy màu) của mình, Nhan Khê một đường chạy đến thương hội: "Tôi đến thương hội, mọi người mau tới đây."

Vài người chạy đến thương hội, Trương Vọng thuận miệng hỏi một câu: "Đại Hà, thương hội nhiều người lắm, tên của cô là gì?"

"Khê Thủy uốn cong."

"Cái gì?" Trương Vọng cho rằng tai mình có vấn đề.

"Khê Thủy uốn cong." Nhan Khê cười tít mắt gạt đầu, nhìn về mặt kính hải của bốn người Trương Vọng, tươi cười càng ngày càng dịu dàng, "Chính là người mà mọi người đang nghĩ."

"Ồ, để tôi bình tĩnh lại chút." Từ Kiều Sinh thiếu chút nữa là từ trên ghế nhảy dựng lên, "Toàn bộ server có một bạo y là nhân yêu rất nổi tiếng.." giọng nói nhỏ lại, "Thì ra không phải là nhân yêu?"

Không thể trách anh ngạc nhiên, thật sự là cái tài khoản "Khê Thủy uốn cong" chúc phải rất nhiều thù hận, thân là được sư mà lại rất bạo lực so với các tài khoản khác, tất cả trang bị đều là cấp độ cao hiếm thấy, phẩm chất, đều gây thù với mọi bang phái và bị đuổi giết khắp nơi, trong server rất nổi tiếng, là một nhân yêu chơi tài khoản nữ rất bạo lực.

"Ai là nhân yêu?" Nguyên Dịch cảm thấy cái từ này không dễ nghe, nhăn mày, "Kiều Sinh, nói chuyện cẩn thận."

Tâm tình Từ Kiều Sinh hết sức phức tạp, về mặt vi diệu nhìn Nguyên Dịch, anh họ không chơi trò chơi, không biết "Khê Thủy uốn cong" này có bao nhiêu hung tàn. Nhìn lại Nhan Khê kia lông mày nhỏ, đáng người nhỏ bé và yếu ớt như gió xuân, anh cố gắng mỉm cười, "Nhất thời nhanh miệng."

Vốn giữ lời hứa dẫn Nhan Khê đi đánh phỏ bản, mà trong vòng một giờ sau đó, đều bị Nhan Khê làm mất hết mặt mũi, nếu không có Nhan Khê ở đây, bọn họ thiếu chút nữa đã bị giết.

"Cái phỏ bản này mới ra, thời gian mọi người chơi trò chơi không nhiều, tay chân có chút luống cuống là bình thường." Rời khỏi phỏ bản, Nhan Khê còn có tinh thần an ủi lòng tự trọng của mấy vị công tử này, "Ba giờ chiều núi Thần Thú sẽ có quái thú lớn xuất hiện, tôi dẫn mọi người đi giết."

Bốn người yên lặng ngồi trên ghế, hơn nữa còn phong cho Nhan Khê làm đội trưởng.

Cảm giác ôm đùi, lại rất sáng khoái.

Đến chỗ núi Thần Thú, đã có mấy đội đang chờ quái thú, nhìn thấy đoàn người Nhan Khê xuất hiện, có hai đội yên lặng rời khỏi, còn lại mấy đội vẫn còn đang xem chừng.

"Đại Hà, có người tuyên chiến với chúng ta."

Nhan Khê không nói hai lời, chọn tọa độ bắt đầu phản kích, lại vẫn còn thêm máu cho bốn người họ, gõ bàn phím bùm bùm vang dội, thập phần có khí thế.

"Sau khi quái thú xuất hiện, nhớ ra tuyệt chiêu, mọi người nhớ duy trì máu của mình đừng để bị chết, tôi không có thời gian kéo mọi người đâu." Nhan Khê lưu loát tiến đối thủ đi uống canh Mạnh Bà, quay đầu nói với Nguyên Dịch, "Nguyên Tiểu Nhị, tôi hơi khát, rót giúp tôi ly nước."

Nguyên Dịch...

Nhìn năm người đang trầm mê trong trò chơi, lần đầu tiên anh cảm thấy giống như là mình bị xa lánh rồi.

Mới vừa đi xuống lầu vào phòng bếp rót mấy ly nước đặt vào khay, di Lý đi vào phòng bếp, bà quay đầu nhìn trên lầu, thấy không ai xuống nữa, vì thế hỏi nhỏ: "Nhị thiếu, cô Nhan là người tốt, có phải cậu đang theo đuổi cô ấy không?"

Tai Nguyên Dịch có chút đỏ lên, bưng khay lên nói: "Di Lý, tôi đưa trà lên."

"Cô gái tốt vậy, sẽ có rất nhiều đàn ông theo đuổi." Di Lý nói lời đạo lý, "Cậu không tích cực theo đuổi, lỡ như cô Nhan bị những người khác theo đuổi thì làm sao bây giờ?"

"Di Lý." Nguyên Dịch dừng bước lại, nhìn mấy ly trà đang tỏa hơi nước trong khay, "Tôi không có lòng tin sẽ cho cô ấy một gia đình hạnh phúc."

Di Lý nghe như thế có chút đau lòng, đang muốn nói gì đó, Nguyên Dịch đã đi khỏi.

"Haizz, cả hai anh em đều như vậy." Di Lý thở dài, nhưng bà chỉ là người làm việc trong nhà, không thể có ý kiến gì về chuyện của chủ.

Đại thiếu và bạn gái kết giao bảy tám năm, cũng không đi đến chuyện kết hôn, tình hình của nhị thiếu càng nghiêm trọng, hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, phụ nữ bên cạnh cũng không có, hiện tại rất không dễ dàng gì mới có một cô gái xuất hiện, cậu ấy lại do dự, thật không biết loại tình huống này phải dùng cách gì để giải quyết đây.

Đi đến cửa phòng, Nguyên Dịch đã nghe thấy mấy tiếng hoan hô bên trong, anh dừng chân lại, không lập tức đi vào.

"Đại Hà, cô vào bang chúng tôi đi, tôi là bang chủ, chỉ cần cô đồng ý vào bang, tôi lập tức cất chức tiểu Dương, cho cô làm Phó Bang Chủ."

"Đây là lần đầu tiên tôi thấy quái thú cỡ này, nếu không vì quản lý vừa mới lái nhái, tôi thật muốn print screen đăng weibo khoe rồi."

Trong lòng anh biết rất rõ mấy người bạn này, ở ngoài mặt rộng rãi hòa khí dễ sống chung, trên thực tế thì tính cách rất cao, có thể làm cho bọn họ thật tình tiếp nhận cũng không dễ dàng. Nhưng mà từ hôm nay, anh cảm thấy trước kia là mình đã đánh giá cao bọn họ, thì ra muốn thu phục bọn họ, chỉ cần dẫn bọn họ chơi trò chơi là được.

Anh gõ cửa, "Được rồi, chơi lâu lắm rồi, uống nước trước đã."

Năm người lưu luyến đứng lên, mỗi người lấy một ly nước lên uống.

"Đại Hà, chiều vừa rồi của cô rất đẹp, không ngờ được sư mà kỹ năng công kích cũng lợi hại như vậy." Từ Kiều Sinh uống một hớp, "Trò chơi này cô chơi bao lâu rồi?"

"Gần một năm." Nhan Khê cười cười, "Mới vừa Open Server tôi đã chơi rồi."

Nghe bọn họ nói trang bị, tọa độ, bảo thạch, kỹ năng, Nguyên Dịch hoàn toàn không thể hiểu trọng tâm vấn đề này, có chút bực mình ngồi một bên không nói gì. Tuy công ty anh hiện tại đang phát triển trò chơi, nhưng anh đối với trò chơi hư ảo trên Internet này cũng không có hứng thú, lấy gốc độ thương nhân mà nói, cần nhắc trò chơi này có nên nghiên cứu phát triển thêm không, có tiềm lực phát triển không.

Trong lòng anh, đại khái cũng không theo chủ nghĩa lãng mạn.

Mọi người đang nói chuyện phiếm, không có chú ý tới trên màn hình bỗng nhiên bay xuống những cánh hoa hồng tuyệt đẹp, bay là tà xinh đẹp cực kỳ.

Dương Dục trong lúc vô tình quay đầu, nói câu: "Người nào đang đốt pháo hoa?"

Đang nói, chỉ thấy trên màn hình truyền ra tin tức.

Hệ thống: 【 Chính Dương 】 hướng 【 Khê Thủy uốn cong 】 bắn một pháo hoa trái tim bằng hoa hồng.

Sau khi thấy đối tượng bắn pháo hoa, Dương Dục hồi hận vừa rồi mình đã quay đầu lại, càng hối hận chính mình vừa rồi lẩm miệng.

Thị lực của Nguyên Dịch rất tốt, liếc thấy tin tức trên hệ thống, hẳn nhớ rõ ràng, tài khoản của Nhan Khê là “Khê Thủy uốn cong”. Hẳn có nghe trong trò chơi có thể cùng người chơi khác kết hôn, chẳng lẽ Nhan Tiểu Khê vậy...

"Anh nhìn tôi làm gì?" Nhan Khê đang uống nước, thấy Nguyên Dịch nhìn chằm chằm mình, trừng mắt nhìn, "Anh cũng khát?"

"Trong trò chơi có người đốt pháo hoa cho cô." Nguyên Dịch dời tầm mắt, giọng nói có chút lạnh nhạt, "Cô không xem sao?"

"Hừm?" Nhan Khê quay đầu nhìn màn hình, pháo hoa còn đang phóng, người này còn thông báo, nói cái gì cho dù cô là nhân yêu cũng muốn theo đuổi cô.

"Ồi, người trẻ tuổi bây giờ càng ngày càng mạnh mẽ." Nhan Khê đặt ly nước xuống, thông báo lên kênh thế giới.

【 thế giới 】 Khê Thủy uốn cong: Xin lỗi, nếu cậu thích nhân yêu, tôi không thể thỏa mãn cậu, gặp lại!

Đám người Từ Kiều Sinh cũng phản ứng kịp, nhao nhao ở trên kênh thế giới quấy rối, nhất thời làm trò chơi biến thành chương khí mù mịt, bầu không khí lãng mạn được người ta tạo ra, bị bọn họ phá hủy sạch sẽ.

"Không có ý nghĩa, không chơi." Trương Vọng rời khỏi trò chơi, lắc đầu cảm khái, "Hiện giờ trên trò chơi người chơi càng ngày càng tùy tiện, ngay cả mặt mũi đều không có thấy qua, cũng có thể thề non hẹn biển, thề không thay lòng. Khả năng trọn mắt nói lời ngon tiếng ngọt, so với tôi còn mạnh hơn."

Vì kéo thấp hảo cảm của Nhan Khê với người chơi vừa rồi, Trương Vọng cảm thấy mình đã hy sinh không nhỏ.

"Ngăn cách internet ai biết đối phương là ai, có khi là học sinh tiểu học cũng nói không chừng." Nhan Khê thuận tay tắt máy tính, đứng dậy đuổi người, "Chơi lâu như vậy, cô đều đã mỏi rồi."

"Thư phòng có ghế mát xa, tôi dẫn cô đến nằm một chút." Mặt Nguyên Dịch không chút thay đổi nhìn mấy người bạn, "Các cậu muốn theo không?"

Mấy người này hiểu ý lắc đầu, không, bọn họ không đi.

Nhan Khê nghĩ bọn họ vẫn còn chơi trò chơi khác, cho nên không hỏi nữa, đứng dậy cùng Nguyên Dịch đến thư phòng. Cô tiện tay lấy một quyển sách, chú ý tới mặt trên có chữ, quay đầu cười nhìn Nguyên Dịch, "Anh mua hai bộ?"

"Bạn cho, tôi không tốn tiền." Nguyên Dịch ngồi lên một cái ghế khác, "Không ngờ cô chính là tác giả quyển truyện này."

"Có phải bị tài hoa của tôi dọa sợ ngây người không?" Nhan Khê ngồi vào ghế mát xa, điều chỉnh cường độ, thỏa mái dễ chịu hơn chút.

"Tài hoa không thấy, trái lại da mặt dày thì thấy rất rõ." Nguyên Dịch lấy một tấm thảm lông màu bạc ném cho Nhan Khê, "Đắp vào, miễn cho lát nữa bị cảm còn bắt tôi mời bác sĩ cho cô."

Bị thảm lông phủ lên mặt, Nhan Khê kéo thảm lông từ trên mặt xuống, về mặt đau khổ nói: "Không thể nhẹ nhàng một chút sao, cẩn thận làm nhòa lớp trang điểm của tôi."

"Hôm nay cô trang điểm?" Nguyên Dịch nhìn kỹ Nhan Khê, sắc môi rất bình thường, không giống như là có son môi.

"Chẳng lẽ vẽ thành mắt gấu mèo, anh mới có thể xác định tôi trang điểm?" Nhan Khê run run lấy thảm lông, đắp lên người, buồn bực nhớ lại lần trang điểm trước.

Nguyên Dịch rất muốn gạt đầu nói phải, nhưng trực giác nói cho anh biết, lúc này mà mở miệng là hành động ngu ngốc không lý trí.

Ánh mặt trời theo cửa sổ sát đất chiếu vào, ánh nắng cuối thu, làm trong phòng cũng ấm lên. Nguyên Dịch chú ý tới sách trong tay Nhan Khê không còn lật nữa, đứng dậy đi qua vừa thấy, người đã ngủ thiếp đi.

"Có những người khác ở đây, cũng có thể ngủ." Nguyên Dịch lấy sách trong tay cô, giúp cô chỉnh thấp cường độ ghế mát xa, nho nhỏ nói thầm, "Gặp phải kẻ có ý đồ xấu, dù có khóc cũng vô dụng."

Miệng thì nói như vậy, nhưng anh lại kéo màn lại, chỉ để lại một khe hở, giúp Nhan Khê ngủ được thoải mái hơn một chút.

Lấy cuốn trên giá sách xuống, Nguyên Dịch đi đến bên bàn làm việc ngồi xuống, mở đèn bàn từ từ lật sách ra.

Ngay từ đầu chọn đọc quyển sách này, là vì trên mặt bìa có hình Tiểu Quái Thú tròn vo mập mạp, nhìn rất đáng yêu, anh thuận tay mở ra.

Không ngờ mấy mẩu chuyện bên trong rất ấm áp, anh nhìn không được mà tiếp tục đọc. Anh quả thật không ngờ, Nhan Khê chính là tác giả quyển truyện này. Nhưng cẩn thận suy nghĩ một chút phong cách dẫn chương trình của Nhan Khê, anh cảm thấy, cô có thể vẽ ra tác phẩm như vậy, một chút cũng không kỳ quái.

Quyển sách này anh đã xem qua mấy lần, nhưng mỗi lần xem xong, tâm tình đều đặc biệt ấm áp.

Khép sách lại, quay đầu nhìn Nhan Khê yên lặng ngủ, anh bỗng nhiên có dừng khí kích thích, nếu... Nếu anh cùng với Nhan Tiểu Khê ở cùng một chỗ, mỗi ngày cô đi dẫn chương trình, về nhà xem sách với anh, vẽ một bức tranh, ăn cơm chiều sau đó tản bộ ở tiểu khu, sau đó cùng... Cùng đi ngủ...

Đi ngủ...

Nguyên Dịch bước ra khỏi thư phòng, đóng cửa lại dựa vào tường hít thở sâu hai lần, mới cảm thấy được tim mình đập bình thường một chút. Vỗ vỗ hai gò má có chút nóng lên, anh chửi thầm chính mình một câu: "Giỏi lắm!"

Trương Vọng vừa đi ra cửa, đã thấy Nguyên Dịch đang ôm mặt mình, anh ngừng chân, cười nói: "Xuống lầu ngồi một chút không?"

Nguyên Dịch xoay người mở hé cửa một chút, hơi nhìn vào trong, trong phòng ánh sáng cực kỳ mờ, Nhan Khê yên lặng ngủ.

Hai người ngồi trên sofa dưới lầu, Trương Vọng cười như không cười nhìn Nguyên Dịch: "Bạn gái thần bí trên báo, là Nhan Khê đúng không?"

Nguyên Dịch cúi đầu gọt trái cây không nói lời nào.

"Chắc chắn, tôi nhớ rõ có một người nào đấy đã nói, anh ta sẽ không mang túi xách giày cho bạn gái, hiện tại cũng đã cồng người ta trên lưng rồi." Trương Vọng bắt chéo hai chân liếc mắt nhìn Nguyên Dịch, "Lúc trước nói năng rất có khí phách, bây giờ mặt có đau không?"

"Đau cái gì?" Nguyên Dịch một dao cắt trái cây thành hai, "Cô ấy cũng không phải bạn gái tôi."

Đúng là anh nói không xách giày mang túi cho bạn gái, Nhan Tiểu Khê là bạn gái anh sao?

Đàn ông nói được thì làm được, anh lại không có sai.

Trương Vọng bị sự vô sỉ của anh dọa sợ ngây người.

Bạn đang đọc truyện *Nhìn Người Không Thể Nhìn Bề Ngoài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47

"Nguyên Tiểu Nhị, cậu hãy nói thật cho tôi biết, rốt cuộc cậu nghĩ thế nào?" Trương Vọng nhìn Nguyên Dịch cắt trái cây thành những hình khối nhỏ, "Chẳng lẽ cậu muốn tiếp tục như vậy?"

Đặt trái cây vào trong mâm, Nguyên Dịch không nói gì.

Anh không muốn nói chuyện, hoặc là anh không biết chính mình nên nói cái gì.

Mặt trời ngã về tây, Nhan Khê mở mắt ra, nhìn ánh chiều tà len lỏi qua khe hở của bức màn chiếu vào phòng, lưu lại một dải ánh sáng màu vàng trên tường. Trong phòng cực kỳ yên tĩnh, cô thậm chí còn nghe được mùi sách trên giá sách truyền đến. Trong thư phòng ngoại trừ các loại sách ra, còn có mấy túi hồ sơ giấy tờ, Nhan Khê đoán những thứ này có thể là giấy tờ công việc của Nguyên Dịch.

Đối với người có thân phận này như Nguyên Dịch mà nói, để một người ngoài ở trong thư phòng một mình, là hành vi thiếu suy nghĩ. Cô cúi đầu nhìn trên người mình, phía trên đắp hai cái thảm lông, cô nhớ rõ trước khi mình ngủ, Nguyên Tiểu Nhị ném cho cô một cái.

Chẳng lẽ là sau khi cô ngủ, Nguyên Tiểu Nhị đắp cho cô?

Đứng dậy đặt thảm lông lên ghế mát xa, cô đi đến cạnh cửa sổ, kéo bức màn thật dày ra.

Nắng chiều chiếu thẳng vào làm sáng cả căn phòng, cô trừng mắt nhìn, có cảm giác sung sướng nói không nên lời, đại khái là vì ngủ một giấc sâu, tinh thần và thân thể đã thoải mái.

"Cô dậy rồi?"

Quay đầu nhìn về phía người đàn ông đứng ở cửa thư phòng, Nhan Khê hơi nghiêng đầu, lên tiếng cười: "Ừm."

Ở một giây này, Nhan Khê trong mắt Nguyên Dịch, tựa hồ như đang tỏa sáng.

"Tòa biệt thự của anh có tầm nhìn rộng thật." Nhan Khê lấy điện thoại chụp một tấm hình. "Đã lâu rồi không được thấy ánh nắng chiều đẹp như vậy rồi."

Nguyên Dịch muốn hỏi cô, có phải cô rất thích tòa nhà này không?

Khi thấy dáng vẻ Nhan Khê chụp ảnh, anh nuốt những lời này trở vào, cúi đầu gõ gõ cửa, "Đã chuẩn bị dùng bữa tối rồi."

"Được." Nhan Khê cất điện thoại, thuận tay chồng hai tấm thảm lông lên, đi theo Nguyên Dịch xuống lầu.

Nhìn bóng lưng Nguyên Dịch, Nhan Khê nở nụ cười, lúc Nguyên Tiểu Nhị không nói lời nào, vẫn rất có phong thái tổng giám đốc bá đạo. Không biết có phải vì nhìn quá lâu không mà lại có cảm giác quen thuộc, giống như đã từng thấy qua ở đâu hình ảnh bóng lưng này rồi, còn có cái ót được cắt tỉa cẩn thận tỉ mỉ.

Suy nghĩ thật lâu cũng không nhớ ra, Nhan Khê nghĩ, đại khái có lẽ là dáng người Nguyên Tiểu Nhị quá đẹp, cô nhìn anh thành một người mẫu thời trang cũng nên.

Bữa tối được nấu rất đơn giản, nhưng mà mấy vị cậu ấm này cũng không kén chọn, cho gì ăn nấy, rất dễ nuôi.

Thứ họ thích nhất là một món đồ chua không đáng bao nhiêu tiền, Nhan Khê ăn một đĩa, cảm giác vẫn là ba cô làm đồ chua ăn ngon hơn, khẩu vị của mấy vị công tử này, cô không thể nào hiểu được.

"Anh Dịch, bạn em có mở một quán rượu, ăn cơm xong chúng em đi qua chơi một chút, anh có muốn đi cùng không?" Từ Kiều Sinh hỏi một câu.

"Cậu đã quên Nguyên Tiểu Nhị có thói quen trước mười một giờ tối phải đi ngủ rồi sao?" Trương Vọng nói một tiếng, "Để cho cậu ta buổi tối đi ra ngoài, hơn nửa đêm mới trở về, chỉ sợ so với muốn mạng của cậu ta còn nghiêm trọng hơn."

Động tác gấp rau của Nhan Khê ngừng lại, cô nghiêng đầu nhìn Nguyên Dịch, anh đang vui đầu ăn cơm, đối với lời nói của Trương Vọng một chút phản ứng cũng không có.

Lần trước ba cô uống rượu ở khách sạn, Nguyên Tiểu Nhị giúp cô đưa ba cô về, lúc chạy về nhà, nhất định đã khuya rồi. Còn có lúc cô bị thương nằm viện, có cả hai buổi tối Nguyên Dịch lo lắng một mình cô ở bệnh viện không quen, vẫn ở lại với cô đến khuya, đợi cho ngày thứ ba cô trở về, Nguyên Tiểu Nhị mới không ở lại với cô nữa.

Cô không biết Nguyên Dịch có thói quen như vậy, mà Nguyên Dịch cũng chưa bao giờ nhắc tới điều đó với cô.

"Anh ấy còn có thói quen này?" Nhan Khê ra vẻ tò mò hỏi, "Không thể thức đêm?"

"Cậu ta thức đêm sẽ đau đầu choáng váng giảm trí lực." Trương Vọng cười nói, "Tuổi còn trẻ, sinh hoạt giống như một cán bộ lâu năm."

Nhan Khê cười cười, không có theo lời Trương Vọng nói mà cùng đùa cợt Nguyên Dịch, trêu chọc Nguyên Tiểu Nhị là người có tác phong cán bộ lâu năm, cô thật sự không mở miệng được.

"Cô đừng nghe cậu ta nói hư nói vượn." Nguyên Dịch lau sạch khóe miệng, "Này đã là thời đại gì rồi, người nào còn có thói quen này."

Nhan Khê nhìn nhìn Nguyên Dịch, lại nhìn nhìn Trương Vọng, Trương Vọng nhìn lại ánh mắt cô, rất nhanh đã né tránh, giống như lời nói đối bị vạch trần, cảm thấy xấu hổ.

Cũng đúng, bây giờ internet đã phủ sóng khắp nơi rồi, có được mấy người trẻ tuổi có thể kiên trì mỗi ngày đi ngủ đúng giờ chứ?

Nhưng mà Trương Vọng nói dối thì được gì chứ?

Trương Vọng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép trừng mắt nhìn Nguyên Dịch liếc mắt một cái, cơ hội tốt để con gái cảm thấy cảm thông như vậy, cậu ta vậy mà không biết nắm bắt, trong đầu chứa gì vậy, bả đậu sao?

Ở trước mặt người trong lòng không biết lấy lòng tỏ ra thương cảm, còn muốn ôm được người đẹp về nhà hả?

Nằm mơ đi!

Từ Kiều Sinh, Chu Hàn, Dương Dục ba người thức thời duy trì trăm mặc, Nguyên Dịch có tính toán của mình, bọn họ cũng không muốn nhúng tay vào quá nhiều, miễn cho làm trở ngại chứ không giúp được gì.

Sau khi dùng xong cơm chiều, Nhan Khê đứng dậy chào ra về, hơn nữa còn có ý khen ngợi tài nấu ăn của dì Lý, dì Lý mừng rỡ cười cong mắt.

"Tôi đưa cô ra ngoài." Nguyên Dịch đi theo Nhan Khê ra cửa, gió đêm thổi nhẹ qua mặt, mang theo hơi lạnh. Anh thấy Nhan Khê chỉ mặc một bộ váy trên người, bên ngoài là áo choàng và khăn giữ ấm, không bằng nói là trang sức thì đúng hơn: "Con gái các cô đều không sợ lạnh hả?"

Nhan Khê kéo áo choàng, quay đầu hừ nhẹ nói: "Cách ăn mặc của tôi rất xinh rất đẹp, không phải để cho anh hỏi tôi có lạnh hay không."

Nguyên Dịch...

Nói phải trái với con gái, đúng là không thể thông được mà.

"Này." Nhan Khê ngồi trên xe, chuẩn bị khởi động xe, thấy Nguyên Dịch còn đứng tại chỗ, ma xui quỷ khiến quay cửa kính xe xuống, vươn đầu ra gọi anh lại.

"Nguyên Tiểu Nhị."

Hai tay Nguyên Dịch ôm lấy cánh tay, nâng mí mắt nhìn Nhan Khê: "Chuyện gì?"

"Thật sự mỗi đêm trước mười một giờ anh sẽ đi ngủ hả?"

Nghe nói như thế, Nguyên Dịch khẽ cười một tiếng, bỗng nhiên cúi người tiến sát Nhan Khê, cách cô chỉ hơn mười centimeter thì dừng lại: "Quan tâm vấn đề ngủ nghỉ của tôi như vậy làm gì?"

Ánh mắt này sâu thật.

Ngay sau khi Nguyên Dịch tiến sát vào, Nhan Khê nhìn đôi mắt xinh đẹp của anh, trong lòng chỉ nghĩ đến những thứ này.

"Chẳng lẽ... Cô muốn làm bạn gái tôi?" Chân mày Nguyên Dịch thâm thúy nhếch lên, "Tuy cô không phải mẫu hình tôi thích, nhưng mà tôi thấy cũng được, tôi cũng có thể suy xét một chút."

"Nguyên Tiểu Nhị." Nhan Khê từ trong cửa sổ vươn tay ra, khoa tay múa chân một cái: "Da mặt của anh dày như vậy hả."

Trong lúc đó Nguyên Dịch đưa mặt vào trong tay của cô, "Sự thực chứng minh, mặt tôi rất mỏng."

"Hừ, anh thật sự là càng ngày càng không biết xấu hổ." Nhan Khê đẩy anh ra xa một chút, lùi về trong xe nâng kính xe lên, thuần thục xoay xe, phun khói xe lên mặt Nguyên Dịch, nghênh ngang mà đi.

Nguyên Dịch phải hết khói bụi, bỗng nhiên ngồi chồm hổm ở trên mặt đất.

Thật lâu sau, anh mới đứng lên với gương mặt đỏ hồng, xoay người thì phát hiện cách đó không xa có mấy người đang nhìn lên.

Thấy anh phát hiện, mấy người này nhao nhao lùi về, làm ra vẻ cái gì cũng không thấy.

Nguyên Dịch: xem anh giống một đứa ngốc hả?

Tổng gia, Tổng Hải đợi cho con gái trở về, thấy sắc mặt cô vẫn như thường, không giống như là đã xảy ra chuyện gì không vui, thì an tâm lên lầu nghỉ ngơi, không hỏi có người nào tham gia tụ hội, càng không có nói bất luận cái gì hay mấy chuyện lợi ích nào.

Thân là người làm ba, lúc con gái kết giao với người khác, ông không thể để cho cô có cảm giác thấp kém hơn người ta.

Có lẽ là buổi chiều ngủ được một giấc sâu, tinh thần Nhan Khê đặc biệt tốt, thậm chí lại vẽ một chương truyện đăng lên weibo.

Weibo của cô đã sớm âm ỉ ngất trời, ban đầu có người còn tò mò cô và Từ Kiều Sinh có quan hệ gì, hiện tại những bạn trên mạng đã suy đoán cô cũng là tiểu thư nhà giàu có rồi. Tuy nhiên cô chưa bao giờ đăng lên weibo, cũng chưa bao giờ khoe của, nhưng bạn trên mạng vẫn tìm được dấu vết cũ để lại.

Bạn trên mạng 1: Chủ thốt tuy là bạch phú nữ mà vẫn phấn đấu vì đam mê, ta có gì lý do gì mà không cố gắng?

Bạn trên mạng 2: Bạch Phú Mỹ? Rốt cuộc là cái gì, trong lòng chủ thốt tự hiểu. Fan cũng không cần nhắm mắt mà nói quàng, đến lúc đó xuống đài không được, mặt để vào đâu?

Bạn trên mạng 3: Miệng vị ở trên chua thật, sớm đã có người qua đường print screen chứng minh là có vài vị công tử nhà giàu kết bạn với dòng suối nhỏ, sau đó dòng suối nhỏ đã đồng ý bọn họ, cái khác ta không rõ ràng lắm, chỉ ít có một điểm có thể khẳng định, dòng suối nhỏ có quen biết họ là không sai, có ghen tức, cũng vô dụng.

Bạn trên mạng 4: Ta chỉ muốn nói, cái tay trên ảnh chụp có hơi không rõ, trên cổ tay cô ấy mang chiếc đồng hồ là bản số lượng có hạn, còn có tấm chụp bàn làm việc, trên bàn chỉ lộ ra một góc của vật trang trí, rất giống là một khối ngọc tốt, người bình thường có người nào lấy khối ngọc tốt như vậy làm cái chặn giấy không? Cho nên đừng nói chủ thốt ôm đùi, này rõ ràng là quá trình quen biết của một đám công tử thiên kim với nhau thôi, chúng ta hâm mộ cũng vô dụng.

Trên mạng tranh luận đến lợi hại, Nhan Khê cũng không để ý đến họ, cô đóng weibo, tắm rửa đi ngủ.

Wechat có nhiều tin tức cũng không xem, xem cũng không có ý nghĩa.

Ngày hôm sau trở lại đài, Nhan Khê bắt đầu bận rộn lại. Đêm nay lần đầu lên sóng kênh vệ tinh, tư liệu sống không nhiều lắm, cô và Trần Bội vẫn suy nghĩ một chút nội dung tiết mục.

"Không bằng làm một kỳ về chế độ nghỉ ngơi và làm việc." Nhan Khê thấy vẻ mặt khó hiểu của Trần Bội, thì giải thích, "Tỷ như người già luôn luôn ngủ không sâu, người trẻ tuổi luôn luôn thức đêm hoặc là vì tăng ca mà giấc ngủ không đủ, còn có học sinh vì áp lực lớn, dẫn đến chất lượng giấc ngủ không tốt, chị cảm thấy như thế nào?"

Người già, người trẻ tuổi, trẻ nhỏ, ba kiểu người này thể hệ không giống nhau, khi bọn họ sinh hoạt cũng không thể so sánh, sẽ có khác biệt rất lớn, ý tưởng này rất mới mẻ.

Nhưng lướt xem có cao không?

Trần Bội không lập tức đưa ý kiến phản đối, cô nhìn mấy tổ viên khác: "Các cậu cảm thấy thế nào?"

"Cũng được, chỉ ít có chút mới mẻ, rốt cục không phải giống nhau." Triệu Bằng bắt chéo hai chân nói, "Thử một lần sẽ biết hiệu quả thế nào thôi."

"Đây chính là sau khi chúng ta được phát trên đài vệ tinh, lần đầu tiên đưa ra nội dung tiết mục, đương nhiên phải thận trọng." Trong lòng Trần Bội có chút không ổn, "Tôi thấy lần trước làm về nhân viên đưa ăn cơm hiệu quả cũng rất tốt, không bằng kỳ này chúng ta làm nội dung về nhân viên chuyển phát nhanh, tuy thị hiếu không quá nhiều, ít nhất có thể bảo toàn lượt xem. Cơ hội này khó có được, vạn lần không thể xuất hiện bất luận sai sót gì."

"Chị Trần, chị đừng lo, trước kia lúc tiết mục của chúng ta chưa nổi tiếng, tiết mục không phải làm tốt lắm sao?" Triệu Bằng nhún nhún mày, "Tôi cảm thấy ý tưởng của Tiểu Nhan cũng khá tốt, chủ yếu xem chọn đối tượng để làm thôi, nội dung có thể đã động người xem hay không."

Trong lòng Trần Bội run lên, đúng vậy, từ khi biết được tiết mục có thể nổi tiếng, lòng của cô vẫn còn bay bổng, chưa quay về thực tại, hiện tại Triệu Bằng nói ra lời như vậy, cô giật mình nhận thức được tâm tính của mình không đối.

"Lão Triệu nói đúng, trước kia là tâm tính gì, hiện tại chúng ta cũng cần phải giữ tâm tính đó." Trần Bội quay đầu nhìn Nhan Khê, "Nếu tiết mục kỳ này cấu tứ là em nghĩ ra, thì em hãy chuẩn bị nội dung."

"Cảm ơn chị Trần." Nhan cười cười với Trần Bội.

Trần Bội cười không nói lời nào, từ khi Nhan Khê vào đài, công việc của cô càng ngày càng thuận lợi, thậm chí còn làm biên tập của, cho nên cô rất để ý Nhan Khê, có đôi khi không đồng ý với ý của Nhan Khê, cũng vẫn thương lượng công việc với Nhan Khê, mà không phải cùng cô gây mâu thuẫn.

Gây gổ nói lời khó nghe, tình trạng kênh tám của bọn họ chỉ càng khó khăn, người duy nhất có thể ra tay chỉ có Nhan Khê mà thôi.

Nhan Khê chuẩn bị cho mình sáu đối tượng phỏng vấn, già, trẻ và nhỏ mỗi kiểu hai người, mà còn tầng lớp và hoàn cảnh sống cũng không giống nhau.

Cô đặt tên cho kỳ tiết mục này là, .

Công tác quay chụp mệt muốn chết, Nhan Khê và nhân viên của tổ công tác, ước chừng mất ba ngày mới quay xong thời gian sinh hoạt nghỉ ngơi và làm việc của họ. Một ngày cuối cùng, đối tượng phỏng vấn của cô có học sinh cao trung, sau khi quay xong, một cô nữ sinh tặng cô một cây kẹo mút cầu vồng lớn.

Nhan Khê chụp một tấm hình, đăng lên tài khoản weibo người dẫn chương trình Nhan Khê.

Sau đó nhận được điện thoại của Tống Triều, chuyện này đối với cô cũng không phải chuyện vui gì.

"Cô Nhan là một người con hiếu thuận, chẳng lẽ không muốn quan tâm đến công việc của ba mình sao?" Đầu bên kia điện thoại, giọng nói của Tống Triều vẫn trầm thấp dịu dàng như cũ, gọi cảm cực kỳ, nhưng Nhan Khê nghe vào lại thập phần phiền chán, "Anh Tống, anh đây là uy hiếp tôi sao?"

"Tôi nghĩ cô Nhan có chỗ hiểu lầm tôi rồi." Tống Triều tại đầu bên kia điện thoại khẽ cười một tiếng, "Tôi thậm chí còn mười năm, sao mà uy hiếp cô được?"

"Anh Tống vẫn nên nói mục đích của mình ra thì hơn" Nhan Khê mím khóe môi, đây là tạo áp lực cho cô mà, "Tôi không có tính nhẫn nại đâu."

"Không có mục đích gì, chỉ là muốn mời cô Nhan cùng đi ăn tối mà thôi." Tống Triều đọc địa chỉ, đây là một nhà hàng nổi tiếng, "Mong cô Nhan tin tôi, tôi đối với cô không có ác ý, cũng sẽ không có mưu đồ gây rối gì."

Nhan Khê cười lạnh: "Được, nếu anh Tống đã có lòng mời, tôi nhất định đến."

Đàn ông cho dù có bề ngoài tốt đến đâu, đã không hợp với cô, thì khi anh ta ra về thâm trầm, cũng khiến cho Nhan Khê mất đi hứng thú.

Hẹn gặp trên một tầng cao của nhà hàng, tầng 68.

Lúc Nhan Khê tới, Tống Triều đã ngồi trước bàn, thấy cô đi qua, anh đưa thực đơn cho cô: "Thay cô Nhan chọn vài món ăn, cô xem có cái gì không thích không."

"Không cần, tùy anh chọn." Nhan Khê đưa tay ngăn lại, không cầm thực đơn.

Tống Triều cũng không để ý, cười dịu dàng với Nhan Khê xoay xoay ly sâm banh: "Rượu ở đây khá ngon, muốn nếm thử không?"

"Không cần, tôi thích uống nước ô mai ướp lạnh." Nhan Khê phát khăn ăn đặt lên chân, quay đầu nói với người phục vụ, "Cho tôi một ly nước ô mai, cảm ơn."

Đặt ly rượu xuống, Tống Triều khẽ cười một tiếng: "Cô Nhan vẫn giống như năm đó, cự tuyệt người khác không chút khách khí."

"Anh nói là bức thư tình năm đó?"

"Xin lỗi, năm đó tôi vẫn chưa nhận được bức thư đó của anh."

Bạn đang đọc truyện *Nhìn Người Không Thể Nhìn Bề Ngoài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48

Có lẽ thực khách bàn kế bên không quen dùng dao ăn, dao nĩa và vào chén đĩa, phát ra tiếng vang chói tai.

Tổng Triều nhẹ nhàng vuốt ly rượu trong tay, trên mặt lạnh lẽo không xúc cảm, khiến cho nội tâm anh ta dâng lên chút cảm xúc rất nhanh đã biến mất: "A...?" Giọng anh ta lười biếng khàn khàn, làm cho người ta nghe không ra cảm xúc gì.

Nhan Khê thấy phản ứng này của anh ta, trong lòng càng thêm khẳng định, đối phương đơn giản là không thích cô. Nếu thật sự thích một người, khi nghe được bất luận chuyện gì về người ấy, đều đã nhin không được càng thêm để ý. Có thể giả vờ dịu dàng, sẵn sàng, chỉ có sự chân thành là không thể giả được.

Cô không biết mục đích của Tổng Triều, thái độ của cô đối với Tổng Triều không tính là khách sáo, đối phương cho dù có tâm chơi đùa, đối mặt với kiểu thái độ xa cách này của cô, cũng sẽ mất hết hứng thú, vì sao vẫn còn phí tâm tư? Trước kia Ngụy Hiểu Mạn nói cô không hiểu đàn ông, cô cười nhạt, bây giờ xem ra, cô là thật không hiểu đàn ông.

Đàn ông đều nói phụ nữ phức tạp khó hiểu, trên thực tế chính bọn họ cũng như vậy.

Lòng người giống như biển, cũng không phân giới tính.

Tổng Triều cẩn thận quan sát cô gái trước mắt này, làn da trắng nõn, lông mày mắt hạnh, cái mũi thẳng, miệng hồng nhuận xinh xắn, nhìn tổng thể, có vẻ có chút đậm đậm đáng yêu lại ngây thơ, kiểu tóc thời thượng nhưng không khoa trương, làm nổi bật lên gương mặt cô càng thêm xinh xắn. Hai tay trắng nõn nhỏ nhắn, móng tay được cắt sạch sẽ, tuy nhiên không có làm móng tay, nhưng lại sáng bóng, đây là một đôi tay được chăm sóc vô cùng tốt, thậm chí được gọi là mười ngón không dính nước xuân.

Giống như tiểu bạch hoa xinh đẹp, nhưng là bên cạnh hần người đẹp có rất nhiều, tướng mạo Nhan Khê không đủ để làm cho người ta quá kinh ngạc.

Hắn không rõ Nguyên Dịch làm sao có thể để ý người con gái không có gì quá đặc biệt này, nhưng mà nhớ tới những lời nói và việc làm thói quen năm đó của Nguyên Dịch, Tổng Triều lại cảm thấy Nguyên Dịch có thể để ý cô gái như vậy, nói không chừng là để ý đến vẻ yếu đuối dễ bắt nạt của cô.

Kiểu con gái nhìn như yếu đuối này, không phải rất hợp với người như Nguyên Dịch sao?

"Không ngờ bức thư tình kia vậy mà không thể đưa đến tay cô Nhan." Tổng Triều cười mắt mác, "Mấy năm nay tôi vẫn cho là cô Tổng không thích tôi, mới cự tuyệt tâm ý của tôi, không ngờ chỉ là hiểu lầm."

"Đợi một chút." Nhan Khê nghe Tổng Triều vừa muốn kéo đề tài nói chuyện về lại chuyện tình cảm này, ngắt lời Tổng Triều mà nói, "Anh Tổng, nếu năm đó thư tình đưa đến tay tôi, tôi cũng sẽ cự tuyệt anh."

"A...?" Tổng Triều cười cười, phong độ mười phần, "Tôi đối với cô Nhan, không có sức hấp dẫn nào sao?"

"Không." Nhan Khê lắc đầu, "Tôi chỉ là không muốn yêu sớm, chín năm trước tôi mới mười lăm tuổi, vẫn còn vị thành niên."

Tổng Triều...

Hắn cho rằng Nhan Khê sẽ tìm phương thức nhã nhặn nhẹ nhàng để cự tuyệt hắn, không ngờ lại có thể nói ra lời này. Loại cảm giác này giống như là hắn vào một nhà hàng cao cấp ăn cơm, kết quả bên trong lại bán thịt dê nướng, đậu hủ thối, hoang đường đến mức làm cho hắn có chút không biết phản ứng thế nào.

"Cô Tổng so với trong tưởng tượng của tôi vẫn rất thú vị." Tổng Triều cười cười, "Cô như vậy càng làm tôi thêm không nỡ từ bỏ rồi."

"Tôi hiểu." Nhan Khê lau khóe miệng một chút, "Nhưng mà đời người, nói chung phải có thứ cầu mà không được thì mới thú vị. Anh Tổng không ngại nếm thử một chút loại cảm giác này chứ, như vậy mới hiểu được cuộc đời."

Tổng Triều cười cười, từ chối cho ý kiến, tư thái của hắn như là bao dung cho một đứa nhỏ đang có tình gây sự. Nhan Khê nghĩ, lời nói và việc làm của người này rất phong độ, cơ hồ phù hợp với hình tượng người đàn ông lý tưởng trong lòng cô, nhưng nếu như đối phương không lấy lý do ba cô, nửa bắt buộc mời cô tới dùng cơm.

Nói loại này hành vi này của Tổng Triều mà gọi là có phong độ, không bằng nói trong mắt hắn, giá trị của cô chỉ được hắn dùng thủ đoạn như vậy để đổi phỏ.

"Nghe nói bác trai Tổng gần đây làm từ thiện ở vùng núi nghèo khó, còn được sự khích lệ của các phòng ban ngành?" Tổng Triều dịu dàng nhìn Nhan Khê, "Tôi có một người bạn rất tán thưởng việc làm của bác trai Tổng, trong tay anh ta có hạng mục khai phá khu thành Tây, nếu bác trai Tổng cảm thấy hứng thú, cũng có thể cùng tham dự."

Hạng mục này rất nổi tiếng, Nhan Khê có nghe Tổng Hải nhắc qua, nghe nói khoảng thời gian trước rất nhiều công ty lớn tham gia cạnh tranh đấu thầu, ngay cả công ty của nhà họ Nguyên cũng tham dự, nhưng sau cùng trúng thầu lại là một công ty hạng hai. Lúc ấy ba cô còn nói, công ty hạng hai này sau lưng khẳng định có người thao túng, nếu vậy thì sẽ không có can đảm ăn công trình lớn như vậy.

Bây giờ nghe Tổng Triều nhắc tới, cô có suy đoán, chẳng lẽ... Tổng Triều là người chống lưng phía sau.

Cái hạng mục này là khối thịt béo, rất nhiều người đều muốn ôm đuôi đi theo uống miếng nước canh, Tổng Triều hiện tại không chút để ý mà nói chuyện này ra, có thể thấy được toàn bộ đều bị hắn nắm giữ, mới có tự tin nói ra lời này.

Loại viên đạn bọc đường này cực kỳ cảm động, nhưng là ai biết bên trong vỏ bọc đường này có là thuốc độc hay gì khác?

"Cái hạng mục này quá lớn, nhà của chúng tôi chỉ là làm ăn mua bán nhỏ, chỉ sợ không có năng lực tham dự loại hạng mục này." Nhan Khê cười cười, "Cảm ơn ý tốt của anh Tổng."

"Cô Nhan không làm trong công ty, làm sao biết công ty ba mình không có năng lực này, không bằng trở về hỏi bác trai một chút?" Tống Triều không tin có thương nhân đặt lợi ích trước mặt họ mà không động lòng.

"Không cần, ba tôi chỉ có tôi là con gái, ông rất tôn trọng quyết định của tôi." Nhan Khê một tay chống cằm, giọng điệu có chút nhẹ nhàng, "Anh Tổng, tuy tôi không rõ anh vì cái gì cố ý tiếp cận tôi, nhưng là đường đường là thiếu gia nhà họ Tống, rõ ràng không thích một cô gái như vậy, hà tất gì lại làm bộ như động lòng, điều này không phải uất ức chính mình sao?"

Những lời này không tính là khó nghe, nhưng làm cho Tống Triều thay đổi sắc mặt, hần cười lạnh nói: "Cô Nhan, có đôi khi phụ nữ quá thông minh, đàn ông sẽ không thích."

"Tôi đây chỉ có thể xin lỗi rồi." Nhan Khê như cười như không, nhìn Tống Triều với ánh mắt có chút trào phúng, "Dù sao đời này tôi không thể giả ngu ngơ, anh Tống vẫn cách xa kiểu con gái như tôi một chút."

Thông minh có thể lây bệnh, cô không muốn truyền sự thông minh cho người khác.

"Cô Nhan nói chuyện tự mãn như vậy, là vì có Nguyên Dịch làm chỗ dựa sao?" Tống Triều tựa vào lưng ghế, nhìn về phía Nhan Khê trong ánh mắt mang theo vài phần khinh thường, "Không nói trước Nguyên Dịch có thể bảo vệ cô cả đời hay không, chỉ bằng năng lực của Nguyên Dịch, hẳn ta có thể bảo vệ được cô sao?"

Nhan Khê trầm mặt xuống, "Bình thường anh Tống ở nhà khẳng định rất ít soi gương nhĩ."

"Có ý gì?"

"Mặt dày như vậy, chẳng lẽ không nghĩ tìm cách gọt cho mỏng bớt sao?"

Nghe nói như thế Tống Triều giận quá hóa cười: "Cô cho là ôm đùi Nguyên Dịch, có thể làm nữ chủ nhân nhà họ Nguyên sao? Đáng tiếc cô không biết, phía trên Nguyên Dịch còn có một người anh giỏi hơn hẳn ta rất nhiều lần, cha mẹ hẳn cũng không coi trọng hẳn, sau này Nguyên gia không có khả năng rơi vào trong tay hẳn."

"Tài sản nhà họ Nguyên giao cho người nào, có quan hệ gì với tôi?" Nhan Khê bị Tống Triều nói mà nở nụ cười, "Đầu tiên, tôi không tính làm nữ chủ nhân nhà họ Nguyên, tiếp theo tôi không biết Nguyên Dịch kém hơn so với ai khác, anh ấy không phải chủ nhân tương lai của nhà họ Nguyên thì thế nào, ai có thể khẳng định sau này anh ấy không thể tự mình giành lấy thiên hạ."

"Tôi đã thấy rất nhiều người mạnh miệng, cô Nhan cũng xem như một trong số đó." Tống Triều rũ mắt xuống, thân thể hơi hơi nghiêng lệch, có vẻ thập phần ngạo mạn, "Nhưng mà những người mạnh miệng thường có kết cục không tốt lắm."

"Tôi đây hi vọng có thể nằm ngoài những người anh nói." Nhan Khê đứng lên, đưa cho người phục vụ một chiếc thẻ, "Thanh toán."

Cô quay đầu nhìn Tống Triều: "Anh Tống, nói xấu bạn bè người mà mình đang theo đuổi ngay trước mặt họ, là phương thức theo đuổi ngu xuẩn nhất của đàn ông. Hi vọng lần sau theo đuổi phụ nữ, anh sẽ không lặp lại sai lầm này."

"Bạn bè." Tống Triều trào phúng nhìn cô, "Nguyên Dịch thừa nhận cô là bạn hẳn?"

"Trên mạng có câu nói rất hay, thế gian rất nhiều việc chỉ cần hai câu nói là có thể tóm tắt được." Nhan Khê khẽ nâng cằm, "Rất của anh thì liên quan gì tôi, hi vọng anh Tống cũng có thể hiểu đạo lý này."

Mặt Tống Triều tiếp tục trầm xuống.

Nhan Khê không tiếp tục nhìn hẳn, xoay người dẫm lên giày cao gót rời khỏi.

Tống Triều nhìn đồ ăn trên bàn, nắm chặt dao nĩa, sau một lúc lâu mới khôi phục vẻ mặt bình thường, sửa sửa nơ, đứng dậy rời khỏi nhà hàng.

Ngồi sau bồn hoa bên cạnh, quản lý nói nhỏ với người ngồi với mình: "May mắn mới vừa rồi chúng ta không nói ra tiếng, nếu bị phát hiện thì xấu hổ rồi. Vừa rồi người kia rời khỏi, hình như là Tống tổng?"

"Nghe nói Tống tổng về nước chưa tới nửa năm, đã đứng vững gót chân ở cao ốc Tống thị, mấy cái anh em họ trong nhà của hắn giống như chó đuôi chó làm nền vậy, không ngờ còn có cô gái không nể mặt hắn, cô em này quá lợi hại rồi."

"Anh nên là trở về soi lại mặt mình, ở đâu ra tự tin gọi cô em vậy." Từ Kiều Sinh kéo viên nón, ghét bỏ chọc chọc rau dưa salad trong đĩa, "Hắn lợi hại cái rắm!"

Quản lý nhớ tới cậu ta là em họ của anh em nhà họ Nguyên, nụ cười nhất thời có chút xấu hổ: "Vây cũng đúng, hẳn so với Nguyên đại công tử vẫn là kém chút."

Từ Kiều Sinh hừ một tiếng, nhìn đi động trên bàn, "Hắn so với anh họ thứ hai của tôi, cũng kém rất xa."

Quản lý không biết nên trả lời thế nào, anh chỉ biết là Nguyên gia có hai anh em, Nguyên đồng đã dần dần không quản lý chuyện công ty nữa, tuy vẫn mang danh ông chủ công ty, nhưng trên thực tế công ty đã do Nguyên Bắc quản lý.

Về Nguyên nhị thiếu thì tin tức rất ít, chỉ lờ mờ nghe nói anh đầu tư một bộ phim điện ảnh, tháng trước công chiếu phim, thu được 18 triệu tiền bán vé, giúp anh lời không ít tiền.

"Nguyên nhị thiếu ở phương diện đầu tư, quả thật rất có ánh mắt."

Hiện tại làng giải trí nhìn như phồn hoa, trên thực tế thua lỗ tiền bạc không ít, Nguyên nhị thiếu là người ngoài ngành, có thể đầu tư một khoản lớn cho bộ phim này, có thể thấy được hắn có mắt đầu tư.

"Vây cũng đúng," so với Nguyên Bắc, Từ Kiều Sinh có quan hệ tốt với Nguyên Dịch hơn, cho nên anh không thích nghe người khác nói Nguyên Dịch này nọ. Hôm nay tới nơi này ăn cơm, là anh ngẫu hứng, anh chẳng thể ngờ, vậy mà lại gặp Tống Triều và Nhan Khê hẹn hò.

Ở trong lòng anh, Nhan Khê cơ hồ như là chị dâu nhỏ, chị dâu nhỏ của mình cùng người đàn ông khác ở cùng một chỗ, nếu nói anh không nghĩ gì, đó là gạt người.

Lúc Tống Triều càng nói càng quá phận, anh thiếu chút nữa nhìn không được đứng ra gây hấn với Tống Triều, khi nghe được chị dâu nhỏ sạch sẽ lưu loát phản bác lại Tống Triều, anh lại rút trở về.

Nghe được chị dâu nhỏ trào phúng Tống Triều nên gọt móng da mặt một chút, anh thiếu chút nữa nhìn không được cười ra tiếng, chị dâu nhỏ này mở miệng châm biếm cũng hay thật, nếu anh là Tống Triều, khẳng định sẽ bị tức chết rồi.

Thư phòng ngoài ban công, Nguyên Dịch ngồi trên xích đu mới lắp nghe nhạc (San: Ôi, người ta nói lắp xích đu anh cũng lắp luôn rồi, đúng là có máu mê nô mã), di động trên bàn bỗng nhiên sáng lên, là Từ Kiều Sinh gửi tin nhắn cho anh.

Kiều Sinh: Anh Dịch, vừa rồi em vô tình ghi âm được một đoạn đối thoại, nhất định anh sẽ cảm thấy hứng thú.

Nguyên: Không có hứng thú, không nghe.

Kiều Sinh: có liên quan đến chị dâu nhỏ, anh cũng không nghe?

Nguyên: Sao cậu lại nghe lén cô ấy nói chuyện?

Kiều Sinh: Đây là trọng điểm?

Nguyên: Ừm.

Kiều Sinh:...

Kiều Sinh: Thôi, anh nghe sẽ biết.

Nguyên dịch nhìn đoạn ghi âm Từ Kiều Sinh gửi đến, do dự thật lâu, mở đoạn ghi âm lên.

"Xin lỗi, năm đó tôi vẫn chưa nhận được thư tình của anh."

Đoạn ghi âm mở ra, anh nghe được giọng Nhan Khê, âm thanh có chút nhỏ, anh mở âm lượng đến mức lớn nhất, cũng chỉ miễn cưỡng có thể nghe rõ bên trong nói gì.

Hai chữ "Thư tình", làm cho ngực Nguyên Dịch nặng nề, Nhan Tiểu Khê hẹn hò với ai, làm sao mà nhắc tới thư tình?

Đúng lúc giọng Tống Triều từ trong điện thoại truyền ra, anh sững sốt một chút, có chút phiền não đứng dậy, tắt đĩa nhạc trong thư phòng, ngồi xuống xích đu lần nữa. Trên ban công cực kỳ an tĩnh, trong biệt thự rộng lớn cũng cực kỳ an tĩnh, anh rốt cuộc có thể nghe rõ thanh âm trong đoạn ghi âm, thậm chí có thể tưởng tượng ra mỗi câu nói khi đó của Nhan Khê, sẽ là về mặt gì.

"Mặt dày như vậy, chẳng lẽ không nghĩ cách gọt móng bớt sao?"

Nghe thế, anh nhìn không được cười ra tiếng, cô gái này luôn có cái miệng lợi hại như Trương Lợi vậy, có thể làm người khác tức giận đến hộc máu.

"Cha mẹ hắn ta không coi trọng hắn, Nguyên gia không có khả năng sẽ rơi vào trong tay hắn ta."

"Tôi không biết là Nguyên Dịch thua kém hơn so với ai khác, anh ấy không phải chủ nhân tương lai của nguyên gia thì thế nào, ai có thể khẳng định sau này anh ấy không thể giành lấy thiên hạ cho chính mình?"

Vươn tay tạm dừng đoạn ghi âm, tua lại đoạn vừa rồi.

"Tôi không biết là Nguyên Dịch thua kém hơn so với ai khác, anh ấy không phải chủ nhân tương lai của Nguyên gia thì thế nào, ai có thể khẳng định sau này anh ấy không thể giành lấy thiên hạ cho chính mình?"

"Tôi không biết là Nguyên Dịch thua kém hơn so với ai khác, anh ấy không phải chủ nhân tương lai của Nguyên gia thì thế nào, ai có thể khẳng định sau này anh ấy không thể giành lấy thiên hạ cho chính mình?"

Nhan Khê về đến nhà, sau khi rửa mặt thoải mái nằm trên giường, lấy điện thoại ra lướt weibo, thứ đầu tiên thấy là tin của Nguyên Dịch.

Nguyên Tiểu Nhị: Mất ngủ.

Hình đính kèm là một con nhím nhỏ, một vai phụ trong của cô.

Thấy người khác mất ngủ, Nhan Khê thậm chí có loại cảm giác vui sướng khi người gặp họa, vì thế nhện không được đưa tay cho Nguyên Tiểu Nhị một like.

Đừng trách cô, chỉ trách tay cô không nghe lời.

"Đói bụng quá." Nhan Khê nhớ tới tối hôm nay ăn không nhiều, có chút hối hận, bữa cơm này vẫn là cô trả tiền, có phải có chút thiệt thòi không? Rồi giường đến phòng bếp nấu cho mình bát mì, rau xanh, trứng gà, chân giò hun khói, nắm hương không thể thiếu, nghĩ đến lúc này khẳng định rất nhiều người đều đói bụng, Nhan Khê mở máy ảnh trong điện thoại, chụp mấy tấm hình đăng lên tài khoản người dẫn chương trình trên weibo, thuận tiện cũng đăng lên vòng bạn bè.

Thấy mấy người bạn trên đây đều kêu rên đói bụng, Nhan Khê đặc biệt ăn ngon hơn.

Đang lúc ăn khuya, đăng ảnh kích thích mấy người bụng đói, làm cho người ta cảm giác thức ăn rất ngon.

Trong đêm khuya Từ Kiều Sinh đang trong giai đoạn ép cân đang lướt một vòng bạn bè, cảm giác dạ dày mình đều đang co bóp, rõ ràng chỉ là một bát mì bình thường, tối đa chỉ có trứng gà là nhìn ngon, thế nào mà anh lại muốn ăn như thế.

Vì sao chị dâu nhỏ lại là người đáng sợ như vậy lại chọn thời điểm không thích hợp mà đăng hình thức ăn thế này?

Tuy trong lòng cực kỳ oán giận, nhưng ngón tay lại chỉ dám nhấn like, một chút oán giận cũng không dám có.

Lướt xuống chút nữa, anh Dịch mất ngủ?

Đã mười một giờ, anh ấy cư nhiên lại mất ngủ?

Anh run run rẩy rẩy bình luận một câu ở dưới.

Kiều Sinh: Anh Dịch, tài khoản của anh bị trộm rồi hả?

Nguyên trả lời Kiều Sinh: Không.

A..., nhìn giọng điệu lúc này, quả thật không giống như là bị trộm.

Nhan Khê lướt đến bình luận của Từ Kiều Sinh cho Nguyên Dịch, thiếu chút nữa cười ra tiếng, nhưng mà nhớ tới trên lầu Tống Hải đã ngủ, cô vội vàng nhin cười, trả lời Từ Kiều Sinh một câu.

Sông lớn, ta là dòng suối nhỏ trả lời Kiều Sinh: Ha, vì sao mất ngủ là bị trộm tài khoản?

Kiều Sinh trả lời Sông lớn, ta là dòng suối nhỏ: Chủ yếu là bởi vì anh Dịch bình thường rất ít đăng tin trên này, tôi có chút bất ngờ.

Từ Kiều Sinh nhìn đến bình luận này không trả lời được, chẳng lẽ muốn anh nói với chị dâu nhỏ, anh Dịch rất ít khi nào thức quá mười một giờ sao?

Đúng lúc nhớ lại anh Dịch đã nói với chị dâu nhỏ là không có thói quen trước mười một giờ phải đi ngủ, người em họ là anh còn có thể nói cái gì, không thể vạch trần lời nói dối của anh ấy.

Lời nói dối đã ra miệng, duy trì sự dối trá làm trong lòng người em họ này rất mệt mỏi. Khó trách có có người nói anh diễn xuất không tốt, tất cả đều dùng ở trong này rồi, còn sức đâu mà quay phim?

Nhan Khê ăn xong, chuẩn bị chơi nửa tiếng thì đi ngủ, nào biết vừa mở wechat ra, nhìn thấy trong trang cá nhân của mình Ngụy Hiểu Mạn gửi cho cô một tin nhắn.

Ngụy Hiểu Mạn: Đại Hà, cậu còn thức không, tôi muốn nói chuyện với cậu, có thời gian gặp mặt không?

Nhan Khê bình tĩnh tắt khung trò chuyện.

Cô cũng không phải nữ chính phim truyền hình, bị người ta cho đội nón xanh, còn có thể giống như thú cưng được triệu hồi, người khác nói gặp mặt thì ngoan ngoãn đi gặp.

Đó là người mù quáng ăn no rừng mỡ.

Bạn đang đọc truyện *Nhìn Người Không Thể Nhìn Bỏ Ngoài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.